

Raftul Denisei

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

William Golding

Beznă clară

roman

ebook HUMANITAS fiction

WILLIAM GOLDING
DARKNESS VISIBLE
© William Golding, 1980
All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2014, pentru prezenta versiune românească

ISBN: 978-973-689-848-8 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

WILLIAM GOLDING

Bezna clara

Traducere din engleză de
IULIA GORZO

Cuprins

Sit mihi fas audita loqui[1]

1. „Îngăduiţi-mi să povestesc cele auzite“ – Vergilius, *Eneida*, Cartea a VI-a, versul 266, EPL, Bucureşti, 1964, traducere de Eugen Lovinescu.

Partea întâi
MATTY

Capitolul unu

Zona de la est de Isle of Dogs din Londra era neobişnuit de pestriţă chiar şi pentru respectivul cartier. Printre dreptunghiurile de apă încadrate de ziduri, depozite, şine de tren şi macarale mobile erau două străzi cu maghernițe, printre care şi două cârciumi şi două prăvălii. Siluetele greoaie ale cargoboturilor se iţeau deasupra caselor în care se vorbeau tot atâtea limbi câte familii erau. Acum însă nu prea se mai vorbea, pentru că întreaga zonă fusese evacuată oficial şi nici măcar lângă un vas lovit care luase foc nu se strânseseră prea mulţi gură-cască. Pe cerul de deasupra Londrei apăruse un fel de cort alcătuit din fasciculele albe, slabe, ale reflectoarelor, şi nişte baloane de baraj împrăştiate ici şi colo. Baloanele de baraj erau singurele obiecte surprinse de reflectoare pe cer şi bombele păreau să se abată misterios, de nicăieri. Cădeau peste sau pe lângă focul cel mare.

Oamenilor strânşi lângă foc nu le rămânea decât să se uite la el cum arde, scăpat de sub control. Conductele principale de apă se spărseseră şi singurele obstacole în calea focului erau spaţiile rămase goale din loc în loc, acolo unde flăcările mistuiseră totul în alte nopţi. Undeva, la extremitatea nordică a marelui foc, câţiva bărbaţi stăteau lângă rămăşiţele maşinii lor şi priveau fix la ceva care, chiar şi pentru nişte veterani ca ei, era o privelişte nouă. Sub cortul de lumini, în aer, se închega o formă. Conturul îi era mai puţin precis decât cel al fasciculelor luminoase, dar era mult mai intens. Era o lumină orbitoare, o tufă aprinsă prin care sau dincolo de care razele firave se profilau mai slab. Tufa asta era mărginită de nori străvezii de fum care, în lumina care venea de dedesubt, păreau şi ei a fi făcuţi din flăcări. Inima tufei, unde înainte fuseseră străduţele, avea o nuanţă ceva mai aprinsă. Tremura întruna, când pălind, când strălucind şi mai intens pe măsură ce se mai surpa câte un zid sau se mai prăbuşea un acoperiş. Peste toate acestea – vuietul flăcărilor, zumzetul bombardierelor care se îndepărtau, trosnetul

dărâmăturilor – răzbătea din când în când explozia vreunei bombe cu efect întârziat printre grămezile de moloz, uneori licărind deasupra dezastrului, alteori atât de adânc îngropată printre dărâmături, că doar se auzea, fără să se vadă.

Bărbaţii care stăteau lângă epava maşinii lor la capătul unui drum care cobora din nord spre flăcări aveau un aer anodin în tăcerea uniformă şi în nemişcarea lor. La vreo douăzeci de metri în spatele lor, în stânga, era craterul unei bombe care întrerupsese alimentarea cu apă în zonă şi le mai şi făcuse praf maşina. În crater şiroia încă o fântână, dar tot mai slab, iar bucata lungă din învelişul bombei care tăiase în două o roată din spate zăcea lângă maşina lor, după ce se răcise aproape cât să poţi pune mâna pe ea. Dar bărbaţii o ignorau cum ignorau multe detalii mărunte – învelişul, fântâna, unele dărâmături stranii – care în vremuri de pace ar fi atras mulţi curioşi. Stăteau privind ţintă în faţă, pe stradă, la tufă, la cuptor. Se plasaseră la o distanţă sigură de ziduri, unde doar bombele ar fi putut cădea peste ei. Curios, dar ăsta era cel mai neînsemnat dintre riscurile meseriei lor, aproape neglijabil faţă de clădirile care se prăbuşeau, beciurile care-i puteau îngropa, exploziile secundare de la gaze sau combustibil, miasmele toxice emanate de te miri unde. Deşi era începutul războiului, aveau experienţă. Unul dintre ei ştia cum e să fii blocat de o bombă şi eliberat de alta. Ajunese să le privească într-un fel mai degrabă neutru, ca şi cum ar fi fost forţe ale naturii, poate meteoriţi, care se abăteau întâmplător prin părţile acestea în număr mare în anumite perioade. În grup erau şi diletanţi în materie de război. Unul era muzician şi ajunsese să aibă o ureche foarte fină când trebuia să perceapă şi să interpreteze zgomotele bombelor. Cea care spărsese conductele de apă şi distrusese maşina îl găsise într-un adăpost strâmt, dar sigur, şi nici măcar nu-şi ferise capul. Ca şi restul grupului, se arătase mai preocupat de următorul proiectil care căzuse ceva mai departe, pe stradă, între ei şi foc, şi zăcea acum pe fundul propriului crater, o bombă neexplodată sau cu efect întârziat. Stătea pe partea rămasă intactă a maşinii, privind ţintă strada, ca şi ceilalţi. Mormăia: „Nu-mi place. Nu. Pe cinstea mea, băieţi, nu-mi place“.

Într-adevăr, nici unuia dintre băieţi nu-i plăcea, nici măcar şefului lor, cel care strângea atât de sever din buze. Printr-un soi de transfer de efort de la

ceilalţi sau din cauza unui efort muscular localizat, îi tremura partea din faţă a bărbiei. Oamenii lui nu erau indiferenţi. Celălalt diletant, un librar care stătea lângă muzician şi care niciodată nu reuşise să îmbrace uniforma de război fără un sentiment de uluire, putea estima probabilitatea matematică a propriei supravieţuiri. Privise cum zidul unei clădiri de şase etaje se prăbuşeşte întreg peste el şi rămăsese acolo împietrit, întrebându-se cum de mai e în viaţă. Se pomenise cu brâul de cărămidă al unei ferestre de la etajul patru încingându-l strâns. Ca şi ceilalţi, se săturase să spună cât îi e de frică. Cu toţii erau într-o stare cronică de groază, în care viaţa era dominată de vremea de mâine, de Planurile Duşmanului din seara asta, de relativa siguranţă sau primejdie hâdă din următoarea oră. Comandantul lor ducea la îndeplinire, pe cât se putea, ordinele primite, dar i se întâmpla chiar să plângă sau să tremure de uşurare când prognoza meteo telefonică indica imposibilitatea unui raid.

Iar acum stăteau şi ascultau zumzăitul bombardierelor care se îndepărtau, oameni respectabili care începeau să creadă că aveau şanse să mai trăiască o zi chiar dacă totul era atât de oribil, de nedescris. Stăteau cu toţii cu privirile aţintite asupra străzii zguduite, iar librarul, care suferea de romanţarea Antichităţii, se gândea că docurile vor ajunge să arate ca Pompeii. Doar că, în timp ce Pompeii fusese orbit de praf, aici era, dimpotrivă, prea multă claritate, prea multă lumină ruşinoasă, inumană la capătul străzii. Mâine, totul ar putea fi negru, sumbru, murdar, ziduri dărâmate, ferestre oarbe. Acum însă era atâta lumină, încât pietrele înseşi păreau a fi semipreţioase, o ipostază a oraşului infernal. Dincolo de pietrele semipreţioase, acolo unde inima focului mai degrabă pâlpâia decât bătea, toate obiectele materiale, ziduri, macarale, catarge, până şi strada însăşi se contopeau în lumina nimicitoare ca şi cum acolo ar fi ars şi s-ar fi topit însăşi esenţa lumii, cu materialele ei cele mai neinflamabile. Librarul s-a pomenit spunându-şi în sinea lui că, după război, dacă avea să mai existe ceva după război, preţul biletului pentru a vizita ruinele de la Pompeii va trebui redus pentru că atâtea ţări vor veni cu propriile lor expoziţii noi-nouţe de viaţă curmată brusc.

A urmat o suită de vuiete, perceptibile printre celelalte zgomote. O perdea roşie de flăcări a fluturat lângă inima albă a focului, care a mistuit-o.

Undeva explodase un rezervor de ceva sau o pivniţă de cărbune îşi emanase gazul care pătrunsese într-un spaţiu închis, se amestecase cu aerul, ajunsese în punctul de aprindere… „Asta a fost“, şi-a zis librarul cu siguranţa celui care ştie şi mândru de asta acum, că pericolul trecuse în mare parte. „Tare ciudat“, şi-a mai zis el, „după război voi avea timp…“

S-a uitat repede în jur după o bucată de lemn. A şi găsit-o, un fragment dintr-o şipcă a acoperişului, chiar lângă piciorul lui, aşa că s-a aplecat, a luat-o şi a aruncat-o. Ridicându-se, a observat cu câtă concentrare urmărea acum muzicianul focul cu ochii, şi nu cu urechile, şi iar a început să mormăie.

— Nu-mi place. Nu, nu-mi place…

— Ce-i, bătrâne?

Şi ceilalţi din grup se uitau la foc cu atenţie sporită. Priveau ţintă, cu buzele strânse. Librarul s-a întors să se uite şi el încotro se uitau ceilalţi. Focul alb, care se colora într-un roz-pal, apoi în roşu-sângeriu, apoi iar în roz când se întâlnea cu fumul sau cu norii, părea să fi făcut întotdeauna parte din natura acelui loc. Bărbaţii priveau în continuare.

La capătul străzii sau acolo unde strada înceta să mai facă parte din lumea umană locuibilă, în acel punct în care lumea devenise un cuptor deschis, punctul în care fărâme de lumină risipite se condensau în forma unui felinar stradal încă în picioare, a unei cutii poştale, a unei grămezi de moloz straniu conturate, chiar acolo unde strada de cremene se preschimbase în lumină, ceva s-a mişcat. Librarul s-a uitat în altă parte, apoi s-a frecat la ochi şi s-a uitat iar. În general ştia care sunt imitaţiile, obiectele care păreau să prindă viaţă într-un incendiu: cutiile sau hârtiile puse în mişcare de rafale localizate de vânt, contracţiile şi întinderile de material care pot imita mişcările musculare, o pungă mişcată de şobolani, pisici, câini sau păsări pe jumătate pârlite. A început imediat să-şi dorească fierbinte să fie şobolani, dar s-ar fi mulţumit şi cu un câine. S-a întors iar ca să-şi strecoare spatele între el şi ceea ce era sigur că nu văzuse.

Fapt curios, căpitanul lor a fost ultimul care s-a uitat. Întorsese spatele focului şi îşi contempla maşina distrusă, ceea ce-l făcea să-şi ţină bărbia ţeapănă. Ceilalţi bărbaţi i-au atras atenţia tocmai pentru că încercau să n-o facă. Îşi întorseseră privirile de la foc cu prea multă nonşalanţă. Dacă până

atunci un şir întreg de ochi, o divizie întreagă privise ţintă la capătul topit al lumii, divizia contempla acum, în direcţia opusă, ruinele neinteresante ale unui foc mai vechi şi şuvoiul de apă tot mai subţire din crater. Un fel de al şaselea simţ, un simţ pe care spaima îl ascuţise l-a făcut pe căpitan să se uite prompt nu la ce se uitau ei, ci la ce nu se uitau. Mai sus de jumătatea străzii, o parte dintr-un zid s-a prăbuşit, împrăştiindu-se pe caldarâm şi lansând bucăţi de-a rostogolul pe stradă. O bucată din asta a lovit, dintre toate lucrurile posibile, tocmai un coş de gunoi care rămăsese în picioare de cealaltă parte, smulgându-i un zăngănit.

— Dumnezeule mare!

Apoi s-au întors şi ceilalţi împreună cu el.

Bâzâitul bombardierelor se auzea tot mai stins. Cortul de lumini ca de cretă, la opt mii de metri deasupra pământului, dispăruse, se risipise brusc, dar lumina marelui foc era la fel de strălucitoare, poate chiar şi mai strălucitoare. Aura lui rozalie se întinsese între timp. Nuanţele de şofran şi de ocru se transformaseră în roşu-sângeriu. Tremurul inimii albe a focului se accelerase până la o strălucire cumplită, care depăşea capacitatea de analiză a ochiului. Mult deasupra acestei străluciri, vizibil acum pentru prima oară între două coloane luminate de fum, era globul de oţel neatins al lunii pline – luna amanţilor, a vânătorilor, a poeţilor. Iar acum – zeiţă antică severă care primise o nouă funcţie şi un nou titlu –, luna bombardierelor. Era o Artemis a bombardierelor, mai crudă ca oricând.

Surescitat, librarul a început să spună:

— Uite luna…

Căpitanul i-a tăiat-o cu brutalitate.

— Unde-ai fi vrut să fie? La miazănoapte? Voi n-aveţi nici unul ochi? Trebuie să le văd eu pe toate pentru toată lumea? Ia uitaţi-vă acolo!

Ceea ce păruse imposibil, deci ireal, era acum o realitate limpede pentru toată lumea. O siluetă se închegase pe fundalul tremurător al luminii orbitoare. Se mişca în centrul geometric al şoselei, care părea acum mai lungă şi mai lată decât înainte. Pentru că, dacă era la fel ca înainte, asta însemna că silueta era imposibil de mică – imposibil de minusculă, copiii fiind primii evacuaţi din toată zona respectivă. Iar străzile mizere şi zdrobite

luaseră foc de atâtea ori, încât o familie n-ar fi avut unde să trăiască. Iar copiii mici nu scapă dintr-un foc care topeşte plumbul şi îndoaie fierul.

— Ei bine? Ce mai aşteptaţi?

Nimeni n-a răspuns.

— Voi doi! Aduceţi-l încoace!

Librarul şi muzicianul au pornit spre el. La jumătatea străzii, bomba cu acţiune întârziată a explodat sub un depozit de pe partea dreaptă. Sub cumplitul ei efect, caldarâmul de peste drum s-a umflat, iar zidul de deasupra s-a zgâlţâit, apoi s-a surpat într-un nou crater. Totul s-a întâmplat oribil de fulgerător şi cei doi bărbaţi s-au întors împleticindu-se. În spatele lor, strada era ascunsă toată de praf şi fum.

Căpitanul a scos un mârâit.

— O, Doamne!

S-a repezit el însuşi înainte, urmat de ceilalţi, şi nu s-a oprit până când aerul s-a limpezit în jurul lui şi a simţit pe piele atacul brusc al căldurii focului. Silueta era a unui copil şi se apropia. Strecurându-se pe lângă noul crater, l-au putut vedea bine. Era dezbrăcat şi lumina nesfârşită se revărsa peste el în fel şi chip. Copiii au pasul iute. Copilul ăsta mergea însă pe mijlocul străzii cu un soi de pas ceremonios care la un adult ar fi fost considerat solemn. Căpitanul înţelegea acum – cu o explozie făţişă de empatie – de ce mergea copilul aşa. Lucirea de pe partea stângă nu era un efect al luminii. Arsura era chiar şi mai vizibilă pe partea stângă a capului. Acolo nu mai avea deloc păr, iar pe cealaltă parte, părul îi fusese redus la nişte puncte cât boabele de piper. Avea faţa atât de umflată, încât abia ghicea pe unde merge printr-o fantă extrem de îngustă. Probabil că ceva animalic îl făcea să se îndepărteze de locul în care lumea se mistuia. Norocul sau poate ghinionul îl îndreptaseră în unica direcţie care-i dădea şanse de supravieţuire.

Erau acum atât de aproape, încât copilul nu mai era o imposibilitate, ci chiar o bucată din carnea lor şi îşi doreau cu disperare să-l salveze şi să-l ajute. Căpitanul, care deja nu se mai sinchisea de micile pericole care-i puteau pândi în stradă, a ajuns primul la copil şi l-a luat cu mare grijă în mâinile lui pricepute. Unul dintre bărbaţi a dat fuga din proprie iniţiativă în cealaltă direcţie, spre un telefon aflat la nouăzeci de metri depărtare. Ceilalţi

bărbaţi au format un cerc strâns, neprofesionist în jurul copilului în timp ce era purtat pe braţe, ca şi cum simpla lor apropiere l-ar fi putut ajuta cu ceva. Căpitanul îşi cam pierduse suflul, dar era bucuros şi plin de compasiune. Şi-a făcut de lucru cu remediile de urgenţă pentru arsuri pe care lumea medicală le tot schimbă de la un an la altul. După doar câteva minute a sosit o ambulanţă, oamenilor li s-a comunicat tot ce se ştia despre copil, adică nimic, apoi l-au luat, cu sirena ambulanţei pornită, poate degeaba.

Cel mai încuiat dintre pompieri a vorbit, exprimând sentimentele tuturor.

— Bietul amărât.

După care au început să vorbească toţi deodată cu entuziasm, spunându-şi cât era de incredibil ca un copil să iasă din foc aşa, gol-goluţ, ars, dar pe picioarele lui, croindu-şi drum încet şi sigur spre un licăr de siguranţă…

— Curajos micuţul! Nu şi-a pierdut capul.

— Acum se fac minuni. Uită-te la piloţi. Cică le dreg feţele de zici că-s noi.

— Poate c-o să rămână un pic zbârcit pe partea stângă.

— Copiii mei au scăpat, slavă Domnului. Şi nevasta.

Librarul nu spunea nimic şi părea să privească în gol. O amintire îi pâlpâia undeva la periferia minţii şi nu reuşea s-o aducă mai aproape, unde putea fi cercetată; şi rememora momentul când apăruse copilul, întrucâtva ireal pentru vederea lui slabă – părând pe undeva nehotărât dacă să ia formă umană sau să rămână doar o scânteie licăritoare. Să fie asta Apocalipsa? Nimic nu putea fi mai apocaliptic decât o lume nimicită cu atâta ferocitate. Dar nu-şi amintea foarte clar. Apoi i-a distras atenţia muzicianul, care vomita.

Căpitanul se întorsese spre foc. Contempla o stradă care până la urmă se dovedise a fi mai puţin dogoritoare şi periculoasă decât se aşteptaseră ei. S-a silit să-şi mute iar atenţia asupra maşinii.

— Ei bine, ce mai aşteptăm? O să ne tracteze, dacă se poate. Mason, ia vezi dacă poţi deşţepeni volanul. Wells, ieşi odată din transă! Pune mâna şi recuperează conductele de frână – hai, repejor şi mai cu viaţă!

De sub maşină, Wells a înjurat urât, din rărunchi.

— Ei haide, Wells, eşti plătit ca să te murdăreşti pe mâini.

— Mi-a intrat uleiul fix în gură, pe toţi dracii!

S-au auzit chicoteli înfundate.

— Să te-nveţi minte să-nchizi gura!

— Ce gust are, Wellsy?

— Mai rău ca la cantină n-are cum să fie!

— Gata, băieţi, terminaţi! Nu aşteptăm vreo pană care să facă munca în locul nostru, da?

Căpitanul s-a întors iar spre foc. S-a uitat la craterul nou apărut la jumătatea drumului. A văzut cât se poate de limpede, într-un fel de geometrie interioară, de-aici până aici şi de-acolo până acolo, ce se întâmplase şi ce s-ar fi putut întâmpla şi încotro ar fi luat-o la fugă dacă ar fi pornit imediat ce-şi dăduse seama că acolo era un copil care avea nevoie de ajutor. S-ar fi repezit drept în locul unde acum nu mai era decât o gaură. S-ar fi repezit direct în calea exploziei şi ar fi pierit.

S-au auzit zăngănitul unei piese căzute sub maşină şi încă o salvă de înjurături dinspre Wells. Căpitanul abia dacă le-a perceput. Parcă-i îngheţase pielea pe el. A închis ochii şi timp de câteva momente s-a văzut mort sau s-a simţit mort. Apoi a simţit că trăieşte, dar paravanul care ascunde măruntaiele lucrurilor fusese zgâlţâit şi înlăturat. Apoi a deschis iar ochii şi noaptea a redevenit cât de normală putea fi o asemenea noapte, iar el şi-a dat seama ce era pojghiţa de gheaţă de pe piele şi şi-a zis, cu agerimea care-l caracteriza, că pur şi simplu n-avea nici un rost să cercetezi prea îndeaproape astfel de lucruri şi că micuţul ar fi suferit oricum la fel de tare…

S-a întors la propria-i maşină zdrobită şi a văzut camionul care venea s-o tracteze. S-a îndreptat spre ea tăcut şi apăsat de o tristeţe aparte, nu pentru copilul mutilat, ci pentru sine, o fiinţă mutilată a cărei minte avusese acces, de data aceasta, la esenţa lucrurilor. Bărbia începuse iar să-i tremure.

Copilului i s-a spus „numărul şapte“. După operaţiile de durată pe care a fost nevoit să le suporte în timp ce-şi revenea din şoc, „numărul şapte“ a fost primul dar pe care i l-a făcut lumea din afară. S-a pus problema dacă tăcerea lui avea sau nu cauze organice. De auzit, auzea chiar şi cu hidoasa fărâmă de ureche de pe partea stângă, iar umflăturile de la ochi au dat înapoi până când a putut vedea destul de bine. I s-a găsit o poziţie în care nu

era nevoie să fie sedat excesiv şi aşa a rămas cu zilele, săptămânile şi lunile. Dar, deşi părea puţin probabil, având în vedere amploarea arsurilor, a scăpat cu viaţă pentru a începe un lung periplu prin spitale de diverse specialităţi. Când a ajuns să scoată câteva vorbe în engleză, a fost imposibil de aflat dacă era limba lui maternă sau dacă o învăţase în spital. Nu avea alt trecut în afară de foc. Prin saloanele spitalelor i s-a spus, pe rând, „bebe“, „dragule“, „puiuţ“, „păpuşel“, „scumpete“ şi „bubu“. Până la urmă a primit un nume pentru că o intendentă a pus piciorul în prag – o chestiune de autoritate. Femeia a vorbit răspicat:

— Nu mai putem continua să-i spunem copilului „numărul şapte“ pe la spate. E o insultă şi o necuviinţă crasă.

Era o intendentă de modă veche şi folosea astfel de termeni. Intervenţia ei a fost eficientă. Instituţia abilitată lua la rând literele alfabetului, pentru că băiatul era doar unul dintre cei scăpaţi dintre ruinele unei copilării. Instituţia tocmai botezase o fetiţă „Venables“. Tânăra pusă pe glume care fusese însărcinată să găsească ceva cu „w“ propusese „Windup“ după ce şeful ei făcuse oarecum figură de laş în timpul unui raid aerian[2]. Şeful ei s-a cutremurat când a văzut numele şi l-a tăiat cu pixul, închipuindu-şi o liotă de copii ţipând cu toţii „Windup! Windup!“. L-a schimbat chiar el, dar când a văzut ce scrisese i-a sunat oarecum ciudat şi l-a modificat. Nu pentru c-ar fi avut vreun motiv anume. Iniţial, numele îi apăruse în mod ciudat în minte ca din senin şi sunând cumva provizoriu, ca un lucru pe care-l observi pentru că ai avut norocul să te afli în locul unde aterizează. Ca şi cum ai pândi în linişte în tufiş şi – ce să vezi! – în faţa ta se aşază cea mai rară specie de fluture sau de pasăre, care poposeşte doar atât cât să fie văzută, apoi îşi ia zborul, pieziş, probabil pentru totdeauna.

2. În limba engleză *wind up* are sensul de a băga în sperieţi, a induce o stare de tensiune. (N. tr.)

Spitalul la care ajunsese copilul acceptase „Septimus“ ca al doilea prenume, dar nimeni nu-l folosise. Poate pentru că suna pe undeva ca „septic“. Primul lui prenume, Matthew, a devenit Matty şi, deşi pe toate actele importante era în continuare trecut „Şapte“, nimeni nu folosea porecla. Dar asta şi pentru că ani de-a rândul, în copilăria lui, vizitatorii care

voiau să vadă şi altceva din el în afară de partea dreaptă a feţei fuseseră nevoiţi să se uite printre cearşafuri, pansamente şi mecanisme.

Când diferitele ajutoare din perioada de refacere i-au fost scoase şi a început să vorbească mai mult, s-a constatat că avea o relaţie neobişnuită cu limbajul. Mormăia. Când făcea efortul de a vorbi, ţinea pumnii strânşi şi îngusta ochii. Era ca şi cum un cuvânt ar fi fost pentru el un obiect, un obiect fizic, uneori rotund şi neted, un fel de minge de golf pe care reuşea cu greu s-o scoată pe gură şi care îi deforma trăsăturile în rostogolirea ei. Unele cuvinte îi ieşeau ciuntite şi urmau momente groaznice de luptă şi de suferinţă care-i făceau să râdă pe ceilalţi copii. După ce i-au scos turbanul, în intervalul dintre operaţiile necesare şi cele de cosmetizare, atâta cât s-a putut face, ţeasta lui pe jumătate jupuită şi urechea ferfeniţită deveniseră cu totul dizgraţioase. Răbdarea şi muţenia păreau a fi principalele lui trăsături de carcater. Încetul cu încetul a învăţat să-şi controleze felul căznit de a vorbi până când a reuşit să scoată pe gură mingile de golf şi pietrele tăioase, broaştele râioase şi pietrele preţioase fără să mai facă un efort ieşit din comun.

În spaţiile infinite ale copilăriei, timpul era singura dimensiune pentru el. Adulţii care încercau să interacţioneze cu el nu aveau niciodată succes cu vorba. Accepta vorbele, părea să reflecteze îndelung asupra lor şi uneori le răspundea. Dar comunicarea se făcea disociat. La stadiul în care se afla el, era recomandabilă abordarea printr-o metodă care să treacă dincolo de artificiul conceptual. Astfel, asistenta care-l strângea în braţe, ştiind exact ce zone din corpul lui puteau tolera atingerea, se pomenea cu partea lui de cap relativ sănătoasă, relativ întreagă cuibărindu-i-se la piept într-o comunicare mută. O fiinţă atingând altă fiinţă, după câte se părea. Fata a ales, fireşte, să ignore cealaltă observaţie, o observaţie prea delicată, prea intimă chiar ca să poată trece drept depistarea unui simptom. Ea nu se considera neapărat o minte strălucită. Aşa că a lăsat observaţia să-i plutească undeva în dosul minţii, fără să-i acorde o atenţie specială, însă conştientă că, faţă de celelalte asistente, ea ştia cel mai bine ce-l făcea pe Matty să fie Matty. S-a pomenit spunându-şi în sinea ei lucruri pe care alţii le-ar fi interpretat într-un fel, în timp ce pentru ea însemnau cu totul altceva.

„Matty ăsta are impresia că pot să fiu în două locuri deodată!“

Apoi îşi dădea seama că observaţiile ei erau desfiinţate sau contrazise vehement de cuvintele în care mintea ei le înfăşurase accidental. Dar, cum se întâmpla frecvent, a ajuns la un tip de explicaţie pe care a acceptat-o ca fiind definitorie pentru natura lui.

„Matty crede că sunt două persoane.“

Şi după o vreme, chiar şi mai în secret: „Matty crede că aduc pe cineva cu mine.“

Ştia, graţie fineţii gândirii sale, că această convingere era doar a lui Matty şi că nu trebuia discutată. Poate că simţea o anumită delicateţe faţă de natura propriei ei minţi în acele condiţii cu totul neobişnuite. Dar se simţea mai apropiată de acel copil decât de ceilalţi şi i-o arăta într-un fel care stârnea invidia celorlalţi copii, pentru că era frumuşică. I se adresa cu „Matty scumpule“. Când ea i s-a adresat astfel, a putut fi văzut, pentru prima oară de când ieşise din cuptor, punându-şi în mişcare musculatura complexă a feţei într-un fel care sugera nevoia de comunicare. Rearanjarea a fost greoaie şi dureroasă, ca şi cum micul mecanism ar fi trebuit uns, dar nu încăpea nici o îndoială în privinţa rezultatului. Matty zâmbea. Dar rămăsese cu gura închisă şi strâmbă în tot timpul ăsta, ceea ce făcea ca zâmbetul să pară necopilăros şi să sugereze că, deşi zâmbetul era posibil, nu era o practică obişnuită şi putea fi primejdioasă dacă i se dădea curs prea des.

Matty şi-a continuat periplul. Suporta totul cu răbdare animalică, dându-şi seama că nu putea evita ce urma să se întâmple. Asistenta cea drăguţă şi-a făcut curaj şi i-a vorbit despre viaţa fericită care-l aştepta. Era obişnuită cu despărţirile. Era destul de tânără încât să-l considere norocos că scăpase cu viaţă. În plus, se îndrăgostise, ceea ce-i abătea atenţia de la el. Matty a luat-o pe un drum, ea pe altul. După care delicateţea percepţiei ei a dispărut, pentru că n-a vrut sau n-a putut să le exercite asupra propriilor ei copii. A dus o viaţă fericită şi a uitat de Matty multă vreme, până când anii au copleşit-o.

Matty a fost priponit apoi în altă poziţie, ca să i se transfere piele de pe o parte a corpului pe alta. Era o situaţie destul de caraghioasă şi ceilalţi copii de la spitalul de arşi, care nu prea aveau motive de râs, se distrau pe seama lui. Cei mari veneau să-i ţină de urât şi să-l consoleze, dar nici o femeie nu

i-a mai luat la sân partea sănătoasă a corpului. Nici n-ar fi avut cum decât dacă s-ar fi contorsionat. Zâmbetul lui a rămas fără obiect. Vizitatorii ocazionali puteau vedea acum mai mult din el; iar aceştia, grăbindu-se la căpătâiul propriilor suferinzi, erau oripilaţi de mizeria sordidă în care Matty îşi petrecea zilele şi-i aruncau pieziş un zâmbet jenat pe care el îl interpreta cu mare acurateţe. Când în sfârşit i-au dat drumul şi s-a repus pe picioare, reparat pe cât posibil, zâmbetul părea să-i fi pierit pentru totdeauna. Arsura de pe partea stângă îi provocase un soi de contracţie a tendoanelor pe care creşterea încă n-o corectase, aşa că şchiopăta. Pe partea dreaptă a capului îi creştea păr, dar stânga era de un alb ca de hârtie, atât de nepotrivit pentru un copil şi care aducea atât de mult cu o chelie, încât îţi venea să-i negi vârsta fragedă şi să-l tratezi ca pe un adult încăpăţânat sau pur şi simplu caraghios. Diverse asociaţii s-au tot învârtit pe lângă el ca să-l ajute, dar nu prea se mai putea face mare lucru. I-au tot scormonit trecutul fără rezultat. Cu sau fără investigaţii laborioase, ai fi putut crede că se născuse din agonia pură a unui oraş în flăcări.

Capitolul doi

De la spital, Matty a ajuns şontâc-şontâc pentru prima oară la şcoală; şi de-acolo la altă şcoală, finanţată de două dintre cele mai mari organizaţii sindicale din Anglia. Acolo, la şcoala Foundlings din Greenfield, l-a cunoscut pe domnul Pedigree. Se poate spune că au dat unul peste altul, deşi Matty era pe o traiectorie ascendentă, iar domnul Pedigree, pe una descendentă.

Domnul Pedigree decăzuse după ce fusese profesor la o veche şcoală catolică, trecând prin două instituţii cu mai puţină tradiţie şi o perioadă destul de îndelungată în care spunea că fusese plecat în străinătate. Era un bărbat mărunţel şi sprinten, cu un păr blond, spălăcit şi o faţă îngustă care era ori ridată şi anxioasă, ori încordată de supărare. Se alăturase corpului profesoral de la Foundlings cu doi ani înainte ca Matty să ajungă acolo. Cel de-al Doilea Război Mondial dezinfectase, dacă se poate spune aşa, trecutul domnului Pedigree. Aşa că acesta locuia, în mod imprudent, într-o cameră de la etajul şcolii. Nu mai era „Sebastian“ nici măcar pentru el însuşi. Devenise „domnul Pedigree“, profesorul de şcoală tipic, şters, şi în părul spălăcit începuseră să-i apară fire argintii. Era un snob la capitolul băieţi şi, în general, cu câteva excepţii notabile, orfanii îi stârneau sila. Clasicii lui nu interesaseră pe nimeni acolo. Preda geografia elementară, în combinaţie cu istoria şi gramatica elementară. Timp de doi ani, rezistase fără efort „episoadelor“ sale şi trăise într-o iluzie. Se minţea singur că fusese dintotdeauna stăpânul a doi băieţi: unul de o frumuseţe pură, iar celălalt, un omuleţ necizelat. I se dăduse o clasă mare, în care erau zvârliţi băieţii care dăduseră semne că şi-ar fi atins limitele intelectuale, ca să-şi omoare timpul până când puteau părăsi şcoala. Directorul considerase că nu prea avea ce strica la ei. Ceea ce probabil că era adevărat, cu excepţia unui băiat cu care domnul Pedigree a avut obişnuita lui „relaţie spirituală“. Pentru că, pe

măsură ce domnul Pedigree îmbătrânea, relaţia căpăta o turnură perversă, extraordinară într-un fel de neconceput pentru un heterosexual. Domnul Pedigree punea copilul pe un piedestal şi i se dăruia cu totul, da, cu totul; iar băieţelul ducea o viaţă minunată şi toate îi veneau uşor. După care, la fel de brusc, domnul Pedigree devenea rece şi indiferent. Nu i se mai adresa copilului decât tăios. Şi, din moment ce era o relaţie spirituală, lipsită până şi de atingerea unui deget pe un obraz subţire ca pergamentul, atunci ce drept avea copilul sau oricine altcineva să se plângă?

Toate acestea aveau un ritm. Domnul Pedigree învăţase să înţeleagă acel ritm. Se făcea simţit atunci când frumuseţea copilului începea să-l macine, să-l obsedeze, să-l înnebunească – să-l înnebunească încetul cu încetul! Era perioada când, dacă nu era atent, putea să-şi asume riscuri nefiresc de mari. Se pomenea tentat – cuvintele clocotindu-i pe buze în faţa altei persoane, poate un profesor – tentat să spună ce copilaş deosebit de încântător era micul Jameson, o adevărată frumuseţe, ce mai!

Matty nu a fost trimis imediat în clasa domnului Pedigree. I s-a oferit o şansă de a-şi demonstra potenţialul intelectual. Dar îşi petrecuse prea mult timp prin spitale, iar focul îi distrusese orice şansă de a străluci. Şchiopătatul, faţa lui bicoloră şi urechea hidoasă, ascunsă doar parţial de părul negru, pieptănat peste partea pleşuvă de ţeastă făceau din el o ţintă sigură. E posibil ca acest lucru să fi contribuit la dezvoltarea unei însuşiri – ca să-i punem o etichetă – care avea să se accentueze pe măsură ce înainta în vârstă. Putea să dispară. Putea să treacă neobservat, ca un animal. Avea şi alte calităţi. Desena prost, dar cu pasiune. Aplecat asupra paginii, încercuind-o cu braţul în timp ce părul negru îi atârna liber, se cufunda în propriul lui desen ca în mare. Contururile lui erau mereu neîntrerupte şi colora fiecare spaţiu gol cu multă grijă şi precizie. Era o realizare. Pe lângă aceasta, asculta conştiincios tot ce i se spunea. Învăţase pe dinafară bucăţi mari din Vechiul Testament şi bucăţi mici din Noul Testament. Palmele şi tălpile îi erau prea mari pentru cât îi erau de slabe braţele şi picioarele. Sexualitatea lui – iar colegii lui avuseră inteligenţa să observe asta – era direct proporţională cu cât era de neatrăgător. Era principial, lucru care pentru colegi era cel mai negru dintre păcatele lui.

Şcoala confesională Sfânta Cecilia era la nici o sută de metri pe stradă, cele două instituţii fiind separate printr-o alee îngustă. Pe partea fetelor era un zid înalt, cu ţepi. Domnul Pedigree vedea zidul şi ţepii din camera lui de la etaj, ceea ce-i trezea amintiri care-l făceau să se cutremure. Şi băieţii vedeau zidul. De la fereastra mare de pe palierul de la etajul trei, vizavi de camera domnului Pedigree, vedeai peste zid rochiile albastre şi şosetele albe, văratice, ale fetelor. Exista un loc unde fetele se puteau urca să se uite printre ţepi, asta dacă erau suficient de obraznice sau de sexy, ceea ce bineînţeles că era acelaşi lucru. În partea băieţilor era un copac numai bun de căţărat, aşa că tinerele făpturi se puteau privi în faţă, despărţite doar de o alee.

Doi dintre băieţii care detestau în mod deosebit principialitatea lui Matty, mai ales pentru că ei erau extrem de mărginiţi, au ticluit un plan genial prin simplitate şi directeţe, un plan care-i exploata simultan toate slăbiciunile.

— Ştii, am vorbit cu fetele…

Şi ceva mai târziu:

— Te-au pomenit.

Şi mai târziu:

— Lu' Angy îi place de tine, Matty, tot întreabă de tine.

După care:

— Angy a zis că ar da o raită prin pădure cu tine!

Matty a plecat de lângă ei, şchiopătând.

A doua zi i-au dat un bileţel pe care, într-o amestecătură confuză de idei din lumea oamenilor mari, îl bătuseră la maşină şi-l semnaseră. Matty a cercetat biletul, scris pe o pagină aspră de caiet asemănător celui pe care-l ţinea în mână. Mingile de golf i s-au rostogolit pe gură.

— De ce nu l-a scris de mână? Nu cred. Vă bateţi joc de mine!

— Dar uite, e numele ei aici, „Angy“. Probabil că s-a gândit că n-o să crezi dacă nu vezi semnătura.

Râsete ascuţite.

Dacă Matty ar fi ştiut câte ceva despre fetele de şcoală, şi-ar fi dat seama că n-ar fi scris niciodată un bilet pe asemenea hârtie. Era un exemplu timpuriu de diferenţiere sexuală. Un băiat, dacă nu cumva avea altă orientare, putea să-şi şi depună candidatura pentru o slujbă pe spatele unui

plic vechi. Dar când fetele dădeau iama în papetărie, rezultatele riscau să fie oribile, roz bonbon, parfumate şi înflorate. Cu toate acestea, Matty a crezut în bileţelul scris pe un colţ de hârtie ruptă dintr-un caiet de şcoală grosolan.

— Te aşteaptă chiar acum, Matty! Vrea să-i arăţi ceva…

Matty i-a privit pe rând printre genele plecate.

Partea sănătoasă a feţei i s-a îmbujorat. N-a răspuns.

— Zău aşa, Matty!

S-au înghesuit în jurul lui. El era mai înalt ca ei, dar adus de spate din cauza problemelor lui. A bâjbâit după cuvinte şi le-a găsit:

— Ce vrea tipa?

Cele trei capete veniseră cât putuseră de aproape. Aproape instantaneu, roşeaţa feţei a pălit, astfel că petele adolescenţei au devenit şi mai vizibile pe fundalul alb. A răspuns cu voce joasă:

— Nu-i adevărat!

— Zău că e!

A privit pe rând fiecare chip, cu gura deschisă. Era o privire ciudată. Cum ar înălţa capul şi ar privi fix în faţă, în căutare de pământ, un om care înoată în largul oceanului. Era o urmă de lumină în privirea lui, speranţa luptându-se cu un pesimism funciar.

— Zău?

— Zău!

— Pe cuvântul tău?

Iarăşi râsete stridente.

— Pe cuvântul meu!

Aceeaşi privire fixă, imploratoare, o fluturare de mână încercând să alunge zeflemeaua.

— Ţine…

Le-a aruncat cărţile şi s-a îndepărtat iute, şchiopătând. Ei râdeau ca maimuţele, sprijinindu-se unii de alţii. Apoi s-au despărţit, chemându-şi zgomotos colegii. Toată trupa s-a repezit tropotind pe scările de piatră, un etaj, două, trei până pe palierul cu fereastra cea mare. S-au împins şi s-au îngrămădit lângă uriaşa bară care se întindea de la un capăt la altul la înălţimea unui băiat şi au tras de şipcile jaluzelelor până când aproape că unul dintre ei se putea strecura printre ele. La vreo cincizeci de metri

depărtare şi cincisprezece metri dedesubt, un băiat şchiopăta iute spre copacul interzis. Două mici petice albastre se zăreau într-adevăr deasupra zidului, pe partea fetelor. Băieţii de la geam erau atât de absorbiţi, că n-au auzit uşa deschizându-se în spatele lor.

— Ce Doamne iartă-mă e asta? Ce căutaţi aici, băieţi?

Domnul Pedigree stătea în prag, ţinând nervos de clanţă şi trecând în revistă şirul de băieţi hliziţi. Dar nici unul nu l-a băgat în seamă pe moş Pede.

— V-am întrebat ce-i aici! E vreunul dintre băieţii mei aici? Tu, Shenstone, băiatul cu cârlionţii ăia adorabili!

— E Windy, domnule. Se suie în copac!

— Windy? Cine-i Windy?

— Uitaţi-l acolo, domnule, o să-l vedeţi, tocmai se caţără.

— O, sunteţi o liotă de nesuferiţi debili şi mânjiţi cu cerneală. Mă mir de tine, Shenstone, aşa un flăcău drept ca bradu'…

Râsetele zglobii, indignate.

— Domnule, uitaţi-vă cum se suie!

S-a iscat o oarecare agitaţie printre frunzele unei crengi mai joase. Peticele albastre, sexy au dispărut de pe zid de parcă le-ai fi speriat cu puşca. Domnul Pedigree a bătut din palme şi a strigat, dar nici unul dintre băieţi nu-i acorda atenţie. S-au repezit grămadă pe scări în jos şi l-au lăsat acolo, îmbujorat şi mai preocupat de ce se întâmpla în spatele lui decât în faţă. S-a uitat după ei pe casa scării. A deschis uşa camerei, vorbind într-o parte.

— Foarte bine, dragule. Acum poţi să fugi.

Băiatul a ieşit, zâmbindu-i cu încredere domnului Pedigree. A coborât scările, sigur de propria-i valoare.

După plecarea lui, domnul Pedigree a rămas uitându-se iritat la băiatul care cobora neîndemânatic din copac undeva în depărtare. Domnul Pedigree nu intenţiona să se amestece – nici pe departe. Directorul a aflat de la maica stareţă. A trimis după băiat, care a apărut şchiopătând, plin de coşuri şi nervos. Directorului i-a fost milă de el şi a încercat să-l menajeze. Maica stareţă zugrăvise incidentul în termeni care ţeseau un văl în jurul lui, văl pe care directorul şcolii ştia că trebuie să-l ridice. Cu toate acestea, pe undeva

se temea să ridice văluri. Ştia că ridicarea oricărui văl putea scoate la iveală mai multe decât se aştepase curiosul.

— Ia loc, te rog. Aşa. Vezi tu, am primit o reclamaţie în ceea ce te priveşte. Legată de ce ai făcut când te-ai căţărat în copacul ăla. Orice tânăr – orice băiat – se caţără în copaci, nu ăsta este subiectul nostru –, însă purtarea ta ar putea avea consecinţe importante, să ştii. Bun. Ce anume ai făcut?

Partea intactă a feţei băiatului s-a colorat într-un stacojiu-aprins. Se uita în jos, undeva sub genunchi.

— Vezi tu, băiete dragă, n-are de ce să-ţi fie… frică. Uneori oamenii nu se pot abţine. Dacă sunt bolnavi, atunci îi ajutăm sau căutăm oameni care-i pot ajuta. Numai că trebuie să ştim!

Băiatul n-a răspuns şi n-a schiţat nici o mişcare.

— Atunci arată-mi, dacă-ţi vine mai uşor.

Matty a privit în sus, pe sub gene, apoi a lăsat iar ochii în jos. Respira precipitat, ca şi cum ar fi alergat. Şi-a dus mâna dreaptă la şuviţa lungă de păr care-i atârna peste urechea stângă. Cu un gest de abandon absolut, a tras de păr într-o parte, dezvelindu-şi albul obscen al ţestei.

Poate că a fost mai bine că Matty nu l-a văzut pe director închizând involuntar ochii, apoi silindu-se să-i deschidă şi să-i ţină aşa fără să-şi modifice expresia feţei. O vreme au rămas amândoi tăcuţi până când directorul a încuviinţat înţelegător din cap, iar Matty, relaxat acum, şi-a pieptănat iar părul peste cap.

— Înţeleg, a spus directorul. Înţeleg.

După care a rămas o vreme tăcut, gândindu-se la eventuale formulări pentru scrisoarea către stareţă.

— Ei, a zis el într-un sfârşit. Să nu mai faci. Acum du-te. Şi te rog să ţii minte că n-ai voie să te sui decât în fagul cel înalt, dar numai până la a doua creangă. Ne-am înţeles?

— Da, domnule.

După asta directorul s-a interesat la mai mulţi profesori, dornic să afle mai multe despre Matty, şi era evident că cineva fusese prea generos – sau poate opusul – şi băiatul era acum depăşit de situaţie. Băiatul n-avea să ia niciodată un examen şi era o prostie să fie silit să încerce.

Iată aşadar de ce într-o dimineaţă, când domnul Pedigree moţăia în faţa clasei, în timp ce băieţii desenau o hartă, Matty a intrat bocănind, cu cărţile sub braţ, şi s-a oprit în faţa catedrei profesorului.

— Dumnezeule mare, măi băiete. Tu de unde-ai apărut?

Întrebarea a părut să vină prea repede şi să fie prea profundă pentru Matty. Băiatul n-a răspuns.

— Ce vrei, băiete? Spune repede!

— Am fost trimis, domnule. La a treia C, domnule. Clasa de la capătul culoarului.

Domnul Pedigree a rânjit hotărât şi şi-a mutat privirea de la urechea băiatului.

— Ah. Amicul nostru maimuţian, care sărea din cracă în cracă. Voi să nu râdeţi, băieţi. Mă rog. Eşti dresat? Serios? Cu o minte strălucită?

Cutremurându-se de silă, domnul Pedigree s-a uitat prin clasă. Obişnuia să se amuze aranjându-i pe băieţi în ordinea frumuseţii, cu cei mai arătoşi în primele rânduri. A ştiut de la bun început, fără şovăială, unde era locul nou-venitului. În dreapta lui, în spatele clasei, era un dulap înalt lângă care intra la fix o bancă pe care o şi acoperea parţial. Dulapul nu putea fi lipit de perete pentru că ar fi acoperit o fereastră.

— Brown, frumuseţe de om, o să te rog să te muţi de-acolo. Poţi să stai în locul lui Barlow. Da, ştiu că o să se întoarcă şi el; atunci va trebui să mai facem nişte mutări, nu-i aşa? Oricum, Brown, tu eşti un împieliţat, aşa-i? Ştiu eu cu ce te ocupi acolo, în spate, când crezi că nu te văd. Gata cu hlizeala, băieţi! Nu tolerez hlizeala. Acum, tu de colo, cum te cheamă, Wandgrave. Ai tu grijă să fie linişte, hmm? Te duci în colţul ăla, stai cuminte acolo şi-mi spui dacă fac prostii, hmm? Haide!

După care a stat şi a aşteptat, rânjind cu veselie forţată până când băiatul s-a instalat, fiind pe jumătate ascuns vederii. Domnul Pedigree şi-a dat seama că-l putea împărţi în două pe băiat cu marginea dulapului, ca să i se vadă doar partea mai mult sau mai puţin intactă a feţei. A oftat, uşurat. Lucrurile astea erau importante.

— Gata, copii. Continuaţi. Arată-i ce făceai, Jones.

S-a relaxat, trecând apoi la agreabilul joc invenţie proprie, apariţia lui Matty oferindu-i o scuză pentru o nouă rundă.

— Pascoe.

— Domnule?

Fără doar şi poate, Pascoe îşi pierdea şi ultimele urme din farmecul care nu-i prisosise niciodată. Domnul Pedigree s-a întrebat, în treacăt, ce anume văzuse la băiat. Din fericire, idila nu avansase prea mult.

— Pascoe, prieten drag, dacă nu te superi, fă tu schimb cu Jameson, că poate se întoarce Barlow – nu te superi că stai niţeluş mai departe de scaunul judecăţii, nu? Ia să vedem acum… Tu, Henderson, hmm?

Henderson stătea în faţă, pe mijlocul rândului. Era un copil de o frumuseţe simplă, poetică.

— Nu te deranjează să vii mai aproape de scaunul judecăţii, nu-i aşa, Henderson?

Henderson a ridicat privirea, zâmbind mândru, cu adoraţie. Steaua lui intrase în zodia domnului Pedigree. Nespus de emoţionat, domnul Pedigree s-a ridicat de la catedră şi a venit lângă Henderson, trecându-şi degetele prin părul băiatului.

— Vai de mine, prieten drag, când ai spălat ultima oară claia asta blondă, ai?

Henderson s-a uitat în sus, zâmbind şi simţinându-se în continuare ocrotit, înţelegând că întrebarea nu era o întrebare, ci comunicare, strălucire, glorie. Domnul Pedigree a lăsat mâna jos şi l-a strâns pe băiat de umăr, apoi s-a întors la catedră. Spre uimirea lui, băiatul de după dulap ridicase mâna.

— Ce e? Ce e?

— Domnule. Băiatul de colo. I-a dat lui un bileţel. Şi nu e voie, nu-i aşa, domnule?

Pe moment, domnul Pedigree a fost prea uluit ca să răspundă. Până şi restul clasei a amuţit până să realizeze enormitatea celor auzite. După care au început să se audă huiduieli slabe, care creşteau însă în intensitate.

— Terminaţi, băieţi! Terminaţi, am zis. Tu, cum te cheamă! Probabil că eşti venit din jungla cea mai sălbatică. Am găsit un turnător!

— Domnule, aţi zis…

— Lasă ce am zis eu, fiinţă prozaică ce eşti! Măi, măi, ce comoară ne-a picat plocon!

Matty a căscat gura şi a rămas cu ea căscată.

E într-adevăr ciudat că, după asta, Matty s-a ataşat de domnul Pedigree. Faptul că a început să se ţină după el şi să-l agaseze, pentru că atenţia lui Matty era ultimul lucru pe care şi-l dorea acesta, arăta cât de neştiutor era Matty. De fapt, domnul Pedigree era în sectorul ascendent al curbei şi începuse să-şi dea seama cum stă într-un fel care-i scăpa în vremurile îndepărtate ale şcolii catolice. Ştia acum că existau momente pe traseu care trimiteau semnale clare. Oricât ar fi admirat frumuseţea în sala de clasă, oricât de făţişe ar fi fost gesturile lui de afecţiune, totul era sigur şi acceptabil. Dar venea un moment când începea – n-avea încotro – să-i ajute pe băieţi la lecţii la el în cameră, chiar dacă era interzis, periculos şi nebunesc. Dar şi acolo, gesturile sale erau nevinovate o vreme…

De curând, în ultima lună a trimestrului, natura însăşi îl ridicase pe Henderson la rangul de frumuseţe supremă. Chiar şi domnului Pedigree i se părea ciudat că frumuseţea aceasta se găsea în cantităţi inepuizabile, împrospătate an de an. A fost o lună ciudată atât pentru domnul Pedigree, cât şi pentru Matty, care se ţinea după el cu naivitate absolută. Lumea lui era atât de mică, iar bărbatul acela era atât de mare. Nu putea concepe că o întreagă relaţie putea porni de la o glumă. Era comoara domnului Pedigree. Aşa spusese domnul Pedigree. Aşa cum unii băieţi stau în spital cu anii, iar alţii nu, tot astfel a observat că unii îşi făceau datoria de onoare şi-şi pârau colegii, iar alţii nu, chiar dacă cei care o făceau nu mai aveau nici o şansă la popularitate.

Colegii lui Matty i-ar fi putut ierta înfăţişarea sau ar fi putut uita de ea. Dar mintea lui prozaică, principialitatea şi ignorarea codului de conduită i-au asigurat poziţia marginală. Dar Windup cel pleşuv tânjea după prietenie, pentru că nu se ţinea doar după domnul Pedigree. Se ţinea şi după băiat, după Henderson. Băiatul îl tachina cu răutate, iar domnul Pedigree intervenea: „Nu acum, Wheelwright, nu acum!“

Vizitele lui Henderson în camera domnului Pedigree au devenit brusc tot mai frecvente şi mai făţişe, iar limbajul pe care domnul Pedigree îl folosea la clasă a devenit tot mai extravagant. Era în punctul maxim al curbei. A dedicat aproape o oră întreagă de curs unei digresiuni, unei predici despre proastele obiceiuri. Erau foarte, foarte multe şi greu de evitat. De fapt, cum

aveau să afle cu timpul, unele erau imposibil de evitat. Totuşi, era important să distingă între obiceiurile aşa-zis proaste şi cele cu adevărat proaste. De ce oare în Grecia antică femeile erau considerate a fi nişte fiinţe inferioare şi cea mai nobilă formă de iubire era aceea între bărbaţi sau între bărbaţi şi băieţi? Unui bărbat i se poate întâmpla să-şi dea seama că gândul îi zboară tot mai des la un flăcăiaş frumos. Să zicem, de pildă, că tânărul e un mare sportiv, cum se întâmplă azi, un jucător de cricket, de „test cricket"…

Flăcăiaşii cei frumoşi aşteptau să afle care era morala discursului şi care era legătura cu proastele obiceiuri, dar n-au aflat. Vocea domnului Pedigree a slăbit până nu s-a mai auzit şi întreaga chestiune mai degrabă s-a stins decât să se încheie, cu domnul Pedigree arătând dezorientat şi uluit. Oamenii se miră când îşi dau seama cât de puţine ştiu unii despre ceilalţi. Totodată, exact atunci când ar băga mâna-n foc că acţiunile şi gândurile lor sunt ascunse în întuneric îşi dau seama, cu uimire şi tristeţe, că s-au produs în plină zi şi în faţa unui public. Uneori, descoperirea vine ca un şoc nimicitor, orbitor. Alteori e blândă.

Directorul şcolii a cerut să vadă carnetele de note a câţiva băieţi din clasa domnului Pedigree. S-au aşezat la o masă din biroul directorului, cu cartotecile verzi în spate. Domnul Pedigree a început să ciripească volubil despre Blake şi Barlow, Crosby, Green şi Halliday. Directorul a încuviinţat din cap şi a închis carnetele.

— Văd că pe-al lui Henderson nu l-ai adus.

Domnul Pedigree s-a cufundat într-o tăcere împietrită.

— Ştii că e tare imprudent, Pedigree.

— Ce e imprudent? Ce e imprudent?

— Unii avem probleme ciudate.

— Probleme?

— Aşa că nu mai da meditaţii la tine în cameră. Dacă vrei să chemi băieţi în cameră…

— O, dar e pentru binele băiatului!

— Regulamentul interzice asta, cum ştii. Au început să circule… zvonuri.

— Alţi băieţi…

— Nu ştiu cum te aştepţi să reacţionez la chestia asta. Dar încearcă să nu mai fii aşa de… selectiv.

Pedigree a ieşit repede, cu urechile încinse. Vedea limpede cât de departe mergea complotul; căci atunci când curba vieţii sale ciclice ajungea în punctul maxim, devenea bănuitor faţă de toţi şi de toate. Directorul, şi-a zis Pedigree – pe jumătate conştient de propria-i nebunie –, îl vrea şi el pe Henderson! Aşa că s-a apucat să urzească un plan prin care să dejoace orice tentativă a directorului de a se descotorosi de el. Vedea limpede că cea mai bună soluţie era să aibă un alibi sau un camuflaj. Tot întrebându-se ce să facă, mai întâi a respins o soluţie ca fiind imposibilă, apoi ca fiind improbabilă, apoi ca fiind de-a dreptul îngrozitoare – până când, într-un sfârşit, şi-a dat seama că era o soluţie la care trebuia să recurgă, chiar dacă era în vârf de curbă. Şi-a făcut curaj. Când elevii s-au instalat în clasă, i-a luat la rând, de data aceasta începând cu oroarea scârboasă din spate. S-a îndreptat în mod deliberat spre colţul unde stătea Matt, pe jumătate ascuns de dulap. Matty i-a zâmbit strâmb. Şi, cu o tresărire vizibilă de disconfort, Pedigree a rânjit pe deasupra capului băiatului.

— Vai de mine! Asta nu-i o hartă a Imperiului Roman, tinere prieten! E un desen cu o pisică neagră într-o pivniţă de cărbune, pe întuneric. Ia, Jameson, dă-mi harta ta. Ai văzut, Matty Windrap? O, Doamne. Uite ce e, acum n-am timp să stau după tine. Diseară nu ţin cursuri pregătitoare, aşa că mai bine vii cu cartea, cu atlasul şi cu toate la mine-n cameră. Ştii unde, nu? Nu râdeţi, băieţi! Iar dacă faci treabă foarte bună, poate o să ai parte şi de un corn cu miere sau de o felie de tort – vai, Doamne…

Partea sănătoasă a lui Matty radia în sus ca un soare. Pedigree s-a uitat în jos la faţa lui. Şi-a încleştat pumnul şi l-a bătut uşor pe băiat pe umăr. Apoi s-a grăbit spre partea din faţă a clasei, de parcă ar fi simţit nevoia de aer curat.

— Henderson, drăgălaşule. Nu voi putea să te primesc la meditaţii diseară. Dar nu-i nevoie, nu-i aşa?

— Domnule?

— Vino şi arată-mi caietul.

— Da, domnule.

— Aşa… Ai văzut?

Domnul Pedigree l-a privit neliniştit în faţă pe băiat, care stătea cu buza răsfrântă.

— O, Doamne. Uite ce e, Nesuferitule. Ascultă….

Şi-a trecut degetele prin părul băiatului şi i-a tras capul mai aproape.

— Dragul meu Nesuferit, chiar şi cei mai buni prieteni se despart.

— Dar aţi spus…

— Nu *acum*!

— Aţi spus!

— Uite cum facem, Nesuferitule. O să ţin ore suplimentare joi în clasă. Să vii şi tu cu caietul.

— Doar pentru că am desenat bine o hartă – nu e corect!

— Nesuferitule!

Băiatul îşi privea picioarele. S-a întors încet şi s-a dus înapoi în bancă. S-a aşezat, cu capul aplecat asupra cărţii. Avea urechile atât de roşii, încât aminteau pe undeva de stacojiul lui Matty. Domnul Pedigree s-a aşezat la catedră, cu amândouă mâinile tremurându-i pe ea. Henderson l-a fulgerat cu privirea pe sub genele plecate, iar domnul Pedigree şi-a ferit ochii.

Încercând să-şi controleze tremurul mâinilor, a murmurat:

— O să mă revanşez faţă de el…

Dintre ei trei, doar Matty a putut arăta lumii un chip senin. Soarele radia dintr-o parte a feţei lui. Când a sosit momentul să urce în camera domnului Pedigree, a avut grijă până şi să-şi aranjeze părul negru cu deosebită atenţie, astfel încât să-i ascundă ţeasta lividă şi urechea stacojie. Domnul Pedigree i-a deschis uşa tremurând de parcă avea febră. L-a aşezat pe Matty pe un scaun, dar el a continuat să se plimbe de colo-colo ca şi cum mişcarea ar fi fost un analgezic. A început să vorbească cu Matty sau cu cineva, de parcă în cameră ar fi fost prezent un adult capabil să înţeleagă. Abia se pornise când s-a deschis uşa şi în prag a apărut Henderson.

— Pleacă, Nesuferitule! a ţipat domnul Pedigree. Pleacă! Nu te primesc! O, Doamne…

Henderson a izbucnit în lacrimi şi a fugit tropăind pe scări, iar domnul Pedigree a rămas în uşă, uitându-se după el până când nu s-au mai auzit nici suspinele băiatului, nici zgomotul paşilor lui. Chiar şi după asta a rămas pe loc, uitându-se în jos. S-a căutat în buzunar, a scos o batistă mare şi albă şi şi-a tamponat cu ea fruntea şi gura, în timp ce Matty se uita la spatele lui şi nu înţelegea nimic. Într-un sfârşit, domnul Pedigree a închis uşa, dar nu s-a

uitat la Matty. A început în schimb să se învârtească neliniştit prin cameră, bolborosind pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru băiat. A zis că lucrul cel mai cumplit pe lume era setea şi că oamenilor le era sete în fel şi chip, în tot felul de deşerturi. Toţi oamenii sunt dipsomani. Însuşi Cristos strigase de pe cruce „Διψάω". Setea oamenilor era incontrolabilă, aşa că oamenii nu puteau fi condamnaţi pentru ea. N-ar fi corect să-i condamnăm pe oameni pentru ea, aici greşea Nesuferitul, prostuţul ăla mic şi frumos, dar până la urmă era prea necopt ca să înţeleagă.

După asta, domnul Pedigree s-a prăbuşit pe scaunul de lângă masa lui, cuprinzându-şi faţa în palme.

— Διψάω.

— Domnule?

Domnul Pedigree n-a răspuns. I-a luat însă caietul lui Matty şi i-a spus cât a putut de succint unde greşise la hartă. El s-a apucat s-o corecteze. Domnul Pedigree s-a dus la fereastră şi s-a postat acolo, privind peste acoperiş spre capătul scării de incendiu şi mai departe, la orizont, unde suburbiile Londrei se zăreau acum ca nişte excrescenţe. Henderson nu s-a întors la orele de pregătire din amfiteatru şi nici la toaletă, unde ceruse voie să se ducă. S-a dus în partea din faţă a clădirii şi a stat minute în şir în faţa uşii directorului. Asta arăta cât de tare suferea. În lumea lui, era mare lucru să sari peste celelalte trepte ierarhice. Într-un târziu a bătut în uşă, mai întâi timid, apoi mai tare.

— Ei, băiete, ce vrei?

— La dumneavoastră am venit, domnule.

— Cine te-a trimis?

— Nimeni, domnule.

La asta, directorul a ridicat privirea. A văzut că băiatul avea faţa plânsă.

— În ce clasă eşti?

— La domnul Pedigree, domnule.

— Numele?

— Henderson, domnule.

Directorul a deschis gura, dând să exclame „Ah!", apoi a închis-o la loc. A preferat să-şi ţuguie buzele. În adâncul minţii i-a încolţit o bănuială.

— Ei bine?

— E… e vorba despre domnul Pedigree, domnule.

Bănuiala a înflorit de-a binelea: ancheta, stabilirea vinovatului, toate neplăcerile, raportul către superiori şi, la final de tot, judecătorul. Pentru că omul avea să pledeze, fără doar şi poate, vinovat. Sau dacă nu ajunsese chiar atât de departe… I-a aruncat băiatului o privire insistentă, calculată.

— Ei?

— Domnule, domnul Pedigree, domnule… Îmi dă lecţii în camera dânsului…

— Ştiu.

Era rândul lui Henderson să fie uluit. A rămas holbându-se la director, care încuviinţa din cap, chibzuind. Directorul era în prag de pensionare, iar hotărârea de a se descotorosi de băiat înainte să se rostească iremediabilul izvora mai degrabă din oboseală. Sigur că Pedigree trebuia să plece, dar asta se putea rezolva cu uşurinţă.

— E frumos din partea dumnealui, a continuat fluent directorul, dar îmi închipui că ţi-e cam nesuferit să munceşti în plus. Ei, înţeleg, vrei să vorbesc eu cu domnul Pedigree, aşa-i? N-o să-i spun că mi-ai spus tu, o să zic doar că eşti prea delicat ca să faci ore suplimentare, aşa că de-acum încolo poţi să stai liniştit. Pur şi simplu domnul Pedigree n-o să te mai cheme niciodată la el. Da?

Henderson s-a înroşit. Scurma în covor cu vârful piciorului şi privea în jos.

— Aşa că n-o să mai spunem nimănui de vizita asta, da? Mă bucur că ai venit la mine, Henderson, tare mă bucur. Ştii, lucrurile astea mărunte se îndreaptă întotdeauna dacă vorbeşti cu un adult despre ele. Acum înveseleşte-te şi întoarce-te la pregătire.

Henderson nu s-a mişcat. Faţa i s-a înroşit şi mai tare şi a părut să se umfle. Iar lacrimile îi ţâşneau din ochii îngustaţi de parcă ar fi fost prea multe ca să-i mai încapă în cap.

— Haide, haide, băieţaş. Nu e dracu' chiar aşa de negru!

Dar era mult mai negru. Pentru că nici unul, nici altul nu-şi dădeau seama de unde venea suferinţa. Băiatul plângea neputincios, iar bărbatul se uita neputincios la el, gândindu-se cumva pe furiş la ceea ce nu-şi putea imagina limpede. Şi întrebându-se dacă, până la urmă, era înţelept să se

descotorosească de el sau dacă era măcar posibil. Abia când lacrimile băiatului aproape că secaseră, directorul a vorbit iar.

— Te simţi mai bine? Ei? Uite, băiete dragă, eu zic să stai un pic aici, pe scaun. Eu trebuie să plec. Mă întorc în câteva minute. Tu pleci când vrei. Ne-am înţeles?

Directorul a ieşit dând din cap şi zâmbind prieteneşte, apoi a închis uşa după el. Henderson nu s-a aşezat pe scaunul care-i fusese oferit. A rămas în picioare unde era, cu chipul pierzându-şi încetul cu încetul roşeaţa. Şi-a tras nasul de câteva ori, ştergându-l cu dosul mâinii. Apoi s-a întors în banca lui din amfiteatru.

Când directorul s-a întors în birou şi a văzut că băiatul plecase, s-a simţit uşurat, pentru că nu se rostise nimic iremediabil. Apoi însă şi-a amintit cu iritare maximă de Pedigree. S-a gândit dacă era cazul să-l abordeze imediat, dar până la urmă a hotărât să amâne neplăcuta chestiune până a doua zi dimineaţa, la primele ore de curs, când îşi va fi refăcut energiile vitale după somn. A doua zi ar fi fost destul de prompt, dar mai mult de atât nu putea amâna povestea. Şi, amintindu-şi de întrevederea pe care o avusese cu Pedigree, directorul s-a înfuriat de-a binelea. Idiotul!

Însă a doua zi, pregătit sufleteşte pentru o întrevedere, directorul s-a pomenit că primeşte veşti şocante în loc să le dea. Domnul Pedigree era la clasă, dar Henderson nu. Iar înainte de finalul primei ore, profesorul cel nou, Edwin Bell – căruia toată şcoala îi zicea deja „Danga-Langa“[3] –, îl găsise pe Henderson şi făcuse o criză de isterie. Domnul Bell a fost dus de-acolo, dar Henderson a rămas lângă perete, unde era ascuns de nalbă. În mod evident, căzuse cincisprezece metri de pe acoperiş sau de pe scara de incendiu care ducea la acoperiş şi era mort de-a binelea.

3. În engleză, *bell* înseamnă clopot. (N. tr.)

— E mort, comentase Merriman, omul bun la toate al şcolii, cu emfază şi aparent bucuros. E ţeapăn şi rece, continuase el, ceea ce-l dăduse peste cap pe respectivul domn Bell.

Cu toate acestea, până s-a liniştit domnul Bell, trupul lui Henderson fusese luat de acolo, iar sub el fusese găsit un pantof de sport, cu numele lui Matty înăuntru.

În acea dimineaţă, directorul a stat şi s-a uitat lung spre locul în care stătuse Henderson când venise să-l caute şi a privit în faţă câteva adevăruri crude. Îşi dădea seama că dăduse de dracu', după propria-i expresie colocvială. Presimţea că-l aşteaptă un proces groaznic de complicat, în timpul căruia va fi nevoit să recunoască faptul că băiatul venise la el şi că…

Pedigree? Directorul şi-a dat seama că aceasta n-ar fi putut în veci să-şi vadă de predat dimineaţă dacă ar fi ştiut ce se întâmplase în timpul nopţii. Poate că un criminal înrăit ar fi în stare de asta, la fel şi cineva capabil să calculeze totul cu minuţie şi detaşare, dar nu Pedigree. Atunci cine…

Nu luase încă o decizie când a venit poliţia. Când inspectorul a întrebat de pantoful de sport, directorul n-a găsit de spus decât că băieţii obişnuiau să-şi poarte unul altuia lucrurile tot timpul, doar inspectorul ştie cum sunt băieţii. Dar inspectorul nu ştie. A cerut să-l vadă pe Matty, exact ca într-un film sau ca la televizor. În acel moment, directorul l-a chemat pe avocatul şcolii. Aşa că inspectorul a dispărut o vreme şi cei doi bărbaţi au stat de vorbă cu Matty. Se pare că acesta ar fi spus că pantoful fusese lepădat, la care directorul răspunsese iritat că fusese aruncat, nu lepădat, că nu era potcoavă de cal. Avocatul i-a vorbit despre confidenţialitate şi despre adevăr, asigurându-l că ei îl protejau.

— Ai fost de faţă când s-a întâmplat? Pe scara de incendiu?

Matty a clătinat din cap.

— Atunci unde erai?

Dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe băiat, ar fi ştiut de ce soarele răsărise iar, înnobilându-i vizibil partea sănătoasă a feţei.

— Domnul Pedigree.

— A fost el acolo?

— Nu, domnule.

— Ascultă, băiete…

— Era cu mine-n cameră, domnule!

— În miez de noapte?

— Domnule, m-a pus să desenez o hartă…

— Nu spune prostii. Doar nu te punea să-i aduci o hartă în miez de noapte!

Nobleţea de pe chipul lui Matty s-a estompat.

— Eu zic să ne spui adevărul, a spus avocatul. Ştii că până la urmă tot o să iasă la iveală. N-ai de ce să te temi. Bun. Ce-i cu pantoful?

Fără a ridica privirea şi pierzându-şi nobleţea, Matty a bâiguit un răspuns.

Avocatul a insistat.

— N-am auzit. Rai? Ce legătură are raiul cu un pantof sport?

Matty a bâiguit iar un răspuns.

— Aşa nu ajungem nicăieri, a zis directorul. Uite ce e, ăă, Wildwort. Ce căuta Henderson, bietul micuţ, pe scara de incendiu?

Matty i-a privit pătimaş pe sub sprâncene şi un cuvânt i-a ţâşnit de pe buze.

— Rău!

Aşa că l-au dus pe Matty şi l-au chemat pe domnul Pedigree. Acesta şi-a făcut apariţia slăbit, cenuşiu la faţă şi pierit. Directorul l-a privit cu milă scârbită şi i-a oferit un scaun, în care domnul Pedigree s-a prăbuşit. Avocatul i-a explicat cursul probabil al evenimentelor şi că era posibil să evite o acuzaţie mai gravă dacă pleda vinovat, ca să nu mai fie nevoie de examinarea inutilă a minorilor ca martori. Domnul Pedigree stătea chircit, tremurând. L-au tratat cu amabilitate, dar cât a ţinut întrevederea el nu s-a însufleţit decât o singură dată, fulgurant. Când directorul i-a explicat binevoitor că avea un prieten, căci micul Matty Windwood încercase să-i ofere un alibi, domnul Pedigree s-a albit la faţă, apoi s-a înroşit, apoi iar s-a albit.

— Băiatul ăla hidos ! Nu m-aş atinge de el nici dacă ar fi singurul rămas pe pământ!

Cum fusese de acord să pledeze vinovat, a fost arestat cu toată discreţia posibilă. Şi totuşi, a coborât din camera lui pe scară escortat de poliţie. Şi totuşi, umbra lui, câinele lui credincios, a fost acolo să-i vadă spaima şi ruşinea. Aşa că domnul Pedigree a urlat la el în holul cel mare:

— Băiat oribil ce eşti! E numai vina ta!

În mod destul de ciudat, restul şcolii părea să-i dea dreptate domnului Pedigree. Bietul Pede devenise şi mai popular printre băieţi decât în zilele senine când le dădea tort şi se lăsa cu drag luat la ţintă, totul numai ca să le facă pe plac. Nimeni, nici directorul, nici avocatul, nici judecătorul n-au aflat ce se întâmplase, de fapt, în acea noapte. Cum se milogise Henderson

să fie primit în cameră, fusese refuzat şi ieşise bâjbâind pe acoperiş de unde alunecase şi căzuse, căci Henderson era mort acum şi nu mai putea mărturisi nimănui pasiunea lui nebună. Ca urmare însă, Matty a fost trimis la Coventry şi a suferit tare. Profesorii au înţeles imediat că era unul dintre acele exemplare care nu meritau ţinute mult în şcoală şi pentru care o muncă simplă, care să nu ceară prea multă minte, era singurul paliativ, dacă nu leac. Aşa că directorul, care era client al fierăriei Frankley de la celălalt capăt al Străzii Principale, lângă Podul Vechi, i-a făcut rost de o slujbă acolo. Şi şcoala n-a mai vrut să ştie de el, aşa cum nu mai voise să ştie nici de Pedigree, deţinutul 109732.

În scurt timp, n-a mai vrut să ştie nici de director. Faptul că Henderson venise să-l vadă, dar fusese refuzat n-a mai putut fi trecut sub tăcere. Directorul a plecat la sfârşitul semesrului, din motive de sănătate. Şi, pentru că fusese silit să plece din cauza unei tragedii, în căsuţa de pe stâncile albe unde se retrăsese a tot încercat să-i reconstituie în minte contururile neclare, fără să ajungă la o înţelegere mai profundă. O singură dată a dat peste un posibil indiciu, dar nici aşa nu putea fi sigur. A găsit un citat din Vechiul Testament: „Spre Idumeea voi arunca încălţămintea mea“[4]. După asta, de fiecare dată când îşi aducea aminte de Matty simţea o înfiorare pe piele. Citatul era, desigur, un blestem primitiv, a cărui expresie fizică a fost disimulată în traducere, ca de pildă: „Şi le-a sfărâmat fluierele picioarelor şi şoldurile“ şi zeci de alte barbarii. Aşa că a stat şi s-a gândit şi s-a întrebat dacă găsise cheia spre ceva chiar şi mai întunecat decât tragedia tânărului Henderson.

4. Citatele biblice au fost preluate din Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2008. (N. tr.)

Dădea din cap şi mormăia pentru sine:

— O, da, una e să zici. Dar cu totul alta e să faci.

Capitolul trei

Frankley era o fierărie cu tradiţie. Când s-a săpat canalul şi s-a construit Podul Vechi, toate proprietăţile din acea zonă din Greenfield şi-au pierdut din valoare. La începutul secolului, Frankley s-a mutat în nişte clădiri şubrede care dădeau spre malul canalului şi ajunseseră să nu mai facă doi bani. Vârsta construcţiilor era incertă – câţiva pereţi de cărămidă, ceva ţiglă pe acoperiş, şipci şi ghips şi un soi de schelet de lemn ciudat. Nu era exclus ca unele dintre acele piese de lemn să fi fost ferestre medievale acoperite, cum se obişnuia, cu stinghii de lemn şi care treceau acum drept nişte simpli pereţi crăpaţi. Fără îndoială, nu exista grindă în tot ansamblul care să nu aibă crestături ici şi colo, caneluri şi câte o gaură care să arate de câte ori se construise şi reconstruise, se împărţise, renovase şi înlocuise, şi asta de-a lungul unei perioade de timp incredibil de lungi. Clădirile care fuseseră reunite în sfârşit sub administrarea fierăriei Frankley păreau lipsite de orice logică şi aşezate alandala, ca nişte colonii de corali. Faţada dinspre Strada Principală fusese renovată şi uniformizată abia în 1850 şi rămăsese aşa până când fusese iar renovată în 1909, cu ocazia vizitei Maiestăţii Sale Regele Edward al VII-lea.

La vremea respectivă, dacă nu chiar şi mai devreme, toate podurile şi mansardele, galeriile, coridoarele, toate ungherele şi cotloanele fuseseră deja folosite ca depozite şi erau pline de marfă. Era un exces de mărfuri. La Frankley se păstrau amintiri sau reziduuri din fiecare epocă, fiecare generaţie, fiecare lot de marfă. Un vizitator care ar fi scotocit în cele mai ferite colţuri ar fi putut descoperi felinare de trăsură sau o capră de tăiat lemne care nu erau destinate unui muzeu, ci diligenţei care urma să treacă pe acolo sau vreunui tăietor de lemne care refuzase să treacă la fierăstrăul cu abur. Într-adevăr, la începutul secolului XX, la Frankley s-au făcut eforturi serioase ca bunurile noi să fie păstrate, pe cât posibil, la parter.

Bunuri care, printr-un soi de proces evolutiv lipsit de o forţă motrice vizibilă, s-au organizat singure pe secţiuni sau raioane dedicate diferitelor domenii, ca de pildă unelte, grădinărit, crochet sau „diverse“. După şocul Primului Război Mondial, în fierărie s-a ţesut un păienjeniş de fire de-a lungul cărora lunecau banii în nişte borcănaşe de lemn. Era fascinant pentru orice vârstă, de la prunci la pensionari. Un angajat trimitea borcănaşul de la tejgheaua lui – clang! –, iar când vasul ajungea la casa de bani se auzea un clopoţel – ding! Moment în care casierul lua vasul, îi scotea capacul, lua banii şi verifica chitanţa, punea înăuntru restul şi trimitea înapoi vasul – clang! clang! Totul dura extrem de mult, dar stârnea bucurie şi interes, ca jocul cu trenuleţele electrice. În zilele de târg, clopoţelul suna des şi destul de tare încât să se audă peste mugetul vacilor mânate peste Podul Vechi. Dar erau şi zile când clopoţelul tăcea pentru perioade de timp care se făceau, cu vremea, tot mai lungi. Apoi, un vizitator care scotocea în cele mai obscure şi mai ferite unghere ar fi putut descoperi o altă însuşire a borcănaşelor de lemn. Zgomotul clopotelor era înăbuşit prin trucuri de construcţie, aşa că un borcan putea trece şuierând peste capul unui client ca o pasăre de pradă, după care dădea colţul şi dispărea într-o direcţie cu totul neaşteptată.

Timpul era geniul de la Frankley. Acest sistem complex fusese gândit ca să nu existe case de marcat pentru fiecare vânzător în parte. Unul dintre efecte sale neprevăzute a fost un păienjeniş care i-a izolat pe vânzători. În timp ce un domn Frankley tânăr îi lua locul răposatului domn Frankley, apoi devenea bătrânul domn Frankley şi murea, angajaţii săi, pe care poate că austeritatea şi cucernicia în care trăiau îi menţineau în formă, nu mureau, ci rămâneau încremeniţi la tejghelele lor. Noul domn Frankley, chiar şi mai pios decât înaintaşii săi, a considerat că circulaţia banilor pe şinele suspendate era o pată pe obrazul acelor domni venerabili şi a renunţat la ea. E vorba, fireşte, despre celebrul domn Arthur Frankley care a construit biserica şi căruia domnii care stăteau în colţurile lor, deloc influenţaţi în modul lor de a se exprima de epoca trăsurii fără cai, îi spuneau „domnul Arthur“. Domnul Arthur a reinstaurat casele de marcat din lemn pe fiecare tejghea şi a redat demnitatea tuturor părţilor.

Dar întrebuinţarea şinei suspendate avusese două efecte. În primul rând, îi obişnuise pe angajaţi cu o atmosferă de relativă linişte şi pace; iar în al doilea rând, aceştia erau atât de deprinşi cu metoda de a trimite şi de a primi totul pe sus, încât atunci când unuia dintre aceşti domni venerabili i s-a întins o bancnotă, acesta a ridicat-o prompt ca şi cum i-ar fi examinat filigranul. Au urmat, în procesul de evoluţie sau poate de involuţie a locului, o tăcere prelungită şi o expresie pierdută în timp ce vânzătorul încerca să-şi amintească ce urmează. Deşi e o lipsă de respect pentru memoria lor să-i numim „vânzători“. În zilele senine, când până şi becurile chioare erau stinse, iar prăvălia primea lumină doar prin ferestrele cu geamuri din sticlă turnată sau pe lucarnele mari şi murdare, dintre care unele erau interioare şi nu dădeau spre cer, mai rămâneau câteva oaze de întuneric – cotloane sau galerii uitate. În astfel de zile, clientul rătăcit prin prăvălie ar fi putut observa strălucirea fantomatică a unui guler scrobit într-un cotlon neumblat. Şi, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, poate că ar fi desluşit un chip palid plutind deasupra gulerului scrobit şi, mai jos, două mâini, aşezate pe ceea ce trebuie să fi fost tejgheaua invizibilă. Omul stătea nemişcat precum cutiuţele lui cu bolţuri, cuie, şuruburi, cleme şi piuneze. Era absent, într-o stare de contemplaţie impenetrabilă, în care trupul era astfel lăsat să-şi petreacă zilele drept, în aşteptarea ultimului client. Până şi tânărul domn Arthur, aşa plin de bune intenţii sincere şi de binevoitor cum era, credea că singura poziţie acceptabilă pentru un vânzător era cea verticală şi că ideea de vânzător şezând era pe undeva imorală.

Cum tânărul domn Arthur era credincios, printr-unul dintre misterele spirituale ale naturii umane, vânzătorii s-au făcut tot mai evlavioşi cât a fost el la cârmă. Datorită combinaţiei de vârstă, cumpătare şi evlavie, erau cei mai ineficienţi, dar în acelaşi timp cei mai demni vânzători din lume. Erau renumiţi. Decizia napoleoniană de a desfiinţa păienjenişul l-a epuizat pe tânărul domn Arthur. Acesta era un burlac prin vocaţie, nu atât din cauza vreunei deviaţii sau aversiuni, ci mai degrabă din cauza unui apetit sexual slab, aşa că a vrut să lase averea bisericii. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, instituţia nu şi-a mai putut acoperi cheltuielile. Însă avea datorii infime. Domnul Arthur nu vedea de ce să n-o finanţeze în continuare până la finele vieţii. Bătrânii preoţi trebuiau întreţinuţi pentru că nu puteau

face altceva în viaţă şi nici n-aveau unde să se ducă. Mustrat pentru atitudinea sa păguboasă de către fiul progresist al contabilului tatălui său, domnul Arthur s-a mulţumit să îngaime, drept răspuns: „Să nu legi gura boului care treieră“. E imposibil să ne mai dăm seama acum dacă reintroducerea caselor de bani separate a accelerat în vreun fel declinul prăvăliei. Cert e doar că, pe măsură ce declinul devenea tot mai ameninţător, locul a început să facă eforturi spasmodice de redresare. Dar nu a renunţat la datoria de onoare faţă de domnii în vârstă care rezistaseră atât de mult şi vânduseră atât de puţin. Ci, într-un prim spasm, a mutat dintr-o mansardă în alta o cantitate inimaginabilă de ciudăţenii şi a deschis un salon de prezentare la etaj! Acolo urmau să fie expuse tacâmuri şi sticlărie. Şi, cum domnii venerabili erau toţi ocupaţi la tejghelele lor, trebuia adus sânge proaspăt. La vremea respectivă, nu s-a găsit nimeni de vârsta potrivită, care să lucreze pe bani atât de puţini, drept care, cu aerul că o ia de la capăt, lansându-se în forţă în secolul XX, prăvălia a tocmit – verbul „a angaja“ având o demnitate masculină – o femeie. În acest salon lung de la etaj, lumina electrică – şi, culmea, puseseră acolo becuri mai puternice decât în restul clădirii – ardea întruna, oricât de senină ar fi fost ziua, până la şase, când magazinul se închidea. Chiar şi scara care ducea spre acea încăpere strălucitoare împrumutase o atmosferă frivolă în ton cu marfa expusă şi cu sexul celei care se îngrijea de ea. Era un vestigiu circular din ipsos rămas din secolul al XVII-lea şi era de neînţeles cum de îşi găsise aşa ceva loc înăuntru, şi nu afară. În scurt timp, tacâmurilor şi păhărelelor li s-au adăugat carafe, pahare de vin, porţelanuri, suporturi pentru veselă, inele pentru şerveţele, sfeşnice, solniţe şi scrumiere de onix. Era ca un mic magazin de sine stătător în interiorul, dar şi deasupra altui magazin. Şi totuşi părea un lucru efemer, cu acea intrare circulară pe scările acoperite de mochetă, cu covoarele şi podeaua sa ceruită, cu lucirile sticlăriei şi argintăriei sub risipa de lumini intense. Dedesubt rămăseseră aceleaşi mături, aceleaşi găleţi din fier galvanizat, aceleaşi şiruri de unelte cu cozi de lemn. Nu prea se potriveau cu firidele de lemn crăpat şi pătat, pline cu ace, cuie, cleme sau şuruburi şi bolţuri din lemn sau alamă.

Domnii venerabili au ignorat schimbarea. Probabil îşi dădeau seama că avea să fie un eşec pentru că prăvălia se îndrepta, ca şi ei, purtată de o forţă

incontrolabilă, spre un inevitabil declin. Totuşi, salonului de la etaj i-a urmat invazia plasticului, imposibil de stăvilit. Plasticul a luat forma unor monstruozităţi de găleţi silenţioase, ligheane, uscătoare de vase, stropitori şi tăvi în culori orbitoare. După care a mers chiar şi mai departe, înflorind într-un buchet de flori artificiale. Toate astea alcătuiau un soi de alcov în mijlocul saloanelor de prezentare de la parter. Alcovul dădea într-o anexă din panouri şi garduri de plastic care cereau un mobilier de grădină fanteziu. Şi acesta era un spaţiu feminin. Şi tot o femeie îl avea în grijă. Dar nu orice femeie, ci o fată. Avea şi ea casă de bani, ca toată lumea. Fata a experimentat cu lumini colorate şi s-a refugiat într-o nişă de fantezie.

Tocmai acolo, în acel talmeş-balmeş nesfârşit de vechi şi nou, în acea imagine în miniatură a societăţii în ansamblul ei, acolo l-a aruncat directorul pe Matty. Statutul acestuia din urmă era ambiguu. Domnul Arthur a spus că băiatul putea veni, urmând să i se găsească un rost.

— Cred că-l putem folosi la livrări, a zis domnul Arthur.

— Şi pe viitor? a întrebat directorul. Mă refer la viitorul lui.

— Dacă se descurcă bine, poate trece la aprovizionare, a zis domnul Arthur privind absent către Napoleon. Apoi, dacă-l duce capul cât de cât la socoteli, poate ajunge chiar la contabilitate.

— N-am să vă ascund faptul că băiatul nu pare prea înzestrat. Dar la şcoală nu mai are ce căuta.

— Poate începe la livrări.

Frankley livra pe o rază de peste cincisprezece kilometri şi vindea pe datorie. Aveau un băiat pe bicicletă care ducea pachetele în Greenfield şi două dubiţe pentru călătorii mai lungi sau mărfuri mai grele. Cea de-a doua dubiţă avea un şofer şi un hamal, cum i se zicea. Şoferul era atât de paradit de la artrită, încât trebuia să-l aburce cineva pe scaunul lui, unde rămânea cât putea răbda, ba uneori chiar mai mult. Era tot unul dintre gesturile de generozitate lipsită de imaginaţie ale domnului Arthur. Ca rezultat, un om rămânea într-un post care-l teroriza şi-l chinuia în permanenţă şi doi oameni făceau munca pe care ar fi trebuit s-o facă unul singur. Frankley era o afacere care necesita consum mare de manoperă, deşi sintagma nu se folosea încă pe scară largă. Era ceea ce e descris uneori ca fiind „o adevărată instituţie locală“.

Ascunsă în fundul curţii care se învecina cu mica grădină a librăriei GOODCHILD – CĂRŢI RARE, în fostul şopron pentru trăsuri căruia tot aşa i se spunea, erau o forjă cu tot cu nicovală, unelte, foc şi, bineînţeles, un fierar în vârstă care-şi umplea timpul meşterind jucărele pentru nepoţii lui. Partea asta l-a fascinat şi absorbit pe Matty. Primea bani de buzunar şi dormea într-un pod lung, sub ţiglele trandafirii din secolul al XV-lea. De mâncat, mânca bine, măcar atâta putea vedea şi domnul Arthur. Purta un costum cenuşiu-închis dintr-un material gros şi o salopetă gri. Căra obiecte. A devenit „băiatul". Ducea unelte dintr-o parte a prăvăliei în alta şi stătea până semnau clienţii pentru ele. Uneori putea fi văzut printre maldărele de cutii de marfă din faţa fierăriei – cutii pe care le deschidea cu un soi de rangă. A căpătat îndemânare la deschis. A învăţat cum se vindeau tabla şi tijele metalice, cornierele, drugii şi sârma. Putea fi auzit uneori, în linişte a din timpul unei zile de lucru, bocănind cu pas inegal prin mansarde şi poduri, printre mărfuri. Ducea acolo obiecte ciudate cărora nu ştia să le spună pe nume şi care se vindeau cam într-un ritm de unul dintr-o jumătate de duzină comandate, iar restul de cinci rugineau. Acolo, sus, vizitatorul răzleţ putea descoperi o pereche de vătraie pentru şemineele cu focar deschis, ba chiar şi câte un pachet deformat de lumânări fără fitil dintre primele apărute. Matty mătura din când în când pe acolo – mătura acri întregi de scânduri neregulate, unde mătura nu făcea decât să spulbere praful care plutea apoi, invizibil, în cotloanele obscure, detectabil doar când te făcea să strănuţi. A căpătat un profund respect faţă de gulerele scrobite, încremenite la locurile lor. Singurul băiat de acolo care era de vârsta lui, poate puţin mai mare, era cel care făcea livrările locale pe jos sau cu o bicicletă pe care o considera ca aparţinându-i de drept. Bicicleta avea deja mai mulţi ani decât el. Dar băiatul respectiv, voinic şi blond, cu părul pomădat lucindu-i la fel de seducător ca şi ghetele, descoperise o metodă de a se ţine departe de prăvălie care făcea ca vizitele lui să semene mai degrabă cu ale unui client decât cu ale unui angajat. În timp ce gulerele scrobite păreau să fi atins o totală imobilitate, celălalt băiat descoperise secretul mişcării permanente. Sigur că Matty a rămas prea naiv ca să întoarcă situaţia în favoarea lui, aşa cum făcuse băiatul blond. El avea mereu treabă şi nu s-a gândit niciodată că oamenii îi dădeau însărcinări ca

să scape de el. Dacă fierarul îl trimitea să adune chiştoacele de ţigări într-un colţ al curţii unde nu-l mai putea vedea nimeni, lui Matty nu-i trecea prin cap că ar fi putut trândăvi acolo toată ziua, că nimeni nu i-ar fi simţit lipsa. El aduna cele câteva chiştoace după care se prezenta iar la post.

La doar câteva luni de când era la Frankley, situaţia de la Foundlings s-a repetat. Trecuse deja pe lângă alcovul cu imitaţii, iar mirosul îl şocase întrucâtva. Poate că florile, cu a lor extravaganţă inodoră, insuportabilă, erau motivul pentru care fata dinăuntru era atât de hotărâtă să miroasă frumos. Şi într-o bună dimineaţă a fost trimis să-i ducă domnişoarei Aylen un braţ de flori noi. A ajuns la alcov, cu braţele pline de trandafirii de plastic fără spini, pentru că cine-i făcuse nu considerase necesar să-i mai imite şi pe ei. Privea în faţă printre trandafiri, în timp ce o frunză îl jena la nas. Mutând un trandafir rămas pe un raft din faţa lui, şi-a dat seama că ea făcuse o gaură în peretele alcovului. Astfel, a reuşit să vadă nu doar printre trandafirii pe care-i ducea, ci chiar înăuntrul alcovului.

Primul lucru pe care l-a observat a fost un soi de perdea lucioasă. Perdeaua era ogivală în partea de sus – fata fiind cu spatele la el –, curgând uşoară până jos şi dispărând din raza lui vizuală. Parfumul ei venea în valuri, în legea lui. Ea l-a auzit şi a întors capul. A văzut că fiinţa din faţa lui avea un nas care se arcuia puţin, conferindu-i parcă posesoarei lui supremul drept la impertinenţă, chiar dacă în acel moment perdeaua de păr trecea pe sub el odată cu întoarcerea capului. A mai observat şi că linia frunţii era mărginită de linia unei sprâncene a cărei arcuire depăşea posibilităţile calculului matematic, sub care se vedea un ochi mare, cenuşiu, încadrat de gene lungi şi negre. Ochiul a observat trandafirii de plastic; dar fata era ocupată cu un client în cealaltă parte şi a avut timp doar de două silabe.

— Mersi.

Raftul gol era sub cotul lui. A lăsat jos trandafirii, care s-au îngrămădit, ascunzând-o pe fată vederii lui. Picioarele l-au luat de acolo. „Mersi“-ul a căpătat proporţii, dintr-un cuvânt din două silabe devenind suav şi în acelaşi timp răsunător, exploziv şi nesfârşit. Aproape de fierărie, şi-a venit parţial în simţiri. Radios, a întrebat dacă mai erau flori de dus, dar nu l-a auzit nimeni, pentru că nu-şi dădea seama că vocea îi pierise de tot. Avea acum încă o preocupare. Prima, care nu semăna deloc cu a doua, era domnul

Pedigree. Când băiatul ridica nori de praf cu mătura în mansardă, iar pe partea sănătoasă, expresivă a feţei lui se citea mai multă suferinţă decât ar fi fost cazul însemna că se gândeşte la domnul Pedigree. Când faţa i se schimonosea de o durere bruscă, nu era de la praf sau de la aşchii. Era de la amintirea vorbelor care îi fuseseră strigate în hol: „E numai vina ta!“ Odată avusese o experienţă foarte personală, luase o ţepuşă şi şi-o înfipsese stângaci în dosul mâinii în care ţinea mătura. Privise, poate ceva mai palid, cum se adună sângele într-o dâră lungă, cu o picătură în capăt – şi asta numai pentru că acea voce neauzită strigase iar la el. Acum avea senzaţia că acea faţă întrezărită parţial, parfumul, părul ei umpleau la fel de obsesiv toate cotloanele minţii lui care nu erau deja ocupate de amintirea domnului Pedigree. Cele două obsesii păreau să-l întoarcă pe dos, să-l tragă după ele împotriva voinţei lui şi să-l lase total neputincios şi fără altă scăpare în a afară de a îndura.

În acea dimineaţă a lăsat curtea şi a urcat scările spre mansarde. S-a strecurat din obişnuinţă pe lângă cutiile de ambalat din care ieşeau aşchii de lemn, pe lângă maldărele de vopsele, printr-o încăpere în care nu erau decât nişte fierăstraie ruginite şi câteva băi de şezut puse una într-alta, mai departe printre şiruri de lămpi cu parafină identice, apoi în camera lungă pentru tacâmuri şi sticlărie. Acolo, în mijloc, era o lucarnă mare cu un geam striat, al cărei rol era să lase lumina să pătrundă în spaţiul principal al magazinului printr-o altă lucarnă aflată sub ea. Privind în jos, vedea strălucirea difuză a luminilor colorate, le vedea mişcându-se printre striaţii odată cu el. Cu inima bătându-i mai repede, a mai observat şi pata vagă de culoare de jos unde era raionul cu flori. A ştiut atunci că niciodată n-avea să mai treacă pe acolo fără să privească în jos, pieziş, la amestecul acela difuz. A mers înainte şi a intrat în altă mansardă, una goală, apoi a coborât câteva trepte. Acestea coborau pe lângă zid până în punctul cel mai îndepărtat de curte. Cu o mână pe balustradă, s-a aplecat şi a căutat să vadă pe sub tavan.

Vedea grămada de flori artificiale, dar intrândul unde erau serviţi clienţii era undeva în lateral. A văzut într-o parte flori, iar în cealaltă, trandafirii pe care-i îngrămădise cu atâta grabă. În centru nu se vedea decât vârful unui cap şaten-deschis, cu o cărare albă pe mijloc. Şi-a dat seama că singura soluţie ca să vadă mai bine era să treacă pe lângă magazin şi să se uite cu

coada ochiului într-o parte când ajungea în dreptul alcovului. S-a gândit în treacăt că cineva mai versat – băiatul blond, de pildă – s-ar fi oprit să schimbe o vorbă. Inima i-a tresăltat la acest gând, la cât era de irealizabil. Şi-a continuat drumul grăbit, dar se împiedica în picioare de parcă ar fi avut prea multe. A trecut la un metru de tejgheaua care nu era acoperită de flori, privind din mers într-o parte, fără a-şi întoarce capul. Dar domnişoara Aylen se aplecase şi alcovul ar fi putut fi la fel de bine şi gol, că tot nu vedea nimic.

— Băiete!

A luat-o la fugă, târşâindu-şi picioarele.

— Unde-ai fost, băiete?

Dar de fapt puţin le păsa lor unde fusese, chiar dacă s-ar fi amuzat şi l-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi aflat.

— Duba aşteaptă de jumătate de oră. Treci la încărcat!

Aşa că a încărcat pachetele în dubă, aruncând sulurile metalice zăngănitoare într-un colţ, a descărcat cam jumătate de duzină de scaune pliante, după care şi-a trântit în sfârşit corpul mototol pe scaunul de lângă şofer.

— Ce de flori avem!

Domnul Parrish, şoferul artritic, a gemut. Matty a continuat să vorbească.

— Parc-ar fi adevărate, nu?

— Io nu le-am văzut. Dac-ai avea genunchii mei…

— Sunt frumoase florile astea.

Domnul Parrish l-a ignorat şi şi-a văzut de şofatul dubiţei. Vocea lui Matty continua să se audă, practic din proprie iniţiativă.

— Sunt drăguţe. Cele artificiale, zic. Şi fata de acolo, domnişoara…

Zgomotele pe care le scotea domnul Parrish datau din tinereţea lui, pe când mâna unul dintre cele trei furgoane cu cai de la Frankley. Trecuse la un furgon cu motor la doar câţiva ani după apariţia acestei inovaţii şi luase cu el două lucruri: vocabularul de căruţaş şi convingerea că fusese promovat. La început, domnul Parrish n-a dat nici un semn că-l auzise pe acesta. Totuşi, auzise tot ce spusese băiatul – aştepta momentul potrivit să rupă tăcerea, să facă din ea o armă şi să-l pocnească pe Matty în moalele capului cu ea. Ceea ce a şi făcut.

— Băiete, mie să mi te adresezi cu „domnule Parrish“.

A fost, probabil, ultima tentativă a lui Matty de a-şi găsi un confident.

În aceeaşi zi, mai târziu, a găsit iarăşi momentul să se plimbe prin mansardele de deasupra spaţiului principal al magazinului. A privit iar pieziş prin lucarna cu striaţii şi iarăşi a încercat să se uite pe sub tavan. N-a văzut nimic. Când magazinul s-a închis, s-a repezit pe trotuarul pustiu din faţă, dar n-a văzut pe nimeni. A doua zi la aceeaşi oră a ajuns mai devreme şi a fost răsplătit cu priveliştea unui păr şaten-deschis, cu reflexe de miere, a scobiturilor unor genunchi care păreau goi şi a licărului a doi ciorapi lungi, lucioşi dispărând în interiorul unui autobuz. Următoarea zi era sâmbătă – zi scurtă – şi a avut treabă toată dimineaţa, iar până s-a eliberat, ea plecase. Duminică s-a dus automat la slujba de dimineaţă, a luat prânzul consistent şi simplu servit în ceea ce domnul Arthur numea „refectoriu“, apoi a ieşit la plimbarea care-i fusese prescrisă pentru sănătate. În timpul ăsta, gulerele scrobite trăgeau un pui de somn în paturile lor. Matty a trecut de librăria GOODCHILD – CĂRŢI RARE, a trecut de Sprawson şi a intrat pe Strada Principală. Se simţea ciudat. Aerul i se părea încărcat de un freamăt acut de care nu se putea detaşa şi care era rezultatul direct al unei încordări interioare, al unei anxietăţi care se putea accentua sub efectul vreunei amintiri, devenind dureroasă. Senzaţia a devenit atât de puternică, încât s-a întors la Frankley, ca şi cum vederea locului care-i pricinuise una dintre probleme ar fi putut ajuta la găsirea unei soluţii. Însă deşi a stat şi s-a uitat la magazin pe toate părţile, la librăria de lângă şi la firma Sprawson de lângă librărie, n-a primit nici un ajutor. A ocolit firma Sprawson până la Podul Vechi de peste canal, iar apa de la veceul metalic de la piciorul podului s-a tras automat la trecerea lui. A stat acolo şi s-a uitat în jos la apa canalului, cu acea convingere inconştientă, veche de când lumea, că o astfel de privelişte ajută şi vindecă. La un moment dat i-a trecut prin cap s-o ia pe drumul de edec, dar era mocirlos. A luat-o îndărăt pe lângă Sprawson şi în faţă i-au apărut iar librăria şi Frankley. S-a oprit şi s-a uitat în vitrina librăriei. Titlurile nu-l ajutau. Cărţile erau pline de cuvinte, o transpunere fizică a eternei trăncăneli a oamenilor.

Problema începea să se cristalizeze întru câtva. Poate că e posibil să te învălui în tăcere, să te cufunzi printre toate cuvintele şi zgomotele, să te

strecori printre cuvinte, printre cuţitele şi săbiile unui „e numai vina ta“ şi dulceaţa sfredelitoare a unui „mersi“ până în adâncuri, unde e linişte…

În partea stângă a vitrinei, sub şirurile de cărţi (Pescuit şi vânătoare) era un mic raft cu câteva obiecte care nu erau neapărat obiecte de librărie. De pildă, o combinaţie de abecedar şi carte de rugăciune. Sau o bucată de partitură veche pe pergament expusă cu grijă – muzică scrisă cu note pătrate. Sau globul de sticlă aşezat pe un mic suport de lemn negru chiar în stânga vechii partituri. Matty a privit globul de sticlă mai degrabă aprobator pentru că nu încerca să spună nimic şi, spre deosebire de cărţile uriaşe, nu era un adevărat depozit de vorbe îngheţate. Nu conţinea altceva în afară de soarele care se reflecta în el de departe. Îi plăcea soarele care nu spunea nimic, ci doar stătea acolo, tot mai luminos şi mai pur. A izbucnit într-o lumină orbitoare, ca atunci când se retrag norii. Se mişca odată cu el, iar când el stătea pe loc, nici soarele nu se putea mişca. Soarele domina fără efort, o făclie luminându-i drept în ochi, iar el se simţea ciudat, nu neapărat neplăcut, ci doar ciudat – altfel decât de obicei. Era conştient şi de un sentiment de dreptate, adevăr şi linişte. Era ceea ce mai târziu avea să-şi descrie în sinea lui ca fiind senzaţia de ape care cresc. Iar şi mai târziu, Edwin Bell avea să i-l explice ca fiind intrarea într-o dimensiune fixă a alterităţii, în care lucrurile îi apăreau sau îi erau arătate. I se arăta dosul urzelii, locul unde se fac legăturile. Întreaga urzeală a unor lucruri care păruseră disparate apărea acum ca fiind plămada din care iau fiinţă faptele şi oamenii. L-a văzut pe Pedigree, cu faţa schimonosită într-o expresie acuzatoare. A văzut o cascadă de păr şi un profil şi talerele pe care cei doi stăteau în echilibru. Chipul fetei dintre plastice, chipul pe care nu-l văzuse niciodată în întregime era acolo, în faţa lui. O ştia bine, dar ştia că era ceva în neregulă cu ceea ce ştia. Pedigree echilibra lucrurile. Totul era perfect în regulă la ceea ce ştia despre Pedigree şi despre vorbele lui usturătoare.

Apoi toate astea au pierit inexplicabil din faţa lui. Din dreapta jos şi până-n stânga sus a apărut o altă dimensiune, cu litere mari, aurii. Şi-a dat seama că era marginea de jos a vitrinei librăriei şi că literele aurii spuneau GOODCHILD – CĂRŢI RARE. A observat că el era cel care stătea aplecat, iar inscripţia aurie era, de fapt, orizontală. Globul de sticlă de pe suportul său de lemn negru se retrăsese în spatele condensului de la respiraţia lui.

Soarele nu mai ardea în glob. Derutat, şi-a amintit că nu fusese deloc soare în ziua aceea, ci un strat gros de nori din care se scuturaseră din când în când câţiva stropi. A încercat să-şi aducă aminte ce se întâmplase, apoi a realizat că pe măsură ce-şi aminteşte întâmplările le modifică. Era ca şi cum ar fi modelat şi colorat imagini şi evenimente. Nu era ca atunci când colorai într-o carte de colorat, unde contururile erau frumos trasate, ci ca şi cum ţi-ai dori ceva, apoi ai vedea că se împlineşte. Sau ca şi cum ar trebui să vrei ceva, apoi ai vedea cum se împlineşte.

După un timp s-a întors şi a luat-o pe Strada Principală fără să ştie încotro se-ndreptă. Ploua mărunt, aşa că a stat pe gânduri, apoi s-a uitat în jur. Ochii i s-au oprit asupra bisericii vechi care se afla pe stânga, la jumătatea străzii. A iuţit pasul spre ea, mai întâi gândindu-se să se adăpostească acolo, apoi înţelegând brusc că într-adevăr asta trebuia să facă. A deschis uşa, a intrat şi s-a aşezat în spate, sub fereastra dinspre vest. Şi-a suflecat cu grijă pantalonii şi a îngenuncheat fără să-şi dea seama prea bine ce face. Iată cum s-a pomenit, aproape împotriva voinţei lui, în locul şi postura potrivite. Era biserica parohiei Greenfield, o clădire uriaşă cu stranele şi naosul într-o parte şi încărcată de lunga istorie anodină a oraşului. Părea să nu existe lespede pe podea care să nu aibă un epitaf, iar pereţii erau acoperiţi aproape în întregime cu inscripţii. Biserica era destul de goală şi nu doar pentru că nu erau oameni înăuntru. Părea să fie lipsită de acele însuşiri ale globului de sticlă care treziseră în el o reacţie. Nu reuşea să facă nici un fel de legătură şi i se pusese în gât un nod prea mare ca să-l înghită. A început să spună Tatăl nostru, apoi s-a oprit, căci cuvintele păreau lipsite de sens. A rămas acolo, în genunchi, năuc şi trist. Şi cum stătea aşa îngenuncheat, imperativele extraordinare, dureroase ale plasticelor şi cascada şatenă cu reflexe de culoarea mierii l-au potopit iar. Fiicele oamenilor.

A scos un strigăt mut spre nicăieri. Tăcerea a răsunat în tăcere.

Apoi s-a auzit limpede o voce.

— Cine eşti? Ce vrei?

Era vocea ajutorului de preot, care făcea curat în sacristie. Îşi impusese unele practici ascetice despre care preotul paroh nu avea ştiinţă. Fusese întrerupt de zgrepţănatul la uşa sacristiei al unui băiat din cor care încerca

să intre după o revistă de benzi desenate pe care credea că o uitase acolo. Dar vocea răsunase în mintea lui Matty. Aşa că el i-a răspuns tot acolo. Înainte de cele două talere ale balanţei, unul cu chip de om, celălalt cu dogoarea nerăbdării şi a ispitei, a trăit un moment de suferinţă pură, incandescentă. Era prima oară când voinţa îi era pusă la încercare. Ştia – şi nu i-a trecut deloc prin cap să pună la îndoială acest adevăr sau, şi mai rău, să-l accepte şi să fie mândru de el – că nu alesese ca un măgar între morcovi de mărimi diferite, ci cu o luciditate dureroasă. Suferinţa incandescentă ardea în continuare. În ea se mistuia un întreg viitor posibil care se învârtea în jurul plasticelor şi părului şi care trecuse de la „poate" la „ar fi putut să fie". În noua stare de luciditate a înţeles că, din cauza înfăţişării lui respingătoare, abordarea fetei ar fi alunecat în farsă şi în umilire. Şi, înţelegând, şi-a zis că aşa avea să i se întâmple cu toate femeile. A început să verse lacrimi de om mare, rănit chiar în centrul fiinţei sale, a plâns pentru o şansă pierdută cum ar fi plâns după un prieten mort. A plâns până când n-a mai putut scoate o lacrimă şi niciodată n-a aflat ce mai secase înăuntrul lui odată cu lacrimile. Şi-a dat seama apoi că stătea într-o poziţie ciudată. Era în genunchi, dar atingea cu spatele muchia unei bănci. Mâinile i se încleştaseră pe strana din faţă, iar fruntea îi era rezemată de micul suport pentru cărţile de rugăciune şi de cântece bisericeşti. Când a deschis ochii şi s-a putut concentra, şi-a dat seama că se uită la propriile-i lacrimi care udaseră piatra şi se adunaseră în crăpăturile unui epitaf străvechi. A ieşit iar în lumina ternă, cenuşie a zilei, în timp ce ploaia susura slab deasupra lui, la fereastra dinspre vest. A înţeles că Pedigree nu putea fi vindecat. Cât despre păr – a ştiut că trebuie să plece.

Capitolul patru

Era în firea pasională şi aspră a lui Matty ca, odată ce hotărâse că pleacă, să plece cât de departe e omeneşte posibil. Şi, conform modului ciudat în care circumstanţele se aranjau în jurul lui din mers – ca şi cum, cu toată asprimea lui, avea să aibă parte de un drum lin pe mare –, calea spre Australia i-a fost uşoară. A fost tratat cu o neutralitate mai degrabă compătimitoare decât cu indiferenţă. Sau poate că cei care se cutremurau văzându-i urechea zbârcită voiau să scape de el cât mai repede. După doar câteva luni şi-a găsit o slujbă, o biserică şi un pat la YMCA în Melbourne. Toate acestea îl aşteptau în centru, pe Fore Street, lângă London Hotel. Fierăria era mai mică decât Frankley, dar avea depozite la etaj, cutii pentru marfă în curte şi un atelier în loc de forjă. Poate că ar fi rămas acolo cu anii – o viaţă chiar – dacă ideea lui naivă că distanţa avea să-l scape de probleme n-ar fi fost contrazisă de realitate. Blestemul domnului Pedigree îl urmărise, desigur. Ba mai mult, poate timpul sau Australia sau amândouă la un loc i-au acutizat în scurt timp vaga buimăceală, transformând-o în uluire pură. O uluire care şi-a găsit, în sfârşit, exprimarea undeva în mintea lui: „Cine sunt?“

Singurul lui răspuns interior la asta suna cam aşa: ai venit de nicăieri şi într-acolo te şi duci. I-ai făcut un rău singurului tău prieten; şi trebuie să renunţi la căsătorie, la sex, la dragoste pentru că de-aia, de-aia! Dacă priveşti situaţia la rece, oricum nu te-ar lua nimeni. Ăsta eşti.

Era totodată cineva care avea cicatrici, mai adânci decât îşi închipuia. Când în sfârşit a înţeles la ce eforturi se supuneau chiar şi cei mai binevoitori oameni ca să-şi ascundă tulburarea la vederea lui, a început să evite pe cât posibil orice contact. Nu era vorba doar despre fiinţele inaccesibile (ca făptura aceea ca o păpuşă, în haine sclipitoare, zărită în timpul escalei de patruzeci de minute de la Singapore, cea care stătea docilă

lângă sala de aşteptare pentru pasageri), ci şi un preot şi soţia lui cumsecade şi alţii. Biblia lui, tipărită pe hârtie indiană şi îmbrăcată în piele moale, nu-i era de nici un ajutor. Nu-l ajutau nici accentul englezesc şi nici faptul că venea din bătrâna Anglie, aşa cum se aşteptase, în naivitatea lui. Când s-au lămurit că nu se considera special, că nu dispreţuia Australia şi nu se aştepta la tratament preferenţial, colegii lui au început să-l trateze mai prost decât dacă s-ar fi enervat pur şi simplu pentru că greşiseră şi pierduseră o ocazie. La asta s-a adăugat o confuzie total absurdă.

— Ce mă interesează pe mine cum dracu' te-o chema. Dacă eu vreau să-ţi zic „mata“, păi „mata“ e. Pe toţi dumnezeii!

Apoi, transformându-se în domnul Parrish, varianta australiană:

— Mă învaţă el pe mine să vorbesc corect!

Dar Matty a plecat de la fierărie dintr-un motiv foarte simplu. Prima oară când a trebuit să ducă nişte cutii cu porţelanuri la raionul de Cadouri pentru nuntă a descoperit că stăpână acolo era o fată şi frumoasă, şi fardată, ceea ce făcea ca locul să fie imposibil de periculos. Şi-a dat seama imediat că distanţa nu-i rezolvase toate problemele şi s-ar fi întors chiar atunci în Anglia dacă ar fi fost posibil. S-a descurcat cum a putut, adică şi-a schimbat slujba imediat ce a găsit alta disponibilă. S-a angajat într-o librărie. Domnul Sweet, patronul, era prea miop şi distrat ca să-şi dea seama ce handicap avea să fie faţa lui Matty. Când doamna Sweet, care nu era nici mioapă, nici distrată l-a văzut pe Matty, şi-a dat seama de ce nimeni nu mai venea să răsfoiască o carte în librărie ca înainte. Soţii Sweet, care erau mult mai bogaţi decât dacă ar fi fost librari în Anglia, locuiau în afara oraşului, într-o casă rustică, şi în curând Matty s-a instalat acolo, în căsuţa minusculă lipită de clădirea principală. Era băiatul bun la toate. Iar după ce domnul Sweet l-a învăţat să conducă, a început să facă pe şoferul între casă şi librărie. Doamna Sweet a observat, ferindu-şi privirea, că părul i s-ar aranja mai bine dacă ar purta pălărie. Conştiinţa de sine mai degrabă decât conştiinţa vreunei identităţi l-au făcut să aleagă un model negru, cu boruri late. Se potrivea atât cu partea sănătoasă a feţei, cu expresia ei sumbră, cât şi cu partea stângă mai deschisă la culoare, dar contractată şi mai frapantă, cu ochiul şi gura trase în jos. Îi venea atât de aproape de ciotul stacojiu al urechii, încât oamenii rareori observau că era ceva în neregulă cu urechea

lui. Piesă cu piesă – haină, pantaloni, încălţări, şosete, helancă, pulover – a devenit omul în negru, tăcut, rezervat, cu aceeaşi întrebare fără răspuns planând deasupra lui: „Cine sunt?“

Într-o zi, după ce o condusese pe doamna Sweet la librărie şi aştepta s-o ducă înapoi acasă, s-a apropiat de raftul cu cărţi ponosite expuse în faţa librăriei, toate la cel mult cincizeci de cenţi bucata. Una arăta ciudat. Avea coperte de lemn, iar cea din spate era atât de roasă, că titlul devenise ilizibil. A luat-o fără să se gândească şi a văzut că era o Biblie veche, mai grea decât cea legată în piele moale din cauza lemnului, deşi tipărită pe acelaşi fel de hârtie. A răsfoit paginile familiare, s-a oprit brusc, a dat paginile înapoi, apoi înainte şi iarăşi înapoi. S-a aplecat mult deasupra paginii şi a început să mormăie şoptit, o şoaptă care s-a stins curând.

Una dintre însuşirile lui Matty era o incapacitate totală de a se concentra. Vorbele treceau peste el fără să lase vreo urmă în mintea lui. Probabil că în bisericile australiene la care se ducea tot mai rar – la fel şi în bisericile englezeşti, ba chiar şi la şcoală, la Foundlings – se discuta despre dificultatea de transpunere dintr-o limbă în alta. Dar probabil că orice explicaţie a pălit în faţa realităţii literelor negre pe foaia albă. În plin mijloc de secol XX, între Matty şi lumea simplă a semenilor săi se înălţa un soi de gard rudimentar care reţinea, filtra nouăzeci şi nouă la sută din ceea ce ar fi trebuit să asimileze un om, făcând ca acel unu la sută rămas să capete duritatea lucioasă a pietrei. Iată de ce de data asta şi-a ridicat ochii din carte, cum stătea cu ea în mână, şi a privit speriat prin librărie.

E altfel!

În seara aceea s-a aşezat la masa lui cu ambele cărţi în faţă şi a început să le compare, cuvânt cu cuvânt. Era trecut de unu noaptea când s-a ridicat şi s-a dus afară. S-a plimbat în sus şi-n jos pe strada dreaptă, nesfârşită până s-a făcut dimineaţă şi a trebuit să-l ducă pe domnul Sweet în oraş. După ce s-a întors şi a parcat maşina, şi-a zis că până atunci nu observase niciodată cât de mult semănau ţipetele păsărilor de la ţară cu hohotele unui nebun. Asta l-a tulburat până într-atât încât s-a apucat să tundă iarba fără să fie nevoie, ca să se refugieze în zgomotul maşinăriei. La primul huruit, papagalii cu moţ galben aciuaţi în copacii înalţi din jurul căsuţei joase şi-au luat zborul, ţipând şi rotindu-se, apoi au trecut în zbor peste iarba arsă unde păşteau caii,

refugiindu-se şi umplând un copac singuratic de la peste un kilometru şi jumătate depărtare cu albeaţa, agitaţia şi larma lor.

În acea seară, după gustarea copioasă luată în bucătărie, Matty a scos cele două cărţi şi le-a deschis pe amândouă la pagina de titlu. A citit ambele pagini de titlu de mai multe ori. Într-un sfârşit, s-a lăsat pe spate şi a închis cartea îmbrăcată în piele moale. A luat-o şi a ieşit din casă, traversând peluza cea mai apropiată şi continuându-şi drumul spre grădina de legume. A ajuns la gardul care despărţea grădina de aleea care cobora până la bazinul în care înotau crustaceele. A privit întinderea de iarbă luminată de lună care se pierdea la orizont acolo unde se zăreau formele întunecate ale dealurilor.

Şi-a scos Biblia şi a început să-i smulgă paginile, una câte una. Cum rupea una, o lăsa în voia vântului, care i-o lua fluturând din mână, rotind-o iar şi iar până departe, unde o ascundea în sfârşit în iarba înaltă. Apoi s-a întors în căsuţa lui, a citit o vreme din cealaltă Biblie cu coperte de lemn, şi-a spus rugăciunile mecanic şi s-a dus la culcare.

Aşa a început un an mai degrabă bun pentru Matty. A trecut printr-o perioadă de conflict interior când fata cea nouă, angajată la magazinul sătesc, s-a dovedit a fi frumuşică; dar fiind atât de frumuşică, a fost înlocuită rapid cu alta pe care o putea trata liniştit cu indiferenţă. Umbla fericit în jurul casei sau prin casă cu buzele mişcându-se, cu partea sănătoasă a feţei cât de veselă putea fi o jumătate de faţă. Nu-şi scotea niciodată pălăria în locuri unde putea fi văzut, drept care i-a mers vorba în sat că dormea cu ea, ceea ce nu era adevărat. Nu era genul de pălărie cu care să dormi, având borurile late, după cum bine ştia toată lumea. Dar povestea i se potrivea, se potrivea cu cât era de retras. Primele raze ale soarelui, şi razele lunii întotdeauna, îl găseau în pat, cu şuviţa lungă de păr negru răsfirată pe toată perna, cu pielea albă de pe ţeastă şi de pe partea stângă a feţei dispărând şi reapărând după cum se mişca în somn. Apoi începeau ciondănelile păsărilor şi se ridica brusc în capul oaselor, doar ca să se întindă iar câteva momente înainte de a se da jos din pat. După ce mergea la toaletă şi se spăla, se aşeza să citească din cartea cu coperte de lemn, silabisind, cu partea sănătoasă a feţei încruntată.

Toată ziua mişca întruna din buze orice ar fi făcut, că trecea cu motocultorul prin praful răsadurilor de legume, aranja furtunurile sau aştepta la stop, cu motorul pornit, căra pachete sau mătura, ştergea praful sau lustruia…

Uneori, doamna Sweet era lângă el şi-l putea auzi.

— …un blid de argint cu o greutate de o sută treizeci de sicli şi o cupă de argint de şaptezeci de sicli, după siclul sfânt; amândouă pline cu făină de grâu, amestecată cu untdelemn, pentru jertfă. 56: O cădelniţă de aur de zece sicli, plină cu miresme. 57: Un viţel, un berbec şi un miel de un an pentru ardere de tot. 58: Un ţap…

Uneori îl auzea prin casă, din ce în ce mai tare, blocat ca un disc de gramofon zgâriat.

— 21. Şi le zicea… le zicea… le zicea… le zicea…

Apoi auzea câţiva paşi iuţi şi ştia că dăduse o fugă până la el acasă ca să se uite pe cartea rămasă deschisă pe masă. După câteva momente se întorcea şi, peste scârţâitul şi frecatul geamului pe care-l spăla, îl auzea iar:

— …le zicea: Se aduce oare făclia ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Oare nu ca să fie pusă în sfeşnic? 22. Căci nu e nimic ascuns care să nu se dea pe faţă; nici n-a fost ceva tăinuit decât ca să vină la arătare. 23. Cine are…

Un an bun, una peste alta! Numai că – după cum îşi spusese odată în sinea lui într-un moment de clarificare articulată şi de-a dreptul strălucită – erau unele lucruri care se mişcau în adâncuri. Dacă lucrurile se mişcau la suprafaţă, aveai ce să faci. De pildă, aveai indicaţii clare cum să te porţi dacă te spurci. Dar dacă lucrul care se mişcă în adâncuri nu e definibil, ci rămâne acolo, un imperativ fără indicaţii? Imperativele îl purtau către lucruri pe care nu le putea explica, ci le accepta doar cu o vagă uşurare atunci când i-ar fi fost insuportabil să nu facă nimic. Putea, de pildă, să aşeze pietrele într-o formă anume, să gesticuleze deasupra lor. Sau să cearnă încet nisipul din mână şi să toarne apă bună într-o groapă.

În anul acela Matty a renunţat să se mai ducă la o biserică care se străduise prea puţin să-l reţină. Renunţarea la biserică a fost un imperativ la fel de puternic cum fuseseră şi celelalte gesturi, şi încă unul benefic. Şi totuşi trecerea la noul an, care s-ar fi putut strecura la fel de lin ca de obicei,

fără să lase urme altundeva decât în calendar, i s-a părut lui Matty la fel de scârţâitoare ca o balama ruginită. Sora doamnei Sweet, rămasă văduvă, a venit de la Perth să-şi petreacă sărbătorile de iarnă, însoţită de fiica ei. Vederea fetei cu păr blond şi piele albă, în ton, l-a făcut pe Matty să rătăcească iar pe străzi până la ore târzii şi să-şi ridice ochii spre cer de parcă de-acolo i-ar fi putut veni vreun ajutor. Şi iată că sus, pe cer, a văzut o constelaţie familiară. Era Orion, vânătorul, strălucitor, dar cu pumnalul lui de foc avântându-se în sus. Strigătul lui Matty a deşteptat păsările ca nişte zori mincinoşi. Şi, în tăcerea care s-a lăsat după ce s-au liniştit iar, Matty a devenit conştient de rotunjimea pământului şi de teroarea lucrurilor suspendate în gol, de soarele care urma calea vrăjitoarelor, de luna răsturnată. Iar când a pus la socoteală şi firescul cu care trăiau oamenii în mijlocul măreţiei şi al spaimei, balamaua ruginită a început să scârţâie, iar întrebarea care-l însoţea mereu s-a schimbat şi s-a limpezit.

În loc de „cine sunt?“, „ce sunt?“.

Acolo, în plină stradă, la câţiva kilometri de Melbourne, la primele ore ale dimineţii primei zile din noul an, a rostit-o cu voce tare şi a aşteptat un răspuns. Era stupid, fireşte, ca multe dintre lucrurile pe care le făcea. Nu era nimeni treaz pe kilometri întregi în jurul lui. Iar când în sfârşit s-a desprins de locul unde strigase, apoi rostise întrebarea, deşi soarele lumina deja dealurile la orizont, tot nu primise răspuns.

A trecut şi al doilea an cu iarnă, vară, primăvară şi toamnă, doar că iarnă n-a fost mai deloc, iar primăvară foarte puţin. Întrebarea a început să se încălzească tot mai tare în adâncurile minţii şi inimii lui, apoi s-a tot încins până când a ajuns s-o viseze în fiecare noapte. Trei nopţi la rând l-a visat pe domnul Pedigree repetându-i cumplitele cuvinte, apoi cerând ajutor. Şi trei nopţi la rând a stat Matty ca prostit, zbătându-se în aşternut şi chinuindu-se să articuleze – cum să ajut până nu aflu cine sunt?

După asta, când s-a trezit şi-a dat seama că nu-l ajuta să-şi spună porţia cu voce tare. Era şi aşa destul de rău să fii nevoit să vorbeşti sau să asculţi când întrebarea aia nu-ţi dădea pace. Şi, pentru că nu reuşise să răspundă la întrebare şi nici să-şi dea seama ce înseamnă şi cum trebuia pusă, a început să întrezărească unele consecinţe la fel cum întrebarea căpătase scârţâind o nouă formă. Şi-a dat seama că trebuia să plece. Ba la un moment dat s-a

întrebat chiar dacă nu acesta era de fapt motivul pentru care oamenii plecau dintr-un loc sau rătăceau ca Avraam. Sigur, aveai deşertul la doar câţiva kilometri de mers cu maşina, dar, conştient sau nu, imediat ce Matty a înţeles că trebuie să plece, şi-a dat seama că trebuie s-o apuce spre nord, acolo unde pumnalul de foc al lui Orion era măcar ceva mai drept. Când omul pleacă pentru că nu poate sta locului, n-are nevoie de cine ştie ce motivaţie pentru a-şi alege direcţia. Totuşi, imposibilitatea de a înţelege lucrurile l-a paralizat până într-atât încât abia în al patrulea an de când era în Australia şi-a scuturat picioarele de praful din Melbourne, după propria-i expresie. Cum de fapt nu-şi dădea seama exact de ce pleca sau ce spera să găsească, a stat mult să organizeze mici detalii care să-i simplifice viaţa. Cu o parte din banii de salariu, din care cheltuia atât de puţin, a cumpărat o maşină foarte mică şi ieftină, deci foarte veche. Şi-a luat Biblia cu coperte de lemn, o pereche de pantaloni de schimb, o cămaşă de schimb, trusa de ras pentru partea dreaptă a feţei, un sac de dormit şi o şosetă de schimb. Asta era cea mai ingenioasă dintre metodele lui de a face economie: îşi propusese să-şi schimbe o şosetă pe zi. Domnul Sweet i-a dat ceva bani în plus şi nişte „referinţe“, cum li se spunea pe atunci, în care spunea că e harnic, foarte cinstit şi cât se poate de onest. Faptul că, după ce şi-a luat rămas-bun de la el, doamna Sweet s-a dus în bucătărie şi a schiţat câţiva paşi de dans de uşurare ne arată cât de puţin atrăgătoare sunt aceste însuşiri dacă nu sunt dublate de nimic altceva. Cât despre Matty, el a pornit la drum cu o plăcere profund vinovată. Drumul trecea prin locurile familiare unde îi dusese uneori pe domnul şi doamna Sweet la câte o plimbare duminicală, dar ştia că urma să vină momentul când roţile aveau să-l poarte departe de urmele Daimlerului, într-o lume nouă. Când momentul a sosit, i-a adus nu doar plăcere, ci încântare pură – s-a simţit deci şi mai vinovat, cum îi stătea în fire.

Matty a lucrat apoi mai bine de un an la o firmă care instala garduri, lângă Sydney. Asta-i aducea nişte bani şi-i permitea să se ţină departe de oameni în cea mai mare parte a timpului. Ar fi plecat mai devreme din firmă, doar că mica lui maşină s-a defectat atât de rău, încât i-au trebuit încă şase luni de muncă ca să achite reparaţia şi să pornească iar la drum. Întrebarea dogorea în continuare, ca şi vremea, pe măsură ce se apropia de

Queensland. Undeva lângă Brisbane a avut iar nevoie de o slujbă şi a găsit ceva. Dar a rămas acolo mai puţin decât la toate cele de până atunci, inclusiv la fierăria din Melbourne.

A început ca om de serviciu într-o fabrică de dulciuri atât de mică, încât nu fusese automatizată. Şi, cum era o vară toridă, iar el arăta aşa cum arăta, femeile s-au ţinut de capul managerului să-l dea afară, pe motiv că se tot holba la ele. De fapt, ele se tot uitau la el şi şuşoteau: „Normal că s-a acrit smântâna aia“ şi aşa mai departe. Matty care, asemenea struţului, se considera, probabil, invizibil atâta timp cât nu se uita la nimeni, tocmai fusese chemat de către manager şi i se făceau formalităţile de plecare când s-a deschis uşa şi a intrat directorul fabricii. Domnul Hanrahan era cam jumătate din Matty ca înălţime şi de patru ori mai lat. Avea o faţă grasă, cu nişte ochi sfredelitori, mici şi negri care pândeau mereu ceva în cine ştie ce ungher sau după uşă, iar când a aflat că Matty era dat afară, s-a uitat pieziş mai întâi la faţa lui, apoi la ureche, apoi în jos, până la picioare, şi de-acolo iar în sus.

— Taman omul pe care-l căutam, nu-i aşa?

Matty a simţit că avea să primească răspuns la întrebările care-l frământau. De fapt, domnul Hanrahan l-a condus afară pe Matty şi i-a spus să-l urmeze în sus pe deal. Matty s-a urcat în maşina lui antică, iar domnul Hanrahan în maşina lui cea nouă şi a pornit-o, apoi a sărit afară, s-a repezit înapoi la uşă, a trântit-o de perete şi a scrutat cu privirea biroul. S-a retras încet, închizând cu grijă uşa şi continuând să se uite prin ea până când a închis-o de tot.

Drumul de la fabrică şerpuia prin păduri şi câmpuri şi urca apoi în zigzag pe coama dealului. Casa domnului Hanrahan se ridica pe deal printre copaci stranii, năpădiţi de orhidee şi de muşchi. Matty a parcat în spatele maşinii noi şi a urcat în urma noului său patron o scară exterioară până într-un living imens care părea îmbrăcat tot în sticlă. De pe o latură aveai vedere în jos pe deal – spre ceea ce părea a fi versiunea miniaturală a fabricii. Odată intrat în cameră, domnul Hanrahan a înşfăcat un binoclu de pe masa mare şi l-a îndreptat spre machetă. A scos un şuierat ameninţător. A pus mâna pe telefon şi a început să se răstească în el:

— Molloy! Molloy! Două fete trag chiulul în spate!

Până să-şi termine vorba, Matty privea deja hipnotizat la sticla de pe ceilalţi trei pereţi. Erau oglinzi peste tot, până şi pe spatele uşilor, şi nu erau oglinzi simple, ci din cele care deformau, aşa încât Matty se vedea în jumătate de duzină de exemplare, lăţit sau turtit. Iar domnul Hanrahan avea forma canapelei.

— Ha! a făcut domnul Hanrahan. Văd că-mi admiri oglinjoarele. Nu ţi se pare că e un bun mod de a-ţi înăbuşi păcatul trufiei? Doamnă Hanrahan! Unde eşti?

Doamna Hanrahan a părut să se materializeze de nicăieri, căci printre atâtea oglinzi şi ferestre, o uşă deschizându-se ici-colo devenea o simplă confluenţă a râurilor de lumină lichidă. Era mai slabă decât Matty, mai scundă decât domnul Hanrahan şi avea un aer obosit.

— Ce e, domnule Hanrahan?

— Iată-l, l-am găsit!

— Vai, bietul om cu faţa peticită!

— Să se-nveţe minte, atâta frivolitate, să ceară un bărbat în casă! Fetelor! Veniţi încoace toate!

Râuri de lumină s-au ivit ici şi colo în perete, urmate de pete răzleţe de întuneric şi de o lumină orbitoare.

— Cele şapte fiice ale mele! a exclamat domnul Hanrahan, numărându-le de zor. Aţi vrut bărbat în casă? Prea multe muieri, ai? Nu vezi picior de flăcău cale de-o poştă! Vă învăţ eu minte! Ăsta e noul bărbat în casă! Uitaţi-vă bine la el!

Fetele se adunaseră într-un semicerc. Erau gemenele Francesca şi Teresa, abia înţărcate, dar frumuşele. Matty şi-a ridicat instinctiv mâna ca să nu le sperie cu partea stângă a feţei, pe care o puteau vedea. Urma Bridget, ceva mai înălţuţă, drăguţă şi mioapă, apoi Bernadette, mai înaltă, mai frumuşică şi pe deplin nubilă, Cecilia, mai scundă, la fel de frumuşică şi chiar şi mai nubilă, dacă aşa ceva e posibil, pe urmă Gabriel Jane, după care se întorceau capetele pe stradă, şi prima născută, Mary Michael, îmbrăcată ca pentru o petrecere în jurul grătarului. Iar cine dădea cu ochii de Mary Michael era pierdut.

Când ochii i s-au mai obişnuit cu lumina, Cecilia şi-a cuprins obrajii în palme şi a scos un chiţăit slab. Mary Michael şi-a întors gâtul de lebădă spre

domnul Hanrahan şi a rostit nişte vorbe pline de farmec:

— Vai, tată!

Atunci, Matty a scos un ţipăt grozav. A deschis uşa şi s-a împleticit în jos pe scări. A sărit în maşină şi a luat-o hurducându-se la vale pe curbele dealului. A început să recite cu o voce piţigăiată.

— Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul. Capitolul unu. I. Ioan trimite urări de bine la şapte Biserici. În Patmos are cerească arătare. El vede pe Fiul Omului între şapte sfeşnice, având în mâna dreaptă şapte stele. Descoperirea lui Isus Cristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi…

Matty a continuat pe acelaşi ton piţigăiat, care a slăbit treptat în intensitate, revenind la normal până a ajuns la 19.

— Iar de va scoate ceva din cuvintele cărţii acestei prorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă şi de la cele scrise în cartea aceasta.

Când a spus aminul din final, şi-a dat seama că trebuia să pună benzină, ceea ce a făcut. Şi, în timp ce aştepta, în minte i-a apărut un soi de ecou al imaginii lui Mary Michael, aşa că s-a pornit iar la întâmplare, nu doar la drum, ci şi la recitat din carte:

— 22. China, Dimona şi Adada. 23. Chedeş, Haţor şi Itnan. 24. Zif, Telem şi Bealot. 25. Haţor-Hadata, Cheriot-Heţron, adică Haţor. 26. Amam, Şema şi…

Şi Matty a ajuns pe înserat în oraşul Gladstone, un oraş mare. A rămas acolo în tihnă câteva luni, lucrând ca gropar. Dar tiparul s-a repetat, întrebarea a revenit, ca şi neliniştea şi nevoia de a merge mai departe, într-un loc unde totul avea să fie limpede. Aşa că Matty a început să se gândească. Sau, mai bine zis, un gând a început să încolţească singur înăuntrul lui Matty, prezentându-i apoi rezultatul. Aşa încât, fără să-şi dorească asta în mod conştient, s-a pomenit gândind: Oare toţi oamenii sunt aşa? Dar gândul următor a fost: Nu. Căci ei au amândouă părţile feţei la fel. Şi apoi: Oare mă deosebesc de ei doar prin faţă? Nu. Ce sunt?

După care a început să se roage mecanic. Matty avea o ciudăţenie. Nu putea să se roage, aşa cum nu putea să zboare. Dar de data aceasta, după ce s-a rugat pentru toţi cei pe care-i cunoştea, a adăugat o scurtă completare în

care spunea că, în măsura posibilului, s-ar bucura să i se mai uşureze din propria-i povară, la care un alt gând i s-a materializat prompt în minte, un citat, şi încă unul oribil: „Sunt fameni care s-au făcut fameni pe ei înşişi pentru Împărăţia Cerurilor“. Gândul îi venise într-un mormânt – nici că se putea loc mai potrivit. Asta l-a făcut să iasă din mormânt instantaneu, ca sculat din morţi şi era deja departe, pe coastă, la mulţi kilometri, într-un loc plin de oameni răi şi violenţi când a reuşit să-şi scoată din minte citatul. I l-au scos oamenii răi. A fost oprit de poliţie care l-a verificat, pe el şi maşina, şi l-a prevenit că pe drum se întâmplaseră crime şi aveau să se mai întâmple, dar el nu s-a oprit pentru că nu îndrăznea să se întoarcă şi n-avea unde să se ducă în altă parte. Se uitase pe o hartă la benzinărie, dar în atâţia ani de când se stabilise acolo nu învăţase să facă diferenţa între o ţară şi un continent. A mers neştiutor înainte, aşteptându-se ca până la Darwin să mai fie doar câţiva kilometri şi ca drumul să fie presărat cu benzinării accesibile, cu magazine pentru alimente şi fântâni pentru apă. Nu-l interesa să se informeze, iar Biblia, aşa plină de pustiuri şi deşerturi, nu pomenea nimic despre eventualele puţuri şi benzinării din Australia. Aşa că a ieşit de pe un drum care oricum nu era chiar o autostradă şi s-a rătăcit de tot.

Matty nu s-a speriat. Dar asta nu pentru că ar fi fost curajos. Ci pentru că nu conştientiza pericolul. Nu era capabil să se sperie. Aşa că a continuat să se zdruncine şi să se hurduce, să se zgâlţâie şi să patineze şi se gândea că ar bea ceva, dar ştia că nu are ce, se uita la acul indicatorului de benzină cum se lăsa tot mai jos până când în sfârşit a ajuns la zero şi când maşina s-a oprit era pe o cărare care abia dacă se putea numi drum. Nu s-a oprit dramatic sau în cine ştie ce poziţie spectaculoasă. S-a oprit pe un teren care părea nisipos, din care se iţeau tufe spinoase, unde singura breşă la orizontul ţepos erau trei copaci care formau un mic arc, dar care nu crescuseră unul lângă altul, ci răsfiraţi, spre nord, la o distanţă ce părea destul de mare. Matty a rămas multă vreme în maşină. A văzut soarele apunând în faţa lui, iar cerul era atât de senin, încât, chiar dacă ajunsese la marginea de jos, soarele a zăbovit o vreme printre spini înainte de a se desprinde şi a se face nevăzut. A stat şi a ascultat zgomotele nopţii, dar deja se obişnuise cu ele şi nici măcar tropotitul unui animal mare printre spini nu-l speria deloc. Matty s-a făcut comod pe scaunul şoferului, de parcă ar fi

fost locul cel mai potrivit, şi a adormit. S-a trezit abia în zori. Dar nu l-a trezit lumina, ci setea.

De frică nu era capabil, dar setea o simţea. A coborât din maşină în dimineaţa rece şi a dat o tură de parcă n-ar fi fost exclus să dea peste un iaz, un bufet sau un magazin sătesc. Apoi, fără să stea prea mult pe gânduri sau să se pregătească, a luat-o înainte pe potecă. Nu s-a uitat în jur până n-a simţit în spate o căldură stranie care l-a făcut să se întoarcă şi să privească lung la soarele care abia răsărise. Nu se vedea nici o maşină, doar tufe. A continuat să meargă. Pe măsură ce soarele se înălţa, creştea şi setea lui.

Literatura de supravieţuire nu-i căzuse în mână lui Matty. Nu ştia că există plante care reţin apă în celulele lor, nici că ar fi putut săpa gropi în nisip sau ar fi putut fi atent la comportamentul păsărilor. Nu simţea nici fiorul aventurii. Simţea doar că-i era sete, că avea spatele încins şi că Biblia cu coperte de lemn i se lovea de şoldul drept. Poate că nici măcar nu realiza că era posibil ca cineva să meargă şi să tot meargă până la epuizare şi totuşi să nu dea de apă. Aşa că şi-a văzut de drum cu aceeaşi încăpăţânare cu care făcuse tot ce făcuse în viaţă, de la bun început.

La amiază, tufele începuseră să treacă prin transformări ciudate. Uneori păreau să plutească, de parcă ar fi crescut în livingul ciudat al domnului Hanrahan. Din cauza lor, Matty nu mai vedea bine poteca sau ceea ce i se părea lui că era poteca, aşa că s-a oprit puţin, privind în jos şi clipind. La picioarele lui mişunau furnici mari şi negre, cărora arşiţa părea să le priască, le îmboldea să muncească, pentru că duceau cu ele poveri uriaşe şi păreau să aibă un ţel. Matty le-a observat o vreme, dar n-aveau cum să-l ajute în situaţia lui. Când a ridicat iar ochii, n-a mai putut desluşi încotro mergea poteca. Propriile-i urme nu-i erau de nici un folos pentru că şerpuiau până se pierdeau la orizont şi peste tot în jur erau aceleaşi tufe. A cercetat orizontul apropiat cât de atent a putut şi a ajuns la concluzia că într-o parte se îngroşa sau devenea mai dens şi mai înalt. Or fi copaci, şi-a zis. Copacii aduceau umbră, aşa că a hotărât să meargă într-acolo, dacă aceea era direcţia spre vest. Dar când eşti atât de aproape de ecuator şi e amiază, e greu să te orientezi după soare chiar şi folosind un sextant, aşa că, privind în sus, Matty a făcut un pas îndărăt şi a căzut grămadă pe spate. Căzătura i-a tăiat răsuflarea şi, timp de câteva clipe, prin vârtejul de raze şi sclipiri, la

zenit a apărut un soi de pată întunecată uriaşă, de forma unui om. S-a ridicat în picioare şi bineînţeles că nu era nimic acolo, doar soarele care cădea vertical, şi-a pus iar pălăria, umbra borului îi acoperea picioarele. A găsit direcţia în care se îngroşa orizontul şi a încercat să-şi dea seama dacă era direcţia bună sau nu, dar nu se putea gândi decât la un şir de porunci biblice despre dimensiunea mărilor de alamă. Din cauza asta a început să i se pară că vede străfulgerări de apă care s-au amestecat cu imaginea oglinzilor din camera domnului Hanrahan, iar în loc de buze avea două creste de piatră într-un pustiu. Apoi s-a pomenit înaintând cu greu printre tufe care-i ajungeau până la umeri, dincolo de care era un copac plin cu îngeri. Când l-au văzut, îngerii au început să râdă batjocoritor, şi-au luat zborul, s-au rotit, apoi s-au înşirat pe cer astfel încât şi-a dat seama imediat că-l chemau la ei şi râdeau de el pentru că nu putea zbura. Dar încă îşi putea mişca picioarele şi s-a târât înainte până când a ajuns sub copacul care-şi întindea frunzele pieziş spre soare fără să facă pic de umbră, iar în jurul lui nu era decât o mică fâşie de pământ sterp, nisipos. S-a lipit cu spatele de trunchi şi a tresărit de durere, pentru că soarele îl arsese prin haină. Iar la capătul fâşiei de nisip stătea un om, un aborigen. Matty a înţeles acum că pe el îl văzuse acolo, în faţa soarelui, când căzuse. Matty l-a putut cerceta acum cu atenţie, din cap până-n picioare. De fapt, omul nu era atât de înalt, ci mai degrabă scund. Dar era slab, ceea ce-l făcea să pară mai înalt. Băţul lung, de lemn, cu un vârf negru, ars, pe care aborigenul îl ţinea drept într-o mână era mai înalt decât ei amândoi. Aborigenul, a observat Matty, avea un nor pe faţă, ceea ce era plauzibil, după cum se materializase din neant sub soare. Mai era şi gol-puşcă.

Matty s-a îndepărtat un pas de copac şi a vorbit.

— Apă!

Aborigenul a venit mai aproape şi s-a holbat la el. Şi-a înălţat bărbia şi a vorbit pe limba lui. A schiţat un gest amplu cu suliţa, desenând pe cer un arc imens, care cuprindea soarele.

— Apă!

Matty a arătat apoi spre norul care ascundea gura aborigenului, apoi spre propria-i gură. Aborigenul a gesticulat cu suliţa spre tufele mai dese. Apoi a scos de nicăieri o piatră mică, lustruită. S-a lăsat pe vine, a aşezat-o pe

pământul nisipos şi a început să mormăie către ea. Matty era oripilat. S-a căutat în buzunar după Biblie, pe care a ridicat-o deasupra pietrei, dar aborigenul a continuat să mormăie. Matty a strigat iar.

— Nu, nu!

Aborigenul a privit cartea cu o expresie indescifrabilă. Matty şi-a vârât-o la loc în buzunar.

— Uite!

A trasat o linie în nisip, apoi încă una, care se încrucişa cu prima. Aborigenul s-a uitat lung la ele, dar n-a spus nimic.

— Uite!

Matty s-a aruncat la pământ. S-a lungit peste prima linie, întinzând braţele de-o parte şi de alta peste a doua linie. Aborigenul a sărit imediat în picioare. Norul de pe faţa lui a fost străpuns de o pată lată de lumină albă.

— Al dracu' omul mare din cer e Isus Cristos!

A sărit în aer şi a aterizat cu picioarele pe braţele lui întinse, câte un picior în scobitura fiecărui cot. I-a străpuns palmele deschise cu suliţa lui întărită în foc. Apoi a sărit iar mult în aer şi a aterizat cu ambele picioare în vintrele lui Matty, iar cerul s-a făcut negru şi l-a înghiţit pe aborigen. Matty s-a chircit ca o frunză, ca o râmă tăiată-n două, apoi s-a răsucit să se ridice, iar valurile de greaţă au crescut odată cu durerea până când şi-a pierdut cunoştinţa.

Când şi-a venit în simţiri era umflat tot, iar când a încercat să se târască în patru labe, greaţa l-a copleşit iar. Pentru că asta îi era firea, s-a ridicat cu lumea învârtindu-se în jurul lui, a depărtat picioarele şi vintrele îi atârnau, aşa că s-a ţinut cu amândouă mâinile ca să nu piardă ceva pe drum. A luat-o spre locul în care, din câte-şi amintea vag, se vedea o porţiune îngroşată în spatele arbuştilor. Dar, când a ajuns la locul îngroşat, a dat de un spaţiu deschis, cu nişte copaci zărindu-se ceva mai departe. În spaţiul deschis, întinzându-se cât vedeai cu ochii, era un gard electric. S-a întors mecanic ca să-l ocolească, dar în spatele lui s-a auzit claxonul unei maşini. A rămas pe loc, umil şi prostit, iar maşina, un Land Rover, s-a apropiat uşor prin partea lui stângă, apoi s-a oprit. Un bărbat a coborât şi s-a îndreptat spre el. Purta o cămaşă deschisă la guler, blugi şi o pălărie din fetru cu boruri late. L-a

privit pe Matty în faţă, iar Matty stătea şi aştepta ca un animal, nemaifiind acum în stare de altceva.

— Pe legea mea! Te-au aranjat, ai? Unde ţi-e camaradul? Amice!

— Apă!

Bărbatul l-a îndrumat cu blândeţe spre Land Rover, şuierând printre dinţi din când în când de parcă Matty ar fi fost cal.

— Te-au aranjat, bătrâne, mamă, Doamne, mamă, Doamne. Ce-ai păţit? Ai tras zece runde de box cu vreun cangur? Bea de-aici. Uşor!

— Crucificat…

— Unde ţi-e duşmanu'?

— Aborigen.

— Ai văzut un aborigen? Crucificat. Ia. Să-ţi văd mâinile. Astea-s doar nişte zgârieturi.

— O suliţă.

— Unul mic şi slab? Cu o muiere mică şi grăsună borţoasă şi doi ţânci după el? Ăla-i Harry Vagabondu'. Al naibii mocofan. Presupun că s-a prefăcut că nu ştie boabă de engleză, ai? Îşi mişca aşa capul, nu?

— Un singur aborigen.

— Trebuie că plecaseră după mâncare, ăilalţi vreau să zic. Nu mai e acelaşi om de când au făcut filmul ăla despre el. Încearcă chestia cu toţi turiştii. Hai să-ţi vedem bijuteriile, amice. Ai avut noroc. Eu sunt veterinarul, înţelegi tu? Şi prietenul tău?

— Singur.

— Măi să fie! Ai umblat pe-acolo de unul singur? Ai fi putut să te-nvârteşti aşa în cerc la nesfârşit, uite aşa, la nesfârşit. Uşurel acuma, hop-aşa, poţi să te sufleci? Lasă-mă să bag eu mâna pe dedesubt şi să-ţi dau pantalonii jos. Pe legea mea, cum se zice la australieni. Dacă erai un tăuraş, aş fi zis că cine ţi-a făcut-o nu prea s-a priceput. Vai de mine. O să ţi le legăm cu ceva. Sigur, de obicei în domeniul meu eu fac taman pe dos, dacă pricepi unde bat.

— Maşină. Pălărie.

— Toate la vremea lor. Să sperăm că n-o găseşte Harry Vagabondu' primul, mocofan ingrat ce e. După educaţia pe care a primit-o! Crăcănează-te mult. Cred că până la urmă o să se dovedească că nu ţi-a omorât

moştenitorii, nu te-a lăsat fără bijuteriile familiei, aşa neîndemânatic cum a fost. Mereu mă uit la taurii jugăniţi şi mă întreb ce mi-ar spune dacă ar putea. Ce-ai în buzunar? A, eşti predicator deci? Normal că alde Harry… Acuma stai liniştit. Încearcă să te ţii cu mâinile. O să te cam zgâlţâie, dar n-avem ce face şi spitalul nu e chiar aşa departe. Ca să vezi! Erai aproape de suburbie. Doar n-ai crezut că erai chiar în deşert, nu?

A pornit motorul şi a demarat cu Land Roverul. În scurt timp, Matty şi-a pierdut iar cunoştinţa. Veterinarul, uitându-se în spate şi văzându-l leşinat, a accelerat şi a trecut hurducându-se de porţiunea nisipoasă până a intrat pe un drum lateral. În timp ce conducea, vorbea singur:

— Cre' că trebuie să mă duc la poliţie. Iar am beleaua dracului. Deşi nu-l prind ei pe alde Harry. Poa' să aibă alibiuri câte vrea. Amărâtu' ăsta de englezoi n-o să facă în veci diferenţa între ei.

Capitolul cinci

Când Matty şi-a venit în simţiri, era la spital. Picioarele îi erau legate şi nu-l durea nimic. Mai târziu au început durerile, dar erau suportabile pentru cineva cu tenacitatea lui. Harry Vagabondu' – dacă el fusese – nu găsise până la urmă maşina, care-i fusese înapoiată lui Matty împreună cu cămaşa de schimb, pantalonii şi cea de-a treia şosetă. Biblia lui de lemn stătea pe noptieră, lângă pat, şi a continuat să înveţe pe de rost fragmente din ea. A avut un puseu de febră, când a bolborosit fără cap sau coadă, dar, când temperatura i-a revenit la normal, a tăcut iar. Şi era calm. De un calm pe care asistentele care-l îngrijeau l-au găsit nefiresc. Stătea ca un buştean, după spusele lor, şi accepta tot ce i se cerea, oricât de sordid ar fi, cu o expresie liniştită şi fără să crâcnească. La un moment dat, asistenta-şefă de la secţia lui i-a dat un spray cu aerosoli ca să-i ţină răcoare la părţile intime, explicându-i cu delicateţe de ce era riscant cu unele vase de sânge, dar el nu l-a folosit. Într-un sfârşit, i-au dat jos picioarele şi i-au permis mai întâi să stea în capul oaselor, apoi să fie plimbat cu căruciorul, apoi să şchiopăteze în cârje şi la final să meargă. În spital, faţa lui căpătase o fixitate pe care desfigurările păreau pictate. De la atâta imobilitate, mişcările îi erau acum mai măsurate. Nu mai şchiopăta, dar mergea puţin crăcănat, ca un prizonier eliberat, al cărui corp nu scăpase încă de amintirea lanţurilor. I s-au arătat fotografii cu mai mulţi aborigeni, dar după vreo zece-douăsprezece a rostit celebrele vorbe ale oricărui caucazian:

— Mie mi se pare că seamănă toţi între ei.

Era cea mai lungă propoziţie pe care o rostise de ani buni.

Aventura lui făcuse vâlvă şi se organizase o colectă, aşa că avea ceva bani.

Lumea îl credea predicator. Dar cei care intrau în contact cu el erau uimiţi să descopere un tip atât de laconic, cu un chip atât de grav şi de

crâncen, dar care totuşi nu părea să aibă nici păreri, nici vreun scop. Şi totuşi întrebarea îl apăsa pe dinăuntru, transformându-se şi devenind tot mai presantă. „Cine sunt?“ se transformase în „ce sunt?“. Iar acum, prin forţa crucifarsei sau crucificării lui de către negrul care sărise asupra lui din cer, se transformase iar într-o întrebare arzătoare: „Pentru ce sunt?“

Aşa că s-a tot învârtit prin acel oraş tropical ciudat. Când îl vedeau trecând, îmbrăcat în negru şi cu o faţă care părea cioplită în lemn multicolor, bărbaţii aşezaţi pe băncile de fier de sub portocali amuţeau până când el ajungea la celălalt capăt al parcului.

Convalescent, Matty rătăcea întruna prin aceleaşi locuri. A încercat cele câteva biserici, iar cei care-l abordaseră ca să-l roage să-şi scoată pălăria se apropiaseră, văzuseră ce era de văzut şi-şi continuaseră drumul. Când a putut merge în voie, a început să se ducă să se uite la aborigeni în adăposturile şi cocioabele lor de la marginea oraşului. În general, acţiunile lor erau cât se poate de lesne de înţeles. Dar din când în când făceau ceva, un simplu gest, poate, care părea să-i stârnească lui Matty un interes profund, deşi nu-şi dădea seama de ce. O dată sau de două ori l-a captivat un întreg număr de pantomimă – probabil un joc cu câteva beţe sau cu pietricele însemnate pe care le aruncau, pentru ca mai apoi să contemple fascinaţi rezultatul – cum respirau, suflau, suflau întruna… Prima oară când a văzut un aborigen aruncând cu pietricele, Matty a alergat înapoi în camera care-i fusese pusă la dispoziţie la Temperance Hotel. A intrat direct în curte, a luat trei pietricele de pe jos şi le-a ţinut aşa…

Apoi s-a oprit.

Matty a rămas acolo, în picioare, fără să se mişte, o jumătate de oră.

Apoi a pus pietricelele jos, de unde le luase. S-a dus la el în cameră, a scos Biblia şi s-a uitat prin ea. Apoi a mers la sediul guvernatorului local, dar n-a putut intra. A doua zi de dimineaţă a încercat iar. N-a putut trece mai departe de biroul de informaţii, din lemn lustruit, unde a fost primit politicos, dar n-a găsit înţelegere. Aşa că a plecat, a cumpărat cutii de chibrituri şi în fiecare zi putea fi văzut aranjându-le în faţa instituţiei, tot mai sus. Uneori făcea o grămăjoară înaltă de peste treizeci de centimetri, dar întotdeauna cădeau iar. Pentru prima oară în viaţa lui atrăgea lume în jur, copii, gură-cască şi uneori funcţionari care se opreau când intrau sau

ieşeau din instituţie. După care poliţia l-a mutat mai departe de intrare, pe spaţiul verde cu iarbă şi flori. Iar acolo, poate pentru că era mai departe de autorităţi, copiii şi ceilalţi oameni râdeau de el şi mai tare. El îngenunchea şi-şi construia turnul din cutii de chibrituri. Mai nou, se învăţase să sufle uneori peste ele cum suflau aborigenii peste pietricele şi se năruiau. Asta-i amuza pe cei din jur şi pe copii. Şi se mai întâmpla ca, în timp ce el înălţa de zor la turn, un copil să se repeadă, să sufle peste el şi să-l dărâme şi toată lumea râdea, iar uneori câte un băieţaş obraznic se repezea şi-l dărâma cu o lovitură de picior şi oamenii râdeau, dar în acelaşi timp strigau la copil şi-l certau prieteneşte, pentru că erau de partea lui Matty şi sperau ca într-o bună zi să reuşească să aşeze toate cutiile de chibrituri unele peste altele, în echilibru, din moment ce asta părea să fie dorinţa lui. Aşa că, dacă un băiat vioi şi obraznic – toţi erau băieţi vioi şi obraznici, perfect capabili să strige „Hai, Cheliuţă!“, doar că nu ştiau ce se ascundea sub pălărie, iar în Teritoriul de Nord nu existau urşi – lovea cu piciorul sau cu pumnul, scuipa, sărea şi dărâma chibriturile, toţi adulţii izbucneau într-un cor de exclamaţii, râzând, şocaţi – femei ieşite la cumpărături şi pensionari, strigând cu toţii: „Vai, nu! Împieliţatul ăla mic!“

Apoi omul în negru îngenunchea iar, se lăsa pe călcâiele înălţate şi privea încet în jur, pe sub borul pălăriei lui negre, fixându-i cu privirea pe cei care râdeau. Şi, cum faţa lui ca de lemn multicolor era impenetrabilă şi solemnă, amuţeau cu toţii, unul câte unul, pe iarba care între timp fusese udată.

După şapte zile, Matty a complicat jocul. A cumpărat un vas de lut şi a adunat crenguţe. De data aceasta, când lumea a început să râdă de cutiile lui de chibrituri, Matty a îngrămădit crenguţele, a pus vasul deasupra şi a încercat să le aprindă cu chibriturile, dar n-a reuşit. Arăta caraghios cum stătea acolo ghemuit lângă crenguţele, vasul şi chibriturile lui, îmbrăcat în negru, iar când un băiat obraznic i-a răsturnat vasul cu o lovitură de picior, toţi adulţii au exclamat în cor: „O, nu! Puşlamaua mică! Tare rău mai eşti! Puteai să-l spargi!“

Apoi, în timp ce Matty îşi aduna cutiile de chibrituri, crenguţele şi vasul, lumea s-a risipit. A plecat şi Matty, sub privirile indiferente ale paznicului parcului.

A doua zi, Matty şi-a ales un loc unde crenguţele să nu fie udate de jeturile stropitorilor de pe peluzele de lângă sediul guvernatorului. A găsit o bordură lângă parcările din mijloc, un soi de nonspaţiu cu iarbă bogată şi flori sădite în şir sub soarele care cădea drept. Aici i-a luat ceva mai mult să atragă atenţia. De fapt, era de o oră în faţa clădirii şi poate că ar fi reuşit să-şi aranjeze toate cutiile de chibrituri pe verticală, aşa cum orice joc de răbdare îţi iese până la urmă, dacă-i acorzi destul timp, dar bătea un pic de vânt şi niciodată nu reuşea să aşeze mai mult de opt sau nouă una peste alta, că se prăbuşeau. Totuşi, în cele din urmă copiii s-au apropiat şi s-au oprit, urmaţi de adulţi, şi a avut iar parte de atenţie şi de râsete şi de un băiat obraznic şi de „Vai nu, ce puşlama!“. Apoi a reuşit să-şi aşeze crenguţele, să pună vasul deasupra, să scapere un chibrit şi să aprindă crenguţele şi a primit râsete şi aplauze de parcă ar fi fost un clovn care făcuse brusc ceva ingenios. Iar peste râsete şi aplauze auzeai trosnetul crenguţelor sub vas, iar crenguţele au ars, a ars şi iarba, şi seminţele florilor au făcut poc, poc, poc şi o flamă imensă a înghiţit spaţiul gol, s-au auzit strigăte şi ţipete şi lumea a luat-o grămadă la fugă, copiii şi restul oamenilor s-au împrăştiat şi s-a auzit scrâşnet de frâne când s-au repezit în stradă şi maşini ciocnindu-se în încercarea de a se evita, strigăte şi blesteme.

— Ştii că nu e bine să faci aşa ceva, a zis secretarul.

Secretarul avea o claie de păr argintiu pieptănat cu grijă, ondulat cu migală, ca ornamentele de pe vasele de argint. Matty a recunoscut în accentul lui accentul bătrânului domn Pedigree din urmă cu atâţia ani. Vorbea cu blândeţe.

— Îmi promiţi că nu mai faci?

Matty n-a spus nimic. Secretarul frunzărea nişte hârtii.

— Doamna Robora, doamna Bowery, doamna Cruden, domnişoara Borrowdale, domnul Levinsky, domnul Wyman, domnul Mendoza, domnul Buonarotti – ăsta o fi artist? Vezi ce se întâmplă când calci pe bombeu atâta lume? Şi s-au înfuriat rău de tot – vai, vai! Chiar că niciodată n-ar trebui să mai faci ce-ai făcut!

A lăsat hârtia jos, a pus pe ea un creion argintiu şi l-a privit direct pe Matty.

— Te înşeli, să ştii. Cred că ăştia ca tine mereu s-au înşelat. Dar nu la conţinutul mesajului mă refer. Cunoaştem starea lucrurilor, pericolele, nebunia asumării unor riscuri meteorologice. Dar, vezi dumneata, noi suntem aleşi. Nu. Te înşeli presupunând că oamenii nu receptează mesajul tău, că nu-ţi pot traduce limbajul. Sigur că putem. Ironia este – a fost întotdeauna – că avertizările de calamitate au fost mereu înţelese de către cei informaţi, educaţi. Nu au fost înţelese de către cei care au cel mai mult de suferit de pe urma lor – cei oropsiţi şi umili – practic, de către ignoranţii care sunt neajutoraţi. Înţelegi? Toată armata faraonului – şi mai devreme, primii născuţi ai prostimii…

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. A rămas acolo privind afară, cu mâinile împreunate la spate.

— Vijelia nu se va abate asupra guvernului. Ascultă-mă pe mine. Şi nici bomba.

Matty tăcea în continuare.

— Din ce parte a Angliei vii? Din sud, mai mult ca sigur. Londra? Cred că cel mai bine ar fi să te întorci la tine în ţară. Înţeleg de ce n-o să te laşi păgubaş. Ăştia niciodată nu se lasă. Da. Bine-ar fi să te duci acasă. Până la urmă, a spus el, răsucindu-se brusc, acolo e mai multă nevoie de limbajul tău decât aici.

— Eu vreau să mă întorc.

Secretarul s-a lăsat relaxat în fotoliu.

— Ce mă bucur! Dar dumneata nu prea… Ştii, după nefericita întâmplare cu aborigenul – ştii că insistă să li se spună „aborigeni“ de parcă ar fi adjective? Am rămas cu senzaţia că îţi suntem cumva datori…

S-a aplecat în faţă, peste palmele împreunate.

— Şi, înainte să ne despărţim, spune-mi un lucru. Ai cumva vreun dar, vreo percepţie extrasenzorială, vreun al treilea ochi – într-un cuvânt, vezi?

Matty s-a uitat la el, cu gura închisă ca o capcană. Secretarul a clipit.

— Dragul meu, mă refeream doar la acele informaţii pe care te simţi dator să le împărtăşeşti cu neştiutorii dumitale semeni…

Timp de câteva clipe, Matty n-a răspuns. După care, la început mai încet, apoi smucindu-se, s-a ridicat în picioare de cealaltă parte a biroului, privind fix nu la secretar, ci peste el, pe fereastră. S-a cutremurat, dar n-a scos un

sunet. Şi-a încleştat pumnii în dreptul pieptului, iar vorbele i-au ţâşnit de pe buzele strâmbe ca două mingi de golf.

— Simt!

Apoi s-a întors să plece, trecând dintr-un birou în altul până în holul de marmură, coborând treptele şi văzându-şi de drum. A făcut câteva achiziţii ciudate şi una mai puţin ciudată, o hartă, iar oraşul n-a mai ştiut de el. De fapt, nici Australia n-a mai ştiut de excentricitatea lui. În scurta perioadă cât a mai stat n-a mai ieşit în evidenţă prin nimic altceva în afară de hainele negre şi chipul slut. Dar, dacă nu prea a mai avut de-a face cu oamenii în Australia, a avut de-a face cu alte făpturi. A mers mulţi kilometri cu achiziţiile lui ciudate, părând în căutare de ceva mai degrabă mare decât mic. După toate aparenţele, voia să se afunde în depresie, de preferinţă pe malul unei ape, şi mai voia şi un loc fierbinte şi fetid ca să le pună capac. Erau lucruri specifice, uşor de găsit toate laolaltă în locuri ştiute, dar destul de greu accesibile cu maşina. Din acest motiv, Matty a ajuns pe căi şerpuite în locuri stranii şi nu de puţine ori a fost nevoit să doarmă în maşină. A dat peste cătune cu câte trei case delabrate, cu tabla ondulată de pe acoperişuri scrâşnind şi zăngănind în vântul fierbinte, unde nu se zărea nici un copac pe kilometri întregi. A trecut pe lângă alte locuri cu arhitectură palladiană înălţându-se printre copaci monstruoşi unde cârâiau papagalii cacadu, iar iazurile îngrijite erau înţesate de nuferi. A trecut pe lângă oameni care se plimbau în cerc în mici şarete trase de cai cu pas elastic, graţios. Într-un târziu a găsit un loc nedorit de nimeni, l-a privit în lumina intensă a soarelui – deşi până şi soarele de amiază abia dacă reuşea să străpungă apa – şi a cercetat, cu un tremur care probabil că n-a ajuns să i se ghicească pe faţă, făpturile ca nişte buşteni care s-au făcut nevăzute una câte una. Apoi s-a îndepărtat iar ca să găsească un teren înalt şi să aştepte. A citit din Biblia lui cu coperte de lemn, iar restul zilei şi l-a petrecut tremurând uşor şi studiind atent lucruri familiare, ca şi cum acestea ar fi avut pe undeva darul de a-l reconforta. Dar cel mai mult, bineînţeles, a studiat Biblia, uitându-se la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară şi observând, deşi nu era un detaliu important, că lemnul din care erau făcute copertele era de merişor şi s-a întrebat de ce şi s-a gândit aiurea că probabil pentru protecţie, ceea ce i s-a părut ciudat pentru că, desigur, Cartea nu avea nevoie de aşa ceva. A stat

acolo cu orele în timp ce soarele şi-a urmat cursul obişnuit pe cer, apoi a scăpătat şi au apărut stelele.

Locul pe care-l contemplase devenise şi mai straniu în beznă, o beznă groasă ca aceea de sub velurul sub care îşi vârau capul fotografii de pe vremuri. Şi totuşi, nici unul dintre celelalte simţuri n-ar fi dus lipsă de stimuli. Nişte picioare de om ar fi simţit consistenţa moale şi cleioasă, jumătate apă, jumătate noroi, care urca iute până la gleznă, ba chiar şi mai sus, împroşcată în toate părţile, total lipsită de pietre sau de aşchii. Nasul ar fi înregistrat cel mai vag iz de materie vegetală sau animală descompusă, în timp ce gura şi pielea – căci într-un asemenea context, parcă guşti şi prin piele – ar fi simţit un gust de aer atât de cald şi de umed, încât cu greu ţi-ai fi dat seama dacă acel corp stătea pe pământ ferm, înota sau plutea. Urechile ar fi răsunat de larma broaştelor şi de ţipetele îndurerate ale păsărilor de noapte. Totodată, ar fi simţit fâlfâitul de aripi, antene şi picioare, vaierul şi zumzăitul după care ştiai că şi aerul fremăta de viaţă.

Apoi, după ce omul se adaptase la beznă prin expunere îndelungată şi era acum dispus – chiar cu preţul vieţii sau al integrităţii corporale – să dea orice ca să vadă, ochii îşi găseau şi ei stimulii lor. Putea fi o fosforescenţă slabă în jurul ciupercilor de pe trunchiurile copacilor căzuţi care mai degrabă se lichefiau decât putrezeau sau putea fi o albăstrime mai intensă acolo unde flăcăruile gazelor de mlaştină jucau printre trestii şi insule plutitoare din plante care se hrăneau nu doar cu acea supă apoasă, ci şi cu insecte. Din când în când, iar asta se întâmpla brusc, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator, luminile deveneau chiar şi mai spectaculoase – o jerbă explozivă de scântei scăpărând printre trunchiurile copacilor, dansând, transformându-se într-un nor de foc care se răsucea în jurul propriului ax, se rupea şi lăsa în urma lui o dâră care se stingea cu totul inexplicabil, urmată de o beznă chiar şi mai neagră decât înainte. Apoi, cu un oftat ca de om adormit care se întoarce pe partea cealaltă în somn, ceva mare trecea tulbure prin apa nevăzută pentru a se opri puţin mai departe. La momentul ăsta, picioarele omului s-ar fi afundat deja în mâl de prea mult stat, iar mâlul, mâlul cald, s-ar fi dislocat într-o parte şi în alta. Iar lipitorile s-ar fi agăţat acolo jos, în bezna şi mai neagră, în tainiţele şi mai tainice şi, cu o agerime

instinctivă, fără să-şi trădeze prezenţa, ar fi început să sugă prin pielea vulnerabilă.

Dar nu era nimeni acolo. Iar celui care cercetase locul de la depărtare, în plină zi, i se părea imposibil ca pe-acolo să fi călcat vreodată picior de om de când exista omul pe lume. Scânteile de viaţă zburătoare s-au întors de parcă le-ar fi fugărit cineva. Zburau într-un roi lung.

În scurt timp, motivul acestui zbor într-o singură direcţie a devenit limpede. O lumină, apoi două se apropiau încet, dar sigur, dinspre cea mai apropiată pădure. Scoteau la iveală trunchiuri de copaci, frunze agăţate, muşchi, umbre de crengi rupte, luminându-le şi făcându-le vizibile pentru câteva clipe, astfel că uneori arătau ca nişte cărbuni sau ca lemnele aprinse, mai întâi negre, pe urmă arzând, apoi mistuindu-se pe măsură ce perechea de faruri înainta şerpuind prin pădure spre mlaştină, fiecare far aducând cu el un nor săltăreţ plin de făpturi zburătoare, un nor alburiu, ca de hârtie. Bătrâna maşină – al cărei motor speriase deja orice făptură, în afară de cele zburătoare, căci până şi broaştele amuţiseră şi se scufundaseră – s-a oprit la doi copaci distanţă de întunericul misterios al apei. Maşina s-a oprit, motorul a murit, lumina celor două faruri a pălit puţin, dar nu într-atât încât să nu se mai vadă fiinţele zburătoare şi vreo doi metri de muşchi crescut pe aripa unui obiect care părea să fi fost pe vremuri o camionetă.

Şoferul a rămas o vreme nemişcat; dar tocmai când maşina rămăsese inertă şi tăcută suficient timp pentru ca zgomotele locului să reînceapă, a deschis brusc uşa din dreapta şi a ieşit. S-a apropiat de capotă, a deschis-o şi a scos mai multe obiecte zăngănitoare. A lăsat capota deschisă, s-a întors pe scaunul şoferului şi a rămas o vreme acolo, privind fix la apa invizibilă. După asta, s-a apucat să facă ceva incomprehensibil. Şi-a scos hainele, iar trupul lui părea subţire şi palid în lumina reflectată a farurilor, stârnind prompt curiozitatea fiinţelor zburătoare ca de hârtie şi a multe dintre cele care zumzăiau sau scheunau. Apoi a scos un obiect bizar de sub capotă, a îngenuncheat în ţărână şi a început, după toate aparenţele, să-l dezmembreze. S-a auzit clinchet de sticlă. Omul a scăpărat un chibrit, care a luminat mai puternic decât farurile, iar ceea ce făcea a devenit limpede, doar că nu era nimeni să-l vadă. În faţa lui, pe pământ, era un felinar, aproape o antichitate, căruia îi scosese globul de sticlă şi-i dădea foc la fitil,

iar făpturile ca de hârtie se roteau, dansau, se aprindeau şi se mistuiau sau fugeau şontâc-şontâc, pe jumătate arse. Omul a făcut flacăra mică, apoi a pus la loc tubul înalt şi globul de sticlă. Apoi, după ce s-a asigurat că felinarul stătea drept şi stabil pe pământ, s-a întors spre prima serie de obiecte. Şi-a făcut de lucru cu ele, ele zăngăneau şi totul era de nepătruns, în afară de mintea omului, unde-şi avea ţelul. S-a ridicat şi nu mai era gol puşcă. Avea un lanţ înfăşurat la brâu, iar de lanţ erau agăţate roţi grele, de oţel. Una dintre ele, care era şi cea mai grea, îi atârna între picioare, astfel că arăta absurd, dar decent chiar dacă nimeni nu-l putea vedea în afară de vietăţile naturii, care nu intrau la socoteală. Apoi s-a aplecat iar, dar pentru o clipă a trebuit să se ţină de uşa maşinii ca să nu-şi piardă echilibrul, pentru că îi venea tare greu să îngenuncheze direct din cauza roţilor masive. Dar până la urmă a reuşit să îngenuncheze şi a mărit treptat flacăra. Iar globul alb al felinarului a preluat ştafeta de la faruri, de la copaci şi de la partea interioară a frunzelor. Mucegaiul, muşchiul şi noroiul s-au închegat ca nişte obiecte care aveau să fie tot acolo şi a doua zi, pe lumină, făpturile albe, ca de hârtie s-au dezlănţuit în jurul globului alb, iar peste apa lucitoare atât de plată, atât de liniştită, o broască se holba la lumină cu ochii ca două diamante. Faţa omului era atât de aproape de globul alb, dar partea stângă a feţei, cu ochiul pe jumătate închis şi colţul gurii strâmb, nu era un efect al luminii.

Apoi a ridicat felinarul şi s-a ridicat şi el, încet, ţinându-se de uşă. S-a îndreptat de spate, cu roţile zăngănindu-i la brâu şi cu felinarul pe care-l ţinea sus, drept, deasupra capului. S-a întors şi s-a îndreptat încet, cu paşi măsuraţi, spre apă. Mâlul simţea acum pasul de om, mâlul cald dislocându-se într-o parte şi în alta pe măsură ce omul călca şi se afunda întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Chipul omului era acum şi mai schimonosit, ca de o durere de nedescris. Ochii i s-au deschis, apoi i s-au închis cu un tremur, dinţii lucioşi i-au scrâşnit, felinarul s-a clătinat. A intrat în apă cu tălpile, cu gambele, cu genunchii, creaturi ciudate l-au atins pe sub apă ori s-au făcut nevăzute şerpuind peste suprafaţa vălurată, dar el a continuat să înainteze, să înainteze şi să se afunde. Apa i-a trecut de brâu, ajungându-i la piept. Broasca a rupt transa luminoasă şi a plonjat. Acolo, în mijlocul iazului, apa ajungea până la bărbia unui om, şi brusc se făcea şi mai adâncă. Omul

înainta cu greu, iar apa clipocea. Cale de aproape un metru a dispărut şi un eventual privitor n-ar mai fi putut vedea din el decât un braţ, o mână şi vechiul felinar cu globul lui alb şi făpturile dansând bezmetice în jurul lui. Apoi, un păr negru s-a răsfirat plutind pe apă. Pe dedesubt, picioarele i se zbăteau cu forţă prin mâzgă, iar el şi-a înălţat capul şi a tras o gură de aer. Apoi a continuat să se ridice spre malul celălalt, iar apa şiroia din el, din părul şi din roţile lui. Dar nu şi din felinar. Apoi s-a oprit. Şi, chiar dacă aerul era încins, iar apa fierbinte, a început să tremure, un tremur profund, convulsiv, încât a trebuit să sprijine cu amândouă mâinile lampa ca s-o ţină dreaptă şi să n-o scape în mâl. De parcă tremurul ar fi fost un semn, la nici treizeci de metri de el, pe apă, o şopârlă uriaşă s-a răsucit şi a dispărut în întuneric.

Spasmele omului s-au domolit încetul cu încetul. Când s-au atenuat până la un simplu tremurat, omul a ocolit cu grijă iazul şi s-a întors la maşină. Era cât se poate de grav şi de metodic. A ridicat felinarul aprins cu precauţie şi l-a balansat de patru ori spre cele patru puncte cardinale. Apoi a răsucit fitilul şi l-a stins. Lumea s-a întors la starea dinainte. Omul a pus în portbagaj felinarul, roţile şi lanţul. S-a îmbrăcat. Şi-a aranjat părul ciudat şi şi-a îndesat pălăria pe cap. Se liniştise şi un nor de licurici s-a întors să ţopăie deasupra luciului slab al apei, fiecare cu propria-i reflexie. Omul s-a urcat la volan. A apăsat pe butonul de demarare, dar a trebuit să apese de trei ori. A fost, probabil, cel mai ciudat zgomot din tot pustiul ăla, zgomotul periferic al demarorului, apoi al motorului care pornea. Maşina s-a îndepărtat încet.

Matty n-a plecat cu avionul, deşi poate că şi-ar fi permis, la limită, cel mai ieftin bilet doar dus, ci pe mare. Poate că avionul i se părea prea trufaş şi prea sus. Sau poate că, într-un cotlon îndepărtat al minţii lui, nu se păstrase atât imaginea fetei-păpuşi din Singapore, cu hainele ei sclipitoare, cât o simplă angoasă asociată aeroportului din Singapore în general, o Răutate strălucitoare lipsită de orice substanţă. Căci ajunsese, fără îndoială, să se mişte cu aceeaşi naturaleţe printre femei ca şi printre bărbaţi, fără să-i mai privească cu vreo fascinaţie deosebită nici pe unii, nici pe ceilalţi, şi nu-

şi mai temea atât liniştea sufletească sau virtutea încât să fi fugit de Desfrâu, cu a sa cupă de păcate.

A dat maşina, dar restul lucrurilor le-a luat cu el. A încercat să găsească de lucru pe vas. Dar nu se găsea nimic pentru un bărbat de vârsta lui, oricare ar fi fost ea, pentru unul care făcuse pe omul bun la toate, împachetase colete, săpase morminte, condusese maşina în condiţii grele, dar mai ales studiase Biblia. Nu conta nici că avea referinţe de la o grămadă de oameni, care garantau cu toţii pentru probitatea, seriozitatea, cinstea, fidelitatea, hărnicia (ăsta fusese domnul Sweet) şi discreţia lui, fără să adauge că găsiseră toate aceste calităţi mai degrabă respingătoare.

Aşa că într-un sfârşit a ajuns în port cu valijoara lui în care avea trusa de ras pentru partea dreaptă a feţei, o pereche de pantaloni de schimb, o cămaşă curată, o şosetă neagră de schimb, o flanelă şi o bucată de săpun. A stat o vreme şi s-a uitat la bordul navei. Într-un târziu şi-a coborât privirea spre picioare, părând dus pe gânduri. Apoi a ridicat piciorul stâng şi l-a scuturat de trei ori. L-a lăsat jos. S-a întors şi s-a uitat la clădirile din port şi la şirul de dealuri scunde, singurele pe care i le putuse oferi continentul în chip de comitet de adio. Părea sau ar fi părut că se uită prin acele dealuri la miile de kilometri pe care-i străbătuse şi la sutele de oameni pe care, oricât s-ar fi ferit, tot îi văzuse, dacă nu-i şi întâlnise. A privit în jur, pe chei. În bordul de sub vânt, la loc ferit, era o grămăjoară de praf. S-a dus glonţ într-acolo şi a luat o mână de praf, pe care şi l-a presărat pe încălţări.

A urcat scara, lăsând în urmă anii mulţi petrecuţi în Australia, şi a fost condus la locul unde avea să doarmă împreună cu alte unsprezece persoane, care însă nu ajunseseră încă. După ce şi-a lăsat valiza, s-a întors pe punte şi a rămas o vreme acolo, nemişcat şi tăcut, privind lung la continentul pe care ştia că-l vede pentru ultima oară. O singură picătură de apă i s-a scurs din ochiul sănătos, a găsit repede drumul în jos pe obraz şi a căzut pe punte. Mişca uşor din buze, dar fără să spună ceva.

Capitolul şase

Cât a stat Matty în Australia, domnul Pedigree a ieşit din închisoare şi a fost luat sub aripă de mai multe societăţi. Avea ceva bani din moştenirea lăsată de maică-sa, căci bătrâna murise înainte să fie el eliberat. A căpătat în acest fel dacă nu libertate, măcar o oarecare mobilitate. A reuşit deci să scape de cei care încercau în van să-l ajute şi s-a orientat spre centrul Londrei. În foarte scurt timp a intrat iar după gratii. Următoarea dată când a fost eliberat, îmbătrânise cu mult mai mulţi ani decât numărase condamnarea, după ce, aşa cum îşi spunea în sinea lui când îşi plângea de milă, le căzuse cu tronc tovarăşilor de celulă. Niciodată nu avusese din ce slăbi, dar topise până şi puţinul pe care oricum nu-l avea. Se şi ridase şi umbla adus de spate, iar cenuşiul care-i năpădise blondul şters al părului sărea acum în ochi. La început se aşezase pe o bancă dintr-o staţie de autobuz din Londra, pe care poliţia i-o trăsese de sub el la unu noaptea şi poate că această experienţă ştirbise definitiv farmecul Londrei în ochii lui, căci s-a îndreptat apoi spre Greenfield. Doar de acolo venea şi Henderson. Pentru domnul Pedigree, Henderson ajunsese să întruchipeze, în moarte, idealul de perfecţiune. A aflat de un hotel ieftin în Greenfield pe care nu-l ştia – nu avusese nevoie să-l ştie. Cineva curăţase totul fără milă, iar camerele mari erau împărţite în mici compartimente, fiecare cu câte un pat îngust, o masă şi un scaun. S-a instalat acolo şi de acolo a pornit în expediţiile lui. Mai întâi la şcoală, unde a privit îndelung prin gard şi a văzut locul unde căzuse Henderson, scara de incendiu de deasupra şi marginea acoperişului cu plăci de plumb. Legal, nimic nu-i interzicea să se apropie. Dar intrase sau era pe punctul de a intra în rândurile celor care şterg pereţii, acei răpănoşi care au grijă să se plaseze mereu lângă un perete, ca să fie siguri că măcar dintr-o direcţie nu vine nici un pericol. Devenise genul de persoană pe care poliţiştii o alungă din instinct. Aşa că a început să

creadă şi el că merita alungat şi de fiecare dată când vedea un poliţist, pleca sau se ascundea după un colţ de stradă cât putea de repede.

Şi totuşi avea micul lui venit şi, în afară de fixaţia lui – care în multe ţări nu i-ar fi adus necazuri –, nu i se putea reproşa nimic. Nu avea mare lucru şi trăia aşa fără să simtă că se chinuie. Tot ce avea era pe el. Prespapierurile lui victoriene nu mai erau, le vânduse, din păcate, înainte ca preţurile să crească şi-i rămăsese o singură figurină japoneză din câte avusese – deşi pe acestea le vânduse ceva mai bine. Vedea în figurina rămasă o amuletă şi o ţinea în buzunar ca s-o poată pipăi oricând, să simtă netezimea fildeşului, nu mai mare decât un nasture, ceea ce şi era, cu doi băieţi împreunându-se, excitaţi şi excitanţi. Uneori, figurina îi ardea degetele. O astfel de arsură se soldase cu una dintre expediţiile lui la închisoare, de-acum banale. Atunci însă se pusese problema să fie operat, la care el începuse să ţipe fără oprire, ascuţit şi bezmetic, astfel că până şi psihiatrul închisorii se lăsase păgubaş. După eliberare se întorsese la Greenfield. Mintea lui părea să se fi fixat asupra unor tipare simple, asupra unor acţiuni şi credinţe devenite ritualuri. În prima zi când a sosit s-a plimbat pe Strada Principală, observând că erau din ce în ce mai multe persoane de culoare pe stradă. S-a furişat înainte până când s-a pomenit în faţă la Sprawson, cu librăria şi Frankley într-o parte şi cu arcul Podului Vechi în cealaltă parte. La baza podului, pe partea lui, era un veceu public antic. Era o construcţie de fontă spectaculoasă ca aspect, mirosind nu neapărat urât, dar înţepător, şi murdară mai degrabă în aparenţă (de la creozotul negru) decât în realitate. Şi aici, datorită unui miracol tehnologic de prin 1860, bazinul se umplea şi se golea, se umplea şi se golea zi şi noapte, infailibil ca stelele sau ca mareele. Veceul fusese scena unei mici victorii care-l costase pe domnul Pedigree cel mai recent sejur după gratii. Dar nu se întorsese acolo doar datorită unor speranţe sau dorinţe raţionale. Se întorsese pentru că era un loc familiar.

Evoluase. Cu timpul trecuse de la o încântare generoasă în faţa aurei sexuale a tinereţii la aprecierea satisfacţiei de a încălca tabuuri, dacă rezultatul era suficient de sordid. Existau toalete publice în parc, fireşte, şi lângă parcarea centrală, plus câteva la piaţă – o, erau toalete publice peste tot, mult mai multe decât cineva mai puţin informat decât domnul Pedigree ar fi putut bănui. Cum şcoala îi era definitiv interzisă, toaletele erau

următorul pas firesc pentru el, oriunde s-ar fi dus. Tocmai trecuse de Sprawson şi se pregătea să renunţe la adăpostul zidului când a văzut un bărbat ieşind din casă şi luând-o înainte pe stradă. Domnul Pedigree s-a uitat după el, pe urmă a privit înapoi spre toaletă, apoi iar după omul care se făcea tot mai mic. S-a hotărât şi a luat-o la picior, cotind şi şerpuind pe Strada Principală. L-a depăşit pe bărbat şi s-a întors.

— Bell, nu-i aşa? Edwin Bell? Tot aici ai rămas de pe vremea mea? Bell?

Bell s-a oprit şovăind. A scos un soi de nechezat strident.

— Cine? Cine?

Anii, şaptesprezece la număr, fuseseră mult mai blânzi cu Bell decât cu Pedigree. Deşi avusese şi Bell necazurile lui, urâcioasa îngrăşare nu se numărase printre acestea. Se îmbrăca tot în stilul inconfundabil al studenţilor anilor ’30, în afară de pantalonii bufanţi, iar în felul în care-şi ţinea nasul cârn se ghicea foarte discret obişnuinţa de a-şi exercita autoritatea şi de a se impune fără a fi contrazis.

— Pedigree. Sigur mă ştii! Sebastian Pedigree. Nu mai ţii minte?

Bell a tresărit violent. Şi-a vârât pumnii în buzunarele mantoului, după care, panicat, i-a adus în faţă să-şi protejeze părţile inime. A scos un soi de scâncet.

— Sal’tare! Ăă…

Şi, cu pumnii înfundaţi în buzunare, cu nasul în vânt şi cu gura deschisă, Bell s-a înălţat pe vârfurile picioarelor, de parcă această metodă simplă l-ar fi putut ridica deasupra penibilului. Dar în timp ce făcea asta şi-a amintit că a trece pe partea cealaltă a străzii nu era o purtare demnă de un om deschis la minte, aşa că a revenit la loc, ceea ce l-a făcut să se clatine.

— Pedigree, prieten drag!

— Ei, eu am fost plecat şi am cam pierdut legătura. Am ieşit la pensie şi m-am gândit – da, m-am gândit să vin să mai văd…

Erau acum faţă în faţă, cu mulţimea pestriţă mişcându-se în jurul lor. Bell s-a uitat în jos la chipul de bătrân, la masca zbârcită şi stupidă care privea în sus la el cu atâta încordare.

— Să mai văd fosta mea şcoală, a continuat faţa zbârcită într-un fel stupid, demn de milă. Mă gândeam eu că numai tu ai rămas de pe vremea mea. Când trăia Henderson…

— Ei, ce să spun, Pedigree, vezi tu, eu sunt însurat…

În mod cu totul absurd, a dat să-l întrebe pe Pedigree dacă era şi el însurat, dar a reuşit să se oprească. Pedigree nici n-a observat.

— Am zis să mai trec pe la fosta mea şcoală…

Iar între ei doi plutea certitudinea clară că, dacă Sebastian Pedigree ar mai fi pus piciorul în incinta şcolii, avea să fie arestat pentru intenţie de recidivă; şi certitudinea la fel de clară că, dacă Edwin Bell l-ar fi luat la braţul lui, legea l-ar fi lăsat în pace pe moment, dar nu merita pentru nici unul din ei, chiar dacă Pedigree credea că merită; probabil că un sfânt l-ar lua cu el pe Pedigree, la fel şi Isus sau poate Gautama, iar Mahomed cu siguranţă, dar să nu pomenim aici de Mahomed că o să mă încurc de tot şi cum mai scap eu de el, Doamne?

— Aşa că, dacă ai drum încolo…

Edwin s-a săltat iarăşi pe vârfurile picioarelor. Şi-a lovit convulsiv pumnii unul de altul prin buzunare.

— Ei, fir-ar să fie! Mi-am adus aminte! Vai de mine – trebuie să mă întorc urgent. Ascultă, Pedigree… S-a întors, lovind cu umărul o femeie îmbrăcată în culori vii: Mă scuzaţi, mă scuzaţi, sunt tare împiedicat! Ascultă, Pedigree, ţinem legătura.

S-a întors şi a pornit-o pe vârfuri înainte pe stradă, ştiind fără să se uite în urmă că Pedigree se ţine după el. Aşadar a urmat un fel de şaradă năucă în care Edwin Bell, cu părţile intime ferite în continuare de pumni şi de haine, făcea slalom printre tarabagioaicele îmbrăcate în sariuri, urmat cât se putea de aproape de Pedigree, amândoi vorbind deodată de parcă tăcerea ar fi adus cu sine altceva, ceva mortal. Într-un sfârşit – când ajunseseră la Sprawson, iar riscul ca Pedigree să urce direct în casă, pe lângă biroul avocatului, devenise evident – şarada s-a transformat într-o mărturisire directă, într-o interdicţie îngrozită din partea lui Edwin Bell, rostită cu mâinile întinse, cu palmele la vedere şi voce piţigăiată:

— Nu, nu, nu!

S-a desprins ca şi cum între ei ar fi existat o legătură fizică şi a fugit pe scări în sus, lăsându-l pe Pedigree singur în hol, vorbind tot despre posibiltatea de a se întoarce la şcoală şi despre Henderson, ca şi cum băiatul ar fi fost în continuare acolo. Apoi, când a tăcut, Pedigree şi-a dat seama

unde se află, într-o clădire particulară cu o uşă de sticlă care dădea în grădină, cu scări pe ambele părţi şi uşi, dintre care cel puţin una era a unui birou de avocatură. Aşa că domnul Pedigree s-a întors la şters pereţii, ieşind şi coborând cele două trepte până pe caldarâmul din faţă de la Sprawson. S-a grăbit să traverseze spre relativa siguranţă a vitrinelor magazinelor şi s-a uitat în urmă. I-a zărit faţa lui Edwin la o fereastră de la etaj, alături de cea a Edwinei, după care cineva a tras brusc perdeaua.

Iată cum a devenit întoarcerea domnului Pedigree o problemă nu doar pentru poliţie, care ştia câte ceva despre el, dacă nu chiar tot, nu doar pentru paznicul parcului şi pentru tânărul în impermeabil gri a cărui datorie era să-i pună pe fugă pe cei ca Pedigree, ci tocmai pentru Edwin Bell, singurul din garda veche rămas în Greenfield. Procesul prin care domnul Pedigree se simţea legat de Bell sfida orice logică. Poate că simţea nevoia de o legătură cu ceva ce trecea drept normalitate, căci ritualurile lui începuseră, încetul cu încetul, să-l secătuiască. Aşa că, după ce s-a despărţit de Bell sau, mai bine zis, după ce Bell s-a despărţit de el, domnul Pedigree a luat-o spre ispititorul veceu de pe Podul Vechi şi ar fi intrat acolo dacă o maşină de poliţie nu şi-ar fi iţit botul pe arcul podului, ceea ce l-a făcut să coboare scările cu destulă sprinteneală pentru cineva de vârsta lui şi să se refugieze sub pod, pe drumul de edec, ca şi cum s-ar fi ferit de ploaie. Ba a întins chiar o palmă cu un gest teatral, apoi a examinat-o în căutare de picături de apă înainte să-şi continue drumul pe potecă. N-ar fi vrut s-o ia pe potecă, dar aceasta i se aşternea în faţă, iar drumul înapoi îi devenise penibil din cauza maşinii de poliţie. Aşa că domnul Pedigree a ocolit, în sens invers faţă de acele ceasornicului, un cerc care era, de fapt, un dreptunghi. A mers înainte pe potecă, trecând de fostele grajduri de după Sprawson, pe lângă învălmăşeala de acoperişuri din fundul fierăriei Frankley, pe lângă zidul lung care ferea casele sociale de primejdiile apei. Apoi a trecut pe lângă o portiţă pentru animale de pe stânga (pădurea Comstock fiind pe dreapta), a luat-o pe trotuar pe străduţele laterale, apoi a făcut iar stânga pe lângă casele sociale, Frankley, Goodchild şi Sprawson, în ordine inversă. A mai făcut o dată stânga şi, ca o victorie tainică, după ce păcălise maşina poliţiei, la piciorul Podului Vechi, s-a întors la closetul negru.

Partea bună, deşi ciudată şi tristă, nu fusese atât întâlnirea lui ratată cu Bell – după ce dăduse bir cu fugiţii, Bell s-a îngrijit oricum ca astfel de întâlniri să nu se mai repete –, ci faptul că nu avusese parte de întâlniri. Sim Goodchild putuse fi întrezărit vag printre cărţile din vitrina librăriei sale. Când Pedigree trecuse a doua oară pe lângă Sprawson, se auzise o voce stridentă de femeie, Muriel Stanhope stârnind cearta încheiată cu plecarea ei spre Alfred şi Noua Zeelandă. Toate lucrurile erau separate de ziduri înalte, mai impenetrabile decât cărămida sau oţelul, ziduri de neclintit. Gurile se deschideau şi vorbeau şi le răspundea doar ecoul zidului. Era un fapt atât de profund şi de chinuitor, încât era uimitor că cei care trăiau cu el, fără să-şi dea seama de asta, nu izbucneau într-un cor de ţipete. Numai Sim Goodchild mai scâncea din când în când la el în librărie. Ceilalţi, Muriel Stanhope, Robert Mellion Stanhope, Sebastian Pedigree, considerau că sunt singurii nedreptăţiţi într-o lume care pentru ceilalţi arăta altfel. Lumea arăta altfel pentru toată lumea, în afară de pakistanezi – bărbaţii în costumele lor la modă, femeile îmbrăcate în culori ţipătoare, cu câte un colţ de rochie acoperindu-le faţa – şi de negri. Aşa că domnul Pedigree a ieşit din veceu şi a luat-o înapoi pe Strada Principală, ţinându-se cât mai aproape de orice zid care-i era la îndemână. A mai aruncat o privire către fereastra de la etaj, din clădirea cu Sprawson, dar bineînţeles că soţii Bell nu se mai vedeau. S-a îndreptat spre parc. A intrat, trecând de panoul informativ cu lista lui de interdicţii necesare, mimând ceea ce i se părea a fi culmea siguranţei de sine. Până la urmă, se apropia de partea cea mai de jos a curbei lui. A găsit deci o bancă, s-a aşezat pe barele de fier şi a scrutat împrejurimile în timp ce-şi pipăia figurina japoneză din buzunar. Admira marfa, cum îşi spunea uneori în sinea lui. Copiii erau în grupuri, unii cu mingi, alţii cu baloane, alţii încercând fără prea mult succes să înalţe zmeie în vântul slab. Adulţii stăteau împrăştiaţi pe bănci – trei pensionari, o pereche de îndrăgostiţi care n-avea unde să se ducă şi tânărul cu impermeabil gri a cărui prezenţă nu l-a surprins pe domnul Pedigree. În colţul mai îndepărtat erau veceurile. Domnul Pedigree ştia că, dacă se ridica şi o lua spre ele, tânărul avea să se ţină după el, vigilent.

Cum descoperise posibilitatea de a se întâlni cu Bell în zona Podului Vechi, domnul Pedigree s-a obişnuit să parcurgă zilnic, prin rotaţie, aceleaşi

trasee prin Greenfield. Tot în acea perioadă, un soi de epidemie ciudată a apărut în oraş. Oamenii s-au gândit s-o numească epidemie abia după ce apogeul trecuse şi era pe sfârşite. Apoi au rememorat evenimentele, cel puţin unii, şi au identificat imediat de unde începuse totul, chiar din prima zi, căci prima zi fusese la scurt timp după ce domnul Pedigree, recent întors în lume, se întâlnise cu Bell. O tânără albă fusese văzută venind în fugă dinspre Pudding Lane spre Strada Principală. Purta pantofi cu talpă înaltă, ceea ce o făcea şi mai caraghioasă când alerga, pentru că era genul de fată care nu poate alerga decât cu mâinile pe lângă corp şi azvârlindu-şi picioarele într-o parte şi în alta – o metodă care nu te lasă să prinzi viteză. Avea gura deschisă şi striga „Ajutor! Ajutor! O, ajutor!" cu o voce stinsă de parcă ar fi vorbit singură. Apoi însă, găsind în preajma unui magazin un cărucior cu un copil în el, păruse să se liniştească şi, după ce examinase copilul şi legănase puţin căruţul, plecase cu el fără o vorbă, privind doar în jur speriată sau poate ruşinată. În aceeaşi zi, sergentul Phillips avusese motive să-şi ia un aer ruşinat după ce găsise lângă Goodchild – cărţi rare un cărucior cu un copil în el despre care nici Sim Goodchild, nici soţia lui, Ruth, nu aveau habar cum de ajunsese acolo. Aşa că inspectorul Phillips trebuise să împingă la căruţ toată strada până la maşină, apoi să transmită prin radio o descriere. Mama fusese găsită în scurt timp şi se pare că lăsase căruciorul cu tot cu copil în faţa supermarketului vechi, lângă vechea piaţă de cereale. După câteva zile, situaţia se repetase întocmai. Timp de aproximativ o lună, cineva tot mutase cărucioare de parcă ar fi încercat să atragă atenţia prin acest gest. Domnul Pedigree fusese luat în vizor. Şi, deşi nu fusese prins asupra faptului, mutatul cărucioarelor încetase şi luna respectivă a rămas în amintire ca fiind acea lună în care nu era bine să-ţi laşi căruciorul nesupravegheat. Lumea a uitat de confruntarea destul de urâtă dintre domnul Pedigree (care intrase în supermarketul vechi să cumpere cereale, cu o cutiuţă minusculă de pastă de anşoa Gentleman's Relish în mână, luată de la magazinul universal George) şi câteva doamne care-l văzuseră strecurându-se cu sfiala lui obişnuită printre cărucioarele parcate afară ca nişte bărci legate la docuri. Aşa cum remarcase doamna Allenby comentând chestiunea la o cafea cu doamna Appleby, în cafeneaua Taj Mahal, domnul Pedigree avusese noroc că erau în Anglia. Normal că nu s-a

referit la el spunându-i „domnul Pedigree“, ci „moşul ăla scârnav“. Nu exista nici o dovadă că domnul Pedigree ar fi umblat la cărucioare. Dar, trăseseră concluzia Sim Goodchild şi Edwin Bell, indivizii de teapa lui Pedigree puteau da dovadă de o oarecare abilitate când urmăreau să-şi satisfacă pornirile perverse, asta pentru că nu se puteau gândi la altceva. Era adevărat. În această privinţă, cu excepţia intereselor trecătoare cu care se alesese de pe urma educaţiei lui costisitoare, domnul Pedigree era ca Matty, urmărea un singur scop. Numai că, spre deosebire de Matty, el ştia foarte bine care era acel scop, care trebuia să fie. Şi-l pândea sau se simţea purtat în mod irezistibil spre el, pradă unui soi de nelinişte secantă care-l îmbătrânea mult mai mult decât simpla scurgere a timpului. E imposibil de spus dacă existase cineva în Greenfield care să-l compătimească. Cucoanele de la supermarket care nu fuseseră lăsate să-i scoată ochii ar fi ocărât cu siguranţă pe oricine ar fi sugerat că era posibil să nu se fi atins niciodată de vreun cărucior. Iar faptul că nimeni nu mai atentase la cărucioarele din Greenfield după ce omul se văzuse scăpat din mâinile lor nu putea fi o coincidenţă.

Aşa că domnul Pedigree se ferise o vreme de Strada Principală, privind-o de departe, de la colţ, cum privea şi Foundlings, unde spera uneori să-l vadă pe Edwin Bell, care avea grijă să nu fie vizibil. Blocat ca un disc de gramofon stricat, bătrânul stătea în faţa gardului jelind imaginea idealizată a micului Henderson şi blestemându-l pe băiatul cu faţa cârpită care tocmai debarcase în Falmouth, Cornwall de pe un cargobot grec şi se întorsese la fierărie, după ce consultase Biblia, care-i spusese să facă o călătorie sabatică, nu mai mult. Chiar în ziua în care cucoanele fuseseră cât pe ce să-l schilodească pe domnul Pedigree, Matty, care era în Cornwall, a început să ţină, dintr-un motiv cu totul extraordinar, următorul jurnal.

Capitolul şapte

17/5/65

Am cumpărat caietul ăsta de scris şi un pix din cauza celor întâmplate şi vreau să ţin jurnalul ăsta ca dovadă că nu sunt nebun. Astea n-au fost ca fantoma pe care am văzut-o în Gladstone, aia sigur a fost fantomă. Astea au apărut azi-noapte. Îmi citisem porţia şi apoi o repetasem din memorie şi stăteam pe marginea patului, scoţându-mi pantofii. Era unsprezece patruzeci, adică la unsprezece patruzeci a început. Iniţial mi-am zis că era frig pentru luna mai, apoi c-o fi camera mea friguroasă, dar s-a făcut tot mai frig. Toată căldura a ieşit din mine de parcă ceva o sugea. Fiecare firicel de păr de pe corp, adică alea scurte, nu alea lungi de pe cap, care erau zbârlite, se ridicase în rădăcina lui. Asta numesc oamenii să fii îngrozit şi-mi dau seama acum că e oribil. Nu puteam respira sau ţipa şi am crezut că o să mor. Apoi mi-au apărut. Nu pot să zic exact cum. Amintirea le schimbă. Nu pot să spun cum. Dar nu sunt nebun.

18/5/65

N-au mai venit şi în noaptea asta. Nu, trebuie să zic acum de noaptea trecută. Am aşteptat până la douăşpe noaptea şi, când s-a făcut fix, mi-am dat seama că n-o să vină. Oare ce-o însemna toată chestia asta, mă întreb. Una era în albastru, cealaltă în roşu, cu pălărie. Şi cea în albastru avea pălărie, dar una mai ieftină. Au apărut la unsprezece patruzeci şi au stat nu ştiu cât timp uitându-se la mine. A fost groaznic. Stafia n-avea nici o culoare, dar astea erau una roşie, alta albastră, cum am zis. Nu-mi dau seama cum de le văd, le văd pur şi simplu, dar e altceva când încerc să-mi aduc aminte. Să fie vreun avertisment, mă întreb, oi fi lăsat ceva neterminat. M-am tot gândit, dar n-am găsit nimic, în afară de marele şi cumplitul meu

păcat, pe care l-aş îndrepta dacă aş şti cum, dar Biblia m-a trimis aici, iar el nu e aici, aşa că ce să fac. Totul e ascuns. Am dat multe semne acum doi ani, în Darwin, Teritoriul de Nord, şi nu s-a întâmplat nimic. E ca să-mi încerce credinţa.

17/5/66

Pun iar mâna pe pix după un an ca să spun că iar au venit. Am ştiut că vin imediat ce am simţit frigul şi cum mi-e suptă căldura din corp. Am aşteptat, dar n-au vorbit, ci tot aşa, s-au uitat la mine. Nu mi-am dat seama când au plecat. Au apărut după ora unsprezece şi au plecat înainte să bată de douăsprezece, exact ca acum un an. Poate că vin în fiecare an. Poate c-o avea legătură cu sentimentul meu că sunt şi am fost dintotdeauna în centrul unui lucru important. Majoritatea oamenilor nu ajung la treizeci de ani fără să ştie ce-i frica şi majoritatea oamenilor se tem de fantome şi nu văd spirite.

21/5/66

Eram la masă şi citeam Apocalipsa când am înţeles. Brusc m-am simţit ca atunci când apar sipritele, dar fără să apară. Mi s-a făcut frig, am început să tremur şi mi s-au zbârlit firele scurte de păr de pe corp. Am văzut că în calendar urmează o ZI FATIDICĂ. La început n-am ştiut ce să fac. Probabil că de-aia mi s-au arătat spiritele. Trebuie să vină iar, să-mi spună ce să fac. Faptul că le aştept e micul sacrificiu. Trebuie să fac un sacrificiu mare, dar am atât de puţine, încât e greu de spus ce-aş putea sacrifica.

22/5/66

M-am gândit la prăvălie care ar putea fi un sacrificiu mare, dar e aşa de groaznic, că-mi înăbuş gândul.

23/5/66

Mă leg să renunţ la mai mult din ce mănânc şi ce beau şi să le pun pe altar. Mă leg să renunţ de tot la vorbit, în afară de ceea ce trebuie spus. Aproape că nu mai e timp. Mă rog cât pot de mult.

30/5/66

La început, din cauză că mâncam aşa puţin mă simţeam tare slăbit şi chinuit, dar apoi am găsit un mod de a privi tot ceea ce nu mănânc ca pe o ofrandă pentru altar şi asta m-a ajutat. De asemenea, e bună şi apa rece, dar am o amintire tare vie şi plăcută despre ceaiul cald cu lapte şi zahăr, ca în Melbourne. Uneori chiar îmi vine miros de ceai şi-i simt fierbinţeala. Mă întreb atunci dacă s-o îngriji cineva de mine, cum se spune. Domnul Thornbury îmi zice că ar trebui să mă duc la doctor, dar el nu înţelege. Cum mi-am sacrificat vorbirea, nu se cade să-l lămuresc.

31/5/66

Am fost la baptişti, metodişti, quakeri şi frăţia Plymouth, dar nicăieri nu e nici spaimă, nici lumină. Nici înţelegere nu e decât uneori, când îmi repet porţia în gând, din memorie. Uneori când stau cu oamenii ăştia sunt luat la întrebări. Atunci îmi acopăr gura cu mâna şi-mi dau seama după cum îmi zâmbesc că ceva-ceva au înţeles. Azi toată ziua mi-a fost frig, cu gândul la calendar. M-am gândit că spiritele s-ar putea întoarce în aceste împrejurări extraordinare, dar e trecut de doişpe şi, deşi mi s-a făcut tot mai frig, a bătut ceasul fără să se întâmple nimic pentru că-mi spun în sinea mea că s-a umplut paharul, dar nu dă încă pe dinafară. Mi-am mai spus şi că o să înceapă probabil în Australia, apoi mi-am amintit că ar trebui să se întâmple fulgerător, aşa că va fi în Melbourne, Sydney, Gladstone, Darwin, Singapore, Hawaii, San Francisco, New York şi Greenfield, precum şi în Cornwall în acelaşi timp.

1/6/66

E cumplit să vezi cum trec zilele, iar paharul e deja plin şi aşteaptă să se reverse. Nu mănânc nimic, doar beau puţină apă rece. Astăzi, când am urcat la mine în cameră, m-am împiedicat de slăbit ce eram, dar nu contează când mai e atât de puţin timp. Mi-a apărut ca o străfulgerare, s-a căscat o ditamai gaura când scriam aceste ultime cuvinte, am simţit o mână pe mine şi am înţeles ce am de făcut în ZIUA CEA MARE. Treaba mea e să obţin O ULTIMĂ ŞANSĂ pentru Cornwall!

4/6/66

N-am ce pregătiri să fac. Mâine o să stau de veghe toată noaptea, dacă nu cumva o să mă fure somnul. Mi se pare că pe 1/6/66 o voce mi-a spus ce să fac, dar nu pot fi sigur. Toate sunt amestecate ca atunci când câinele ăla mare ne-a răscolit vitrina.

6/6/66

Am vegheat toată noaptea, după ce pregătisem totul de cu zi. Mi-a venit mult mai greu să mă tai decât mă aşteptam, dar m-am gândit că e un sacrificiu. O pasăre a cântat odată cu prima geană de lumină şi am avut cumplita premoniţie că a cântat pentru ultima oară. Am scris cu sânge pe hârtie cu litere lungi cât degetul meu mare sinistrul număr 666. Am pus hârtia la panglica pălăriei, ca să se vadă numărul din faţă. Mi-am repetat porţia, gândindu-mă că poate mai târziu nu mai apuc, că o să fiu la judecată, iar gândul m-a îngrozit peste poate. Apoi am ieşit. Străzile erau atât de pustii, încât la început am crezut că judecata se săvârşise deja şi că rămăsesem singur pe lume, dar mai târziu mi-am dat seama că nu e aşa, pentru că lumea se ducea cu mâncare în piaţă. Cred că unii au rămas trăsniţi, însă alţii s-au dezmeticit de-a binelea când m-au văzut umblând pe străzi cu numărul cel cumplit pe cap, scris cu sânge. Am intrat în toate bisericile şi capelele din oraş cu pălăria pe cap, în afară de cele care erau încuiate. La astea încuiate am ciocănit la uşă de trei ori, apoi mi-am scuturat picioarele de praful de pe prag şi am plecat. De la început la sfârşit am fost foarte obosit şi atât de îngrozit că abia mergeam. Dar când s-a întunecat m-am întors la mine în cameră, am urcat în patru labe scările şi am aşteptat până la miezul nopţii când m-am apucat să scriu aici ca să nu mint dacă se face între timp 7/6/66. Multă lume va trăi plăcerile trupului, plăcerile lumeşti de a fi în viaţă şi de a nu se fi înfăţişat la judecată. Numai eu am fost nespus de mâhnit că n-am ajuns în rai, după judecată.

11/6/66

Am tot căutat judecata care ar fi trebuit să se săvârşească pe şase, dar n-o găsesc. A murit Sara Jenkins, odihnească-se în pace, şi nevasta doctorului a

născut un fiu la dispensar. La poale unde începe Fish Hill s-a întâmplat un mic accident. Un băiat (P. Williamson) a căzut de pe bicicletă şi a suferit o fractură la piciorul stâng. Facă-se voia Sa.

15/6/66

Mă simt foarte uşurat la gândul că toţi oamenii ăştia au acum timp să se căiască. Şi totuşi, în uşurarea asta e şi multă durere şi când nu e durere simt un mare gol şi iar îmi vine întrebarea. Pentru ce sunt? mă întreb. Dacă sunt mesager, atunci de ce n-a venit ziua judecăţii? O să merg mai departe pentru că n-am ce face, dar simt un gol.

18/6/66

S-au întors. Am ştiut că vin de cum am simţit frigul şi mi s-a sculat părul pe mine. Eram acum mai pregătit pentru că mă gândisem ce să fac în timp ce vindeam la prăvălie. Le-am întrebat în şoaptă, ca să nu audă domnul Thornbury prin perete, dacă-l slujeau pe DUMNEZEUL NOSTRU. Mă aşteptam ori să nu răspundă, ori să vorbească răspicat ori poate în şoaptă, dar am avut parte de un mister. Căci, întrebând eu în şoaptă, am văzut că ţineau între ele o ditamai cartea deschisă, cu NUMELE LUI scris în ea cu litere de aur. Aşa că e de bine, dar sigur că tot de groază e. Cât sunt ele aici, părul de pe mine tot sculat stă.

19/6/66

Ele nu vorbesc ca toată lumea. Arată nişte coli albe, frumoase, pe care scrie ceva, sau cărţi întregi care se tipăresc mai repede decât am văzut eu la televizor că se tipăresc ziarele. Le-am întrebat de ce vin la mine. La care mi-au arătat pe o hârtie: „Nu venim noi la tine. Te aducem pe tine la noi“.

2/7/66

Au venit iar în noaptea asta, spiritul roşu cu pălărie scumpă şi spiritul albastru şi el cu pălărie, dar mai ieftină. Sunt pălării de uniformă, nu ştiu ce-o însemna asta. La fel şi robele, roşie şi albastră. Nu ştiu cum de le văd, dar le văd. În continuare mă sperii tare când apar ele.

11/7/66

În noaptea asta le-am întrebat de ce m-au adus la ele pe mine dintre toţi oamenii din lume. Mi-au arătat: „Eşti aproape de centrul lucrurilor“. Aşa crezusem şi eu dintotdeauna, dar, pentru că m-am umflat în pene, am început să le văd pe amândouă mult mai tulbure. Aşa că m-am făcut mic pe dinăuntru, cât de mic am putut, şi aşa am rămas. Dar ele au plecat sau, mai bine zis, m-au trimis pe mine de la ele. Acum frica mea nu mai e doar ca un frig, e altfel. E mai adâncă şi e peste tot. Mi se face frig când vin ele, dar nu ca prima oară când au venit şi părul mi se zbârleşte doar puţin.

13/7/66

Frica e peste tot şi în ea se amestecă regretul, suferinţa, dar nu numai eu regret, ci în general. Am senzaţia asta chiar şi când ele nu mi se arată.

15/7/66

Sunt prea multe de scris, dar trebuie scrise ca să rămână dovadă. Se pregătesc fapte măreţe. Au venit de patru ori, de fiecare dată după ce mi-am repetat porţia. Prima oară când m-au adus la ele le-am întrebat de ce m-au adus la ele. Mi-au arătat: „Lucrăm cu ce avem“. Răspunsul ăsta mi-a dat o mare mulţumire şi am pus vechea mea întrebare, eu pentru ce sunt. Ele mi-au arătat: „Asta o să ţi se dezvăluie la momentul cuvenit“. Următoarea dată când au venit am întrebat ce sunt, forma mai veche a marii mele întrebări, iar ele mi-au arătat: „Şi asta o să ţi se dezvăluie“. A treia oară când m-au luat la ele a fost tare groaznic pentru mine. Le-am întrebat ce vor de la mine. Iar cel roşu mi-ar arătat: „Aruncă-ţi cartea“. Am crezut că se referă la caietul ăsta şi am dat să mă ridic de pe marginea patului – căci se pare că de obicei acolo şed când mă iau la ele – şi am întins mâna după caiet să-l rup. Dar în acel moment cel roşu mi-a arătat foarte clar: „Nu te atinge de relatările întrevederilor noastre. Noi ţi-am spus să arunci Biblia“. Trebuie să fi ţipat când am auzit asta, iar ele m-au alungat, că nu le-am mai văzut. N-am dormit toată noaptea de spaimă, iar a doua zi la prăvălie domnul Thornbury m-a întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus că avusesem o noapte proastă, ceea ce e adevărat. Toată ziua m-am întrebat dacă mă alungaseră de

la ele pentru totdeauna, socotindu-mă nedemn de a sta aproape de centrul lucrurilor, şi mi-am zis că, dacă se vor mai întoarce vreodată – sau mai bine zis, ce greu mi-e să ţin minte –, dacă mă mai iau la ele, atunci o să-mi pregătesc nişte întrebări ca să le pun la încercare. Dacă Satana poate lua chipul unui înger al luminii, cu atât mai uşor poate lua chipul unui spirit roşu sau albastru cu pălărie. Şi chiar au venit în noaptea aia, a patra noapte la rând. Imediat le-am întrebat: „Sunteţi amândouă slugi credincioase ale DOMNULUI NOSTRU?“ Numaidecât au ridicat la vedere cartea cea mare cu NUMELE LUI lucind cu litere aurii. M-am uitat cu mare atenţie pentru că ştiam că ACEL NUME avea să-l pălească pe Satana şi să-l ardă ca acidul. Dar frumoasa hârtie a rămas cum o ştiam, la fel şi literele aurii. Apoi, hotărât fiind să nu mă las păcălit, am întrebat, deşi eram îngrozit şi îngheţat: „Adică cine e EL?“ La care ele au arătat: „Îl slujim pe EL, STĂPÂNUL PĂMÂNTULUI ŞI AL SOARELUI ŞI AL PLANETELOR ŞI AL TUTUROR VIEŢUITOARELOR DE PE ELE“. La asta m-am făcut mic înăuntrul meu şi am şoptit: „Ce vrea EL de la mine? Sunt gata“. Apoi ele mi-au arătat: „Supunere şi să-ţi arunci Biblia“. Era zece fără un sfert. Mi-am pus paltonul de căpătat, mi-am luat Biblia şi am mers prin noapte până departe, la promontoriu. Era beznă şi înnorat şi se auzea întruna un zgomot de vânt şi de mare, tot mai tare pe măsură ce mă apropiam. M-am oprit chiar la margine şi nu vedeam nimic în beznă în afară de petice albe jos, unde apa se mişca printre stânci. Am stat acolo o vreme, temându-mă să o arunc şi temându-mă că o să cad, deşi mi-ar fi venit mai uşor să cad. Am aşteptat un timp, sperând că ordinul va fi anulat, dar nu s-a auzit nimic în afară de zgomotul vântului şi al mării. Mi-am aruncat Biblia cât am putut de departe în mare. Apoi m-am întors foarte slăbit şi însetat şi m-au lăsat genunchii când urcam scările. Dar până la urmă am reuşit şi imediat m-am pomenit cu ele. „Am aruncat-o“, am şoptit. Iar ele au ridicat cartea cea mare între ele şi am văzut că era plină de cuvinte alinătoare.

17/7/66

M-au luat la ele şi mi-au arătat: „Deşi fiecare literă a cărţii e din veac şi până-n veac, ţie-ţi trebuie partea aia mai mare pe care ai învăţat-o pe dinafară şi asta ţi-a fost dat de la bun început“. Eu am zis că fusese cumplit

să nu ştiu ce să fac şi ce să nu fac în asemenea chestiune. Parcă aş fi mers pe o sârmă sus, deasupra unei străzi. Iar ele mi-au arătat: „Fii supus şi n-ai să cazi“.

25/7/66

În noaptea asta, de cum am apărut în faţa lor, mi-au arătat: „Acum o să pleci într-o călătorie“. Am zis că sunt gata, încotro s-o apuc? Iar ele au arătat: „Vei afla curând. Dar suntem mulţumite că ai acceptat aşa prompt şi ca răsplată îţi dăm voie să ne pui ce întrebare vrei, numai să n-o fi pus şi altă dată şi să ţi se fi răspuns“. Atunci m-am gândit câteva clipe şi le-am întrebat de ce nu veneau sau, mai bine zis, de ce nu mă luau la ele noapte de noapte. Ele mi-au arătat: „Bagă de seamă că noi îţi vedem chipul spiritual, care e atât de sluţit de un păcat, încât ne trebuie mult curaj ca să ne uităm la tine. Dar, cu toate acestea, tu eşti cel mai bun material disponibil în aceste împrejurări“. Am întrebat numaidecât ce-mi sluţise chipul spiritual şi am plâns cu lacrimi amare când ele mi-au arătat ceea ce ghicisem deja. Căci omul, oricât de ignorant, tot îşi cunoaşte păcatele dacă nu e pierdut, deşi chiar aşa pierdut nu ştiu dacă poţi fi. Da, e răul cel cumplit pe care i l-am pricinuit prietenului meu, deşi poate că n-ar trebui să-l numesc aşa, căci el era cu mult deasupra mea, domnul Pedigree. Într-adevăr, nu trece zi să n-aud, la un moment dat, vorbele pe care mi le-a adresat în timp ce-l duceau. E lesne de înţeles de ce întunecă chipul meu spiritual lumina adusă de spirite, lumina ce le înconjoară.

27/8/66

Nu m-au mai luat la ele mult vreme. Când mă iau, mi-e frig şi frică, dar când nu mă iau mă simt singur chiar dacă sunt printre oameni. Îmi doresc tare mult să mă supun lor plecând în călătoria asta de care vorbeau. Oare ele mi-or insufla dorinţa de a pleca din Cornwall, mă întreb. Uneori, când spiritele nu apar şi-mi amintesc de Biblia mea care pluteşte pe copertele ei de lemn sau se scufundă, încă mi se zbârleşte părul un pic şi mi se face frig, dar nu acelaşi fel de frig. Dar apoi îmi aduc aminte că sunt în centrul lucrurilor şi trebuie să mă mulţumesc să aştept, nu contează cât.

22/9/66

Pun mâna pe pix ca să scriu că nu m-au mai luat la ele de trei săptămâni şi mai bine. Ştiu că trebuie să aştept, dar uneori îmi fac griji cum că poate nu mă iau la ele pentru că am greşit eu cu ceva. Uneori, când sunt la pământ, tare-aş vrea să am o soţie bună şi nişte copilaşi. Uneori tânjesc să mă întorc în locul pe care l-aş putea numi acasă, adică Greenfield, oraşul unde era Foundlings.

25/9/66

Au venit iar. Eu am zis că nu ştiam dacă asta-i tot, că-mi ziseseră că o să plec într-o călătorie, sau dacă făceam bine că aşteptam şi alte instrucţiuni. Mi-au arătat: „Faci bine că aştepţi. Acum trebuie să mănânci şi să bei mai mult ca să capeţi putere pentru drum. Să te duci la magazinul lui Curnow şi să-ţi alegi una dintre bicicletele la mâna a doua de acolo. Vei învăţa să mergi cu ea".

3/10/66

Ele mi-au arătat: „Suntem mulţumite de progresele pe care le faci ca forţă şi cu mersul pe bicicletă. Curând o să-ţi dăm semnalul de plecare. Suntem mulţumite de tine şi-ţi dăm voie să ne întrebi ce pofteşti". Atunci am avut curajul să întreb ceva ce mă tot preocupa de câteva luni. Când am văzut că bat pasul pe loc, mi-am oferit vorbirea ca jertfă. Între timp, am zis, ele îmi dăduseră voie să mănânc şi să beau mai mult. Oare mi se îngăduia să vorbesc mai mult, căci în tinereţile mele fusesem un guraliv şi niciodată nu mă mulţumeam doar cu „da" şi „nu", ci spuneam multe vorbe dintre cele nesmerite. Când le-am spus asta, am văzut că lumina lor păleşte şi vreme de jumătate de oră s-a lăsat tăcere în ceruri. Aşa că m-am oferit pe mine însumi pe altar. Într-un sfârşit, ele s-au arătat: „Atâta vă purtăm în gând şi ne-am obişnuit cu voi, că uneori mai uităm ce firi strâmbe aveţi voi, pământenii, din născare". După care spiritul îmbrăcat în roşu (cred că e un fel de preşedinte) mi-a arătat: „Limba ţi-a fost legată pentru ca în timpul promisiunii pe care o vei face, cuvintele care-ţi vor ieşi pe gură să taie ca sabia". Le-am mulţumit frumos amândurora, dar mai ales spiritului roşu, el

fiind mai mare în rang decât celălalt. Apoi, ele mi-au arătat: „Văzând că ne eşti prieten în împărăţia spiritului, cu tot chipul tău slut şi nimicnicia lumească, o să-ţi dăm o mică dezlegare la vorbă, cum vrei. Ai voie, dacă nevorbitul devine un chin de nerăbdat (şi, fiind un chin spiritual, ştim că e de trei ori mai rău decât un chin lumesc), ai voie, pe întuneric, să predici morţilor. Dar cei vii să nu te-audă". M-am simţit mult îmbărbătat şi le-am mulţumit iar.

7/10/66

E mai uşor să conduci maşina decât să înveţi să mergi pe bicicletă când eşti om în toată firea, dar azi parcă genunchii şi coatele s-au mai vindecat şi vânătăile au mai trecut. Sunt mult înzdrăvenit şi nu mă mai prăbuşesc pe scară ca mai înainte sau când aduc cutii din curte.

11/10/66

Au venit şi mi-au arătat: „O să-i ceri domnului Thornbury o mărire de leafă, iar când o să te refuze, o să-ţi iei adio de la Cornwall şi o să te duci la Greenfield, la bursa locurilor de muncă de acolo. Să nu stai să cumpăneşti ce munci sunt, ci să accepţi ce ţi se oferă".

12/10/66

Domnul Thornbury a refuzat mărirea de leafă. A zis că merit, dar că nu-şi permite la cum merg acum afacerile. Mi-a dat o recomandare pentru toţi cei interesaţi, în care zice că am lucrat la el doi ani fiind eu liniştit, harnic şi de o cinste exemplară. Îmi pare rău că nu e un om evlavios. Mă întreb ce-o să se aleagă de el.

19/10/66

Exeter nu e un loc bun de popas. Mai bine aş alege o pensiune la ţară, dar o femeie singură nu m-ar primi cu faţa asta a mea. Bicicleta mea se ţine bine. Dacă nu-mi spuneau spiritele să cumpăr bicicleta, m-aş fi dus cu trenul şi ar fi fost mai ieftin. Cheltuiesc bani ca un nabab. Vremea e în continuare bună.

22/10/66

Între Salisbury şi Basingstoke e numai câmp deschis, cu o porţiune lungă de drum drept. Toată ziua am văzut furtuni de-o parte şi de alta, dar de mine nu s-au apropiat. O iau ca pe un semn că am pornit într-o călătorie binecuvântată, vegheată de spiritul lui Avraam.

28/10/66

Greenfield s-a schimbat mult. M-am gândit să mă duc până la Foundlings, dar fireşte că prietenul meu drag, domnul Pedigree, nu poate fi acolo, din moment ce a căzut în dizgraţie şi a fost alungat. Nimeni n-are de unde şti de soarta lui. Poate o să mă duc mai târziu. Sunt multe clădiri noi şi lume buluc. Sunt mult mai mulţi bărbaţi şi femei cu pielea neagră şi ciocolatie, femeile costumate în fel şi chip, dar nu şi bărbaţii. S-a construit un templu păgân fix lângă Adventiştii de Ziua a Şaptea! Când le-am văzut, pe ăsta şi moscheea, mi s-a rupt inima. Tare aş fi vrut să profeţesc „Ierusalime care omori pe proroci“, dar, cum stăteam în şa cu un picior pe caldarâm, a trebuit să-mi acopăr gura cu amândouă mâinile ca să nu-mi scape. Dar biserica a rămas la locul ei. Am intrat şi am stat o vreme pe acelaşi loc unde s-a întâmplat acum câţi ani oare, mă întreb. Am aruncat o privire şi la Goodchild – Cărţi rare, dar globul de sticlă nu mai e şi în partea aia sunt acum cărţi pentru copii, două fiind povestiri din Biblie. Bursa locurilor de muncă a fost închisă azi, aşa că am găsit unde să dorm şi m-am plimbat un pic cu bicicleta prin împrejurimi. Apoi m-am întors aici să-mi repet porţia.

29/10/66

La bursa locurilor de muncă un om mi-a luat toate recomandările şi le-a citit şi a fost mulţumit. A zis că s-ar putea să aibă pentru mine o slujbă la o şcoală. Imediat m-am simţit ciudat, gândindu-mă la Foundlings, la domnul Pedigree şi la toată povestea aia tristă, dar nu. El a zis că era Şcoala cu Internat Wandicott, care era ceva mai departe, la ţară, şi să aştept că sună acolo. A telefonat la şcoală, i-a citit recomandările mele omului de la celălalt capăt al firului şi au râs amândoi, ceea ce m-a surprins, pentru că

nimic din referinţele mele nu e de râs nici măcar pentru nişte robi ai trupului. Dar apoi omul mi-a spus că secretarul şcolii mă cheamă imediat la un interviu şi să vin cu recomandările. Am luat-o înainte pe Strada Principală şi apoi pe Podul Vechi peste canal, unde sunt mult mai multe bărci decât pe vremuri. Am trecut prin Chipwick, apoi am luat-o pe un drum pentru călărie, un şanţ adânc pe sub copaci. (Pe acolo n-am mers pe bicicletă, de ce să mint, ci am împins de bicicletă.) Apoi am coborât de cealaltă parte a dealurilor în satul Wandicott, unde e şcoala, unde sunt şi acum. E la vreo zece kilometri de Greenfield, între dealuri. Interviul l-am dat cu căpitanul în rezervă O.D.S. Thompson din Marina Regală, distins cu Crucea Militară. M-a întrebat câţi bani vreau. I-am spus că doar atât cât să nu mor de foame. El a spus o sumă, iar eu i-am zis că e prea mult şi m-ar putea băga în belea. El a tăcut o vreme, apoi mi-a explicat despre inflaţie şi că puteam lăsa la el banii în plus şi să uit de ei până o să-mi trebuiască. Aveam să fiu la ordinele şcolii. Când a zis asta, am înţeles cu bucurie că era fix ce voiau spiritele şi că misiunea mea e să mă supun, dacă nu cumva sunt pus să fac ceva greşit.

30/10/66

Stau într-o cameră cu grădinarul-şef, dar el e brutal şi morocănos şi nu mă lasă să-i folosesc toaleta, pentru că mai e una în magazie, la vreo patruzeci şi cinci de metri. Cum m-am lepădat de multe dintre cele lumeşti, eu nu merg prea des la toaletă.

7/11/66

Spiritele nu m-au mai luat la ele din noaptea de 11/10/66. M-au lăsat pe mine cu toate. După cum mi-au arătat, e responsabilitatea mea să nu uit niciodată că sunt aproape de centrul lucrurilor şi că toate mi se vor revela. În seara asta am stat şi mi-am peticit pantalonii cei grosolani (perechea de schimb luată de la haine militare casate) unde erau roşi de la şa.

12/11/66

Şcoala asta nu seamănă deloc cu Foundlings. Nu ştiam că există şcoli ca asta. Băieţii sunt bogaţi şi de viţă nobilă şi sunt mai multe slugi care au grijă de ei decât copii. Mergi peste un kilometru şi jumătate şi tot nu ieşi de pe domeniul şcolii, deşi în asta intră şi păşuni pentru vite. Aleea care duce de la poartă la şcoală e ca o şosea normală, atât e de lungă şi de plină de copaci. Eu n-am nici o treabă cu copiii, normal, doar cu cei de la munca de jos. Domnul Pierce, grădinarul-şef, nu mă înghite. Cred că-i face plăcere să-mi dea lucruri grele de făcut şi muncile cele mai de jos, dar numai aşa voi afla, poate, pentru ce sunt. În fiecare săptămână am jumătate de zi liberă. Domnul Braithwaite spune că pot să-mi iau liber şi seara, dacă mă cer, dar mai bine muncesc.

20/11/66

Îi ajut pe grădinari să plivească şi să culeagă diverse. Domnul Pierce e în continuare brutal şi morocănos şi-mi dă de făcut treburile murdare, aşa e firea lui. L-am ajutat pe domnul Squires la garaje. Avem propriile noastre pompe.

22/11/66

Chiar dacă n-am de-a face cu băieţii, profesorii mai intră-n vorbă cu mine, ca şi doamna Appleby, soţia directorului. Pe ea nu pare s-o tulbure faţa mea, dar pe dinăuntru eu aş zice că o tulbură şi vorbeşte despre ea când nu sunt de faţă.

24/11/66

Le-am adus băieţilor o minge de rugbi din tufişuri, dar nu cred că i-am deranjat, s-au uitat la mine şi-or fi zis că sunt ciudat, dar nu i-am deranjat.

26/11/66

În sfârşit, mi-am luat inima în dinţi, chiar dacă spiritele nu spuseseră nimic de asta, şi m-am dus cu bicicleta până la Foundlings. M-am zgâit şi am văzut unde erau înainte tufele de nalbă şi unde căzuse S. Henderson. Totul e neschimbat. În timp ce mă uitam, cineva a deschis fereastra

domnului Pedigree (adică cea de sus, care dă spre acoperişul de plumb şi unde-l văzusem pe S. Henderson că se duce când mă ţinusem după el şi-l pândisem). După forma braţului, părea să fie o femeie. Poate făcea curat în cameră. Sigur că n-aveam cum să-l văd pe bietul meu prieten. Însă de văzut l-am văzut pe tânărul profesor care l-a găsit pe Henderson mort după ce a căzut. Era domnul Bell, dar mult îmbătrânit. Eu stăteam pe bicicletă, lângă trotuar, când a ieşit pe uşa din faţă domnul Bell îmbrăcat exact ca pe vremuri, cu ditamai fularul, a trecut pe lângă biroul directorului, apoi a ieşit pe poartă şi a luat-o pe Strada Principală. M-am luat după el şi el a intrat la Sprawson, lângă Podul Vechi. Drept să spun, tare m-am întristat că a trecut pe lângă mine, cum stăteam pe bicicletă, şi nu m-a recunoscut. Se pare că n-am lăsat nici o urmă în Greeenfield, locul pe care m-am obişnuit să-l consider casa mea pentru că-n mintea mea îl asociez cu singurul meu prieten, chiar dacă nu-mi închipui că el ar fi rămas aici.

31/12/66

În noaptea asta, pe când aşteptam ca ceasul din biserica Wandicott să bată de doisprezece (când câţiva dintre profesorii rămaşi aici de sărbători vor trage clopotele pentru Anul Nou, dar nu întru slava Domnului, ci de distracţie), am citit caietul ăsta de la primele pagini. L-am început ca să am dovada că mă vizitează spiritele, în caz că voi fi socotit nebun şi închis la balamuc cum a păţit R.S. Jones din Gladstone, dar văd că am mai notat şi multe altele. Plus de asta, mi-am dat seama că am scris cuvintele în loc să le spun şi asta-mi aduce puţină alinare. Viaţa spirituală te pune la încercare şi fără alinarea cuvintelor şi fără spiritele care să-mi spună că sunt în centrul lucrurilor şi că totul o să se limpezească aş fi tentat să fac precum R.S. Jones şi să mă vatăm cu mâna mea. Căci întrebarea mea de-acum, ce sunt şi ce trebuie să fac, a rămas fără răspuns şi trebuie să rabd ca omul care ridică o povară. Clopotul bate şi aş vrea să plâng, dar se pare că nu pot.

5/2/67

S-a întâmplat un lucru minunat. A fost atât de ger, că au îngheţat terenurile şi băieţii nu mai joacă. Fac însă plimbări pe domeniu. Eu făceam

curat într-un colţ în magazia uneltelor (căci domnul Pierce îmi găseşte de lucru chiar şi pe ger, când n-ai putea săpa nici cu târnăcopul) când trei băieţi s-au apropiat şi s-au oprit în loc. Băieţii se apropie rareori de mine, dar ăştia stăteau şi se uitau. Apoi cel mai mare dintre ei, care era alb, m-a întrebat de ce port pălărie neagră! A trebuit să gândesc foarte repede pentru că, deşi vorbesc doar când e nevoie, ăştia erau copii, pe care El i-a lăsat să vină la El etc. Mi-am zis că tot supunere e să fac ce-mi cereau ei şi ei mi-au cerut să le răspund. Aşa că le-am zis că pălăria îmi ţinea părul aranjat. La care ei au râs şi unul dintre ei mi-a zis să-mi scot pălăria. Am scos-o, iar ei au început să râdă cu atâta poftă, încât a trebuit să zâmbesc şi eu şi mi-am dat seama că nu-i deranja deloc faţa mea peticită, ci probabil că cineva făcuse o glumă pe seama mea. Pentru ei eram un clovn. Aşa că mi-am dat părul de pe partea cu chelia şi le-am arătat urechea beteagă, iar ei au fost foarte curioşi şi n-au dat dovadă de pic de frică sau silă. După ce au plecat, m-am simţit mai bine ca oricând. Mi-am pus iar pălăria pe cap şi am continuat să fac curat în colţ, dar m-am gândit că dac-aş putea să-mi îndrept greşeala faţă de prietenul meu, domnul Pedigree, cel mai mult mi-ar plăcea apoi să trăiesc chiar aici, la şcoala asta, printre copii. Oare sunt făcut pentru ceva legat de copii, mă întreb.

13/4/67

I-am ajutat pe îngrijitori să scoată stâlpii de pe terenul de rugbi. Ei nu prea s-au omorât cu munca. Unul le povestea celorlalţi cum face domnul Pierce bani vânzând pe şest produsele grădinii care ar trebui folosite pentru şcoală. Mi-au mai povestit şi despre părinţii unora dintre băieţi, dar la scurt timp, văzând ei că nu prea răspundeam, n-au mai vorbit cu mine. Au zis că doi dintre oamenii şcolii erau detectivi, la fel şi un grădinar şi mă întreb care, că domnul Pierce sigur nu-i. Dar nu-i treaba mea, îmi tot spun. Mă tot frământ dacă să-i spun căpitanului în rezervă Thompson din Marina Regală distins cu Crucea Militară despre domnul Pierce şi produsele din grădină.

20/4/67

Am o răceală urâtă cu febră şi totul în jur se mişcă şi tremură. Dar când îmi repetam porţia, au venit iar spiritele, la fel ca şi până acum, cel roşu şi cel albastru. Mi-au arătat: „Suntem mulţumite că eşti supus faţă de domnul Pierce, aşa soi rău cum e. O să plătească pentru faptele sale. Totuşi, ca să te simţi mai bine, îţi dăm voie să întrebi ce vrei şi răspundem dacă întrebarea e îndreptăţită". Am pus întrebarea care mă frământa din când în când de mai multă vreme, anume de ce când am purtat numărul cel groaznic scris cu sânge pe străzile din Cornwall efectele au fost atât de puţin vizibile. Ele mi-au arătat: „Judecata nu e un lucru simplu, aşa cum crezi. Numărul a făcut mult bine nu doar în oraş, ci până hăt departe, la Camborne şi Launceston. Mai întreabă". Apoi m-am gândit şi am întrebat dacă faţa mea spirituală se tămăduise sau era la fel de hâdă pentru ele. Atunci ele au arătat: „Nu, e tot oribilă pentru noi, dar răbdăm cu seninătate pentru tine. Mai întreabă". Apoi, aproape fără să-mi dau seama, am zis: „Cine sunt? Ce sunt? Pentru ce sunt? E ceva legat de copii?" Atunci au arătat: „E un copil. Iar când ai purtat pe străzi numărul cel cumplit, un spirit negru cu ceva pete vineţii ca panseluţele pe care le-a plantat domnul Pierce sub scoruş a fost doborât şi înfrânt, iar copilul s-a născut teafăr şi sănătos şi cu un coeficient de inteligenţă de o sută douăzeci. Mai întreabă". La care eu am strigat: „Ce sunt? Sunt om?" şi l-am auzit pe domnul Pierce întorcându-se în pat şi sforăind sonor, iar spiritele m-au trimis înapoi, dar cu blândeţe. Probabil că în noaptea asta n-o să simt nevoia să dorm.

22/4/67

Trebuie să fi fost spre trei dimineaţa când au început să curgă transpiraţiile gârlă pe mine şi până la urmă am simţit o mare nevoie să dorm, totuşi. Aşa că am adormit, iar a doua zi tare m-am căznit să fac treburile pe care mi le-a dat domnul Pierce. Dar mă bucur la gândul că scopul existenţei mele e cumva legat de băieţaşii ăştia, chiar dacă domnul Pierce încearcă să mă ţină departe de ei. O sută douăzeci era coeficientul de inteligenţă al lui Isus din Nazaret.

2/5/67

Azi m-am dus la Greenfield în jumătatea mea de zi liberă. Soţia directorului, doamna Appleby, care vorbeşte mereu cu mine, m-a rugat să-i cumpăr una-alta şi a fost foarte ciudat când mi-a zis: „Se găsesc la Frankley!“ Aşa că m-am dus. Apoi am aruncat o privire la GOODCHILD – CĂRŢI RARE şi pe undeva mi-a părut rău că globul de sticlă nu mai era, probabil că se vânduse, că l-aş fi cumpărat eu. Dar, când mă uitam în vitrină, două fetiţe au ieşit de la Sprawson, unde duceam vătraie acum un amar de ani, şi s-au uitat şi ele în vitrină la cărţile pentru copii. Erau aşa frumoase ca nişte îngeri şi am avut grijă să nu-mi vadă partea urâtă. Ele au intrat înapoi la Sprawson şi uşa magazinului a rămas deschisă, aşa că am auzit o femeie înăuntru spunând că fetiţele lui Stanhope se aveau doar una pe alta. M-am urcat pe bicicletă şi am plecat, dar nu m-am putut abţine să nu-mi doresc ca ele să fie scopul existenţei mele. Asta nu înseamnă că m-am uitat la ele ca la domnişoara Lucinda sau ca la fetele domnului Hanrahan, cred că asta s-a dus, mi-a ieşit din minte ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată. E foarte ciudat, tot ce s-a întâmplat pe 20/4/67 e în ceaţă, aşa că nu-mi amintesc clar cum era cuvântul din carte, copil sau copii. Poate că n-am de-a face cu copiii de la şcoală, ci cu fetiţele Stanhope, aşa le zice, sau cu una din ele, dar mie mi-ar plăcea să fie amândouă. Până o să mă lămuresc care-i menirea mea, o să stau cu ochii pe ele, când am câte o jumătate de zi liberă. Data viitoare când mă mai cheamă spiritele la ele o să le întreb de fetiţe. Una e brunetă, alta e blondă. O să le trec pe lista oamenilor pentru care mă rog.

9/5/67

Spiritele m-au luat la ele. Azi, că am avut jumătatea de zi liberă, m-am dus iar la Greenfield, poate mă întâlneam iar cu fetiţele, dar ele n-au apărut. Poate că n-o să le văd prea des, dar asta Dumnezeu va hotărî, fireşte. M-am uitat la casa lor. E mare, dar e şi o firmă de avocaţi în ea şi un apartament.

13/5/67

Au venit iar spiritele. Le-am întrebat numaidecât de fetiţe şi mi-au arătat: „Cum e dat aşa o să fie“. Brusc m-am temut că risc să păcătuiesc

preferându-le pe fetiţele astea faţă de oricine altceva. N-au mai stat să le zic eu în şoaptă, ci imediat mi-au arătat: „Ai dreptate. Nu te duce la Greenfield dacă nu eşti trimis“. Mi-am zis că sunt cam severe cu mine. Şi imediat m-au trimis îndărăt. Aşa că iar sunt pus să fac ceva greu. Trebuie să mă mulţumesc cu ale mele, să vorbesc din când în când cu băieţeii şi să am încredere că există spirite bune (îngeri) care le păzesc pe fetiţe, şi normal că sunt. Cum se au una pe alta, n-au nevoie de mine.

Partea a doua
SOPHY

Capitolul opt

Ceea ce-i spusese doamna Goodchild domnului Goodchild era întru totul adevărat. Gemenele, Sophy şi Toni Stanhope, se aveau doar una pe alta, ceea ce nu le convenea deloc. Dacă ar fi fost identice, poate că ar fi fost mai bine, dar erau diferite ca ziua şi noaptea, ca noaptea şi ziua, aşa erau. Când Matty le-a văzut, cu o săptămână înainte să împlinească zece ani, Sophy avea deja conştiinţa acută a diferenţelor dintre ele. Ştia că Toni avea braţe şi picioare mai subţiri şi un arc mai puţin neted, rozaliu, care-i cobora de la gât până între picioare. Gambele, genunchii şi coatele lui Toni erau cam noduroase şi avea o faţă mai subţire, cum îi erau şi membrele. Avea ochi mari, căprui şi un păr imposibil. Era lung şi rar. Era atât de rar – ei bine, mai rar de-atât ar fi însemnat să nu fie deloc. Şi n-avea pic de culoare, de parcă se decolorase ca până la urmă să dispară de tot. Pe de altă parte, Sophy îşi dădea seama că-şi ducea existenţa deasupra unui corp mai neted, mai rotund şi mai robust, şi înăuntrul unui cap acoperit tot de cârlionţi negri. Privea prin nişte ochi ceva mai mici decât ai lui Toni, dar umbriţi de nenumărate gene dese şi negre. Sophy era albă cu roz, pe când pielea lui Toni era la fel de lipsită de culoare ca şi părul ei. Părea cumva străvezie. Iar Sophy ştia foarte bine, fără să-şi bată capul de unde şi cum ştie, cât de Toni era făptura care trăia mai mult sau mai puţin înăuntru. „Mai mult sau mai puţin“ era o estimare cât se putea de precisă, pentru că Toni nu trăia pe de-a-ntregul în cap, ci mai liber, pe lângă corpul ei subţire. Avea obiceiul ăsta, să îngenuncheze şi să se uite în sus fără să spună nimic, cu un efect ciudat asupra oricărui adult prezent. Se înmuiau cu toţii. Cu atât mai enervant cu cât Sophy ştia că, în acele momente, Toni nu făcea absolut nimic. Nu gândea, nu simţea, nu exista. Pur şi simplu se desprinsese de ea însăşi, plutind ca un fum. Ochii ăia imenşi, căprui, privind dintre valurile de păr ca un puf alb! Era magic şi avea efect. În astfel de momente, Sophy se retrăgea

în sine, dacă putea, sau îşi aducea aminte de momentele preţioase în care Toni lipsise cu desăvârşire. Era unul cu o cameră plină de copii şi muzică. Sophy ştia paşii de dans şi i-ar fi repetat la nesfârşit, unu, doi, trei, sari, unu, doi, trei, sari. Plăcerea calmă a acelui „trei“ care dădea mereu un imbold celuilalt picior să sară, şi fără Toni, dintr-un motiv sau altul. Plăcere şi pentru că unora dintre copii nu le ieşea chestia asta simplă, minunată.

Mai era şi un pătrat lung. Mai târziu i-a zis dreptunghi, desigur, dar remarcabil era faptul că tăticul ei era doar al ei, iar tăticul îi propusese chiar o plimbare, ceea ce-i provocase o bucurie atât de ameţitoare, încât abia mai târziu îi înţelesese motivele. Poate că pentru el ar fi fost o pacoste dacă ea i-ar fi dus dorul lui Toni. Dar, el ştia de ce, chiar o luase de mână în timp ce ea privea în sus cu mâna întinsă – ptiu! –, cu o încredere pură pe faţa ei frumoasă şi coborâseră împreună cele două trepte, trecuseră printre micile petice de iarbă şi ieşiseră pe trotuar. Îi făcuse curte, ăsta era adevărul. O luase la dreapta şi-i arătase librăria din vecini. Se opriseră acolo şi se uitaseră în imensa vitrină de la fierăria Frankley şi el îi povestise despre maşini de tuns iarba şi unelte şi-i spusese că florile erau de plastic, apoi o dusese mai departe până la şirul de căsuţe deasupra cărora era placa inscripţionată. Îi spusese că erau case sociale pentru femeile care-şi pierduseră soţii. Apoi o luaseră la dreapta, pe o străduţă îngustă, mai mult o cărare, trecuseră de o portiţă pentru vite până ajunseseră pe drumul de edec de pe malul canalului. Acolo, el îi povestise despre barje şi despre vremurile când acolo erau cai. O luase din nou la dreapta şi se oprise în faţa unei uşi verzi în perete. Brusc, ea înţelesese. Ca atunci când faci un pas în necunoscut, înveţi ceva nou, toate lucrurile se legaseră. Îşi dăduse seama că uşa verde era în fundul grădinii lor şi că el se plictisise deja regeşte stând acolo, pe drumul de edec, în faţa vopselei scorojite. Aşa că ea o luase la fugă, apropiindu-se prea mult de apă, iar el o prinsese aşa cum îşi dorise ea, dar furios, chiar pe treptele care duceau la Podul Vechi. O târâse de-a dreptul pe scări. El o luase iar la dreapta, iar ea încercase să-l reţină, să-l tragă după ea pe Strada Principală, dar el n-a vrut şi până la urmă o luaseră la dreapta şi ajunseseră în faţa casei. O ocoliseră până în spate şi ea îşi dădea seama că el era furios şi plictisit şi că şi-ar fi dorit s-o ia altcineva în grijă.

Scurta conversaţie avusese loc în hol.

— Tati, mami se mai întoarce?

— Bineînţeles.

— Dar Toni?

— Ascultă, copilă, n-ai de ce să te frământi. Sigur că se întorc!

Cu gura deschisă, se uitase după el cum dispare în camera cu coloane. Era prea mică să rostească gândul care ar fi echivalat cu uciderea lui Toni. Dar eu nu vreau să se întoarcă!

Cu toate acestea, în ziua când le văzuse Matty, era mai mult sau mai puţin adevărat că se aveau doar una pe alta. Toni propusese să treacă pe la librăria din vecini să vadă dacă primiseră ceva noutăţi care meritau cumpărate. Cum peste o săptămână era ziua lor, poate că n-ar fi fost rău să-i bată nişte apropouri actualei tanti, cu care trebuia dusă muncă de lămurire. Dar când se întorseseră de la librărie, în hol era buni, iar tanti nu mai era. Buni le făcuse bagajele şi le dusese în maşinuţa ei până la Rosevear, unde avea un bungalow pe malul mării. Fusese aşa o aventură, că Sophy uitase cu totul de cărţi, de tanti şi de tati, aşa că nici nu băgase de seamă când trecuse aniversarea lor de zece ani. În plus, descoperise atunci că la pârâu te puteai distra de minune. Era mult mai frumos decât un canal şi curgea murmurând şi susurând. Se plimba pe malul lui în soare, printre ierburi înalte şi gălbenele cu petalele lor untoase şi praful galben atât de vizibil în dreptul ochilor, încât spaţiul însuşi, orizontul păreau atât de reale. Atâta verde şi atâta soare venind simultan de pretutindeni; iar când dădea la o parte verzeala ierburilor, vedea ici-colo apă, malul îndepărtat, ţărmuri străine, apa curgând între ele, Nilul, Mississippi, pic-pic, plosc-plosc, ţâr-ţâr, sfâr-sfâr! Şi păsările umblând ţanţoşe prin junglă până-n buza ţărmului străin! O, pasărea aia neagră de tot, cu o pată pe frunte ca o cheie, şi ceata pufoasă care piuia, ţipa şi ciripea poticnindu-se şi rostogolindu-se printre ierburile din spatele ei! Ajunseseră la apă, mama cu toţi cei zece pui înşiraţi după ea. Se lăsaseră duşi de apă, iar Sophy îi urmărise cu privirea, n-o interesa decât să vadă, să vadă, să vadă! Era ca şi cum ar fi putut apuca cu ochii. Era ca şi cum partea de sus a capului i-ar fi fost trasă înainte. Ca şi cum ar fi fost suptă, ca şi cum ar fi fost băută, ca şi cum. În ziua următoare, Sophy se dusese să caute printre florile înalte şi untoase şi printre ierburile din luncă.

Şi iată că erau tot acolo, de parcă ar fi aşteptat-o toată noaptea. Mama plutea pe apă în jos, cu puii înşiraţi după ea. Din când în când făcea: „Ga!“ Nu era speriată sau altceva – doar puţin precaută.

Atunci observase Sophy pentru prima oară cât de „fireşte“ se purtau uneori lucrurile. Putea arunca puţin, dar nu prea departe. Ei bine – şi aici intervenea acel „fireşte“ – ei bine, printre ierburi şi noroiul uscat se afla o pietricică mai mare care n-ar fi avut ce căuta acolo, asta dacă n-ar fi funcţionat acel „fireşte“. Avusese senzaţia că nici nu trebuise să caute piatra. Pur şi simplu întinsese mâna cu care voia să arunce, iar forma ovală şi netedă i se cuibărise frumos în palmă. Cum de poate fi o piatră ovală şi netedă acolo, nu în noroi şi nici măcar în iarbă, ci la vedere, unde braţul cu care arunci o va găsi fără să o caute? Şi astfel, cu piatra cuibărită în palmă, se uitase peste smocurile cremoase de creţuşcă şi văzuse mama cu puii înotând de zor pe pârâu în jos.

Fetiţelor le vine greu să arunce şi, în general, nici nu exersează de plăcere, cu orele, ca băieţii. Dar nici măcar mai târziu, înainte să înveţe simplitatea, Sophy nu reuşise să înţeleagă până la capăt cum de prevăzuse ce avea să se întâmple. Pur şi simplu, de parcă ar fi fost cât se poate de banal, văzuse traiectoria arcuită a pietrei, văzuse punctul în care avea să ajungă ultimul pui, şi nu altul, în timp ce piatra avea să fie în zbor. „Avea să fie“ sau „va fi fost“? Căci – şi ăsta era un lucru de fineţe – mai târziu, când avea să-şi amintească momentul, avea să i se pară că imediat ce devenea accesibil, viitorul devenea şi inevitabil. Dar, inevitabil sau nu, n-a putut înţelege niciodată – cel puţin nu înainte ca înţelegerea să devină în sine nerelevantă – cum de reuşise, cu braţul stâng în lateral, cu partea de sus rotindu-se din cot îndărăt pe lângă urechea stângă în aruncarea ei de fetiţă – cum de reuşise nu doar să împingă braţul în faţă, ci şi să dea drumul pietrei în momentul şi din unghiul potrivite, cu viteza potrivită, îi dăduse drumul fără ca încheietura vreunui deget, vreo unghie sau vreo pernuţă din palmă s-o stingherească, pentru ca piatra să urmeze – chiar dacă fata avusese doar pe jumătate intenţia asta – în acea fracţiune răsfrântă de secundă, ca şi cum ar fi fost una din două opţiuni posibile, ambele puse pe tavă şi prestabilite, puii, Sophy, piatra cuibărită în mână, de parcă toate se legaseră ca să se ajungă acolo – să urmeze acea traiectorie în aer, puiul înotând de zor înainte

până în acel punct, ultimul din şir pentru că aşa trebuia să fie, un fel de „fă cum îţi spun“ mut. Şi apoi mulţumirea deplină a faptei, plescăitul viguros, mama zbătându-se deasupra apei, pe jumătate zburând cu un ţipăt ca de pietre sparte de caldarâm, iar puii dispărând misterios, toţi în afară de unul, redus la un boţ pufos printre unde, cu un picior întins într-o parte şi tremurând uşor şi în rest nemişcat, legănat doar de apă. Apoi plăcerea mai durabilă, contemplarea mulţumită a boţului pufos rotindu-se încetişor în timp ce apa îl ducea cu ea. Mersese s-o caute pe Toni şi stătuse mândră printre creţuşte, cu gălbenelele înalte mângâindu-i coapsele.

Sophy n-a mai aruncat niciodată cu pietre în cufundaci şi înţelegea foarte bine de ce. Era o percepţie clară, deşi subtilă. O singură dată avea să se potrivească piatra în mâna predestinată, pe traiectoria predestinată, şi o singură dată avea să se întâmple asta chiar în momentul când un pui avea să coopereze şi să vină inevitabil la tine, să împărţiţi aceeaşi soartă. Sophy simţea că înţelege toate astea, ba chiar mai mult. Cu toate acestea, ştia că vorbele nu-i sunt de nici un folos dacă voia să comunice acel „mai mult“, să-l împărtăşească, să-l explice. Aşa era acel „mai mult“. Era, de pildă, să ştii că tati n-o să se mai plimbe niciodată, dar niciodată cu tine prin pătratul ăla lung, prin dreptunghi, pe lângă uşa de la grajduri. Era să ştii, aşa cum ea ştia, desigur, că tati cel care-ţi făcea curte n-o să mai fie cu tine pentru că nu mai e deloc, ceva îl omorâse sau se omorâse singur şi-i lăsase profilul acvilin unui străin calm sau nervos care se împărţea între o tanti şi camera cu coloane.

Poate că tocmai de-aia bunica, pârâul şi lunca erau aşa o uşurare, căci deşi lunca era locul unde învăţai despre „mai mult“, o puteai folosi numai şi numai pentru propria-ţi plăcere. Aşa că în acea vacanţă prelungită, printre plăcerile vesele, presărate cu gălbenele, ale luncii, ale fluturilor şi libelulelor, ale păsărilor pe crengi şi ale şiragurilor de margarete, gândurile rebele i se îndreptau spre celălalt lucru, arcul, piatra, boţul de puf, un dram de noroc, atâta tot – norocul, asta era, asta le explica pe toate! Sau le ascundea pe toate. Când înşira margarete cu micul Phil sau se juca de-a indienii în wigwam cu Toni, amândouă într-o stare de comuniune rară, ştia că era o chestiune de noroc. Pe vremea aceea, o vreme a dansurilor şi a cântecelor, vremea când te duceai în locuri noi şi cunoşteai oameni noi care

n-ar fi trebuit lăsaţi să plece (dar plecau) – femeia înaltă cu părul roşu, băiatul doar puţin mai mic decât ea care o lăsase să se îmbrace cu blugii lui albaştri, cu animale roşii cusute pe ei, pălăria mare, vremea petrecerilor –, oh, totul ţinea de noroc, iar dacă nu, ce conta? Mai fusese şi acea ultimă vară, ultima oară când o vizitaseră pe buni şi ultima oară când Sophy fusese să vadă cufundacii. O lăsase pe Toni să caute mici insecte în iarbă, lângă alee, şi ea o luase prin iarba mai înaltă, prin creţuşcă şi măcriş, iar când văzuse pasărea cu pui, se luase după ei prin apa pârâului. Pasărea scosese ţipătul ei de avertizare, ascuţit, *staccatissimo*, şi începuse să înoate tot mai repede, la fel şi puii. Sophy alergase pe lângă ei până când, în sfârşit, pasărea îşi luase zborul într-o larmă asurzitoare, iar puii dispăruseră. Dispăruseră într-o clipită, de parcă s-ar fi evaporat. Acum erau cu toţii aici, un şir pufos căznindu-se să înoate mai repede, cu gâturile întinse şi picioarele bătând apa. Iar în clipa următoare s-a auzit un fâl! şi gata cu puful. Fusese atât de uluitor şi de neaşteptat, încât Sophy se oprise din alergat şi rămăsese o vreme să se uite. Abia după ce văzuse pasărea întorcându-se până la un punct şi înotând de zor în pârâu, aruncându-şi ţipătul înainte ca un ciocan, Sophy îşi dăduse seama că avea gura deschisă şi o închisese. După vreo jumătate de oră, mama şi puii se regăsiseră, iar Sophy îi alergase iar. Descoperise că puii nu se făceau nevăzuţi în aer, ci în apă. La un moment dat, frica lor devenea isterică şi se scufundau. Oricât ar fi fost de mici – iar ăştia erau cât de mici puteau fi nişte pui –, dacă-i fugăreai, până la urmă se scufundau şi scăpau de tine, oricât de mare erai şi cât de repede alergai. O luase înapoi pe câmp să-i dea surprinzătoarea veste lui Toni, pe jumătate iritată de cufundaci, pe jumătate admirându-i.

— Prostuţo! spusese Toni. De-aia se numesc cufundaci.

La asta, lui Sophy nu-i mai rămăsese decât să scoată limba şi, cu degetele mari în urechi, să-şi fluture degetele. Nu era corect că uneori Toni părea să fie la kilometri depărtare – oricum, departe de corpul ei slab şi de faţa fără expresie – pentru ca mai apoi să arate, nepăsătoare, că era prezentă. Cobora din văzduh şi intra în propriul ei cap. Apoi, cu o smucitură, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, făcea nişte asocieri la care nimeni altcineva nu s-ar fi gândit, şi aşa te alegeai cu ceva dinainte hotărât sau, chiar şi mai enervant, cu ceva considerat a fi evident. Dar Sophy învăţase ce însemna respingerea

pe care o simţise cândva faţă de ceea ce o făcea pe Toni să fie Toni. Ştia că atunci când esenţa lui Toni stătea undeva în dreapta, cam la un metru deasupra capului ei, asta nu însemna întotdeauna că nu face nimic, că se afundă în comă sau în neant. Poate că zbura sprintenă printre ramuri de copaci invizibili în pădurea invizibilă în care Toni era pădurar. Poate că Toni cea din văzduh era liberă de gânduri. Sau la fel de bine putea să modeleze lumea aşa cum îşi dorea. Putea împrumuta forme din paginile unei cărţi, pe care le transforma în obiecte solide. Putea cerceta cu un soi de curiozitate detaşată natura unei mingi rotunde, a unei cutii pătrate sau a unui obiect triunghiular. Sophy descoperise toate acestea despre Toni fără mare efort. Până la urmă, erau gemene, până la un punct.

Când Toni făcuse legătura dintre comportamentul cufundacilor şi numele lor, Sophy se simţise iritată şi trădată. Magia dispăruse. Stătea deasupra lui Toni, gândindu-se dacă să se mai întoarcă sau nu să alerge cufundacii. Şi-a dat seama că cel mai bine era să se ţină după cufundaci nu în aval, ci în amonte. Pentru ca mişcarea apei s-o ajute şi să le îngreuneze lor înaintarea. După care putea să se ţină după ei şi să-i urmărească atentă pe sub apă, să vadă unde ieşeau la suprafaţă. Până la urmă, îşi zisese în sinea ei, trebuiau să iasă la suprafaţă undeva! Dar nu avea cine ştie ce chef. Secretul nu mai era secret şi nu mai era de folos nimănui, doar păsărilor ălora caraghioase.

Îşi dăduse la o parte părul de pe urechi.

— Hai înapoi la buni.

Îşi croiseră drum prin explozia de abundenţă a luncii, spre gardul viu, iar pe drum Sophy se întrebase dacă avea vreun sens s-o întrebe pe buni de ce lucrurile îşi pierdeau farmecul când erau explicate. Dar se întâmplaseră două lucruri care-i şterseseră chestiunea din minte. În primul rând, se întâlniseră cu micul Phil de la fermă – micul Phil de la fermă, cârlionţatul, care semăna leit cu micul Phil din *Ceasul cu cuc*, şi se duseseră să se joace cu el pe unul dintre câmpurile tatălui lui. Acolo, micul Phil le lăsase să se uite la chestia lui şi i le arătaseră şi ele pe ale lor, iar Sophy propusese să se căsătorească toţi trei. Dar micul Phil spusese că trebuie să se întoarcă la fermă să se uite la televizor cu maică-sa. După plecarea lui, ele găsiseră o cutie poştală roşie la răscruce şi se jucaseră umplând-o cu pietre. Iar al doilea lucru a fost că imediat ce se întorseseră la bungalow, buni le spusese

că a doua zi urmau să plece înapoi la Greenfield pentru că ea trebuia să se ducă la spital.

Toni scosese una dintre bombele ei, ea ştia de unde.

— O să faci un copil, buni?

Buni zâmbise cam crispat.

— Nu fac un copil. N-aveţi cum să înţelegeţi. Probabil c-o să ies de-acolo cu picioarele înainte.

Toni se întorsese spre Sophy părând, ca de obicei, că vorbeşte de undeva de sus.

— Adică o să moară.

După asta, buni le împachetase nişte lucruri, de fapt mai mult le aruncase de colo-colo. Părea foarte furioasă, ceea ce lui Sophy i se păruse nedrept. Mai târziu, când erau în pat, iar Toni se cufundase în somnul ăla al ei în care părea să nu mai respire deloc, Sophy stătuse şi se gândise până când se făcuse foarte târziu şi întuneric beznă. Spitalul, buni şi moartea făceau ca întunericul să tremure. Fără să vrea, se pomenise că analizează întregul proces al morţii, atât cât ştia despre el. O, da, îţi dădea fiori, dar era palpitant! Se zvârcolise în pat şi rostise cu voce tare:

— Eu n-o să mor!

Cuvintele răsunaseră tare, de parcă le-ar fi rostit altcineva. O făcuseră să se vâre din nou sub pătură. Acolo, dedesubt, era cumva silită să se gândească la casă, la bungalow, asociindu-l cu chestia asta nouă, cu buni care era pe moarte – dormitorul lui buni în care patul aproape că părea prea mare pentru podea, mobila uriaşă înghesuită în nişte cămăruţe, de parcă o casă mai mare intrase la apă. Bufetul imens, închis la culoare, cu ornamente sculptate, şi dulapurile pe care n-aveai voie să le deschizi, ca în povestea cu Barbă-Albastră, întunericul ca o dihanie la pândă în fiecare cameră şi buni însăşi, devenită misterioasă, ba nu, sinistră, pentru că avea să iasă din spital într-un fel monstruos, cu picioarele înainte. Atunci făcuse Sophy descoperirea. Misterul lucrurilor şi buni care avea să iasă cu picioarele înainte o făcuseră pe Sophy să se afunde cu totul în sine. A înţeles atunci ceva despre lume. Lumea se întindea în afara capului ei în toate direcţiile, mai puţin una. Iar aceasta din urmă era sigură pentru că era propria ei direcţie, direcţia care-i trecea prin ceafă, unde era întuneric ca în acea

noapte, dar era propriul ei întuneric. Ştia că stă în picioare sau culcată la capătul acestei direcţii întunecate, ca şi cum s-ar fi aflat la gura unui tunel şi ar fi privit afară spre lume, indiferent că era în amurg, noaptea sau în plină zi. Când înţelesese că tunelul era acolo, în ceafă, simţise un soi de fior ciudat săgetându-i trupul, făcând-o să-şi dorească să fugă spre lumina zilei şi să fie şi ea ca toată lumea. Dar nu exista lumina zilei. O inventase ea pe loc şi o umpluse cu oameni care n-aveau tuneluri la ceafă, oameni veseli, senini, ignoranţi. Apoi probabil că adormise, căci buni striga la ele să se trezească. În bucătărie, la micul dejun, buni fusese foarte veselă şi le spusese să nu pună prea tare la suflet vorbele ei, că probabil totul se va aranja şi că se puteau face minuni, mai nou. Sophy ascultase toate astea şi lunga trăncăneală care urmase fără să înregistreze nimic, atât era de preocupată să se uite la buni, nu-şi putea lua ochii de la ea din cauza enormităţii că buni avea să moară. Şi mai bizar era că buni nu înţelegea. Încerca să le înveselească de parcă ele ar fi fost pe moarte, ceea ce era caraghios şi total nerezonabil în lumina aurei pe deplin vizibile care o înconjura acum pe buni, izolând-o de restul lumii pe măsură ce se apropia de momentul în care avea să iasă din spital cu picioarele înainte. Dar mai erau şi alte lucruri interesante şi Sophy aşteptase cu nerăbdare să audă tot ce le spune buni ca să le înveselească şi imediat ce prinsese o breşă în lunga explicaţie despre cum ele erau mici şi, oricât ar fi iubit-o, aveau să-şi găsească alţi oameni, şi că ţinuse să le spună asta – cât buni îşi trăgea sufletul, Sophy reuşise să-şi plaseze întrebarea:

— Buni, unde o să fii îngropată?

Buni scăpase o farfurie şi izbucnise într-un râs teribil care se transformase în altfel de zgomote, apoi ieşise valvârtej şi se dusese în dormitor, trântind uşa. Gemenele rămăseseră la masa din bucătărie şi, neştiind ce să facă, continuaseră să mănânce, dar într-o tăcere respectuoasă. După o vreme, buni ieşise din dormitor, blândă şi senină. Spera că n-o să le pară prea rău de biata buni cea bătrână şi că aveau să ţină minte momentele plăcute şi cât de bine se distraseră toate trei. Lui Sophy îi trecuse prin cap că nu se distraseră deloc toate trei şi că buni se burzuluia la tine dacă-ţi murdăreai pantofii, dar începea să înveţe când era cazul să tacă. Aşa că se uitase solemn la buni, care era înconjurată de aceeaşi aură stranie, o privise

pe deasupra cănii în timp ce ea sporovăia senină. Aveau să fie foarte fericite acasă cu tati pentru că o nouă tanti avea să aibă grijă de ele. Buni i-a zis *au pair*.

Întrebarea următoare venise de la Toni.

— E drăguţă?

— O, da, zisese buni, pe un ton care voia să spună fix opusul. E tare drăguţă. Tăticul vostru e atent la lucruri din astea, nu-i aşa?

Sophy n-avea chef să se gândească la noua tanti din cauza aurei lui buni. Toni continuase cu întrebările, iar Sophy rămăsese cu gândurile şi observaţiile ei. Buni nu avea nimic deosebit (în afară de aură) care să arate că era pe moarte, aşa că Sophy jonglase puţin cu posibilele consecinţe. Dezamăgită şi oarecum indignată, îşi dăduse seama că moartea lui buni putea foarte uşor s-o rupă de pajiştea untoasă, de cufundaci, de micul Phil şi de cutia de scrisori. Cât pe ce să abordeze subiectul cu buni, dar se răzgândise. După care – probabil că Toni spusese ceva – buni fugise iar, trântind uşa dormitorului. Gemenele rămăseseră o vreme în tăcere, după care privirile li se întâlniseră şi se puseseră pe chicotit. Fusese unul dintre acele momente rare când chiar se aveau doar una pe alta şi le făcea plăcere.

Buni ieşise după o vreme, mai puţin veselă, le strânsese bagajele şi le condusese la gară într-o tăcere deplină. Faptul că plecau spre casă o făcuse pe Sophy să se gândească la viitor. Pusese o întrebare care ocolea cu grijă orice referire la buni şi la viitorul ei.

— O să ne placă de ea?

De data aceasta, buni înţelesese.

— Sunt sigură că da.

Apoi, după două semafoare, vorbise iar pe tonul ăla al ei care însemna întotdeauna fix pe dos faţă de ce spunea.

— Şi sunt sigură că o să aibă mare grijă de voi.

Când ajunseseră la Greenfield, aflaseră că aşa-zisa *au pair* era cea de-a treia tanti de până atunci. Părea ieşită din camera de la celălalt capăt al palierului, ca şi celelalte două, ca şi cum camera aia ar fi produs tanti pe bandă rulantă, cum apar fluturii când e vreme caldă. Categoric, tanti asta a treia semăna mult mai mult cu un fluture decât cele dinaintea ei. Avea părul blond, mirosea ca un coafor şi în fiecare zi stătea o grămadă de timp să-şi

pună chestii pe faţă. Le-a spus gemenelor că venea de la Sydney. La început, Sophy crezuse că Sydney era o persoană, ceea ce iscase puţină confuzie. Cu toate astea, aşa-zisa *au pair*, tanti Winnie, cum i se spunea, devenea sprintenă şi veselă odată mulţumită de propria-i faţă. Fluiera, cânta şi fuma mult şi, deşi făcea atâta zgomot, tati nu era deloc iritat de ea. Când zgomotul nu venea de la ea, venea de la un radio portabil. Radioul o însoţea pe Winnie peste tot. Când Sophy înţelesese că Sydney era un oraş mare în celălalt capăt al lumii, se simţise încurajată s-o descoasă pe Winnie.

— Noua Zeelandă nu e tot la capătul lumii?

— O fi, drăguţă. Nu mi-am pus niciodată problema aşa.

— O tanti de demult… Prima noastră tanti. Ei, ea a zis că mami s-a dus în ceruri. După care tati a zis că a plecat cu un tip în Noua Zeelandă.

Winnie izbucnise într-un hohot de râs.

— Păi cam tot aia e, iubiţico, nu?

Cu Winnie s-au schimbat multe. Grajdurile de la capătul aleii din grădină deveniseră oficial casa gemenelor. Winnie le-a convins că erau norocoase şi că ar fi trebuit să fie mândre că au o casă numai a lor. Iar ele fuseseră destul de necoapte încât s-o creadă o vreme. Iar mai târziu, desigur, când deja se obişnuiseră, n-a mai fost nevoie să schimbe nimic. Tati se arătase deosebit de încântat şi insistase asupra faptului că pe viitor n-avea să le mai deranjeze cu zgomotul maşinii de scris. Sophy, pe care zgomotul familiar al maşinii lui de scris o ajuta uneori să adoarmă, văzuse în asta un alt indiciu legat de tati (tati cel de-acolo, de până acolo, de dincolo, de la distanţă), despre ce era, de fapt, tati. Dar n-a zis nimic.

Winnie le dusese la mare. Ar fi trebuit să fie grozav, dar ieşise catastrofal. Se aşezaseră pe nisip într-o mare de oameni, majoritatea pe şezlonguri, cu copii împrăştiaţi printre ei. Nu era soare şi din când în când cădeau câţiva stropi de ploaie. Dar catastrofală fusese marea însăşi, şi asta chiar pentru oamenii mari. Gemenele investigau cei câţiva centimetri de apă unduitoare de la mal când izbucniseră ţipete, iar oamenii o luaseră la fugă pe plajă. Marea era brăzdată de o linie de spumă care se apropiase şi se transformase într-un tambur verde de apă care căzuse peste ele, şi atunci ţipaseră, sufocându-se, iar Winnie le luase la subraţ şi pornise cu ele prin apă şi ele se aplecau înainte şi se opinteau în timp ce apa le izbea şi încerca să le ia cu

ea. Aşa că plecaseră toate acasă imediat. Winnie era furioasă, tremurau toate, radioul nu mai mergea, iar Winnie părea total schimbată fără el. Primul lucru pe care-l făcuse după ce ajunseseră acasă şi se uscaseră fusese să ducă radioul la reparat. Dar valul – şi nimeni nu-l putuse explica, nici măcar oamenii mari, deşi vorbiseră despre el la televizor – valul avea neplăcutul obicei de a se întoarce în timp ce dormeai. Toni nu părea afectată, dar Sophy suferea. De câteva ori o treziseră propriile-i ţipete. Totuşi, şi cu Toni se întâmpla ceva ciudat. La un moment dat, stând amândouă pe vine în faţa televizorului şi urmărind ceva simpatic despre tot felul de activităţi aventuroase, ca de pildă zborul cu deltaplanul, văzuseră şi câteva cadre cu nişte surferi din Pacific. La un moment dat, ecranul fusese acoperit de un val care se apropia, iar camera focalizase prompt, intrând de-a dreptul în uriaşul tambur verde. Sophy simţise un junghi cumplit în stomac şi o frică difuză şi închisese ochii ca măcar să nu mai vadă, deşi continua să audă mugetul continuu al valului – un val sau altul. Când auzise la televizor „ce ziceţi acum de o trecere de la apă la aer", îşi dăduse seama că urmau imagini cu paraşute şi deschisese iar ochii, descoperind că geamăna ei care nu părea deloc geamănă, Toni cea cu părul decolorat şi indiferentă la toate, leşinase de-a binelea.

După asta, săptămâni de-a rândul, Toni stătuse mai mult în văzduh, în pădurea ei proprie sau ce-o fi fost. La un moment dat, când Sophy adusese vorba despre val (deşi nu era nici unul vizibil) ca să-şi provoace un fior plăcut, se lăsase o tăcere lungă înainte ca Toni să răspundă: „Care val?"

Radioul lui Winnie se întorsese de la magazin şi o însoţea iar peste tot. Se auzea din nou o mică orchestră cântând în bucătărie sau o voce de bărbat răsunând dinspre grădină, la nivelul genunchilor. Când gemenele erau însoţite spre şcoală pe Strada Principală, pe lângă moschee, şi lăsate în furnicarul de copii, vocea omuleţului venea cu ele şi le lăsa acolo, ţinându-se de mână ca şi cum s-ar fi plăcut una pe alta. Winnie le aştepta după şcoală, ceea ce-i făcea pe unii dintre ceilalţi copii să râdă. Unii erau aproape bărbaţi, cel puţin unii dintre copiii negri.

Winnie rezistase mult mai mult decât celelalte tanti, chiar aşa diferită de tati cum era. S-a mutat la el în dormitor, cu tot cu radio. Asta nu i-a convenit lui Sophy, deşi nu putea spune exact de ce. Winnie a făcut în aşa fel încât

gemenele să poată folosi vechea uşă verde care dădea din grajduri spre drumul de edec. I-a spus lui tati că trebuiau să se obişnuiască şi ele cu apa. Aşa că în vara şi toamna aceea, gemenele exploraseră o perioadă drumul de edec, de la Podul Vechi cu tăbliţa lui pe care scria cine-l construise – probabil fără veceul puţind a rahat de pe el – tot înainte, vreo doi-trei kilometri pe o potecuţă care se îngusta printre rugi, dreţe şi stufăriş, până la celălalt pod construit în plină natură. Lângă acel pod era un lac mare, cu o barjă care putrezea pe el, o navă mult mai bătrână decât şirul de bărci cu motor şi vâsle şi câte şi mai câte alte drăcovenii meşterite (dar în paragină) de pe celălalt mal al canalului faţă de uşa verde. La un moment dat urcaseră chiar pe o potecă de pe celălalt mal al canalului, urcaseră întruna pe lângă un şanţ adânc, împrejmuit de copaci, tot mai sus până ajunseseră chiar în vârful dealurilor, de unde văzuseră canalul şi Greenfield într-o parte şi o vale plină de copaci în cealaltă parte. Se întorseseră târziu acasă, dar nu observase nimeni. Niciodată nu observa nimeni, iar Sophy îşi dorea uneori să fie observate. Dar Sophy dedusese în mod direct că Winnie le îmboldise pe poteca din grădină spre grajduri – ce confort, ce copile norocoase! – doar ca să le dea la o parte şi să le ţină cât mai departe de tati. În grajduri puteau face tot ce le trecea prin cap, să se costumeze în ce găseau prin bătrânele cufere care păreau să dea pe din afară de vestigii străvechi ale familiei Stanhope, fiare de ondulat şi cercuri pentru crinolină, rochii, cămăşi, materiale, ba chiar şi o perucă vag parfumată şi răspândind un uşor iz de pudră, pantofi, şi pe toate le târâseră după ele şi le probaseră aproape pe toate. Dar trebuiau să ceară voie ca să invite alţi copii la ele. Când povestea cu valul s-a mai estompat şi s-a retras în locul care producea ocazional coşmaruri, Sophy a început să creadă că ea şi Toni aveau să fie iar nevoite să se mulţumească una cu alta. Într-o zi acest gând îi apăruse atât de clar, încât încercase s-o tragă de păr pe Toni ca să-şi demonstreze că nu era aşa. Dar între timp Toni îşi perfecţionase propriul stil de luptă, bătând frenetic din mâinile şi picioarele ei subţiri în timp ce privea în gol cu ochii ei mari, căprui, ca şi cum ar fi evadat şi şi-ar fi lăsat în urmă trupul lung şi fragil să provoace durere şi suferinţă oricui îi ieşea în cale. Bătăile începuseră să i se pară frustrante lui Sophy. Desigur, la şcoală erau copii tare răi, bărbaţi aproape, şi era mai bine să nu te bagi în asemenea belele şi să-i laşi pe ei

stăpâni pe terenul de joacă. Aşa că ele se jucau în grajduri, în paralel, dacă se poate spune aşa, sau se plimbau ţanţoşe pe Strada Principală, conştiente de diferenţele dintre pielea neagră, galbenă sau cafenie, sau făceau expediţii în plină sălbăticie pe drumul dintre canal şi pădure. Găsiseră o cale de acces la vechea barjă, care era foarte lungă şi avea dulapuri înăuntru. Într-un astfel de dulap din capătul din faţă era un soi de closet vechi, atât de vechi că nu mai puţea a rahat, oricum nu mai mult decât restul barjei.

Aşa că anul trecuse pe nesimţite, cu şcoala şi locuitul în grajd şi domnul şi doamna Bell pe care-i primeau în grajd la ceai, ca oamenii mari. Apoi locul pantalonilor şi puloverelor groase fusese luat de blugii şi bluzele subţiri, semn că aniversarea lor de unsprezece ani se apropia cu paşi repezi. Toni a observat că era o idee bună să caute nişte cărţi pentru ziua lor. Sophy a înţeles imediat. Tati avea să le dea bani, era mai uşor decât să se gândească la ele. Winnie ar fi ales nişte cărţi stupide. Trebuiau s-o influenţeze fără ca ea să-şi dea seama, pentru că la ei se întreţinea iluzia asta a secretului cadourilor aniversare şi Winnie trebuia să creadă că fusese ideea ei. Aşa că au ieşit din grajdul din fundul grădinii, au luat-o pe poteca de sub arbuştii buddleia, au urcat treptele până la uşa de sticlă din hol, au trecut pe lângă Winnie, care-şi asculta radioul în bucătărie, au trecut pe lângă tati, care scria la maşina de scris electrică în camera cu coloane, apoi au coborât cele două trepte până în faţa casei, în Strada Principală. Au luat-o la dreapta spre GOODCHILD – CĂRŢI RARE şi iată-le între cele două cutii din faţa vitrinei librăriei, una de şase penny, cealaltă de un şiling, toate pline de cărţi pe care nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să le cumpere.

Domnul Goodchild nu era în librărie, dar doamna Goodchild era în spate şi scria ceva la un birou, lângă o uşă care ducea undeva. Gemenele nici n-au luat-o în seamă, nici măcar după ce au deschis uşa şi au tresărit aproape insesizabil la clinchetul clopoţelului din librărie. S-au uitat la cărţile pentru copii, dar le aveau aproape pe toate în grajd, cărţile fiind unul dintre lucrurile care păreau să vină din toate direcţiile şi, deşi erau deseori interesante, nu erau neapărat scumpe. Sophy şi-a dat repede seama că erau cărţi prea simple şi se pregătea să plece când a văzut-o pe Toni cercetând cărţile vechi de pe rafturi în felul ei concentrat şi tăcut, aşa că Sophy a aşteptat, răsfoind Ali Baba şi întrebându-se de ce ar cumpăra-o cineva când

în camera cu coloane a lui tati erau patru volume pe care le puteai lua oricând dacă aveai chef. Apoi a intrat moşul care era atât de săritor cu băieţeii din parc. Toni l-a ignorat, pentru că era absorbită de o carte pentru oameni mari, dar Sophy l-a salutat politicoasă pentru că, deşi nu-i plăcea de el, îi stârnea curiozitatea. Şi asupra unui singur lucru căzuseră de acord şi tanti, şi menajerele, şi verişoarele, anume că trebuia să fii politicos cu toată lumea. Desigur, se aplica interdicţia de a-nu-vorbi-cu-necunoscuţi-pe-stradă, dar librăria domnului Goodchild nu era o stradă. Bătrânul s-a învârtit printre cărţile pentru copii, apoi s-a dus la doamna Goodchild. Moment în care bătrânul domn Goodchild a intrat din Strada Principală – ding! – şi li s-a adresat imediat gemenelor pe un ton glumeţ. Dar n-a apucat să spună mare lucru că l-a văzut pe bătrân şi a tăcut. În liniştea care s-a lăsat l-au auzit pe bătrânul care-i întindea o carte doamnei Goodchild spunând:

— Ştiţi, e pentru nepotul meu.

La care Toni, care stătuse cu nasul într-o carte pentru oameni mari, dar îl văzuse cu ochiul din ceafă, a observat prevenitoare că uitase de cea pe care o pusese în buzunarul drept al impermeabilului. După asta lucrurile s-au precipitat şi s-au amestecat. Vocea moşului s-a piţigăiat ca o voce de femeie, doamna Goodchild s-a ridicat în picioare şi a pomenit furioasă de poliţie, iar bătrânul domn Goodchild s-a dus la moş şi i-a cerut imediat cartea, fără prostii, că altfel va fi vai de el. Moşul a început un soi de dans, cu corpul contorsionându-i-se, rulând genunchii şi bătând aerul cu braţele, dar slab, şi tânguindu-se cu vocea lui piţigăiată de femeie, apoi a luat-o printre rafturi şi pe sub etajere şi Sophy i-a deschis uşa – ding! – şi a închis-o după el, căci şi asta părea cumva hotărât dinainte, cum păreau uneori lucrurile. Domnului Goodchild i-a trecut repede roşeaţa din obraji, iar el s-a întors spre gemene, dar doamna Goodchild l-a interpelat ea prima pe un ton şi în termeni pe care ele n-ar fi trebuit să le priceapă.

— Nu înţeleg de ce l-or fi lăsat iar pe individ să iasă ştii-tu-de-unde. Pur şi simplu o s-o ia de la capăt şi iar o să găsească un amărât…

Domnul Goodchild i-a retezat-o.

— Măcar acum ştim cine tot fură cărţi pentru copii.

După asta a redevenit caraghios, făcând o plecăciune în faţa gemenelor.

— Şi ce mai fac domnişoarele Stanhope? Sper că bine…

Au răspuns amândouă perfect la unison.

— Da, domnule Goodchild. Mulţumim.

— Dar domnul Stanhope? E bine?

— Da, domnule Goodchild. Mulţumim.

Sophy înţelesese mai de mult că „bine“ nu însemna mare lucru. Era ceva ce spuneau oamenii, aşa cum cravata era ceva ce purtau.

— Ce zici, doamnă Goodchild, a spus domnul Goodchild pe un ton şi mai caraghios decât de obicei, le putem oferi domnişoarelor Stanhope ceva licori răcoritoare?

Aşa că au urmat-o pe doamna Goodchild cea plăcută care nu era niciodată caraghioasă, ci calmă şi cu picioarele pe pământ, în salonul răpănos din fundul librăriei, unde le-a aşezat una lângă alta pe o canapea, în faţa unui televizor stins, şi s-a dus după răcoritoare. Domnul Goodchild stătea în picioare în faţa lor, zâmbind şi legănându-se pe vârfurile picioarelor, spunându-le cât era de bucuros să le vadă şi că ei se vedeau aproape în fiecare zi, nu-i aşa. Avea şi el o fetiţă, ei, acum era femeie în toată firea, măritată şi cu doi copii mici, dar care trăia departe, tocmai în Canada. La jumătatea următoarei fraze, în care spunea că o casă cu copii e mult mai plăcută – dar sigur că se simţise dator să adauge ceva caraghios de tipul: „Sau copii e prost spus, hai să zicem mai bine nişte domnişorici aşa încântătoare ca voi“ –, dar când copiii pleacă de acasă, mai ales dacă pleacă departe… La jumătate sau undeva în timpul acestei fraze sucite, Sophy a avut revelaţia deplină a propriei forţe de care dispunea după bunul-plac, revelaţia că ar fi putut face orice din domnul Goodchild, bătrânul grăsan cu prăvălia lui plină de cărţi şi manierele lui caraghioase, ar fi putut face tot ce dorea din el, doar că nu merita efortul. Aşa că au stat amândouă, cu degetele de la picioare abia atingând covorul vechi, uitându-se în jur peste paharele cu suc acidulat. Pe perete era un afiş mare care anunţa cu litere de-o şchioapă că BERTRAND RUSSELL avea să se adreseze SOCIETĂŢII FILOZOFICE GREENFIELD în Sala de consiliu la data cutare, pe tema LIBERTĂŢII ŞI RESPONSABILITĂŢII OMULUI. Era un afiş vechi şi părea ciudat, fiind lipit sau agăţat într-un loc unde majoritatea oamenilor ar fi agăţat tablouri. Apoi însă, în lumina mai degrabă palidă, Sophy a observat că sub numele BERTRAND RUSSELL, scris cu litere mari, apărea scris cu

litere mai mici „S. Goodchild, preşedinte“ şi a înţeles întru câtva. Domnul Goodchild şi-a continuat discursul.

Sophy a pus întrebarea care o interesa.

— Doamnă Goodchild, îmi spuneţi, vă rog, de ce ia bătrânul cărţi?

După asta s-a lăsat o tăcere lungă, timp în care nimeni n-a mai vorbit. Doamna Goodchild a luat o gură zdravănă din nesul ei înainte să răspundă.

— Ei, draga mea, vezi tu, e un hoţ.

— Dar e bătrân, a zis Sophy, privind pe deasupra paharului. E bătrân-bătrân.

Auzind-o, domnul şi doamna Goodchild s-au privit lung pe deasupra cănilor cu nes.

— Vezi tu, a spus în cele din urmă domnul Goodchild. Vrea să le dea cadou copiilor. E… e bolnav.

— Unii ar spune că e bolnav, a zis doamna Goodchild, dând de înţeles că ea e de altă părere. Şi că are nevoie de un doctor. Dar alţii – printre care părea să se numere şi doamna Goodchild – cred pur şi simplu că e un moş rău şi scârbos care ar trebui să…

— Ruth!

— Da. Mă rog.

Sophy a simţit şi aproape că a văzut cum se lasă acele obloane de care adulţii nu duceau niciodată lipsă atunci când voiai să afli ceva cu adevărat interesant. Dar doamna Goodchild depăşise momentul delicat.

— După ce că a venit W.H. Smith şi a distrus sălile de conferinţă, iar în supermarketuri găseşti ediţii ieftine, ne e destul de greu să ne menţinem pe linia de plutire şi fără să ne mai dea şi urâciosul de moş Pedigree un brânci spre faliment.

— Măcar acum ne-am lămurit cine fură din librărie. O să discut cu sergentul Phillips.

Apoi, Sophy l-a văzut schimbând subiectul odată cu expresia feţei. A devenit mai rotund, mai roşu în obraji, zâmbind larg cu capul puţin pieziş. S-a lăbărţat pe scaun, cu ceaşca într-o mână şi farfuria în cealaltă.

— Dar, cum domnişoarele Stanhope au venit în vizită…

Toni a profitat de tăcere ca să intre în vorbă, cu vocea ei mică şi clară, cu fiecare silabă la fel de precisă ca liniile unui desen bun.

— Doamnă Goodchild, ce e fi-lo-zo-fi-a trans-cen-den-tală?

Cana doamnei Goodchild a clincănit în farfurie.

— Bată-te norocul, copilă! Cine te învaţă cuvinte din astea, tăticul?

— Nu. Nu ne învaţă tati.

Sophy şi-a dat seama că Toni îşi luase iar zborul şi i-a explicat doamnei Goodchild ce voia să spună.

— E titlul unei cărţi din librăria dumneavoastră, doamnă Goodchild.

— *Filozofia transcendentală*, draga mea, a spus domnul Goodchild pe un ton glumeţ fără motiv, poate fi considerată, pe de-o parte, o carte plină de baliverne. Pe de altă parte, ar putea fi considerată înţelepciunea supremă. Marcă banu', cum se zice, şi-apoi poţi alege. În general, se consideră că domnişoarele frumoase nu au neapărat nevoie de noţiuni de filozofie transcendentală, în ideea că ele însele sunt întruchiparea a tot ce e mai pur, mai frumos şi mai bun.

— Sim!

Era evident că n-aveai ce învăţa de la domnul şi doamna Goodchild. Sophy şi Toni şi-au continuat o vreme numărul de „copii deosebiţi", apoi au spus într-un glas – era unul dintre avantajele de a fi gemene – că trebuie să plece, s-au ridicat, au spus „mulţumesc" cu modestie prefăcută şi, în timp ce ieşeau din librărie, l-au auzit pe bătrânul domn Goodchild ţinând-o langa cu „minunaţii copii" şi pe doamna Goodchild retezându-io:

— Eu zic să stai de vorbă cu Phillips azi după-masă. Cred că iar l-au apucat pandaliile pe moş Pedigree. Ar trebui să-l închidă de tot.

— Nu s-ar atinge de fetiţele lui Stanhope.

— Ce importanţă are al cui e copilul?

În acea noapte, în pat, Sophy a stat multă vreme adâncită în gânduri, cam ca Toni când plutea printre crengi. „Fetiţele lui Stanhope?" Ei i se părea că erau fetiţele nimănui. S-a concentrat asupra cercului persoanelor care contau pentru ele: buni, care dispăruse împreună cu Rosevear şi toată perioada aia, tati, menajerele, tanti, unul-doi profesori, câţiva copii. A înţeles limpede că se aveau doar una pe alta şi că nu erau ale nimănui altcuiva. Şi nu-i convenea deloc să fie a lui Toni şi nici Toni a ei şi era limpede că n-avea să-i placă să fie a nimănui. Şi apoi, acea direcţie personală şi total izolată de la ceafă, locul cel negru de unde priveai la

lumea din afară, la toţi oamenii ăia, inclusiv la Toni – cum putea fiinţa numită Sophy, care stătea acolo, la gura tunelului din spatele ei, să aparţină altcuiva în afară de ea însăşi? Totul era stupid. Şi, dacă a fi a cuiva era ca atunci când erai geamăn cu mulţi alţi oameni, cum trăiau tati şi tanti sau soţii Bell sau soţii Goodchild şi toţi ceilalţi – dar tati avea camera lui cu coloane în care să dispară, iar când dispărea la el în cameră, a înţeles ea brusc, cum stătea cu genunchii la bărbie, putea merge şi mai departe, putea face la fel ca Toni, să dispară în jocul lui de şah.

Gândul a făcut-o să deschidă ochii, iar camera i-a apărut în faţă, cu lumina de la lucarnă, aşa că a închis iar ochii, dorindu-şi să rămână înăuntru. Ştia că nu gândeşte ca oamenii mari şi erau atât de mulţi şi de mari…

Toţi la fel.

Sophy a încremenit şi şi-a ţinut răsuflarea. Deci moşul şi cărţile. Atunci a înţeles ceva. Ceva ce alţii îi spuseseră în repetate rânduri, dar abia acum înţelegea. Puteai alege să aparţii altora purtându-te frumos, ca soţii Goodchild sau Bell sau ca doamna Hugeson, făcând ceea ce ziceau ei că e bine. Sau puteai alege ceea ce era adevărat şi ceea ce ştiai că e adevărat – propriul eu lăuntric de la gura tunelului, cu propriile-i dorinţe şi reguli.

Poate că singurul avantaj de a avea pe lume doar o soră geamănă şi de a şti exact ce anume o făcea pe Toni să fie Toni era că, de dimineaţă, Sophy se sfătuise cu ea fără să şovăie în privinţa următorului pas de urmat. Ea propusese să fure dulciuri, iar Toni nu se mulţumise doar s-o asculte, ci venise cu propriile idei. Toni fusese de părere să meargă la un magazin pakistanez pentru că pakistanezii nu-şi puteau lua ochii de la părul ei, iar ea avea să-i distragă atenţia tipului în timp ce Sophy fura ce era de furat. Sophy a înţeles cât de raţional e planul. Dacă Toni îşi lăsa părul liber peste faţă, apoi încerca să şi-l dea la o parte într-un fel căutat copilăros, privind printre şuviţe, efectul era ca o vrajă. Aşa că s-au dus la magazinul fraţilor Krishna, dar a fost pur şi simplu prea uşor. Fratele Krishna mai tânăr stătea în prag şi îi vorbea cu o voce flască unui negrişor: „Şterge-o, negrule. Nu ne trebuie nouă clienţi ca tine“. Gemenele s-au furişat pe lângă el, iar în magazin fratele Krishna mai mare a ieşit dintre sacii cu zahăr brun care se vindea cu porţia şi le-a spus că magazinul le aparţine. Apoi le-a îndesat pur

şi simplu cu nişte dulciuri bizare, lângă care a pus şi nişte beţigaşe bizare despre care le-a spus că erau de tămâie şi a refuzat categoric să primească bani. Era umilitor, aşa că au abandonat planul, înţelegând că la fel li s-ar fi întâmplat şi dacă încercau ceva cu cărţile domnului Goodchild. Şi, oricum, cărţile erau stupide. Apoi, Sophy a mai făcut o descoperire. Aveau jucării şi bani de buzunar cât să le prisosească. De asta se îngrijeau menajerele şi verişoarele lui tati. Şi mai rău, aflaseră că la ele la şcoală erau câţiva copii care făceau chestii din astea, dar la o scară mai mare, furau pe bune şi uneori spărgeau case şi vindeau bunurile copiilor care-şi permiteau să le cumpere. Sophy îşi dădea seama că a fura era un lucru bun sau rău, depinde cum gândeai, dar în orice caz era plictisitor. Plictiseala era adevăratul motiv să nu furi, motivul care conta. O dată sau de două ori s-a gândit atât de acut la asta de parcă binele, răul şi plictisul ar fi fost nişte numere pe care le puteai aduna şi scădea. În acelaşi fel acut a înţeles că mai era un număr, un „x“ de adunat sau de scăzut, a cărui valoare îi scăpa. Combinaţia dintre acut şi acest al patrulea număr i-a dat o senzaţie de panică şi s-ar fi închegat într-o spaimă îngheţată dacă n-ar fi fost gura tunelului întunecat unde putea sta şi unde ştia că nu e Sophy, ci „Asta“. „Asta“ trăia şi privea cu o indiferenţă totală, învârtind-o sau manevrând-o pe fiinţa care semăna cu Sophy ca pe o păpuşă complicată, o copilă cu toate artificiile, şiretlicurile şi farmecul deliberat ale unei fetiţe perfect naturale, da, o fetiţă inocentă, naivă şi credulă – manevrând-o printre ceilalţi copii, albi, galbeni, cafenii, negri, copii care sigur nu pricepeau asemenea socoteală, aşa cum nu puteau face în minte nici celelalte socoteli, fiind nevoiţi să le scrie cu migală pe hârtie. Şi uneori, brusc – ţac ! – îi venea uşor să se ducă la ei şi să li se alăture.

Clarificarea asta ar fi putut să pară foarte importantă dacă aniversarea lor de unsprezece ani n-ar fi marcat începutul unei luni absolut îngrozitoare pentru Sophy şi poate şi pentru Toni, deşi Toni părea mai puţin afectată. Era chiar de ziua lor. Aveau un tort cumpărat de la Timothy, cu zece lumânări de jur împrejur şi una în mijloc. A coborât chiar şi tati din camera cu coloane să ia ceaiul cu ele şi a făcut pe glumeţul într-un fel care nu se potrivea nici cu el, nici cu profilul lui acvilin, care-i amintea mereu lui Sophy de prinţi şi de piraţi. Abia dacă le-a urat un „La mulţi ani“ vag şi nici măcar nu apucaseră să sufle în lumânări când le-a spus. Le-a spus că el şi Winnie

aveau să se căsătorească, aşa că aveau să aibă şi ele o mamă adevărată – formularea lui. Sophy şi-a dat seama de o grămadă de lucruri în clipa arzătoare când el a tăcut. Ştia că una era ca Winnie să-şi ţină hainele în camera mătuşilor şi să se ducă la tati în vizită şi alta era ca Winnie să se ducă direct acolo ca să se dezbrace şi să se culce şi să i se spună „doamna Stanhope“ şi poate (pentru că în poveşti aşa se întâmplă) să aibă copii pe care tati să-i vrea aşa cum pe gemene nu le voia, copii care să fie gemenii lui şi numai ai lui. Fusese un moment de teroare cumplită – Winnie cu faţa ei boită, cu părul ei blond, cu felul ei ciudat de a vorbi şi cu mirosul ei de coafor. Sophy şi-a dat seama că era imposibil, că nu trebuia să se întâmple. Totuşi, asta nu-i aducea pic de consolare şi n-a putut să strângă din buze ca să sufle, ba dimpotrivă, a deschis larg gura şi a început să plângă. Până şi plânsul era total greşit pentru că pornise din pură tristeţe, dar apoi, pentru că-i dăduse drumul de faţă cu Winnie, ba şi mai rău, de faţă cu tati, comunicându-i astfel cât era de important, se contaminase de furie. Pe lângă asta, îşi dădea seama că şi după ce avea să termine cu plânsul, faptul avea să rămână acelaşi, teribil şi insuportabil. A auzit-o pe Winnie vorbind.

— Ai cuvântul, flăcău.

„Flăcăul“ era tati. El s-a apropiat şi i-a spus ceva peste umăr, a atins-o într-un fel care a făcut-o să se tragă de lângă el, apoi s-a lăsat tăcerea. După care tati a tunat cu o voce grozavă:

— Doamne! Copii!

L-a auzit bocănind în jos pe scările de lemn până în şopron, apoi iuţind pasul pe cărarea din grădină. Uşa care dădea în hol s-a trântit atât de tare, încât numai printr-un miracol nu s-a spart geamul. Winnie s-a dus după el.

După ce lacrimile i-au secat fără să îmbunătăţească situaţia, s-a aşezat pe divanul ei şi s-a uitat către Toni, care stătea pe propriul ei divan. Toni era perfect normală, doar puţin mai îmbujorată decât de obicei – nu plânsese. S-a mulţumit să spună, pe un ton repezit:

— Plângăcioaso!

Sophy era prea tristă ca să-i dea replica. Nu-şi dorea decât să-l poată abandona imediat pe tati, să-l uite, pe el şi trădarea lui. S-a şters pe faţă şi a propus să iasă pe drumul de edec, pentru că Winnie le spusese să nu se ducă acolo. Aşa au şi făcut, deşi li se părea o reacţie slabă, o nimica toată faţă de

oribila veste. Dar până să ajungă la ecluza ruptă unde era barca cea veche, Winnie şi tati li se păreau deja mai mici şi mai departe. Au stat ce-au stat pe barcă, apoi au descoperit câteva ouă de raţă aflate acolo de multă vreme. Văzând ouăle, Sophy a început să desluşească mult mai clar lucrurile. A văzut cum o să-i chinuie pe Winnie şi pe tati, să-i chinuie până o să-i scoată din minţi şi o să-i alunge, până o să intre amândoi la spitalul de nebuni ca fiul domnului Goodchild.

După asta, lucrurile se întâmplaseră cât se poate de natural. Se lăsaseră amândouă în voia acelui „fireşte", de parcă toată lumea ar fi cooperat. Când s-au întors la tortul aniversar şi au mâncat din glazură – n-avea rost să-l lase nemâncat –, s-a întâmplat să deschidă vechiul cufăr de piele, ceea ce li se spusese să nu facă, şi să găsească acolo legătura de chei ruginite. Cheile deschideau tot ceea ce era de obicei încuiat. În noaptea aceea, stând în capul oaselor pe pat, cu genunchii lipiţi de sânii abia mijiţi, Sophy a înţeles limpede că unul dintre ouăle vechi îi era destinat lui Winnie. S-a simţit copleşită în întuneric de o dorinţă arzătoare de a fi Ciudată – în lipsa unui termen mai nimerit –, Ciudată şi puternică. S-a speriat şi s-a ghemuit în pat, dar tunelul întunecat tot acolo era. Şi, în acel cocon solitar, a ştiut ce-i rămâne de făcut.

A doua zi a descoperit cât era de uşor. N-aveai decât să cauţi zonele de neatenţie de care oamenii mari dispuneau la discreţie şi să treci prin ele. Dacă o făceai destul de rapid, nimeni nu te putea vedea sau auzi. Aşa că a descuiat rapid sertarul noptierei lui tati, a spart oul şi a şters-o la fel de repede. A pus cheia lângă celelalte pe inelul greu care, în mod evident, nu mai fusese folosit de ani întregi, şi a simţit că ăsta era maximul de Ciudăţenie la care putea ajunge, ceea ce nu-i aducea cine ştie ce satisfacţie. În ziua aceea a fost atât de preocupată la şcoală, încât până şi doamna Hugeson a observat şi a întrebat-o ce păţise. Nimic, fireşte.

În acea noapte, în grajd, sub lucarnă, a meditat la cum era să fii ciudat. A încercat să pună cap la cap nişte lucruri despre ciudăţenie, dar n-a reuşit. Nu era aritmetică. Totul plutea, tunelul secret, lucrurile predestinate şi, o, mai presus de toate, nevoia, dorinţa profundă, feroce, dureroasă de a-i face să sufere pe Winnie şi pe tati, acolo la ei în dormitor. A meditat, şi-a dorit, a încercat să se gândească, apoi iar a meditat. Iar emoţiile prin care trecea o

făceau să vrea cu atâta disperare să fie ciudată, încât, printr-un soi de presupunere usturătoare, şi-a dat seama ce ar fi trebuit să facă. S-a văzut plutind pe aleea din grădină, pe uşa de sticlă, în sus pe scări, plutind pe uşa dormitorului până la patul cel mare unde tati stătea întins, iar Winnie stătea ghemuită, cu spatele la el. Aşa că s-a dus la noptiera pe care stăteau acum trei cărţi, lângă veioză, a trecut cu mâna în care ţinea oul prin lemnul încuiat şi a spart oul lângă celălalt – total bleah, câh, cachi-puturos, îîh şi ooh – şi a lăsat acolo cele două porcării. Apoi s-a întors, s-a uitat în jos, cu partea întunecată a capului ţintind-o pe Winnie cea adormită, şi i-a dat un coşmar care a făcut-o să sară din pat şi să ţipe tare. Ţipătul a cam trezit-o pe Sophy – deşi n-avea cum s-o trezească din moment ce nu dormise deloc – şi era la ea în pat şi ţipătul era al ei şi ciudăţenia o speriase de moarte, iar după ţipăt a început să strige: „Toni! Toni!“ Dar Toni dormea şi cine ştie pe unde era dusă, aşa că Sophy a trebuit să stea multă vreme ghemuită acolo, tremurând îngrozită. Într-adevăr, începuse să creadă că să persiste în ciudăţenie era prea greu şi că tot oamenii mari aveau să câştige până la urmă, pentru că prea multă ciudăţenie era boală curată. Dar apoi a apărut unchiul Jim de la dracu' să-l pieptăne, din Sydney.

La început toată lumea s-a distrat cu unchiul Jim, chiar şi tati, care a zis că era un bufon înnăscut. Dar la doar o săptămână de la aniversarea care se terminase prost, Sophy a observat că începuse să petreacă foarte mult timp cu Winnie. S-a tot gândit la toate astea şi s-a speriat că poate el apăruse din cauza ciudăţeniei ei. Până la urmă, asta făcea el, dilua într-un fel situaţia, şi-a zis în sinea ei, mândră că găsise cuvântul mai mult decât potrivit. Le dilua tuturor sentimentele şi-i făcea – mă rog, îi dilua.

Pe şapte iunie, la aproximativ două săptămâni după ziua lor, când Sophy se obişnuise deja cu ideea că avea unsprezece ani, stătea pe vine după vechea tufă de trandafiri, uitându-se la furnicile care trebăluiau fără rost când Toni a traversat în fugă aleea din grădină, apoi a urcat scara de lemn până în camera lor. Era un lucru atât de neobişnuit, încât Sophy s-a dus să se lămurească. Toni n-a stat să-i dea explicaţii.

— Haide.

A apucat-o pe Sophy de încheietura mâinii, dar Sophy s-a împotrivit.

— Ce e?

— Am nevoie de tine!

Sophy era atât de uluită, încât s-a lăsat condusă. Toni a traversat rapid aleea din grădină, intrând în hol. S-a postat în faţa uşii camerei cu coloane şi şi-a aranjat părul. Ţinând-o în continuare pe Sophy de încheietură, a deschis uşa. Tati era înăuntru, uitându-se la o tablă de şah. Veioza reglabilă era aprinsă şi trasă deasupra tablei, chiar dacă afară era soare.

— Ce vreţi, fetelor?

Sophy a observat că Toni se făcuse roşie ca focul, pentru prima oară de când o ştia. A icnit scurt, apoi a vorbit cu vocea ei slabă, egală.

— Unchiul Jim are relaţii sexuale cu Winnie în camera lu' tanti.

Tati s-a ridicat foarte încet.

— Eu… voi…

S-a lăsat un soi de tăcere ca de lână, înţepătoare, fierbinte, neplăcută. Tati s-a grăbit spre uşă, apoi a traversat holul. I-au auzit paşii pe cealaltă scară.

— Winnie? Unde eşti?

Gemenele au dat fuga la uşa de sticlă din grădină, Sophy prima, apoi Toni, care-şi recăpătase paloarea. Sophy nu s-a oprit din fugă până la grajduri, fără să ştie de ce fugea sau de ce se simţea surescitată, îngrozită, speriată şi victorioasă. Era deja în cameră când şi-a dat seama că Toni n-o urmase. A apărut abia după vreo zece minute, fără să se grăbească şi chiar şi mai palidă decât de obicei.

— Ce s-a întâmplat? E nervos? Chiar o făceau? Ca în cărţi? Toni! De ce-ai zis „am nevoie de tine"? I-ai auzit? L-ai auzit? Pe tati? Ce-a zis?

Toni stătea întinsă pe burtă, cu fruntea sprijinită pe dosul palmelor.

— Nimic. A închis uşa şi a coborât înapoi.

Apoi a fost linişte vreo trei zile, după care într-o după-amiază, când s-au întors de la şcoală, gemenele au dat peste o ceartă furibundă de oameni mari. Le depăşea, iar Sophy a fugit de ea pe aleea din grădină, sperând pe undeva să fie eficientă ciudăţenia, dar întrebându-se abătută dacă nu cumva eficient fusese, de fapt, ce făcuse Toni, adică-i spusese lui tati un secret. În orice caz, în acea zi s-a terminat totul. Winnie şi unchiul Jim au plecat chiar în aceeaşi seară. Toni – care nu părea interesată de ideea de a fi ciudată de la distanţă – se ţinuse cât putuse de aproape de adulţi şi-i dăduse săritoare raportul lui Sophy fără să încerce să dea vreo interpretare. A zis că Winnie

plecase cu unchiul Jim pentru că era australian de-al ei şi se săturase de englezoi şi oricum toată chestia fusese o greşeală, tati era prea bătrân, ce dracu', şi mai erau şi copiii de luat în calcul, dar spera să nu-i poarte pică. Sophy era pe jumătate dezamăgită, pe jumătate bucuroasă că nu ciudăţenia ei o alungase pe Winnie. Dar unchiul Jim era chiar o pierdere. Toni a lăsat să-i scape o informaţie din care Sophy a dedus cu câtă grijă plănuise şi excutase sora ei geamănă totul.

— Avea paşaport. E străină. De fapt, n-o cheamă Winnie. O cheamă Winsome.

Asta le-a amuzat atât de tare pe gemene, încât o vreme au fost de-a dreptul încântate una de alta. După Winnie n-a mai venit altă tanti, iar tati a început să facă expediţii regulate la Londra, la club şi pentru emisiunile lui de şah. A urmat un lung şir de menajere care se ocupau de partea de casă care nu era ocupată de avocaţi şi de familia Bell. Mai venea şi un fel de verişoară a lui tati care stătea din când în când la ei, le făcea inventarul hainelor şi le vorbea despre ciclu şi despre Dumnezeu. Dar era un personaj insipid şi nu merita să te împrieteneşti cu ea sau s-o chinui.

De fapt, după alungarea lui Winnie, timpul s-a oprit. Era ca şi cum ar fi urcat o pantă şi ar fi ajuns amândouă pe un platou ale cărui margini nu se vedeau. Poate că asta se datora, pe undeva, şi faptului că tati a uitat de aniversarea lor de doisprezece ani, nemaifiind Winnie sau altă tanti care să-i aducă aminte. În acel an, ambele surori au înţeles că erau înzestrate cu o inteligenţă fenomenală, dar asta nu era, de fapt, o noutate, doar că le explica de ce îi găseau atât de mărginiţi pe toţi ceilalţi copii. Pentru Sophy, sintagma „inteligenţă fenomenală" era un gunoi inutil care zăcea în mintea ei, nefiind ceva ce şi-ar fi dorit să facă sau să aibă. Toni părea să aibă aceeaşi atitudine, asta dacă n-o cunoşteai aşa cum o cunoştea Sophy. Diferenţa se vedea, poate, în faptul că şi-au ales unele materii diferite, deşi nu pe toate. Se vedea şi mai subtil în felul în care, din senin, Toni tranşa uneori definitiv o chestiune. Atunci îţi dădeai seama că vorbise după o îndelungată reflecţie. Dar alte dovezi nu erau. Menstrele, când au început, i-au provocat lui Sophy suferinţă şi furie. Toni părea indiferentă la ele, de parcă şi-ar fi putut lăsa corpul în urmă să-şi facă treaba, iar ea s-ar fi dus în cu totul altă parte, departe de toată tărăşenia cu simţirea. Sophy era

conştientă că avea şi ea momentele ei lungi de linişte, dar ştia că la ea nu era vorba de reflecţie, ci gânduri negre. Când i-a venit ciclul şi au început durerile, i-au revenit gândurile negre – pentru prima oară de când cu Winnie – despre povestea cu ciudăţenia, cu rostul ei. Ba chiar s-a pomenit făcând lucruri ciudate. La un moment dat, în perioada Crăciunului, a intrat în camera goală a lui tanti, după care a trebuit să se gândească: de ce am venit aici? A căzut iar pe gânduri – stătea la capul patului vărgat, de o persoană, acoperit cu vechea pătură electrică, boţită şi pătată de rugină, urâtă ca un aparat medical –, întrebându-se de ce şi a hotărât că îşi dorea vag să se lămurească ce era o tanti şi ce aveau ele în comun. Apoi, cu un fior provocat de un soi de curiozitate perversă, dar şi de silă, şi-a dat seama că voia să ştie ce-l făcea pe tati să le cheme la el în pat. În timp ce se gândea la asta, l-a auzit ieşind din camera cu coloane şi urcând scările câte două deodată, dacă nu şi mai multe, şi trântind uşa de la baie – după care s-a auzit apa curgând şi aşa mai departe. S-a gândit la oul de raţă de lângă patul lui şi s-a întrebat de ce nimeni nu pomenise niciodată nimic de el. Dar, cum el era în baie, n-avea nici o şansă să intre în dormitor ca să verifice. A rămas acolo, lângă patul de o persoană, şi a aşteptat ca el să coboare.

Orice tanti cu scaun la cap s-ar fi bucurat să scape din camera aia. Lângă pat mai erau o carpetă veche, un scaun, o masă de toaletă şi un şifonier mare, altceva nimic. Sophy s-a dus în vârful picioarelor până la fereastră şi s-a uitat spre lucarnele din grajd, de la capătul aleii din grădină. A deschis sertarul de sus al măsuţei de toaletă şi acolo, în colţ, era micul radio al lui Winnie. Sophy l-a scos şi l-a cercetat cu o senzaţie plăcută de siguranţă, care venea de la Winnie. L-a pus în funcţiune încercând un vag sentiment de triumf. Bateria mai ţinea încă, aşa că o mini-formaţie pop a început să cânte o mini-melodie. Uşa s-a deschis în spatele ei.

Era tati, care stătea în prag. S-a uitat la el şi a înţeles de unde avea Toni pielea aşa de albă. Între ei s-a lăsat o tăcere lungă. Ea a vorbit prima:

— Pot să-l păstrez?

El s-a uitat în jos la cutiuţa îmbrăcată în piele din mâinile ei. A încuviinţat din cap, a înghiţit în sec, apoi a dispărut pe scări la fel de brusc cum apăruse. Victorie, victorie, victorie! Era ca şi cum ar fi prins-o pe Winnie, ar fi închis-o într-o colivie, de unde n-avea să-i mai dea drumul niciodată.

Sophy a mirosit cutiuţa cu atenţie şi a hotărât că nu mai mirosea deloc a Winnie. S-a întors la grajduri, luând-o cu ea. S-a întins pe divan şi s-a gândit că în cutiuţă era închisă o Winnie mică de tot. Sigur, era un gând stupid, dar chiar în timp ce-şi spunea asta, în minte i-a apărut alt gând, perechea celui dintâi: ce stupid e să fii la ciclu! Stupid! Stupid! Merită un ou de raţă, scârbos, mizer.

După asta, Sophy a devenit dependentă de radioul în care era închisă Winnie. Îşi spunea că, probabil, toate radiourile îi au înăuntru pe stăpânii lor, aşa că era un noroc că al ei avea deja o locatară. Asculta deseori la el, uneori cu urechea lipită de difuzor, alteori scoţând casca de la locul ei şi ascultând doar pentru ea. A ascultat astfel două discursuri care nu i se adresau fetiţei zâmbăreţe (micuţa prietenă a tuturor), ci direct acelei Sophy dinăuntru, de la gura tunelului secret. Unul era despre cum universul se ducea de râpă, şi ea şi-a dat seama că ştiuse asta dintotdeauna, că era evident şi explica multe, de-aia erau neghiobii neghiobi şi de-aia erau atât de mulţi. Celălalt discurs era despre unii care puteau ghici culoarea unor cărţi de joc de mai multe ori decât ar fi fost normal, din punct de vedere statistic. Sophy l-a ascultat fascinată pe cel care vorbea despre acest lucru absurd, cum îl numea el. Spunea că magia nu există şi că, dacă unii ghiceau aşa-zisele cărţi mai des decât ar fi fost normal, statistic vorbind, atunci neapărat, dar neapărat – probabil că tipului îi ieşiseră ochii din orbite – trebuiau revizuite statisticile. Asta a făcut-o să chicotească până şi pe Sophy-creatura, care înota în numere dacă voia. Şi-a adus aminte de Sophy-copila, trecând prin acele zone de neatenţie. Şi şi-a dat seama că ceea ce le scăpa celor care studiau magia fără mare succes era tocmai partea de caca-câh, de reguli încălcate, de manipulare a oamenilor, dorinţa din adâncuri, intensitatea… Şi mai ce? Celălalt capăt al tunelului, unde sigur se îmbinau părţile.

Seara, când toate acestea căpătau formă, ea sărea de-a dreptul din pat, iar dorinţa de a fi ciudată era ca un gust în gură, foame şi sete de ciudăţenie. I se părea că, dacă nu face ceva încă nefăcut, nu vede ceva ce n-ar trebui să vadă, atunci se va pierde pe veci şi va rămâne o fetiţă. Ceva o împingea, o trăgea, o mistuia. A încercat să deschidă lucarna ruginită şi a reuşit mai întâi s-o crape puţin; apoi s-a crăpat mai mult, ca uşa unei cripte scârţâind în

balamale. Dar la lumina serii n-a putut vedea decât luciul canalului. Apoi însă s-au auzit paşi pe drumul de edec. Şi-a chinuit capul, împingându-l într-o parte prin crăpătură şi, da, a putut vedea ceea ce nici un om viu nu mai văzuse vreodată, în nici un caz din acel unghi, nu doar poteca şi canalul, ci înainte pe potecă până la Podul Vechi, da, vedea mai mult din Podul Vechi şi da, vechiul veceu împuţit caca-câh, ce putoare. Iar moşul care fura cărţi de la domnul Goodchild a intrat acolo, iar ea l-a închis înăuntru, chiar l-a închis! L-a închis în sinea ei în locul ăla mizer, cum o închisese pe Winnie în radio, şi n-a mai vrut să-i dea drumul, şi-a încordat mintea, încruntându-se, scrâşnind din dinţi, a redus totul la un singur punct, el în locul ăla mizer, şi l-a ţinut acolo. Un bărbat cu pălărie neagră a traversat pe bicicletă Podul Vechi, ieşind în câmp, şi un autobuz a urcat hurducându-se pe pod, şi ea îl ţinea acolo! Dar n-a putut rezista. Bărbatul cu pălărie neagră şi-a continuat drumul pe câmp, iar autobuzul, pe Strada Principală din Greenfield. Mintea ei a cedat pe dinăuntru, aşa că nu-şi mai dădea seama dacă-l ţinea sau nu în continuare pe bătrân în locul mizer. Oricum, şi-a zis ea în timp ce se îndepărta de lucarnă, el a rămas înăuntru şi, dacă nu pot spune sigur că eu îl ţin acolo, nu pot spune sigur nici că nu-l ţin. După care, brusc, pentru că mintea i se relaxase, iar ea redevenise Sophy-copila, stând în pijama în mijlocul camerei luminate de lună, frica a descins asupra ei ca jobenul unui magician şi i-a îngheţat corpul, făcând-o să ţipe, panicată:

— Toni! Toni!

Dar Toni dormea dusă şi nu s-a trezit nici zgâlţâită.

În cel de-al cincisprezecelea an de viaţă, la o anumită oră, ba chiar la o anumită secundă, Sophy a simţit că iese la lumină. Era la şcoală, iar Toni era singura din clasă de vârsta ei. În rest erau doar fete de-a douăşpea cu sâni plini şi funduri mari, care gemeau de parcă algebra era ceva cleios în care se împotmoliseră. Sophy stătea rezemată de spătar pentru că terminase. Toni stătea rezemată de spătar pentru că nu doar terminase, ci se şi evaporase, lăsându-şi în urmă corpul cu faţa în sus. Atunci s-a întâmplat. Sophy a avut revelaţia şi viziunea dimensiunii în care se mişcau; şi, văzând asta, a mai văzut ceva. Nu că Toni ar fi fost Toni cea toantă, deşi era şi avea

să rămână mereu o găină toantă, ci da, era o fată frumoasă, extrem de frumoasă – de fapt, nu era frumoasă, cu cascada ei de păr fumuriu, cu corpul slab, ba nu, suplu, cu faţa străvezie – nu era doar frumoasă. Îţi tăia răsuflarea. În faţa acestei evidenţe, Sophy s-a simţit străbătută de un junghi. Şi, după junghi, de un soi de furie că tocmai toanta de Toni, şi nu altcineva… S-a scuzat, a ieşit şi s-a dus glonţ să se examineze în oglinda soioasă. Da. Nu avea frumuseţea lui Toni, dar mergea. Era brunetă, fireşte, şi nu era străvezie, să vezi prin ea, dar era drăguţă, cu trăsături regulate, o, Doamne, sănătoasă, crescută în aer liber, atrăgătoare, ispititoare, putea fi puternică şi, da, ăla era profilul bun pentru fotografii. De fapt, n-ai fi avut ce să-i reproşezi dacă n-ar fi fost mereu însoţită de găina toantă care nu se lăsa uşor descrisă. Aşa că Sophy a stat şi şi-a privit îndelung reflexia din oglinda soioasă, văzând tot ceea ce se limpezise atât de brusc la lumina zilei. În acea seară, după verbele franţuzeşti şi istoria americană, ea stătea întinsă pe divanul ei, iar Toni pe al ei. Sophy a dat mai tare noul ei radio, care a devenit asurzitor pe moment – o provocare, poate, ba chiar o jignire sau cel puţin o împunsătură grosolană destinată surorii ei tăcute.

— Sophy, dacă nu te superi…

— Chiar contează dacă mă supăr?

Toni şi-a schimbat poziţia, ajungând aproape în genunchi. Cu ochii ei cei noi, care vedeau ziua, Sophy a zărit arcul acela imposibil transformându-se şi curgând de la linia frunţii, unde începea părul fumuriu, în jos, urmând linia gâtului lung, a umărului, incluzând promisiunea unui sân, schimbându-şi direcţia şi terminându-se jos unde se mişca un deget, încercând să iasă dintr-o sanda.

— Da, dacă vrei să ştii.

— Atunci n-ai decât să stai supărată, draga şi scumpa mea Toni.

— Nu mă mai cheamă Toni. Sunt Antonia.

Sophy a pufnit în râs.

— Şi eu sunt Sophia.

— Dacă vrei tu…

După care ciudata creatură şi-a luat iar zborul, lăsându-şi corpul să zacă acolo, pustiu. Lui Sophy i-a trecut prin cap să dărâme acoperişul cu radioul, dar părea un gest ieşit din copilăria de care se despărţiseră atât de subit. A

preferat să se lase pe spate, uitându-se la tavanul pe care era o pată mare de umezeală. Cu un nou junghi de luciditate, şi-a dat seama că această lumină nouă făcea ca direcţia întunecată de la ceafă să fie şi mai incredibilă, şi totuşi cu atât mai evidentă; pentru că iat-o!

— Am ochi la ceafă!

S-a ridicat brusc, conştientă de vorbele pe care le rostise cu voce tare, de felul cum cealaltă fată îşi întoarce capul şi o priveşte lung.

— Ha?

Pe urmă nici una n-a mai zis nimic, după care Toni i-a întors spatele. Toni n-avea de unde să ştie. Şi totuşi Toni ştia.

Am ochi la ceafă. Unghiul a rămas acolo, şi mai larg, acel ceva căreia i se spune Sophy poate să se uite prin ochi, prin acel ceva care, de fapt, n-are nume. Poate alege dacă iese la lumină sau stă în acea zonă secretă infinit de adâncă, fără capăt, acea izolare luată cu asalt de unde vine toată puterea…

A închis ochii, cuprinsă brusc de entuziasm. Făcuse o asociere care părea să lege exact acel sentiment nou de unul vechi, cel al oului rânced, dorinţa arzătoare de a fi ciudată, de a fi de partea cealaltă, tânjirea după imposibilităţile întunericului şi materializarea lor pentru a da peste cap normalităţile placide ale lumii diurne. Închizându-şi ochii din faţă, parcă i s-ar fi deschis ceilalţi ochi, cei din ceafă, aţintiţi asupra unui întuneric care se întindea la infinit, o pâlnie de lumină neagră.

S-a trezit din contemplaţie şi şi-a deschis ochii de zi. Iată şi cealaltă siluetă, ghemuită pe celălalt pat, copil şi femeie – manifestarea nu a acelor de lumină, probabil, în explozia şi eflorescenţa lor, ci a întunericului şi a ruinei.

Din acel moment, Sophy a încetat să mai facă ce aştepta lumea de la ea. Şi-a dat seama că avea o busolă în mână. Se uita la „să faci“, „trebuie“, „dorinţă“ şi „nevoie“. Tot ce nu-i convenea pe moment fetiţei drăgălaşe cu ochi suplimentari la ceafă atingea cu bagheta şi dispărea. Ţac-pac.

Când aveau cincisprezece ani şi jumătate, conducerea şcolii a sfătuit-o pe Toni să meargă la facultate, dar Toni nu era convinsă şi a zis că poate mai bine se face manechin. Sophy nu ştia ce să facă, dar i se părea fără rost să meargă la facultate şi să-şi împovăreze trupul purtând zi de zi hainele altuia. Pe când ea încă-şi permitea să creadă că nu va fi nevoită niciodată să

trăiască în lumea exterioară, Toni a plecat la Londra şi a lipsit o vreme, ceea ce a stârnit furia şcolii şi a lui tati. Problema a fost că, fetele fiind considerate o marfă delicată, după câteva zile Toni chiar a fost declarată dispărută şi dată în urmărire prin Interpol, ca la televizor. Nu s-a mai ştiut nimic de ea până n-a apărut în Afganistan, dintre toate locurile posibile, unde o încurcase rău pentru că se urcase în maşină cu nişte traficanţi de droguri. O vreme, s-a părut că Toni avea să stea cu anii după gratii. Sophy era uimită şi puţin invidioasă pe îndrăzneala lui Toni şi a hotărât să meargă şi ea mai departe cu propria-i educaţie. Convinsă că Toni trebuie să fi scăpat între timp de virginitate, Sophy a început prin a şi-o examina pe a ei cu ajutorul unei oglinzi bine plasate. Nimic excepţional. A încercat cu vreo doi băieţi, care s-au dovedit a fi incompetenţi, iar echipamentul lor, ridicol. Dar cu ei a învăţat ce putere uluitoare putea avea frumuseţea ei asupra bărbaţilor. S-a interesat care era situaţia traficului în Greenfield şi a găsit locul ideal, lângă cutia poştală aflată la nouăzeci de metri de Podul Vechi. A aşteptat acolo, a refuzat un camionagiu şi un motociclist şi l-a ales pe cel de-al treilea. Avea o dubiţă, nu o maşină obişnuită, era brunet, arăta bine şi zicea că merge spre Ţara Galilor. Sophy s-a lăsat agăţată lângă cutia poştală pentru că tipul i s-a părut sincer şi ştia că putea să nu-l mai vadă niciodată dacă nu voia. La vreo cincisprezece kilometri de Greenfield el a intrat pe un drum lăturalnic, a parcat la marginea unei păduri şi a sărit pe ea, răsuflând greu. Ea îi propusese să meargă în pădure, unde a descoperit că nu i se putea pune la îndoială competenţa. Ce i-a făcut a durut-o mai rău decât îşi imaginase. Când şi-a terminat treaba, el s-a retras, s-a şters, s-a închis la şliţ şi s-a uitat în jos la ea cu un amestec de satisfacţie şi prudenţă.

— Acum tu să nu te-apuci să spui la nimeni. Înţelegi?

Sophy era vag surprinsă.

— De ce-aş spune?

El s-a uitat la ea cu mai puţină prudenţă şi mai multă satisfacţie.

— Erai virgină. Ei, acum nu mai eşti. Te-am avut, înţelegi?

Sophy a scos şerveţelele de hârtie pe care şi le adusese pentru asta şi şi-a şters o dâră de sânge de pe coapsă. Binedispus, fără să se adreseze cuiva anume, bărbatul a spus:

— Am avut o virgină!

Sophy şi-a tras chiloţii. Purta rochie, şi nu blugi, ceea ce era total atipic, dar era tot o dovadă de prevedere. S-a uitat curioasă la bărbatul care părea acum vizibil încântat de viaţă.

— Asta a fost?

— Cum adică?

— Sexul. Futaiu'.

— Doamne, da' tu ce credeai?

Ea n-a răspuns, ar fi fost inutil. A primit apoi o lecţie despre extraordinara natură masculină, dacă individul putea fi un criteriu. Unealta iniţierii ei i-a spus că riscase foarte mult, ar fi putut s-o agaţe oricine şi acum ar fi zăcut strangulată, aşa că niciodată nu trebuia să mai facă aşa ceva. Dacă ar fi fost fiică-sa, ar fi pus cureaua pe ea, cum să se lase agăţată când avea doar şaptesprezece ani, păi ar fi putut, ar fi putut…

De data asta însă Sophy şi-a pierdut răbdarea.

— N-am împlinit nici măcar şaisprezece ani.

— Doamne! Dar ai zis…

— Abia în octombrie îi împlinesc.

— Doamne…

A fost o greşeală. Şi-a dat seama imediat. Şi asta a fost o lecţie. Ţine-te întotdeauna de minciuna cea mai simplă ca de adevărul cel mai simplu. Tipul s-a înfuriat şi s-a speriat. Apoi însă, când el a început să bată câmpii despre secrete fatale şi despre cum o s-o caute să-i taie gâtul, şi-a dat seama cât e de slab şi de prost cum o bătea la cap nu se dea de gol, să-l uite, să nu sufle o vorbă – să nu cumva să pomenească nimănui că ar fi agăţat-o el. Plictisită, i-a spus adevărul:

— Eu te-am agăţat pe tine, prostea.

S-a repezit la ea, dar ea a continuat să vorbească repede, înainte ca mâinile lui s-o atingă:

— Cartea poştală pe care am pus-o la cutie când ai oprit lângă mine. Scria pe ea numărul dubiţei tale. E pe adresa tatei. Dacă nu ajunge la mine…

— Doamne!

A păşit nesigur printre frunze.

— Nu te cred!

Ea i-a recitat numărul dubiţei. I-a spus s-o ducă înapoi de unde o luase şi, auzindu-l că înjură, i-a pomenit iar de cartea poştală. Până la urmă, bineînţeles, a dus-o înapoi pentru că, şi-a zis în sinea ei, voinţa ei era mai puternică decât a lui. Ideea i-a plăcut aşa de mult, încât şi-a încălcat recenta hotărâre şi i-a spus-o şi lui exact aşa. Ceea ce lui i-a stârnit iarăşi furia, dar ei i-a produs satisfacţie. Apoi a urmat partea cu adevărat extraordinară a poveştii, tipul s-a înmuiat de tot, spunându-i că era un copil tare bun şi că n-ar trebui să se irosească pe aşa ceva. Dacă-l aştepta în acelaşi loc şi la aceeaşi oră peste o săptămână, puteau să se cupleze pe bune. Avea să-i placă şi ei. El avea ceva bani…

Sophy a ascultat toate acestea în tăcere, încuviinţând din cap la răstimpuri, pentru că asta-l făcea să-i dea înainte cu planurile. Dar a refuzat să-i spună cum o cheamă sau să-i dea adresa.

— Atunci nu vrei să-ţi spun eu cum mă cheamă, fetiţo?

— Sinceră să fiu, nu.

— „Sinceră să f-h-i-u, nu.“ Crucea mă-tii. Până la urmă o să te omoare careva. Ascultă la mine.

— Tu lasă-mă lângă cutia poştală.

El a strigat în urma ei că peste o săptămână o s-o aştepte în acelaşi loc, la aceeaşi oră, ea i-a zâmbit ca să scape de el, după care a mers pe ocolite până acasă pe toate străduţele şi aleile posibile, pentru ca dubiţa să n-o poată urmări. Încă nu-şi revenise din uluirea că totul era atât de insignifiant. Era un act cât se poate de trivial, dacă nu puneai la socoteală durerea inevitabilă, care nu avea să se mai repete. Nu însemna absolut nimic. Senzaţia nu era cu mult mai intensă decât atunci când mişcai limba în interiorul obrazului – mă rog, era puţin mai intensă, dar doar puţin.

Se mai spunea, cine-o fi spus, şi că fata plângea după.

— Eu n-am plâns.

La asta s-a simţit zguduită de un lung fior, aşa că a aşteptat un moment, dar asta a fost tot. Desigur, toate cărţile despre sex aveau şi o parte despre apropierea în cuplu şi despre orgasm, care unei fete putea să i se refuze multă vreme, dar chiar era un act atât de mărunt, a cărui unică importanţă stătea în rezultatul posibil, deşi de-a dreptul incredibil. Întorcându-se, în sfârşit, spre casă pe drumul de edec, a început să i se pară pe undeva logic

ca lucrul ăsta de care se făcea atâta caz – zvârcolelile de la televizor sau gemetele de pe marile ecrane, toată poezia, muzica şi pictura, toată lumea căzând de acord asupra nenumăratelor splendori ale acestui lucru cât se poate de elementar, da, cât se poate de elementar, deci cu atât mai rău –, da, i se părea pe undeva logic, la cum funcţiona lumea întreagă, ca respectivul lucru să fie – ei bine, era stupid.

I-a confirmat cu jumătate de gură menajerei lui tati că şcoala se terminase mai devreme, a stat să asculte dacă se auzea maşina de scris electrică, apoi şi-a amintit că era după-amiaza cu emisiunea lui educativă, apoi s-a dus la baie unde s-a spălat ca în filme, vag scârbită de amestecul de sânge şi spermă. Şi, vârându-şi degetul adânc, muşcându-şi dureros buza de jos, şi-a pipăit acel lucru în formă de pară aflat la locul lui, în faţa stomacului, inert, o bombă cu ceas, deşi era greu să te gândeşti la tine sau la propriul tău corp în asemenea termeni. Gândul la o posibilă explozie a bombei cu ceas a făcut-o să se pipăie şi să se spele cu şi mai mult aplomb, cu toată durerea. Apoi a dat peste cealaltă formă, aflată în faţa pântecului, dar mai în fund, o formă aflată dincolo de peretele neted, dar care se simţea imediat prin el, forma rotundă a propriilor excremente coborându-i prin măruntaiele încolăcite şi s-a cutremurat, simţind fiecare silabă, chiar dacă n-o rostea: Urăsc! Urăsc! Urăsc! Verbul nu era însoţit de nici un complement direct, şi-a zis în sinea ei când şi-a mai revenit. Senzaţia era pură.

Dar, după ce s-a spălat şi s-a curăţat, a menstruat şi a recuperat, acea ură dinamică s-a lăsat ca un lichid la fundul lucrurilor şi a simţit că redevine o fetişcană. O fetişcană conştientă că ascultă vocea spaţiului şi pe care potenţialul ciudăţeniei o deruta, cuvântul fiind folosit în mai multe feluri, conştientă că refuză propunerea profesorilor de a face un ultim efort pentru a-şi folosi inteligenţa evidentă. Sau – asta brusc – o fată care chicotea vorbind despre haine, băieţi şi cine cu cine se cuplase şi da, nu-i aşa că tipul arată superb, şi care prindea din zbor expresii, muzică, nume de staruri pop, prindea întruna din zbor, doar era uşor să prinzi din zbor.

În acelaşi timp, privind fix la propriul ei chip lipsit de expresie, Toni fiind în continuare dispărută, o măcina faptul că era un lucru cu totul lipsit de sens, chiar aşa elementar cum era. Şi-a trecut în revistă întregul cerc de cunoştinţe, cu tot cu buni moartă şi cu mama pe care o uitase, a văzut că

erau cu toţii nişte forme şi s-a speriat. Aproape că era mai bine să fii silit să fii totul şi reciproca pentru cineva de care nu-ţi plăcea neapărat decât să trăieşti doar cu tine şi pentru tine. Cu o speranţă vagă şi fundamental ignorantă că banii şi rafinamentul aveau să schimbe datele problemei – la care se adăuga faptul că de-acum avea şaisprezece ani! –, a ales o maşină scumpă, descoperind însă că bărbatul din ea era mult mai bătrân decât părea. De data aceasta, exerciţiile din pădure n-au fost dureroase, în schimb au durat mai mult şi nu a înţeles nimic din ele. Bărbatul i-a oferit mai mulţi bani decât văzuse în viaţa ei ca să facă ceea ce-i cerea, iar ea a acceptat, lucru care i-a provocat o vagă silă, dar nu mai mult decât îi provocase propria-i anatomie. Abia când a ajuns acasă – da, doamnă Emlin, s-a terminat şcoala mai devreme – s-a gândit: acum sunt curvă! După ce s-a dus la baie s-a întins pe divan, gândindu-se la condiţia de curvă, dar nici când a spus-o cu voce tare nu i s-a întâmplat nimic, n-a atins-o cu nimic, pur şi simplu. Doar sulul de bancnote de cinci lire era real. Şi-a zis în sinea ei că nici a fi curvă nu înseamnă nimic. Era ca şi furatul de dulciuri, ceva ce puteai face dacă voiai, dar era plictisitor. Nici măcar n-o stârnea pe Sophy-creatura să spună „urăsc!".

După asta a lăsat sexul deoparte ca pe un moft descoperit, probat, apoi abandonat. Totul s-a redus la joaca leneşă de una singură în pat, pe fondul unor fantezii neobişnuite sau care păreau neobişnuite, ultrasecrete.

Antonia a fost expediată acasă cu avionul şi a avut nişte meciuri grozave, îngheţate, cu tati în camera cu coloane. În grajduri a existat ceva comunicare, foarte puţină, dar Toni nu era dispusă să-şi povestească viaţa pe îndelete. Sophy n-a aflat niciodată cum sau de ce au ajuns Toni şi tati la soluţia asta, dar în curând Toni s-a mutat la Londra într-un cămin care era legal şi unde avea să fie ferită de toate relele. Ea se credea actriţă şi a încercat să joace, dar ciudăţenia face ca, aşa inteligentă şi străvezie cum era, să fie total netalentată. Singura cale posibilă pentru ea părea a fi universitatea, dar ea a jurat că nu se înscrie şi a început să peroreze pătimaş despre imperialism. Dar şi despre libertate şi dreptate. Părea mai puţin interesată de bărbaţi decât Sophy, deşi ei roiau în jurul frumuseţii ei distante. Nimeni nu s-a mirat prea tare când a dispărut iar. Le-a trimis o carte poştală sfidătoare din Cuba.

Sophy şi-a găsit o slujbă care nu o solicita cu nimic. Era într-o agenţie de turism, iar după câteva săptămâni l-a anunţat pe tati că se mută la Londra, dar îşi păstrează şi camera din grajd. El a privit-o cu vizibilă aversiune.

— Pentru Dumnezeu, du-te şi mărită-te.

— Tu nu prea eşti reclamă la căsătorie, nu?

— Nici tu.

Mai târziu, când a analizat replica şi a înţeles-o, a avut un impuls vag să se ducă înapoi şi să-l scuipe în faţă. Dar, ca observaţie, replica de despărţire o ajutase măcar să conştientizeze cât de profund îl ura. De fapt, cât de tare se urau reciproc.

Capitolul nouă

Slujba la Runways Travel era plicticoasă, dar nesolicitantă. Deşi lui tati îi spusese altceva, avea zilnic de mers destul de mult până acolo, după care soţia managerului i-a găsit o cameră bună, dar scumpă. Soţia managerului producea piese de teatru pentru o mică trupă de amatori şi a convins-o pe Sophy să joace şi ea, dar n-a fost nici ea mai brează decât Toni. A ieşit cu câţiva băieţi, ferindu-se de plictiseala cu sexul. De fapt, ei îi plăcea să zacă în faţa televizorului şi să se uite la orice se dădea, până şi la reclame pentru Open University, fără să înregistreze nimic. Din când în când se ducea la cinema, de obicei cu câte un băiat şi o singură dată cu Mabel, blonda înaltă şi subţire care lucra la biroul vecin, dar nu-i făcea mare plăcere. Se întreba uneori de ce nimic nu conta şi de ce avea senzaţia că ar fi putut lăsa viaţa să i se scurgă printre degete, dacă ar fi vrut, dar cel mai adesea nici măcar nu se întreba. Acel ceva de la gura tunelului ei scotea la înaintare o fată drăguţă, care zâmbea, flirta, ba chiar părea sinceră uneori – „Da, sigur că înţeleg ce zici! Distrugem lumea!“ Dar acel ceva de la gura tunelului completa, pe muţeşte: „De parcă îmi pasă mie“.

Cineva – tati? o menajeră? – a trimis o carte poştală de la Toni. De data asta, scrisul din jurul pozei era cu litere arabe. Toni se mulţumea să spună: „Eu (după care tăiase „eu“) Noi avem nevoie de tine!“ Atât. Sophy a pus-o pe policioara căminului din camera ei şi a uitat complet de ea. Avea şaptesprezece ani şi iluzia că se aveau doar una pe alta n-o mai putea păcăli.

O persoană plictisitor de respectabilă a început s-o viziteze la birou, interesându-se de zboruri şi călătorii în care, după câte bănuia ea, nu avea nici cea mai vagă intenţie să plece. Când a venit a treia oară, a invitat-o în oraş, iar ea a acceptat sastisită pentru că se presupunea că asta trebuia să facă orice fată drăguţă de şaptesprezece ani. El se numea Roland Garrett şi, după ce a ieşit de două ori cu el – o dată la film, a doua oară la o discotecă

unde nu dansaseră pentru că el nu ştia –, i-a propus să stea în gazdă la mama lui. Ieşea mai ieftin aşa. Chiria era modică. Când l-a întrebat pe Roland de ce e aşa ieftin, el i-a răspuns că aşa e maică-sa. Iar el nu făcea decât să protejeze o fată. Sophy avea impresia că doamna Garrett era cea care oferea protecţie, dar n-a spus nimic. Doamna Garrett era o văduvă cu un aer obosit, păr şaten vopsit şi un corp care părea făcut din oase şi mai nimic altceva. A venit în pragul uşii deschise a lui Sophy, sprijinindu-se de toc cu braţele slabe încrucişate şi cu un chiştoc stins atârnându-i în colţul gurii.

— Probabil că ai necazuri din cauză că eşti aşa sexy, nu?

Sophy aşeza lenjerie de corp într-un sertar.

— Ce necazuri?

A urmat un lung moment de tăcere, căruia Sophy nu s-a simţit dispusă să-i pună capăt. I-a pus capăt doamna Garrett.

— Roland e foarte stabil acum, să ştii. Chiar foarte stabil.

Doamna Garrett avea orbite mari, care păreau arse. Ochii, adânciţi în ele, păreau cu atât mai strălucitori şi mai lichizi prin contrast. A ridicat un deget, atingându-şi delicat una din orbite. A explicat mai departe.

— E funcţionar la stat, dragă. Are perspective foarte bune.

Sophy a înţeles de ce nu plătea mai nimic pe cameră. Doamna Garrett a făcut tot posibilul să-i cupleze şi în scurt timp Sophy a ajuns să împartă patul cu el cu acea libertate dată de pilulă. Iar el îşi făcea treaba corect, de parcă ar fi fost o sarcină de birou, o chestiune bancară sau o datorie. Dar lui părea să-i facă plăcere chiar dacă pentru Sophy satisfacţia era, ca de obicei, ca şi inexistentă. Doamna Garrett a început să se ţină de capul lui Sophy să se considere logodită. Era incredibil. Şi-a dat seama că Roland nu era în stare să-şi găsească o fată, aşa că trebuia să i-o găsească maică-sa. Gândul că era legată de Roland, cu perspectivele lui, o făcea să se cutremure şi să chicotească. Sigur că era pe undeva şi un element de plăcere confortabilă, care se adăuga, la ea, unei senzaţii vagi şi agreabile de dispreţ faţă de ei amândoi, după cum îşi spunea în sinea ei, punând în cuvinte ceea ce de fapt nu putea fi pus în cuvinte. Roland avea maşină şi se duceau să vadă tot felul de locuri şi baruri şi ea a zis de ce n-am încerca chestia asta nouă, parapanta. Nu te-aş lăsa niciodată să faci aşa ceva, e periculos, a zis el. Ea a

zis că sigur că nu, eu la tine mă refeream. Totuşi, a învăţat-o să conducă, mai mult sau mai puţin, cu tot cu plăcuţe pentru începători. Şi a vrut să-l cunoască pe tatăl ei. Amuzată, ea l-a dus la Sprawson şi bineînţeles că era ziua când tati era la Londra. Aşa că s-au dus în grajd. Roland a manifestat un soi de interes automat faţă de configuraţia spaţiului, de parcă ar fi fost arhitect sau arheolog.

— Probabil era pentru vizitiu, valeţi şi grăjdari. Înţelegi? Mai mult ca sigur a fost construit înainte să existe canalul, că acum n-ai mai avea pe unde să scoţi trăsurile. De-aia s-a dus de râpă casa.

— De râpă? Casa noastră?

— Trebuie să fi fost şi alte grajduri pe-aici…

— Sunt doar nişte depozite. Când eram eu mică, era o fierărie mare, Frankley, cred că aşa se numea.

— Unde dă uşa asta?

— Pe drumul de edec şi spre canal. Unde e şi Podul Vechi şi cel mai jegos veceu din oraş.

Roland a privit-o cu severitate.

— Nu se cade să vorbeşti aşa.

— Pardon, tăticule. Dar aici stau eu – am stat. Cu sora mea. Hai să vezi.

A luat-o înainte pe scările înguste.

— Tatăl tău ar putea renova spaţiul ăsta şi l-ar putea închiria pentru vacanţe.

— E locul nostru. Al meu şi al lui Toni.

— Toni?

— Antonia. Sora mea.

El a privit atent în jur.

— Şi locul ăsta a fost al tău.

— Al nostru, al amândurora – a fost al nostru.

— A fost?

— Ea n-a mai dat pe-acasă de secole. Nici măcar nu ştiu unde e.

— Ce de locuri goale unde au fost tablouri!

— Ea avea o chestie cu religia. Cu Isus şi alte de-astea. Să mori de râs. Doamne!

— Dar tu?

— Nu semănăm.
— Deşi sunteţi gemene.
— De unde ştii?
— Mi-ai spus tu.
— Da?
Roland se uita printre lucrurile îngrămădite pe masă.
— Ce sunt astea? Comori de fete?
— Bărbaţii n-au comori?
— Nu din astea.
— Asta nu e marionetă. E o păpuşă-mănuşă. Pe-aici se bagă degetele. Făceam des chestia asta. Uneori simţeam…
— Ce simţeai?
— Nu contează. Pe ăsta l-am făcut la ora de ceramică. Se clatină tot timpul pentru că nu mi-a ieşit fundul plat-plat. Şi totuşi l-au băgat în cuptor. Ca să mă încurajeze, aşa a zis domnişoara Simpson. Altele n-am mai făcut. Prea mare plictiseală. E bun să ţii lucrurile în el.
Roland a găsit un cuţit mititel, cu mâner de sidef, cu o lamă delicată de argint care se plia. Ea i l-a luat din mână şi, chiar şi când a scos lama să i-o arate, tot nu s-a făcut mai lung de zece centimetri.
— Ăsta e ca să-mi apăr onoarea. Are mărimea potrivită.
— Şi nu ştii unde.
— Unde ce?
— Toni. Sora ta.
— Politică. Cum îl avea înainte pe Isus, acum are politica.
— În dulapul ăla ce e?
— Schelete. Schelete de familie.
El a deschis totuşi uşa dulapului de parcă ar fi primit permisiunea ei. Iar familiaritatea asta absurdă a iritat-o atât de tare, încât undeva în mintea ei a început să se contureze o întrebare: ce caută el aici? De ce îl suport? Dar el deja luase la rând toate rochiile ei vechi, până şi pe cea de balet, toate păstrând încă un vag iz de parfum. El s-a întors brusc către ea, cu un pumn de volane în mână.
— Sophy…
— O, nu acum…

Totuşi, el a luat-o în braţe şi a început să gâfâie de plăcere. Ea a oftat în sinea ei, dar i-a cuprins gâtul cu braţele pentru că-şi dăduse seama că în asemenea chestiuni scăpa mai uşor dacă ceda decât dacă încerca să se impună. S-a întrebat resemnată care avea să fie ordinea de lucru de data aceasta şi, desigur, s-a dovedit a fi numărul obişnuit al lui Roland sau ceea ce se putea numi ritualul lui. El a încercat s-o urce pe divan şi în acelaşi timp s-o dezbrace şi să se dezbrace şi el de grosul hainelor fără să renunţe la acea râvnă gâfâitoare care lui i se părea foarte atrăgătare. Ea s-a supus pentru că el era relativ tânăr şi puternic, cu o înfăţişare mai degrabă plăcută, cu umeri laţi şi drepţi şi un abdomen plat. Şi totuşi, chiar în timp ce se supunea, pe undeva întrebarea prindea contur – ca un fel de murmur la gura tunelului, unde stătea la pândă –, o întrebare despre viaţa care, ziceau ei, era atât de importantă, trebuia să-ţi trăieşti viaţa, ţi-e dat să trăieşti o singură dată etc., o viaţă foarte trivială dacă trebuia organizată în jurul unor activităţi atât de inutile ca Isus sau politica Antoniei sau poneii sau gâfâiala şi bâţâiala asta. Aşa că a rămas culcată, ţintuită de carne, zgârciuri şi oase. Era ceva fără chip, o claie de păr scuturându-se lângă umărul ei stâng. Din când în când, claia se oprea, se transforma timp de câteva clipe într-o faţă nedumerită, apoi redevenea o claie care se scutura.

— Fac ce vrei tu, nu?

— Dar asta nu e totul…

Şi iar s-a pornit, parcă şi mai energic şi mai hotărât. Iar ea a rămas întinsă acolo, cu greutatea lui peste ea, încercând să-şi dea seama ce altceva mai putea fi. Greutatea era plăcută. Mişcarea era naturală şi… plăcută. Dar chiar şi diferitele grade de supunere pe care le experimentase cu bătrânul cu maşină mare îi făcuseră plăcere pe undeva, ca şi banii. Era un soi de intrare într-o zonă nu secretă, ci scandaloasă. Şi activitatea asta repetitivă şi ritmică despre care se vorbea atât şi în jurul căreia se organiza tot dansul ăsta social. Intimitatea asta ridicolă, care trebuie să fie pe undeva intenţionată, din moment ce părţile se potrivesc aşa de bine. Şi Roland, Roland cel enervant şi brusc exasperant se mişca tot mai repede, de parcă ar fi fost o activitate atletică, un dans în intimitate după cel în public. Simţea ceva, asta categoric. Şi şi-a formulat în minte câteva cuvinte care să descrie acea senzaţie care ar fi fost cu siguranţă mai interesantă, mai intensă, cu un alt

cap care să se scuture peste umărul ei. A fost atât de încântată de acele cuvinte, încât le-a rostit cu voce tare:

— O plăcere slabă, în formă de inel.

— Ce?

El s-a prăbuşit deasupra ei, furios şi răsuflând greu.

— Ai vrut să mă dai la o parte… Şi eram… Şi tu la fel!

— Dar…

— Ce Dumnezeu, fetiţo…

Un soi de furie profundă, clocotitoare a ţâşnit din ea. Şi-a dat seama că în mâna stângă ţinea încă forma familiară a cuţitaşului. L-a înfipt cu sete în umărul lui Roland. A simţit clar pielea opunând rezistenţă, apoi găurindu-se şi dându-se la o parte ca o substanţă diferită de carnea pătrunsă de lamă preţ de o clipă densă. Roland a scos un urlet, apoi s-a smucit şi a luat-o împleticindu-se prin cameră, blestemând şi gemând, ţinându-şi strâns umărul cu o mână. Ea a rămas nemişcată, întinsă pe divan, simţind pe dinăuntru cum cedase pielea şi cât de lin lunecase cuţitul. A ridicat obiectul minuscul în dreptul ochilor. Pe el se vedea o dâră subţire, roşie.

Nu de la mine. De la el.

Se întâmpla ceva ciudat. Senzaţia dată de tăiş se dilata înăuntrul ei, umplând-o, umplând toată camera. Senzaţia a devenit un tremur, apoi o arcuire de neoprit a corpului. A scos un ţipăt printre dinţii încleştaţi. Nervi şi muşchi nebănuiţi au preluat controlul şi au împins-o înainte, spasm după spasm, către un abis de extaz distrugător în care s-a aruncat.

Apoi, preţ de câteva clipe suspendate în timp, n-a mai existat nici o Sophy. Nimic. Doar o eliberare imposibilă, independentă de orice altceva.

— Tot mai curge sânge!

Sophy s-a trezit la realitate, oftând zgomotos, moleşită. A deschis ochii. El stătea în genunchi lângă pat, strângându-şi în continuare umărul cu mâna. I-a vorbit în şoaptă:

— Mă ia cu leşin.

Ea a chicotit, apoi s-a pomenit căscând.

— Şi pe mine.

El şi-a luat mâna de pe umăr şi şi-a examinat palma.

— O! O!

Acum îi vedea şi ea umărul. Rana era atât de mică, de neclară şi de albăstrie. Sângele ieşise mai mult pentru că apăsase el cu palma. În contrast cu minuscula zgârietură, el părea atât de mare, atât de musculos, cu o faţă masculină atât de pătrată şi de stupidă. Simţea faţă de el un dispreţ aproape duios.

— Stai un pic pe pat. Nu. Nu pe al lui Toni. Pe al meu.

Ea s-a ridicat şi el s-a culcat pe pat, ţinându-şi în continuare umărul cu mâna. Ea s-a îmbrăcat şi s-a aşezat apoi în fotoliul cel vechi căruia spuseseră că aveau să-i schimbe tapiţeria, dar sigur că nu i-o mai schimbaseră. Umplutura i se revărsa ca de obicei printr-un braţ. Roland a început să sforăie şi să şuiere, dar încetişor, de parcă leşinase în somn. Sophy şi-a continuat reflecţiile despre revoluţia din propriul ei corp care se schimbase atât de mult, se uşurase, se liniştise. Orgasm. Aşa îi spuneau tratatele despre sex, lucrul despre care vorbiseră şi scriseseră cu toţii, despre care cântaseră. Doar că nimeni nu pomenise cât de util putea fi un cuţit – pervers, nu?

O lume întreagă se limpezise deodată. Totul era un – ce? corolar? extensie? – al acelei axiome pe care o descoperise cu ani şi ani în urmă, în timp ce stătea într-o bancă. Totul ţinea de simplitate. Cu filmele, cărţile şi lucrurile lor; cu articolele lor grozave din ziare despre fapte oribile, care hipnotizau o ţară întreagă cu săptămânile – o, da, fireşte, cu toţii scandalizaţi şi indignaţi ca Roland, poate la fel de speriaţi ca Roland şi totuşi incapabili să se oprească din citit sau uitat nici măcar când îi ajungea cuţitul, frânghia, pistolul sau durerea, incapabili să se oprească din citit, ascultat, privit. Piatra sau cuţitul cuibărite în mână. Să acţionezi simplu. Sau să mergi cu simplitatea mai departe, spre ciudăţenia absolută, indiferent dacă a fi ciudat însemna sau nu ceva – probabil că aşa se întâmplă când eforturile miraculoase mustesc de mizerie…

Să fii de cealaltă parte faţă de prefăcătoria asta stupidă. Să fii.

Roland a scos un horcăit, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

— Umărul meu!

— N-ai nimic.

— Trebuie să-mi fac repede.

— Ce să-ţi faci?

— Un anti.
— Anti-ce?
— Tetanos. Fălcariţă. O, Doamne. O injecţie. Şi…
— Ei, asta-i…
Dar el a făcut întocmai. Abia a reuşit să se urce cu el în maşină, atât de preocupat şi de agresiv era.
— Când erai mic şi cădeai ce făceai?
Dar el era cu totul absorbit de drum. Şi-a dus la spital corpul mare, pângărit, fără să-i pese dacă venea şi ea sau nu. S-a întors din camera în care fusese ciuruit – poate cu mai multă pricepere – şi a căzut grămadă la podea. Când şi-a mai revenit, a dus-o cu maşina înapoi acasă la maică-sa în tăcere, apoi s-a retras în camera lui fără o vorbă.
Sophy s-a răzvrătit. A ieşit în oraş singură, s-a dus tot la discoteca The Dirty Disco, al cărui nume ar fi trebuit să fie o glumă, dar care chiar era împuţită[5]. Până şi blugii şi hanoracul ei pe care era imprimat CUMPĂRĂ-MĂ păreau drăgălaşe prin contrast. Zgomotul era compact, dar abia ajunsese de câteva secunde când un tânăr şi-a croit drum printre dansatori şi a tras-o în picioare. Tânărul s-a dovedit a fi perfect – minunat, inventiv şi atât de puternic fără să fie conştient de asta. Împreună s-au ridicat la un nivel la care Sophy a descoperit că şi ea era minunată. În scurt timp s-a făcut loc în jurul lor, iar ei s-au dezlănţuit de-a binelea, trecând neobosiţi de la o extravaganţă la alta. Toată lumea s-a pus pe aplaudat, astfel că aplauzele şi chiotele se auzeau la fel de tare ca muzica şi doar ritmul se auzea mai tare, ritmul care făcea podeaua să vibreze. Când ritmul a încetat, au rămas uitându-se unul la altul, gâfâind. Apoi el a mormăit un „Ne mai vedem“ şi s-a întors la masa lui unde stătea alt bărbat, iar pe ea a înşfăcat-o un negrotei şi a târât-o la dans. Când a scăpat, s-a dus să-l caute pe tânăr şi s-au întâlnit la jumătatea drumului ca doi vechi prieteni, iar el i-a strigat (primele lui cuvinte!): „Două minţi şi nici măcar un singur gând“. Parc-ar fi răsărit soarele sau aşa ceva. De data asta, printr-un acord tacit, au lăsat la o parte virtuozitatea, aruncându-şi unul altuia întrebări în şoaptă. Ea l-a privit pe celălalt bărbat de la masă, dar şi-a dat seama că tipul, Gerry, era la fel de puţin homo ca ea şi că se precipitaseră lucrurile.

5. *Dirty* din limba engleză are atât sensul de murdar, cât şi sensul de porcos, deocheat. (N. tr.)

— Taică-tău ce face? i-a strigat el.

— Tata?

Când ea a spus asta, muzica s-a oprit – s-a oprit prea brusc pentru ca Gerry să se poată opri şi el – aşa că el şi-a strigat răspunsul în liniştea care se lăsase.

— Tipul cu care ai venit data trecută pe-aici – domnul mai în vârstă, la costum!

Când şi-a auzit propria voce, şi-a acoperit urechile cu ambele mâini, pe care şi le-a retras însă imediat.

— Vai de mine! Dar ce caută o fată ca tine etc. etc.? Gata, s-au pornit, zise maimuţa. Ne potrivim mănuşă.

— Ha?

— Perfect.

— Păi bineînţeles.

— Promiţi?

— Trebuie?

— Cam da. Nu da pasărea din mână, ştii tu. Nu? Nu în noaptea asta, Iosefino?

— Nu-i asta. Doar că…

Am nevoie de ceva pregătiri. Să nu mai miros a Roland. Să nu mai miros a nici unul dintre ei.

— Doar că ce?

— Nu în noaptea asta. Dar promit. Serios. Pe cuvântul meu. Uite.

Aşa că s-au aşezat, el i-a dat adresa lui şi au stat o vreme şi într-un final Gerry a zis că pică de somn şi s-au despărţit pe ziua respectivă. Şi de-abia după ce s-au despărţit ea şi-a dat seama că nu fixaseră o dată anume pentru întâlnire. Un bărbat negru s-a ţinut după ea tot drumul spre casă şi a trebuit să sune la uşă pentru că nu era doar încuiată, ci avea şi zăvorul pus. După doar câteva clipe, doamna Garrett a descuiat, a tras zăvorul şi i-a dat drumul înăuntru. Apoi a aruncat o privire către bărbatul negru care pierdea vremea pe trotuarul de vizavi. După care a urmat-o pe Sophy în camera ei şi a rămas în prag, de data aceasta ţinându-se dreaptă, fără să se mai sprijine de tocul uşii.

— Înveţi, nu-i aşa?

Sophy n-a răspuns, ci a privit binedispusă în cupele acelea arse, cu străluciri lichide, care o priveau la rândul lor. Doamna Garrett şi-a lins buzele subţiri.

— Cu Roland mai treacă-meargă. Aşa-s băieţii. Pardon, bărbaţii. O să se aşeze el la un moment dat la casa lui. Ştiu că altfel stau lucrurile în zilele noastre…

— Sunt obosită. Noapte bună.

— Se poate şi mai rău, să ştii. Mult mai rău. Aşază-te la casa ta. N-o să suflu o vorbă despre el.

— El?

— Negroteiu'.

Sophy a izbucnit în râs.

— El? Dar de ce nu, în fond?

— Într-adevăr, de ce nu?

— Într-adevăr, de ce nu? N-am mai auzit…

— De fapt, prefer să văd ce fac.

— Preferi să vezi!

— E doar o glumă. Uite ce e, sunt obosită. Serios.

— Te-ai ciondănit cu Roland cumva?

— S-a dus la spital.

— Nu mai spune! De ce? Duminica? I-a fost…

Sophy s-a apucat să scotocească prin geanta de umăr. A găsit cuţitaşul şi l-a scos. A dat să râdă, dar s-a răzgândit.

— S-a tăiat. În cuţitul meu de fructe. Aşa că s-a dus să-şi facă un nu ştiu cum îi zice. Antitetanos.

— S-a tăiat?

— A zis că poate e murdar.

— Întotdeauna a fost… Dar ce-a căutat el să umble cu aşa ceva?

Cuvintele „să cureţe fructe“ s-au conturat, desigur, în mintea lui Sophy, ajungând până la buze. Dar, privind în acei ochi cu strălucirea lor lichidă, şi-a dat seama cât de uşor e să le refuze tot – orice acces. Nu puteau vedea înăuntru. Acea Sophy dinăuntru era în siguranţă. Ochii de pe faţa mamei Garrett erau doar nişte reflectoare. Vedeau doar ce le arăta lumina. Puteai să

te opui, permiţându-le propriilor ochi să primească şi să răsfrângă lumina. Iar cele două persoane care pluteau invizibile în spatele reflectoarelor puteau să nu se întâlnească, puteau să nu dea nimic. Să nu spună nimic. Cât se poate de simplu.

Apoi însă, continuând să privească, a văzut mai mult. Printr-un contrast imediat decurgând fie din ceea ce ştia despre lume până în acel moment, fie din ceea ce dedusese din modificările atât de subtile în postura, răsuflarea sau aşezarea trăsăturilor pe faţa celeilalte femei, Sophy a văzut mai mult decât ar fi vrut perechea de reflectoare să arate. A văzut cuvintele apropiindu-se de buzele mamei Garrett – „Să faci bine şi să pleci“ – şi rămânând acolo suspendate, neinhibate de alte gânduri, de alte cuvinte: „Ce-ar zice Roland, poate-poate o ieşi ceva cu ea, iar dacă lui i s-au aprins călcâiele…“

Amintindu-şi de simplitate, Sophy a aşteptat. Să nu faci nimic. Să aştepţi.

Mama Garrett n-a trântit neapărat uşa, dar faptul că a închis-o evitând atât de ostentativ să facă zgomot era un semn de furie la fel de clar. După câteva clipe, auzind zgomot de paşi iuţi pe scară, Sophy şi-a dat voie să expire. S-a dus la fereastră, descoperind că negrul era tot pe trotuarul de vizavi, privind enigmatic casa. Dar, în timp ce se uita la el, el a aruncat o privire furişă într-o parte, apoi a dispărut în fugă după colţ. O maşină de poliţie a apărut pe stradă. Sophy a rămas acolo o vreme, apoi s-a dezbrăcat încet şi şi-a amintit de senzaţia de plinătate, de eliberare de dorinţă şi de presiune ca după prăbuşirea unei cupole uriaşe. Pe care îi venea mai uşor s-o atribuie unei masculinităţi fără nume decât lui Roland. Sau, dacă trebuia să poarte un nume, să fie numele lui Gerry, faţa lui Gerry. Şi mâine e o zi.

Capitolul zece

Toată ziua respectivă, Sophy avusese senzaţia că nimic nu e mai stupid decât să fie nevoită să le spună oamenilor cât îi costă avionul până la Bangkok sau cum să ajungă de la Aberdeen la Margate. Sau cum să ajungă de la Londra la Zürich cu o escală pe undeva sau cum să ajungă în Austria cu maşina – nu doar extrem de stupid, ci şi tot mai plictisitor pe măsură ce ziua se scurgea cu ţârâita. După muncă, a alergat înapoi acasă şi a stat cu ochii pe ceas până când s-a făcut o oră la care erau şanse ca discoteca să fie deschisă şi a tulit-o într-acolo. Din când în când făcea câţiva paşi în fugă, de parcă s-ar fi temut că va ajunge prea târziu, nu prea devreme. Dar Gerry nu era acolo. Şi Gerry nu era acolo. Şi Gerry tot nu venise. Până la urmă a dansat puţin şi a respins mecanic toate avansurile, cu un zâmbet ca de statuie. Şi-a dat seama că era insuportabil şi de-a dreptul imposibil. Şi, în afară de ciudăţenie – ce repede reveneau gândurile mai vechi – dacă un tip nu era acolo unde-l voiai, aveai o singură soluţie.

A doua zi dimineaţa, în loc să se ducă la serviciu, s-a dus glonţ la adresa pe care i-o lăsase Gerry. Bătăile ei în uşă l-au trezit, târziu şi într-o atmosferă înăbuşitoare. S-a împleticit să-i deschidă, cu ochii pe jumătate închişi. Ea s-a strecurat pe lângă el, cu pungile în care-şi pusese lucrurile. A dat să se scuze pentru propria-i neglijenţă, dar a renunţat când a văzut şi a mirosit camera.

— Pfui!

Fără să vrea, lui i s-a făcut ruşine.

— Scuzaţi deranjul. Nici să mă bărbieresc n-am apucat.

— Nu te bărbieri.

— Mă vrei cu sau fără?

Era mahmur. Cu un soi de lascivitate mecanică, a întins mâna spre ea, dar ea pus o geantă de voiaj între ei.

— Nu acum, Gerry. Am venit pe termen lung.

— Doamne. Trebuie să mă duc la budă. Şi să mă bărbieresc. Ce naiba? Faci şi tu nişte cafea?

Ea şi-a făcut de lucru în colţul murdar în care era bucătăria. Dacă închideai un ochi, şi-a zis ea în timp ce făcea loc pentru ibric, şi dacă ai fi putut să-ţi astupi nasul, ar fi putut trece drept apartament. Oricum, se zice că bărbaţii sunt mai puţin sensibili la mirosuri.

Gerry s-a dichisit surprinzător de bine. Odată îmbrăcat şi bărbierit, ea s-a aşezat pe scaun, iar el pe patul nefăcut, şi s-au privit unul pe altul pe deasupra cănilor de cafea. Era vizibil mai înalt decât ea, dar mai degrabă firav şi nu foarte bine legat, cu un cap şi o faţă care la lumina zilei erau… Mă rog, drăgălaşe nu era cuvântul potrivit şi parcă nici frumoase nu le-ai fi putut numi, aşa că de ce să te mai oboseşti? Ritmul – şi, parcă pătrunzând dincolo de reflectoare şi văzând cuvântul din mintea ei, el a început să fluiere plat o frântură de melodie, bătând cu un deget în cana de cafea – ritmul era totul pentru el şi tocmai de aceea…

— Gerry, nu mai am serviciu.

— Te-au dat afară?

— Am plecat. Prea mare plictiseală.

Frântura de melodie a încetat, fiind înlocuit de un fluierat surprins care nu mai era monoton. Deasupra a izbucnit o ceartă-fulger, s-au auzit câteva bufnituri înfundate, apoi s-a lăsat o tăcere relativă.

— O minune de cartier. Stai aşa.

Gerry a lăsat jos cafeaua, a scos un casetofon şi i-a dat drumul. Aerul a început să vibreze. Uşurat, el a intrat în ritm, dând din cap, cu ochii închişi pentru moment, cu buzele pline pungite. Buzele care… care aveau să ocolească acel cuvânt din patru litere pe care nici ea nu-l rostea niciodată, aşa că nu putea fi vorba de împerechere ca la raţe, nu?

— Ia zi, cu ce tipesă ai fost?

— Nici o tipesă, scumpete. Un amic de-al meu.

El a deschis ochii, mari şi negri, şi i-a zâmbit cu restul feţei. Ce fată ar fi putut ignora zâmbetul ăla, ochii ăia, părul negru zbârlit?

— Da?

— Le-am cam băut azi-noapte.

— Doar atât?
— Pe cuvântul meu de ofiţer şi gentleman.
— Deci asta-i…
— Asta-i. Să-ţi arăt brevetul? Odată ce-l primeşti, cu el rămâi chiar dacă refuzi un transfer. Sublocotenent. Gândeşte-te, să tragă unii în tine la Ulster. Poc!
— Au tras în tine? Pe bune?
— Da. Ar fi tras dacă aş fi rămas.
— Aş fi vrut să te văd în uniformă.
El a tras-o în pat şi a strâns-o în braţe. L-a îmbrăţişat şi ea şi l-a sărutat. Gesturile lui au devenit mai intime.
— Nu acum, Gerry. E prea devreme. Dup-aia n-o să mai fiu bună de nimic.
— Nu avem nimic de făcut dup-aia. Până la ora deschiderii.
Totuşi, a renunţat s-o mai pipăie.
— Uite ce e, scumpete. Va trebui să te înscrii la şomaj. Eu mă bazam pe tine să m-ajuţi din când în când la greu.
Ea i-a aruncat o privire tandră, dându-şi seama încă din acele prime câteva secunde de ceea ce-i lega: acceptarea totală a celuilalt, aşa cum era; sau aşa cum păreau a fi unul pentru altul.
— Mai bine să nu se afle că trăim împreună.
— Ah. Deci trăim împreună?
— Matematic, avem doar de câştigat.
— Şi tu poţi oricând să mai faci un ban pe lângă.
— Ha?
— Un felinar roşu la geam.
— Parcă prea seamănă a muncă. Am… Mă rog. Dar tu?
— Cam slabă mişcarea pe piaţă. Ştii tu vreo cucoană bătrână şi bogată?
— Nu.
— Pe vremuri erau o groază. Chiar despre asta discutam azi-noapte. Acuma sunt toate cucoane bătrâne şi sărace. Nu-i cinstit faţă de tinerii ofiţeri. Nu, scumpete. Ori ajutor de şomaj, ori poc-poc.
— Poc?

— Ca mercenar. Ăştia te fac căpitan pe puţin dacă poţi să faci dovada că ai fost O şi G în trupele dumneaei. O grămadă de lovele.

— Toate bune şi frumoase pentru tine…

— Aşa o fi, Doamne? Numai să nu fii rănit sau prins, că nu mai e la fel de grozav. Pe vremuri, nu erai nici rănit, nici prins. Negroteii pricepeau oareşicum care ce hram poartă. Acum eşti şi tu împuşcat ca bieţii amărăşteni. Oricum, am nişte perspective, cât de cât. Nu. Nu-ţi spun, scumpete, gogoşică vorbăreaţă.

Ea l-a luat de braţe şi l-a scuturat.

— Fără secrete!

— Încerci să scapi de mine? Ai nevoie de ajutorul meu de şomaj cum am şi eu de-al tău.

Ea s-a prăbuşit, chicotind, la pieptul lui. Cuvintele i-au răbufnit pe gură:

— Slavă Domnului că n-o să mai trebuiască să mă prefac!

Timp de o zi-două, între Bursa Locurilor de Muncă şi încercările de a face apartamentul lui Gerry locuibil pentru două persoane, i-a rămas ceva timp departe de el, timp pe care şi l-a petrecut gândindu-se la el. Nu, într-adevăr, nu folosiseră şi nu trebuiau să folosească acel cuvânt din patru litere, făcător de minuni, şi totuşi când eşti tânăr şi ai ajuns la concluzia că totul e aşa de absurd, n-ai cum să nu arunci câte un ochi la situaţia în care te găseşti şi să-ţi spui: asta-i tot? Cântăreşti ciudăţenia faptului că acest frate geamăn pe care l-ai descoperit poate scandaliza fără să irite. Erau momentele acelea când îi apuca pe amândoi hlizeala şi cădeau unul peste altul, îmbrăţişându-se şi chicotind fără să simtă nevoia să spună ceva. Şi mai erau momentele când zâmbetul de la colţurile acelor ochi mari sau o şuviţă de păr care-i cădea pe frunte îi umpleau stomacul de dulceaţă – o, că tare era dulce!

Şi stând acolo, la ghişeul în spatele căruia şedea funcţionarul fără chip aflat în slujba cetăţeanului şomer, sufletul ei a rostit cu voce tare „Ce dulce eşti!“, dezumflându-se însă imediat la vederea feţei care a înflorit într-un zâmbet mirat, apoi s-a făcut roşie ca focul. Pe lângă asta, şi-a zis ea în timp ce preda formularul completat, pe lângă asta îmi dau seama că el nu munceşte pentru că nu poate, nu i se potriveşte. Cum să muncească un

copil? Acum mă are pe mine toată, are corpul meu şi aşteaptă fără să-şi dea seama cuburile de construit sau trenuleţul…

În cea de-a patra noapte, Gerry i-a spus despre prietenul lui, Bill.

— Un tip cam ciudat. Cică au tras unii în el. Îl nimeriseră pe comandantul lui, aşa că tipul a ieşit şi a doborât vreo şase.

— Chiar a împuşcat oameni?

— Aşa că l-au pus pe liber! Gândeşte-te! La ce dracu' şi-or închipui ei că-s buni soldaţii?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— El zice că era foarte tare. Căcarea lumii. E logic, nu? Atâtea milioane – dacă n-ar fi un lucru natural, nu s-ar întâmpla. Pentru numele lui Dumnezeu. Şi-al lui Isus. Păi nu?

— Ei, tu! Da, da!

— Idioată rău povestea.

— Amicul ăsta al tău, Bill…

— Ce să zic, e cam greu de cap. Că doar n-oi vrea soldaţi care să gândească, nu? Urcă în ierarhie, aş fi zis eu. Ca să ajungi la Chelsea, la azilul pentru veterani. Auzi, să-l dea afară!

— Dar de ce?

— Nu ţi-am zis? Lui îi plăcea, înţelegi tu… Îi place să omoare. E sălbatic. Aşa că i-au zis că de ce n-a zis că vai, nu trebuia s-o fac, cum s-a exprimat el. Zice că cică ei ar fi vrut să-l vadă că pişă ochii. Pardon de exprimarea lui.

— Parc-ar fi unchiul Jim. E australian?

— Englez până-n măduva oaselor.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc.

— Păi o să-l cunoşti. Nu-i băiat frumos aşa ca mine, scumpete, dar tu să nu uiţi cine te ţine în lesă.

— Muşc.

Ceea ce a şi făcut.

S-au întâlnit cu Bill într-un bar. El avea nişte bani, atât cât să achite nota pentru toţi trei, fiind evaziv în privinţa sursei. Era mult mai bătrân decât Gerry, dar îl trata cu deosebit respect, mergând chiar până la a i se adresa cu

„domnule“ o dată, de două ori, ceea ce a făcut-o pe Sophy să zâmbească. Fizic, semăna cu Gerry, dar era mai fălcos şi cu fruntea mai îngustă.

— Gerry mi-a povestit de tine.

Billy nu se manifesta în nici un fel. Gerry a intervenit.

— Nimic care să de deranjeze, bătrâne. Nu mai facem de-astea…

— Sigur că nu-l deranjează, nu-i aşa, Bill?

— Chiar e fată bună, domnule? Gerry?

— Cum e, Billy?

— Ce să fie, donşoară? Sophy?

— Să omori oameni.

A urmat un lung moment de tăcere. Gerry s-a scuturat brusc, apoi a tras o duşcă zdravănă, fără să se oprească. Bill a cântărit-o din ochi, impasibil.

— Ne dau muniţie.

— Gloanţe, scumpete, pe limba ta. Gloanţe adevărate.

— Adică a fost cumva mâna destinului? S-au aranjat toate când a fost să fie, ca atunci când găseşti o piatră de aruncat – cum ar veni?

— Ne-a făcut instructaj.

A fost rândul ei să tacă o vreme. Ce vreau să aflu? Vreau să aflu despre pietricele, despre şuieratul din radio şi despre disoluţie, despre această perpetuă disoluţie!

— M-am săturat de tot ce se zice. Să mă prefac că viaţa e într-un fel când nu e. Vreau… Vreau să ştiu!

— N-ai ce să ştii, scumpete. Asta e. Casă şi masă.

— Aşa e, domnule, Gerry. Faptele, asta contează.

— Şi ce se întâmplă?

— Bill. Când omori pe câte unu', cred că asta te întreabă.

S-a făcut iar linişte. Privindu-l fix pe Bill, Sophy a observat un zâmbet vag apărând pe chipul lui. Direcţia privirii lui s-a schimbat. A alunecat peste corpul ei, întorcându-se apoi până la nivelul ochilor. Apoi şi-a ferit privirea. Cu o înfiorare vagă a trupului, ea şi-a dat seama ce se întâmpla. A rostit cuvintele în minte. Îi place de mine! O, îi place mult de mine!

Bill se uita la Gerry.

— Aşa e damele, toate o apă şi-un pământ.

Bill şi-a întors din nou privirea spre ea, cu zâmbetul vag al înţelegerii în colţul gurii.

— Apeşi, da? Ţac! Tipu' cade.

— Toţi cad, scumpete. Nu-i mare scofală. Ţac-pac.

— Doare? Durează mult? Simte… Doare…

Zâmbetul s-a lărgit pe măsură ce a început să înţeleagă.

— Dacă tragi la fix, nu, ai înţeles? Unul se zvârcolea. I-am mai băgat un glonţ. Buun.

— E o chestiune foarte tehnică, dragă Sophy. Nu-ţi bate căpşorul tău drăgălaş. Lasă asta în seama noastră, masculii feroce. Nu te mai întreba tu de ce.

Bill dădea din cap şi-i rânjea de parcă ar fi fost complici. Mamă, ce mă place! Dar n-ai nici o şansă, şi-a spus în sinea ei, nu te-aş atinge nici să mă tai, cum se zice, animal prost ce eşti! Apoi s-a uitat în altă parte.

În curând, a devenit evident că cei doi bărbaţi nu se întâlniseră doar ca să bea. Au continuat să discute insinuant o vreme, apoi au tăcut, iar Bill s-a uitat iar la ea. Gerry a bătut-o pe umăr.

— Dulceaţă, nu vrei tu să te duci să-ţi pudrezi năsucul?

— Pudrează-ţi-l tu pe al tău, scumpete!

— Ha! a făcut Bill, străduindu-se să imite modul de a vorbi al unei domniţe de familie bună. „Pudhrează-ţi-l tu." Scuze, donşoară. Adică Sophy.

Cu toate acestea, s-a dus, pentru că nu conta prea mult şi mirosise că la mijloc e un mister numai bun de elucidat mai târziu.

A doua zi, Gerry a zis că are o întâlnire şi era foarte nervos şi tremura puţin. Atunci a descoperit că lua pastile, nişte chestii mici şi negre pe care le-ai fi putut ascunde sub o unghie sau într-o crăpătură dintr-o scândură. S-a întors noaptea foarte târziu. Era palid şi epuizat, iar ea a a făcut o glumă, spunând că sigur ieşise cu vreo tipesă. Dar şi-a dat seama despre ce era vorba când el a strecurat un pistol, adevărat sau de jucărie, înapoi în sertar. A făcut sex cu el şi s-a trezit în patul lor de o persoană, cu capul lui pe sânul ei gol. Totuşi, a doua zi era din nou Gerry pe care-l ştia ea şi i-a arătat un teanc de bancnote pe care a spus că le câştigase la cursele de câini, părând să fi uitat că ea văzuse arma. Aşa că totul a ieşit la iveală. El şi cu Bill mai

dădeau câte o spargere din când în când. Timp de câteva zile s-au distrat de minune. La un moment dat s-au întâlnit cu Bill şi cu prietena lui de atunci. Era o poamă, Daisy, o punkeriţă cu tocuri de cincisprezece centimetri, un costum ieftin cu pantaloni, faţa albă ca de mort, machiaj negru ca de mort la ochi şi o claie de păr blond ca paiul, lipit de cap într-o parte şi zbârlit în cealaltă parte. Lui Sophy i-ar fi ajuns o singură întâlnire, dar s-a dovedit că era o legătură între ea şi pastilele negre ale lui Gerry.

Gerry a luat-o la altă petrecere, fără Daisy sau Bill, dar cu tot felul de dubioşi. Petrecerea era într-un apartament adevărat, cu mai multe camere. Era cu multă muzică, discuţii şi băutură şi s-au dus doar ei doi, pentru că Gerry a zis că mutra lui Bill nu s-ar fi potrivit. El voise ca ea să joace rolul domnişoarei bine-crescute pentru că urma să ia legătura cu un tip, dar lucrurile s-au dat peste cap într-un mod cât se poate de bizar. Cumva, în timp ce zgomotul se transforma în hărmălaia unei petreceri, câteva persoane au început să joace un joc stupid cu o bucată de hârtie pătată cu cerneală. Trebuia să spui cu ce seamănă şi unele răspunsuri erau minunat de porcoase şi de inspirate. Dar când i-a venit şi ei rândul, Sophy s-a uitat la forma neagră din mijlocul hârtiei şi nu s-a întâmplat absolut nimic. Apoi, fără nici un fel de trecere, s-a pomenit întinsă pe canapea, uitându-se în tavan şi nu mai era hărmălaie de petrecere, iar lumea se strânsese în jurul ei şi o privea. S-a ridicat într-un cot şi a văzut că amfitrioana stătea în pragul uşii de la intrare şi vorbea cu cineva care era în faţa uşii.

— Nimic, dragă Lois, absolut nimic.

— Dar ce ţipete îngrozitoare!

Gerry a luat-o acasă, spunându-i că leşinase de la căldură, dar abia după o zi-două a pus lucrurile cap la cap şi şi-a dat seama de ce o durea gâtul. Însă în noaptea respectivă, după ce plecaseră de la petrecere, Gerry spusese că aveau nevoie de puţină linişte. Aşa că în seara următoare s-au dus la un bar unde au stat şi au băut în linişte, uitându-se la un televizor fixat sus, într-un colţ. Şi într-adevăr, după ce a stat şi a meditat la întunericul care zăcea în ea, lui Sophy a început să i se pară prea linişte şi a propus să plece de acolo. Dar Gerry i-a spus să aibă răbdare. Se uita la televizor concentrat, zâmbind.

— Doamne!

— Care-i şpilu'?

— Fido! Fido, vechiul meu prieten!

Era un concurs sportiv în sală. Un tânăr numai muşchi şi fibră se producea la inele. Pentru Sophy, semăna cu toţi ceilalţi tineri sportivi din sală. Dar poate asta din cauza expresiei de hotărâre îndârjită.

— Fido! A lucrat cu mine…

— A lucrat?

— Acum e profesor. De educaţie fizică. La nu ştiu ce şcoală din asta fandosită. Wandicott.

— Ştiu Wandicott. Am auzit de Wandicott. De noi e departe, e după Greenfield.

— Frumoasă prestaţie, Fido! Un tip de milioane! Mamă Doamne, transpiră ca porcu'.

— De ce-or face asta?

— Ca să se dea mari la gagicile lor. Să câştige premii. Să fie promovaţi. Sănătate, bani, glorie – spectacolul s-a terminat.

Sophy i-a convins pe Gerry şi pe Bill s-o lase să-i ajute. Daisy n-a venit, nu voia, nu era domeniul ei. Au fost la trei magazine din care nu s-au ales decât cu vreo două sute şi ceva de lire. Lui Sophy i s-a părut îngrozitor de riscant, aşa că i-a convins să încerce cu magazinele pakistanezilor. Categoric, o vreme s-a bucurat de satisfacţia muncii. Pakistanezii se făceau mici când Gerry îi ţintuia cu pistolul lui fals. Sophy le-a perfecţionat metoda punându-l pe Bill să le spună că gruparea lor avea să le arunce magazinul în aer la cea mai mică problemă. Era amuzant să-i vezi pe pakistanezi îngrămădind bani în sac de parc-ar fi fost dulciuri sau tămâie. Nu ştiau cum să le îndese banii mai repede. Sophy a făcut nişte calcule, punând în balanţă pe de-o parte riscurile, iar de cealaltă, câştigul. A deschis subiectul cu Gerry în pat.

— Nu e bine, să ştii.

El i-a căscat la ureche.

— Ce anume?

— Să furi banii din casă.

— Bietul sufleţel! Ai o pornire religioasă?

— E prea mare riscul să fim prinşi.

— Unu la sută.
— Şi când ai să jefuieşti o sută de magazine?
A urmat o tăcere lungă.
— Adică… unde sunt banii? Banii adevăraţi, zic. Cât să te aranjezi pe viaţă, să fii liber, să faci ce vrei, să te duci unde vrei…
— Să nu fie bănci, puişor. Prea s-au deşteptat. Tehnologie avansată.
— Arabii.
L-a simţit cutremurându-se de râs.
— Nu-i momentul pentru o invazie. Am avea nevoie de toate cele trei servicii. Noapte bună, frumuseţe.
Ea şi-a apropiat buzele de urechea lui şi a chicotit de îndrăzneala nebună a propriei idei.
— Unde învaţă copiii lor?
De data asta, tăcerea a durat şi mai mult. Într-un sfârşit, Gerry a vorbit.
— Doamne, că mare ţi-e grădina ta de căcat, cum ar spune Bill. Doamne!
— Şcoala Wandicott, Gerry. Unde e amicul tău. E plin de ei pe-acolo. Prinţi, tot tacâmul.
— Doamne. Tu chiar că…
— Amicul tău – cum ziceai că-l cheamă, Fido? Gerry, punem mâna pe un băiat, îl ascundem şi cerem… Putem cere şi un milion, şi un miliard, că ei tot ar plăti, n-au încotro, că ei dacă nu plătesc… Sărută-mă imediat, Gerry, da, atinge-mă, fute-mă, am avea un prinţ de dat la schimb şi, dacă iese, mai luăm şi alţii, o să stea ascuns, legat şi cu căluş la gură şi dacă oh, dacă ah, nimic, nimic, nimic, mai, mai, mai, oh, oh, oh…
A urmat iar un moment în care au stat unul lângă altul, ea cu un braţ pe pieptul lui Gerry, care, pe întuneric, părea epuizat şi derutat. Apoi, când el a început să respire egal, l-a scuturat – tare.
— Nu glumeam şi nici nu mă prefăceam. N-a fost aşa, doar o idee năstruşnică. Vorbesc serios. Gata cu găinăriile din magazine! Aşa putem fura şi sticle de lapte, că e tot un drac!
— E prea mult.
— Nu e prea mult pentru noi, Gerry. Pentru mine e fix cât trebuie. O să ne prindă dacă-i dăm înainte cu magazinele, pentru că e ceva mărunt. În

timp ce asta… Avem nevoie de o singură chestie mare, o chestie atât de monstruoasă, încât nimeni n-o să se obosească să ia măsuri împotrivă…

— E prea mult. Şi vreau să dorm.

— Iar eu vreau să vorbesc. Eu la magazine nu mă mai bag. Dacă mă vrei, o să… Am putea să ne-mbogăţim pentru toată viaţa!

— Nici vorbă.

— Ascultă-mă, Gerry. Măcar să ne ducem până acolo să vedem cum e şcoala. Ne întâlnim cu amicul tău, Fido. Poate-l cooptăm şi pe el. Am putea merge să vedem cum stă treaba…

— Când mi-oi vedea ceafa.

— Facem o plimbare cu maşina până acolo, să vedem ce se poate face.

— Ba nu facem.

A urmat o tăcere lungă, pe care de data aceasta a hotărât să n-o întrerupă. Apoi, auzindu-l că începe iar să respire egal, şi-a zis în gând, pentru sine:

— Ba da, scumpete. O să vezi tu!

Capitolul unsprezece

Au parcat maşina unde începea cărăruia care urca, printre copaci, pe creasta dealurilor. Urcând pe jos, au descoperit că vechiul drum până în vârf era pustiu şi bătut de vânturi. Norii şi un soare strălucitor se tot succedau, asemenea cadrelor unui film, peste rotunjimile verzi şi orizontul indigo. În afară de nori nu se mişca nimic. Până şi oile păreau să prefere nemişcarea. La un kilometru şi jumătate în faţa lor, dealurile culminau cu o creastă boantă. Drumul ducea până pe creastă, apoi mai departe, hârtoapă cu hârtoapă, în inima izolată a regiunii. Nu după mult timp, Sophy s-a oprit.

— Stai puţin.

El s-a întors spre ea, rânjind. Avea o culoare sănătoasă în obraji, iar părul îi căzuse pe frunte. Ameţită, în timp ce-şi trăgea sufletul, s-a gândit că niciodată nu fusese mai frumos.

— Nu prea le ai cu mersul pe jos, iubiţica mea.

— Tu ai picioare mai lungi.

— Unii fac chestia asta de plăcere.

— Eu nu. Mă întreb cum de le place.

— Frumuseţile naturii. Şi tu eşti o frumuseţe a naturii, aşa că…

Ea i-a răsucit un braţ.

— Avem o treabă! Nu poţi să te concentrezi şi tu la ea?

Şi-au continuat drumul, unul lângă altul, un cuplu la plimbare în natură. Gerry a arătat spre platforma de beton din vârf.

— Se foloseşte la triangulaţie.

— Ştiu.

El a privit-o surprins. Dar a desfăcut harta.

— O întindem pe platformă şi ne uităm pe ea.

— De ce?

— Din pură plăcere. Aşa face toată lumea.

— De ce?

— Până la urmă, să ştii că-mi face mare plăcere. Îmi aduce aminte de vremurile alea cu „La atac, băieţi!“ şi aşa mai departe.

— După ce ne uităm?

— Identificăm şase comitate.

— Se poate?

— Aşa se face de când lumea. Identificarea comitatelor e o mare tradiţie britanică. Lasă, drăguţă, că nu insist. Observi ceva deosebit la aer?

— De ce, ar trebui?

— Dar s-au scris ditamai cărţile despre asta! Şi, lângă stâlpul de beton, cu părul şi harta fluturând, a început să cânte: „Dă-mi mie viaţa ce-o doresc, nimic să nu m-apese…“[6]

6. Versuri din poezia *The Vagabond*, de Robert Louis Stevenson.

O răbufnire de mânie pură venită din străfunduri a zguduit-o brusc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gerry! Nu-ţi dai seama cine… Revenindu-şi, s-a grăbit să adauge: Sunt nervoasă. Nu vezi? Tu nu ştii cum e să fii… scuze.

— Bun. Uite ce e, Sophy. Doar n-o să iasă nimic din chestia asta!

— Ai promis. Ai fost de acord.

— Să mergem în recunoaştere.

S-au uitat unul la altul peste stâlp. Ei i se părea că ceva, poate aerul, îi amintea lui de alte locuri, de alţi oameni. Avea o mină severă şi dădea înapoi de parcă ar fi căutat să scape.

Bărbatul din dubiţă. Voinţa mea e mai tare ca a lui.

— Gerry dragă, nu ne-am angajat la nimic. Dar deja am pierdut trei zile pentru treaba asta. Ştim că el o ia pe drumul principal şi că o să ne întâlnim întâmplător cu el acolo. Luăm legătura, atâta tot. Ne contrazicem mai încolo.

El o privea în continuare fix pe sub părul răvăşit de vânt.

— Să discutăm despre toate pe rând.

Ea a ocolit stâlpul şi l-a strâns de braţ.

— Ia zi, omule cu harta. Unde e?

— Drumul principal o ia pe aici – vezi linia punctată? Jos aici e ceea ce ai văzut ieri de pe cealaltă parte a văii. El şi băieţii vin pe linia asta punctată, spre noi, apoi fac la stânga şi se întorc de unde au venit. O alergare în natură, pentru sănătate.

— Cam aşa ceva. Hai!

Drumul principal cobora pe lângă un gard de sârmă care părea să se întindă neîntrerupt până la un pâlc de copaci din fundul văii. Sophy a arătat spre o aglomerare de acoperişuri cenuşii.

— Acolo e.

— Pe partea cealaltă, unde sunt copacii, acolo am fost noi ieri.

— Şi uite-i şi pe ei!

— Doamne, da! La ţanc. Uite-l şi pe el. L-aş recunoaşte de la un kilometru. Mă rog, chiar e la un kilometru sau pe-aproape. Vezi ce pas elastic are? Haide.

Băieţii urcau din valea din care se iţeau acoperişurile de plumb. Era un şir de obiecte roşii săltăreţe, nişte băieţi mărunţei îmbrăcaţi într-un soi de echipament de sport roşu, în urma cărora ţopăia o pată roşie ceva mai mare. Întregul şir a urcat în fugă dealul, iar pata roşie s-a transformat într-un tânăr subţire şi musculos într-un trening stacojiu, care alerga cu genunchii exagerat de ridicaţi şi striga din când în când către băieţii din faţa lui. Gerry şi Sophy s-au oprit, iar băieţii au trecut în fugă pe lângă ei, privindu-i şi rânjind. Tânărul s-a oprit şi el şi i-a privit lung.

— Gerry!

— Fido! Te-am văzut la televizor!

Tânărul pe nume Fido a scos un răget care i-a făcut pe băieţi să se oprească. El şi Gerry s-au bătut reciproc pe spate, s-au înghiontit în coaste şi au făcut schimb de ironii. Fido a fost prezentat. Fido era sau fusese la un moment dat locotenentul Masterman, dar s-a grăbit să adauge că răspundea la numele de Fido, de Ham-Ham sau de Cuţu, dar mai sigur Fido.

— Până şi băieţii, a spus el victorios. Toţi îmi spun Fido.

Deşi de statură medie, Fido era extraordinar de bine făcut. Capul nu îi era foarte mare în raport cu faţa şi avea trăsăturile unuia care petrece mult timp în aer liber. Sophy ştia de la Gerry că pieptul lui Fido se dezvoltase în urma ridicării de greutăţi, picioarele, datorită săriturilor susţinute, iar echilibrul,

în urma curajului nebun cu care escalada orice perete stâncos care-i ieşea în cale. Avea părul negru şi cârlionţat, fruntea joasă şi nu părea prea ager.

— Fido e sportiv de talie naţională pe bune, a zis Gerry, pe un ton în care Sophy a ghicit ironia.

— N-o să crezi cât a scos la smuls.

— Smuls?

— Haltere. Ştii cât a scos?

— Sunt convinsă că enorm! a exclamat Sophy, unduindu-se pe lângă Fido. Trebuie să fie minunat să poţi ridica atât!

Fido a căzut de acord că, într-adevăr, era mai mult sau mai puţin minunat. Sophy a secretat ceva parfum spre el, trimiţându-şi toate antenele în direcţia lui. Pupilele li s-au dilatat reciproc. Fido avea ochii destul de mici, aşa că dilatarea îl avantaja. Le-a spus băieţilor să rămână pe loc, dar să facă nişte sărituri. Gerry a zis că observaseră numele şcolii pe hartă şi, cum îl văzuseră pe Fido la televizor, se gândiseră să-l caute – şi iată-l!

— Încălziţi-vă, băieţi! a strigat Fido. Acuş plecăm.

— Probabil sunteţi un model pentru ei, domnule Masterman.

— Fido, te rog. Mă fluieri şi vin.

A ţopăit, a dat câţiva pumni în aer, apoi a scos un hohot exploziv de râs care chiar suna ca un hămăit. A adăugat apoi că ea putea să-l fluiere oricând, îi făcea plăcere.

Gerry s-a băgat în vorbă.

— Deci cum merge treaba, Fido?

— Cu profesoreala? Păi, după cum vezi, reuşesc să mă menţin în formă. Fac multe chestii din astea. Normal, nu-i acelaşi lucru ca ridicatu' pe bune. Nu poţi să-i pui pe omuleţi să se chinuie. Aşa că în general îmi iau greutăţi cu mine. În plus… A privit în jur cu prudenţă, cercetând dealurile aproape pustii, în afară de oi şi de băieţi: Vedeţi voi, trebuie să am mare grijă cu ei.

— O, Fido! a ciripit Sophy. Te-ai împotmolit aici, la dracu-n praznic…

El s-a aplecat spre ea, a întins o mână s-o ia de braţ, apoi s-a răzgândit.

— Exact. Îl vezi pe băieţaşul ăla? Nu, să nu se prindă că te uiţi. Fii şi tu mai subtilă, ca mine. Cu colţul ochiului.

Sophy s-a uitat. Băieţaşii nu erau cu nimic ieşiţi din comun, în afară de faptul că trei dintre ei erau negri şi doi cafenii. Cei mai mulţi aveau tenul în

nuanţa albicioasă obişnuită.

— Ăla care-l înghionteşte pe cioroi?

— Ai grijă! E os regesc!

— Vai, Fido, ce palpitant!

— Părinţii lui sunt oameni tare cumsecade, Sophy. Normal că nu prea vin pe-aici împreună. Dar cu ea chiar am vorbit, să ştii. Mi-a zis: „Pune-l la muncă, domnule Masterman“. Are o memorie a numelor perfectă. Ca şi el. Pe el chiar îl pasionează halterele, să ştii. M-a întrebat: „La cât crezi că ajungi la smuls?“ Vă spun eu, câtă vreme îi avem pe ei…

Gerry l-a bătut pe umăr, abătându-i atenţia de la ceea ce i-o acaparase total.

— În afară de sport mai ai vreo slujbă?

— Eu n-am zis nimic, nu? Vezi tu, omuleţii nu ştiu. Dar e aşa o răspundere… Păi, Dumnezeul meu, puştiul pe care-l înghiontea prinţişorul sau băieţaşul ăla colorat, de pildă, ăla-i fiul unui şeic al petrolului. Tre' să-i spui prinţ, deşi sigur că nu-i acelaşi lucru. Mai degrabă un boiernaş pe care l-a lovit norocul la vânătoare de căprioare sau mai ştiu eu unde. Babacu-său ar putea cumpăra ţara asta cu totul.

— Bănuiesc că a şi cumpărat-o, a spus Gerry, neobişnuit de tulburat. Altcineva n-avea cine.

— Adică are un tată foarte bogat, Fido?

— Cu miliardele. Mă rog. Să nu-l lăsăm pe drăguţul de *gluteus maximum* să îngheţe. Sophy, e valabil pentru amândoi – eu o să am ceva timp liber în jur de patru. Un ceai în sat? Biscuiţi? Produse de casă…

Sophy a acceptat înainte ca Gerry să apuce să răspundă.

— Grozav, Fido!

— Atunci la Copper Kettle. Cam în juma' de oră. Pe curând.

— O să fim acolo.

Fido i-a mai aruncat lui Sophy o privire cu pupilele dilatate, apoi a luat-o la picior pe cărare. A alergat după băieţi, scoţând nişte sunete de câine care hărţuieşte vacile. Băieţeii i-au răspuns cu mugete şi râsete ascuţite. În mod evident, Fido era popular. Sophy a rămas uitându-se după el.

— Chiar sunt unii care asta fac în viaţă, ridică haltere?

— Ce Dumnezeu, doar i-ai văzut la televizor!

— I-am văzut.

— Drăguţo, nu le ai cu lumea modernă.

Ea şi-a dat seama că, în ciuda lucrurilor pe care le împărtăşeau, schimbul de pupile îl iritase, ceea ce a încântat-o şi a amuzat-o.

— Nu fi prost, Gerry. S-a potrivit cum nu se poate mai bine.

— Am uitat că e total bătut în cap. Doamne.

— El e portiţa noastră.

— Vrei să spui a ta.

— Ai fost de-acord.

— De-abia acum încep să-mi dau seama în ce ne-am băgat. Ai auzit ce-a zis. Sigur au de toate aici, tot tacâmul! Probabil că ne-au filmat deja.

— Nu cred.

Ea a venit lângă el.

— Nu ştii că poţi fi invizibil, nu?

— Sunt soldat. Ia încearcă să mă găseşti dacă am chef să mă ascund.

— Nu e vorba doar să ne ascundem. Mi-am dat seama în astea trei zile. Suntem invizibili. Nu, nu c-ar fi cine ştie ce magie la mijloc – deşi mai ştii –, dar mă rog. Nu din cauză de magie, ci pur şi simplu. Pentru că e el aici şi tu-l cunoşti. Pentru că eu pot să… să-l stăpânesc. Uneori sunt coincidenţe. Dar alteori lucrurile se aranjează într-un mod… deliberat. Ştiu eu că-i aşa.

— Ei bine, eu nu ştiu.

— Cât am lucrat la agenţia de turism, am tot avut de căutat tabele şi tot felul de chestii, date şi cifre. Le înţeleg. Chiar le înţeleg, să ştii, aşa cum înţelege tati şahul şi aşa mai departe. Doar că nu sunt obişnuită să exprim genul ăsta de înţelegere în cuvinte. Oricum, poate nici nu merge. Ascultă. Cifrele astea. Tipa care era acolo în prima mea zi. Mă rog. O blondă prostuţă. Altfel, trotil. Managerul le alegea pe sprânceană. N-aveau nici o treabă cu munca, dar ce să-i pese lui? Ţi s-ar fi scurs ochii după ea, dragule. Dar era prostuţă. Să vezi… Am văzut-o calculând cât vine zece la sută dintr-o factură cu calculatorul!

— Aşa şi trebuie să fie. Să facă fericiţi o grămadă de băieţi.

— Chestia e aşa. A trebuit să completeze o dată, care venea aşa: ziua a şaptea, luna a şaptea, anul şaptezeci şi şapte; deci şapte-bară-şapte-bară-şapte-şapte. Ei, aşa scrie şi Alice, după care se uită la ce a scris cu ochii ei

albaştri imenşi, holbaţi, râde cu râsul ei idiot – ăla despre care managerul zicea că e ca un tril de pasăre – omul era un libidinos, nu-şi putea ţine mâinile acasă… Şi zice: „Tare coincidenţa, nu?“

Gerry i-a întors spatele şi a început să coboare pe lângă gard.

— Chiar aşa.

— Dar…

Ea a alergat după el, l-a prins de braţ şi a tras de el.

— Nu vezi, iubire, drăguţul meu – n-a fost! Coincidenţa apare din brambureala generală, din grămadă, din întuneric şi nu-ţi dai seama cum… Ăia patru de şapte – puteai să-i anticipezi şi să le faci cu mâna adio! Era sistemul. Pe când coincidenţele – mai mult decât coincidenţele…

— Sophy, Dumnezeu mi-e martor că habar n-am ce tot îndrugi acolo!

— Totul se duce de râpă! Se destramă. Suntem nişte… încâlceli. Totul e doar o încâlceală şi se deşiră încetul cu încetul spre ceva tot mai simplu – şi putem face ceva. Hai şi tu.

— Ai dat-o pe religie. Sau ai luat-o pe arătură.

— Să fii bun tot o încâlceală e. De ce să te oboseşti? Mergi înainte cu descâlceala care e oricum inevitabilă şi pe drum ia şi tu ce poţi. Întunericul asta vrea, să laşi greutatea să cadă, să ridici frâna…

În mintea ei prindea contur un adevăr. Calea spre simplitate e ofensa. Dar îşi dădea seama că el n-avea să înţeleagă.

— E ca prăbuşirea de la sex.

— Sex, sex, nimic nu se compară cu sexul! Sex la infinit!

— O, da, da! Dar nu în sensul la care te gândeşti tu – în sensul general, spasmele lungi, lungi, deznodarea, pulsaţiile şi descâlceala spaţiului şi timpului întruna întruna întruna până în neant…

Şi iat-o acolo; ajunsese acolo fără radio şi se auzea pe ea însăşi sau pe altcineva printre şuierături, pârâituri şi vuiete, neorchestra incipientă din beznă.

— Întruna, val după val arcuindu-se, răspândindu-se în toate direcţiile, toate, toate…

Acoperişul de plumb al şcolii şi-a regăsit conturul clar, apoi l-a pierdut când ea şi-a fixat privirea asupra chipului îngrijorat al lui Gerry.

— Sophy! Sophy! Mă auzi?

De-asta simţea cum corpul ăla mare în care locuia era mişcat înainte şi înapoi; şi devenea un aşa-zis corp de fată pe care nişte mâini de bărbat îl scuturau de umeri.

— Sophy!

I-a răspuns cu buzele aproape înţepenite.

— O clipă, dacă-mi dai voie! Vorbeam cu… despre… eram cineva…

Mâinile lui s-au oprit, dar nu i-au dat drumul.

— Atunci ia-o uşurel. E mai bine?

— N-am nimic. Când cuvintele i-au ieşit pe gură, i s-au părut foarte amuzante, aşa că a început să chicotească: Absolut nimic!

— Trebuie să bem ceva. Doamne, ziceai că… Nu ştiu ce ziceai!

— Cum le mai ştii tu pe toate, dragule!

El îi scruta cu atenţie chipul.

— Nu mi-a picat bine deloc, drăguţă. A fost al naibii de ciudat, crede-mă.

Şi cu asta s-a făcut lumină, soare, vânt, dealuri, o dată şi un loc cunoscute.

— Cum ai zis?

— M-ai şi speriat naibii pe moment.

— Ai zis „ciudat".

Toate lucrurile curgeau împreună. A simţit cum prinde putere.

— Ziceai de paznicii de pe-aici şi de casete video. Dar ăsta e un moment special. De venit, o să vină ei, să ştii. Dar n-o să ne vadă, deşi ar putea. Păi când eram eu mică… Se descâlceşte încâlceala, se descurcă, alunecă şi se duce lin. Trebuie să fii simplu. Asta-i toată chestia.

— Încep să-mi dau seama că eşti într-o ureche. Nu ştiu dacă-i bine să mergem înainte. Astea-s chestii care pur şi simplu nu-mi…

— O să mergem înainte. O să vezi.

— Ba dacă zic eu nu, nu. Eu sunt şeful.

— Sigur, dragule.

— O să merg exact cât… se poate. Când nu se mai poate, ne oprim. Ai înţeles?

Ea i-a oferit un zâmbet deosebit de radios, pe care el l-a sărutat cu un aer protector. A luat-o de mână şi au coborât în tăcere pe lângă gard. Nişte îndrăgostiţi ieşiţi la plimbare. Copper Kettle era gol, cu excepţia imitaţiei de

mobilier de secol XVIII şi a unor imitaţii de plăcuţe ornamentale, din bronz, pentru cai. S-au aşezat acolo, sub privirile indiferente ale unei fete idioate, şi l-au aşteptat pe Fido. Care a apărut într-un suflet. Gerry a intrat în joc, mai întâi simulând puseuri de gelozie amuzată; după care, a observat ea, făcând mai mult decât să simuleze. Fido s-a pus imediat pe lătrat. Adusese nişte fotografii. Una era cu el pe un podium, primind o medalie. Sophy a descoperit cu uimire că nici măcar nu câştigase concursul, ci ieşise al treilea. Încurajat de interesul intens pe care ea îl manifesta faţă de activităţile lui, a scos un teanc de poze din buzunarul de la piept şi i le-a arătat. Fido, tot numai muşchi lucioşi şi tendoane, ridicând haltere. Fido sărind pe plasa elastică, surprins în aer cu capul în jos. Când Sophy a recunoscut provocator că nutrea oarece dubii în legătură cu importanţa acestor activităţi, Fido pur şi simplu nu a înţeles-o. Dacă era periculos, asta voia să spună? Sigur că o fată putea să-şi facă impresia asta…

Sophy a prins ocazia din zbor.

— O, dar trebuie să fie tare periculos!

Fido a căzut pe gânduri.

— Am tras o căzătură la escaladă.

Ignorat de amândoi, Gerry a scos o răutate:

— Nu cumva atunci ai căzut în cap?

Fido a răspuns cu lista completă a accidentărilor lui. Sophy l-a întrerupt, sperând să-şi mascheze chicotitul.

— O, dar nu-i corect! Noi de ce nu putem…

Gerry a tras un hohot sănătos de râs.

— Tu? Doamne!

Dar Fido enumera deja sectoarele din sport în care considera tolerabilă prezenţa femeilor.

— Şi crochetul, a spus Gerry. Nu uita de crochet.

Fido a spus că nu uită, după care i-a aruncat lui Sophy o privire cuceritoare cu pupilele lui dilatate. După ceai, i-a condus o bucată de drum până la autobuzul care avea să-i ducă până la maşina lui Gerry. I-a invitat insistent să mai vină. Şi, cu excepţia faptului că-i fusese adresată exclusiv lui Gerry, fusese o invitaţie sinceră.

Sophy l-a sărutat pe Fido de rămas-bun, dându-i iar motiv să latre, şi l-a penetrat cu mirosul ei. Când au rămas în sfârşit singuri în maşină, Gerry s-a uitat la ea pe jumătate furios, pe jumătate admirativ.

— Mai aveai un pic şi te suiai pe el. Doamne!

— Poate că o să avem nevoie de el. Poate chiar o să vină cu noi.

— Nu fi gâscă, scumpete. Oi fi tu fatală, dar nu poţi face minuni.

— De ce nu?

— Te crezi unică în istorie, nu-i aşa?

— Nu ştiu nici o istorie.

Gerry a ambalat motorul în duşmănie.

— Nici nu trebuie. Instinct de curvă.

După care el n-a mai zis nimic, iar ea s-a gândit la perspectiva lui asupra lucrurilor. Era, din câte îşi dădea seama, specific masculină. Tocmai Gerry – care-i putea sugera perfect calm că ar trebui să iasă la produs ca să aibă din ce trăi amândoi, şi nu glumise, asta categoric – se zbârlea la ea că se dăduse la caraghiosul de Fido. Meditând la asta, a ajuns la concluzia că totul pleca de la nevoia bărbatului de a vedea. Potenţialii clienţi n-aveau chip. Dar Gerry îl cunoştea pe Fido.

După două zile au primit o scrisoare de la Fido în care acesta îşi reitera invitaţia. Gerry ar fi vrut s-o ignore, fiind de părere că fusese un moment de nebunie. Când Sophy i-a spus că ar vrea să se mai gândească, şi-a dat seama că Gerry o interpretase în sensul „Nu vreau să fac nimic“. A bătut-o pe spate, şi-a luat pastilele şi s-a dus cu Bill să plănuiască o spargere. Sophy l-a sunat pe Fido de la un telefon public. I-a spus că nu i se pare o idee bună să vină cu Gerry. La insistenţele lui Gerry, a recunoscut că nu prea le ieşise întâlnirea în trei şi că Gerry fusese, mă rog, nu neapărat dificil, ci preocupat. Îi displăcea profund ideea de a distruge astfel o prietenie veche. Nu! Altfel, nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere. Ba chiar…

N-a vrut să fie ea cea care o spune. Dar apoi, prin atâţia kilometri de fire, l-a auzit pe Fido lătrând, semn că-i venise o idee genială. A invitat-o în sudul Londrei la un eveniment, să-l vadă ridicând haltere, după care puteau discuta situaţia.

Concursul de haltere, câştigat de Fido la categoria lui, i s-a părut atât de amuzant lui Sophy, încât aproape că nu i-a mai păsat de mirosul

omniprezent. După care, cu respiraţia accelerată, el i-a mărturisit că o găsea extraordinar de atrăgătoare. Ea a aşteptat cârligul. Care a fost o invitaţie la şcoală, de ziua părinţilor. Lui Sophy, care se aşteptase la o propunere directă, i s-a părut la fel de amuzant ca halterele.

— Eu nu sunt părinte.

El i-a explicat că era ziua în care părinţii veneau să vadă cât de agili se făcuseră omuleţii lor datorită lui. Ea s-a lăsat convinsă şi a început să bănuiască faptul că adevărata propunere, atunci când avea să vină, avea toate şasele să fie una morală. Măritată cu un halterofil! În mod evident, Fido avea impresia că o să-l uite pe Gerry dacă nu-l mai vede. L-a ascultat cum îşi pune viaţa pe tapet în faţa ei, cu un soi de inocenţă egoistă – banii bunică-sii şi ramura familiei cu sânge albastru asupra căreia insista atât, sugerând că la un moment dat avea să le-o prezinte măcar unuia dintre ei, dacă şi ea era de acord.

— Să ne înţelegem, a zis el. Nu-ţi promit nimic. Pot să te prezint doar la solicitarea lor.

Aşa că s-a dus la ziua părinţilor îmbrăcată într-o rochie de bumbac şi cu o pălărie de paie, atrăgând atenţia tocmai prin simplitatea ei. N-a fost prezentă nici o faţă regească, o decepţie profundă pentru Fido, uşurată doar de cele câteva vorbe schimbate cu lordul Mountstephen şi cu marchizul de Fordingbridge. Sophy a cercetat garsoniera lui Fido şi a găsit că semăna cu o anexă la sala de sport, mai puţin şirul de fotografii. Îşi dăduse seama între timp că orice tentativă de a-l convinge pe Fido să li se alăture ar fi fost în van. Şi nu pentru că ar fi considerat că e un lucru rău. Ar fi considerat că e periculos aşa cum escalada nu era. N-ar fi fost genul lui. Iar pentru o eventuală iubită sau soţie nu se întrezărea nici un viitor. Compania şi sexul pe care le putea oferi Fido se limitau la strictul necesar între două concursuri. Sexul avea să fie o întrebuinţare expeditivă a corpului, sănătoasă dacă se consuma cu moderaţie. Altfel, o femeie îi mai putea servi unui singur scop, acela de a-i admira perfecţiunea fizică. Bărbatul cel mai masculin – ce şolduri înguste avea, ce discret i se bombau rotunjimile tari ale feselor! Ce umeri laţi avea şi cum îi lucea pielea! Era la fel de narcisic ca o femeie sau ca un băiat drăgălaş. Era mai încântat de frumuseţea propriului trup decât era Sophy de propria-i frumuseţe. Ea şi-a dat seama de

toate acestea chiar în timp ce el o lua în braţe, fanfara cu tobe şi cimpoaie a şcolii zdrăngănea pe terenurile de sport de afară, iar părinţii văratici se învârteau între diferitele atracţii. Cu toate acestea, l-a lăsat s-o posede pe patul lui îngust de burlac, exerciţiu care a plictisit-o doar un pic mai puţin decât ar fi făcut-o un refuz. Dar el a surprins-o din nou, anunţând-o la final că erau logodiţi. Pe drumul de întoarcere spre Londra a început să i se pară tot mai incredibil că acei copii preţioşi erau atât de expuşi privirilor odată ce intrai în ciudatul club din jurul lor. Dar, şi-a zis ea în gând, e simplu: am intrat!

Tipul lui Daisy ieşise din puşcărie, aşa că Bill trebuia să se adapteze rapid. A venit să le spună şi lor povestea, aşa că au ţinut toţi trei un consiliu de război în camera vraişte şi murdară a lui Gerry căreia ei îi spuneau „apartament“. Ultima spargere fusese un fâs – prea periculos şi banii prea puţini. Cei doi bărbaţi erau dispuşi s-o asculte pe Sophy măcar de dragul unei mici fantezii inofensive. Dar când ea a început să descrie şcoala şi să propună trasee, Gerry a bătut-o pe spate de parcă ea însăşi ar fi fost un copil.

— Sophy, cum spuneam, au nişte gadgeturi de n-o să-ţi vină să crezi. Îţi dau un exemplu. Mergi pe o cărare. Un elicopter cu o şmecherie din asta te-ar putea urmări jumătate de oră după ce ai trecut doar după căldura aia pe care o laşi pe unde treci. Dacă te-ai ascunde în pădure, te-ar putea găsi după minunata căldură a, miam, miam, a corpului. Pe ecran te vezi ca un foc.

— Are dreptate, înţelegi tu? Trebuie să avem grijă.

— Hai să plănuim o lovitură la o bancă, drăguţă. Se cheamă că te joci cu moartea, dar nu e chiar o imbecilitate totală.

— Dar asta e ceva nou, nu înţelegeţi? Şi cui îi pasă de gadgeturi, odată ce l-am prins? Fido mi-a arătat cum e împărţit spaţiul. Pot să găsesc orice. Absolut orice. Asta înseamnă… putere. M-a prezentat soţiei directorului. Vedeţi voi, tati inspiră un respect grozav, ultimul mohican şi aşa mai departe – adică ultimul din familie, Bill, mă rog, nu contează. La urma urmei, mă rog – e şah!

— Nici unul n-o să-ţi spună chiar tot, donşoară. Întotdeauna mai e ceva. Ceva ce nici măcar el nu ştie.

— Nici eu n-aş fi zis-o mai bine, drăguţă. Foc de acoperire. Crezi că ai scăpat şi paf! Toată lumea secerată. Plus de asta, am greşit liga.

— Uite ce e, Gerry. E ceva nou. De-aia o să meargă. Noi – eu cu Toinette, Toni, soră-mea – am trecut prin testele lor. Ai o părere prea bună despre inteligenţa oamenilor. Oamenii nu sunt inteligenţi, să ştii. Majoritatea pică sau scot cam o sută la test. Noi am dat testele fără pic de efort. Ei bine, eu îmi dau seama ce avantaj avem cu mine înăuntru. Ne trebuie mai mulţi oameni, mai multă informaţie – fac eu rost. O să avem nevoie de arme, poate de explozibil, o să avem nevoie de ascunzători sigure pentru noi sau pentru el. Aici? Poate. Plus grajdurile şi vechea barjă. Mai e un dulap, un veceu vechi…

— Avem nevoie de o cale de scăpare sigură pentru noi. Doamne!

— Fute-m-aş! Scuzaţi, donşoară.

Ea s-a întins după radio. Nu mai era vechitura lui Winnie. Ăsta îi intra fără probleme în palmă. I-a dat drumul, iar camera s-a umplut de voci din altă viaţă.

„Da. E negru. Vine spre tine. Terminat.“

Gerry a râs.

— Doar nu-ţi imaginezi că ar folosi un canal pe care-l poţi prinde cu chestia aia.

Nu e absurd, s-a gândit ea. De ce sunt atât de sigură că nu sunt absurdă? De sub braţul ei răzbăteau la răstimpuri aceleaşi voci egale. „Da, dacă zici tu. Nu, am spus că e negru.“ Poate că nu era poliţia. Poate că – ce? Acolo, înăuntrul radioului şi în spaţiul infinit care includea lumea, se auzeau misterul şi confuzia, o nesfârşită confuzie. Ea a rotit de buton, distrugând vocile, a trecut de muzică, de o conversaţie, de un concurs, de un hohot de râs, de mai multe limbi străine, toate auzindu-se tare, apoi stins. Apoi a rotit înapoi de buton şi a găsit punctul dintre toate posturile. Şi imediat, în camera îmbâcsită care părea să miroasă mereu a resturi şi a mâncare şi care părea organizată – sau dezorganizată – în jurul unui pat nefăcut, unde până şi lumina care intra pe fereastră părea prăfuită şi ştearsă, ca şi cum lumea întreagă ar fi fost doar o anexă a camerei, s-a auzit brusc vocea întunericului dintre stele, dintre galaxii, vocea plată a marelui ghem

deşirându-se şi rămânând aşa, deşirat. Atunci a înţeles de ce avea să fie totul atât de uşor, o mică parte din acea ultimă deşirare.

Destrămare. Beznă.

Prin şuierat a răzbătut o voce stinsă: „N-am putut lua numărul. Eu zic că e negru".

Un val de fericire şi de încântare a trecut peste ea, prin ea.

— O să fie uşor.

— Cine zice?

A fost un triumf al voinţei. Ca ghidaţi de o mână, cei doi bărbaţi au început să discute despre operaţiunea în privinţa căreia aveau îndoieli atât de vizibile. Au început să ia pe rând problemele şi să le dea deoparte nerezolvate. Sophy s-a gândit la şcoală, atât cât ştia despre ea, şi la oamenii de acolo. A devenit indiferentă la sugestiile ineficiente şi haotice pe care şi le pasau ei de la unul la altul. Percepea doar tonul lor, din care a dedus că se şi vedeau zgrepţănând zidul de oţel care trebuie să fi înconjurat un asemenea centru al celor preţioşi şi privilegiaţi. Până la urmă, s-au oprit de tot. Într-un sfârşit a plecat şi Bill. Gerry a scos whiskey-ul din sertarul în care-l dosise. Au băut câte puţin în timp ce se dezbrăcau, apoi au făcut sex, deşi Sophy era cu mintea aiurea.

— Nu eşti atentă la ce faci.

— Ai observat, Gerry, că ne înţelegem unul pe altul mai bine după chestia asta?

— Nu, n-am observat.

— Mă rog. Suntem mai apropiaţi.

Apoi el a început să se zvârcolească, să gâfâie, să strângă şi să geamă, iar ea a aşteptat să treacă. L-a bătut pe spate şi l-a ciufulit într-un fel amical.

El a mormăit cu faţa îngropată în umărul ei.

— Mai aproape decât în pat n-ai cum să fii.

— Am zis că ne „înţelegem".

— Şi ne înţelegem?

— Mă rog. Eu pe tine te înţeleg.

El a început să se alinte.

— Spune-mi despre mine, doctore.

— De ce ţi-aş spune?

— Am coşmarul ăsta recurent, doctore – pot să-ţi spun Sigmund –, cu o fătucă hidoasă…

— Mira-m-aş. Sunt sigură că tu nu visezi, Gerry. Sau visezi cu ochii deschişi la bani, frumosule. Bani cu toptanul.

— Măi, măi. Ar trebui să te bat ca să le dau vecinilor o satisfacţie. Dar apropo, nu uita că eu sunt şeful.

— Tu?

— Da' potoleşte-te, dragă, ce necuratu'! E ora de dormit.

— Nu.

— Insaţiabilă.

— Nu-i asta, ci şcoala. Atâtea întrebări…

— O fundătură.

O vreme ea a rămas tăcută, gândindu-se cât de uşor se descuraja el şi cum trebuia împins de la spate.

— O să mă întorc acolo.

El s-a rostogolit pe spate, s-a întins şi a căscat.

— Sophy, puiule, ţie ţi s-au cam aprins călcâiele după el?

— Fido? Doamne, mă plictiseşte de moarte! Doar că, după discuţia noastră în trei, îmi dau seama câte mai am de aflat. Atâta tot.

— Nu uita cine te ţine-n lesă.

— Ham-ham. Doamne! Oricum, dacă ajung cu el în pat, o să fie din pură plictiseală. Sex premarital.

El i-a aruncat un zâmbet pieziş, cuceritor, de băieţandru.

— Doar dacă e absolut necesar. Dar te rog, scumpete, te rog să nu simţi nici o plăcere.

Pe undeva, asta a iritat-o.

— Logodnicul meu nu e aşa. Se antrenează. Şi totuşi, Gerry, cred că ar trebui măcar să te prefaci că eşti gelos!

— Cu toţii trebuie să facem sacrificii. Spune-i că, dacă ne vinde un băieţaş, poate să mă aibă şi pe mine, dacă vrea, acest mare armăsar în viaţă. S-a mai perfecţionat la smuls?

— Habar n-ai ce trebuie să suport eu. Nevasta directorului crede că ar trebui să punem de-o familie imediat ce ne căsătorim. Ea e pro-întemeierea imediată a unei familii. Mai am nevoie de bani.

— Suntem faliţi. Ştii asta.

— Trebuie să arăt credibil. Phyllis nu prea se omoară după nădragii lălâi.

— Phyllis?

— Phyllis Appleby. Soţia directorului. O vacă.

— E o mare aiureală. Noapte bună!

— Fido? Bată-te norocul, iubitule, ce mare bucurie să te aud! O, super! Mă temeam că poate eşti pe-afară cu omuleţii. Da, ştiu că trebuia să fie sâmbătă, dar am veşti foarte, foarte bune, scumpule! S-au făcut nişte schimbări la agenţie şi asta înseamnă că am trei zile în plus – da, plătite! Plec chiar acum spre tine!

— Asta-i grozav, Sophy, grozav! Ham-ham!

— Mâr-mâr!

— O să fie grozav! Dar apropo, îţi dai seama, bineînţeles, că eu o să lucrez şi că sunt în timpul antrenamentelor.

— Ştiu, dragă. Cred că eşti minunat. Ce faci? Scuză-mă, nu te aud, e din cauza legăturii – ce faci? Ce lucrezi? Îţi lucrezi deltoizii? Super, dragule. Care-s ăia? Pot să te ajut?

În receptor, o voce mică a început să vorbească despre deltoizi. Ea a privit scârbită receptorul, ţinându-l la distanţă. Mica voce continua să vorbească. Ea a aşteptat, uitându-se absentă la un bărbat cu o faţă hidoasă, în două culori, care tocmai trecea. Vocea mică a strigat-o…

— Sophy! Sophy? Mai eşti acolo?

— Scuze, dragule. Căutam nişte mărunţiş. Te bucuri că o să mă vezi?

— Cam da! A întrebat doamna Appleby de tine. Ascultă. O să încerc să-ţi fac rost de o cameră la şcoală.

— O, excelent! Şi atunci o să putem..

— Antrenamentele! Antrenamentele, dragă!

— Poţi să rezolvi? Întreab-o pe madam. Sunt sigură că te place.

— Ei, haide, Sophy, mă iei peste picior!

— Păi sunt geloasă, dragule. De-aia vin mai devreme, ca să te am sub ochi.

— Nu-i nevoie. Eu nu sunt ca Gerry.

— Nu. Aşa e.

— Nu te-ai mai văzut cu el?
— Vai de mine, nu! O fată care te are pe tine…
— Şi eu o am pe fată. Ham-ham!
— Mâr-mâr!
(Doamne.)
— Cu acelaşi autobuz?
— Acelaşi.
— Sophy dragă, trebuie să plec…
— Atunci ne vedem după-amiază. Îţi trimit un mare pupic pe fir.
— Şi eu ţie.
— Dragule!
Ea a lăsat jos receptorul şi a rămas o vreme uitându-se la el şi la mica siluetă a lui Fido de dincolo de el, atât de atrăgătoare fizic dacă-ţi plăceau statuile. A vorbit cu vocea ei de suprafaţă.
— Câh!
Aşa că s-a urcat în autobuz, care a pornit-o hurducându-se peste Podul Vechi până la Chipwick, apoi peste dealuri până în următoarea vale, în satul Wandicott, unde Fido a reuşit să-i iasă în întâmpinare. A uitat de ofensă, reuşită sau nu. Totuşi a trebuit să joace teatru şi n-a reuşit să intre în rol până la capăt. Pentru că, deşi cele cinci zile erau prea pline ca să fie neplăcute efectiv, ea le-a trăit într-o stare de permanentă încântare (mi-e inima plină de cântec) pentru că avea o listă de detalii despre şcoală pe care voia să le afle şi le putea bifa în minte unul după altul, chiar dacă de unele trebuia să te apropii în vârful picioarelor, ca de o pasăre pe ouă. Dacă Fido ar fi avut un dram de minte în plus sau ar fi fost puţin mai puţin preocupat de splendorile propriei anatomii, poate că interesul ei insistent pentru rolul fiecăruia i-ar fi stârnit bănuieli. Şi băieţeii au încântat-o, erau drăgălaşi, să-i mănânci, nu alta. Nu-i spuneau nici „domnişoară“, nici „Sophy“. De la cel mai mare la cel mai mic, cu toţii i se adresau solemn cu „domnişoară Stanhope“. Îi deschideau uşile, ridicau orice îi scăpa pe jos. Dacă-i punea vreo întrebare unui băiat, acesta nu-i răspundea „De unde să ştiu eu?“, ci „Mă interesez pentru dumneavoastră, domnişoară Stanhope“ şi dădea fuga să facă întocmai. Era extrem de ciudat. În timp ce Fido lucra, ea găsea o oarecare plăcere în a-i privi pe acei băieţei delicioşi, atât de gingaşi şi de

drăgălaşi. Uitându-se la unul dintre aceste obiecte nepreţuite, s-a pomenit spunându-şi pentru sine: „Foarte frumos, puiuţ! Te-aş mânca!“

Cât despre Fido, a fost o uşurare că era în timpul antrenamentelor. Dar au făcut sex o dată. El a venit la ea, care stătea sub ulmii uscaţi, uitându-se la băieţi cum jucau cricket.

— Sophy, hai la mine în cameră după ce se dă stingerea. O să las uşa întredeschisă.

— Dar eşti în timpul antrenamentelor, dragule!

— Din când în când face bine la sănătate. Pe lângă asta…

— Pe lângă asta ce?

— Ei, suntem logodiţi şi aşa mai departe.

— Dragule!

— Draga mea! O, bine jucat, Belligham!

— Ce-a făcut?

— Dar să aştepţi să se dea stingerea, cum spuneam.

— Şi profesorul de serviciu?

— Moş Rutherford?

— Nu vreau să dau nas în nas cu el când îşi face rondul şi să pic de uşuratică.

Fido şi-a luat un aer viclean.

— S-ar gândi că te duci la veceu.

— Păi de ce nu vii tu la mine-n cameră, Fido?

— O să mă dea afară din cauza ta.

— Ce? Când sunt vremurile cum sunt? Pentru numele lui Dumnezeu, Fido, toată lumea crede… Adică uită-te şi tu la inelul ăsta! Suntem logodiţi! Trăim în anii ’70!

Fido a dat dovadă de o agerime neobişnuită.

— Ba nu-i adevărat, Sophy. Vai, în nici un caz. Nu aici.

— Ei. Şi tu poţi să te duci la veceu la fel de convingător ca mine.

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine că nu e în direcţia ta.

Aşa că fără chef, dar resemnată şi gândindu-se că era un preţ rezonabil pentru informaţia preţioasă care avea să se întipărească pentru totdeauna în căpşorul ei frumos, a acceptat să meargă la el în cameră; ceea ce a şi făcut în acea noapte. Niciodată nu se simţise atât de indiferentă, atât de departe de

senzualitate sau de emoţie. A stat ca lemnul, ceea ce pentru Fido părea să fie la fel de plăcut ca o participare deplină. După ce şi-a făcut plăcerea, după ce s-a descărcat, în termenii ei, n-a mai fost în stare nici de cel mai mic gest de afecţiune faţă de el. I-a vorbit în şoaptă, cum cereau împrejurările.

— Ai terminat?

A fost o adevărată plăcere să se întoarcă, singură, în camera pe care i-o găsise soţia directorului. A doua zi, ca şi cum sexul ar fi fost ceva care crea distanţă între ei în loc să-i apropie, s-au despărţit cu un sărut abia schiţat.

— La revedere, Sophy!

— La revedere, Fido! Succes cu deltoizii!

De data aceasta s-a dus direct la apartament. Gerry era acolo, se întorsese după o ieşire la bar care se prelungise până spre plictiseala după-amiezii. El a ridicat capul de pe pernă şi a privit-o cu ochi ceţoşi cum îşi arunca cele patru pungi de plastic de cumpărături pe pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Doamne, Gerry, arăţi într-un mare hal!

— Trebuie să mă duc la budă. Faci şi tu…

— O cafea?

Era cafea instant şi el a găsit-o gata pregătită când a ieşit de la veceu. Şi-a trecut ambele mâini prin păr şi s-a uitat lung în oglinda de bărbierit fixată pe policioara fostului şemineu cu focar deschis.

— Doamne!

— De ce nu plecăm din cocina asta? Să facem rost de un cuibuşor mai ca lumea. Nu trebuie să trăim în Jamaica.

El s-a prăbuşit pe marginea patului şi a luat cafeaua, care l-a absorbit total. Apoi, sprijinindu-şi cu o mână capul plecat, i-a întins cana goală cu cealaltă mână.

— Mai vreau. Şi pastilele. Sunt într-un cornet de hârtie, în stânga sus.

— Sunt…

— Mă ia durerea de cap din cauza ta. Se poate să-ţi ţii gura, colega?

De data aceasta, şi-a turnat şi ea o cafea şi s-a aşezat lângă el pe pat.

— Cred că Phyllis e de vină.

— Ha? Phyllis?

— Doamna Appleby. Soţia directorului.

— Ce treabă are ea în chestia asta?

Sophy a zâmbit în sinea ei.

— Mă instruieşte. Am trecut de prima inspecţie cu brio. Nevasta directorului. Acum a trecut la – nu ţi-ar veni să crezi. Femeile trebuie să aibă mare grijă de ele, mai ales când sunt băieţei prin preajmă.

— Viol?

— Nu, odiosule!

— Ştiu cuvântul ăsta. Ai vorbit cu băieţeii.

— Am ascultat. E vorba de igiena personală, dragule. Tot insistă pe chestia asta.

— I se pare că puţi. Emanaţii corporale, cum li se spune.

— Parfum. Tot insistă pe chestia asta. „Eu folosesc doar o picătură, Sophy dragă."

Ea s-a lăsat pe spate, în pat, şi a început să râdă la tavan. El a rânjit şi şi-a îndreptat ţinuta ca sub efectul cafelei sau al pastilelor sau al tuturor la un loc.

— Oricum, ştiu ce-a vrut să spună.

— Put?

El a întins absent o mână şi a început să-i frământe sânul care-i era mai aproape.

— Jos labele, Gerry! Nu-i momentul potrivit.

— Eşti epuizată de libidoul colosal al lui Fido. De câte ori te-a avut?

— Nu m-a avut deloc.

Gerry a lăsat cana pe podea, i-a luat-o şi pe a ei, a lăsat-o jos, apoi s-a întors, prinzând-o parţial sub el. I-a vorbit zâmbindu-i şi privind-o în ochi.

— Mare mincinoasă mai eşti, drăguţă.

— Dacă e s-o luăm aşa, scumpete, ia spune de câte ori ţi-ai tras-o câtă vreme fetiţa ta a absentat motivat?

— Nici măcar o dată, tanti, să mă bată Dumnezeu dacă te mint.

Apoi au început să râdă unul la altul, ca nişte gemeni. El s-a aplecat şi şi-a apropiat capul de al ei, cu faţa în jos. Şi-a vârât faţa în părul ei şi a şoptit, cu răsuflarea gâdilându-i urechea:

— Mi s-a făcut aşa de tare că dacă ţi-o vâr acum printre ţâţe o să-ţi clănţănească dinţii-n gură.

Dar n-a făcut-o. A rămas întins acolo, respirând uşor, mai uşor decât Fido. Ea şi-a eliberat un cârlionţ şi i-a zis tot în şoaptă:

— Am răspuns la toate întrebările astea.

— Băiatul de aur o să fie mulţumit de tine. Sper că-i dai înainte, da?

— Şi Bill o să fie mahmur?

— Ăsta nu e mahmur niciodată. Dumnezeu e prea bun cu el. De ce?

— Aoleu, Doamne! Încă un consiliu de război!

El s-a uitat la ea, clătinând întrebător din cap.

— Uneori am senzaţia că eşti… Tu nu te laşi niciodată păgubaşă, nu?

Aşa că s-au întâlnit încă o dată în trei în camera întunecoasă, iar cei doi bărbaţi s-au aşternut la vorbă. Ea n-a făcut nici o sugestie, mulţumindu-se să răspundă la întrebările lor despre organizare. Dar devenea din ce în ce mai clar că se desprinseseră de lumea reală, pătrunzând pe tărâmul fanteziei. O vreme i-a urmat şi ea, după care, plictisită, a început să-şi inventeze propriile fantezii, imagini care i se perindau prin minte, visuri imposibile visate cu ochii deschişi, pe care le recunoştea drept ceea ce erau. Aveau să aducă un elicopter cu un cârlig cu care să prindă la propriu pe unul dintre prinţişorii negri, ciocolatii sau albi. Aveau să sape un tunel secret. Aveau să capete trupuri invulnerabile şi o forţă de neînvins, ca să meargă înainte în timp ce gloanţele le ricoşau din piele, iar mâinile oamenilor alunecau pe trupurile lor supraomeneşti. Sau ea devenea atotputernică şi putea schimba lucrurile după bunul-plac, aşa că băiatul era luat pe sus din pat şi purtat prin văzduhul mut până în locul – care loc? Dezmeticindu-se cu un fior, a văzut care era locul şi unde era. Iar odată cu locul a apărut şi ideea, de parcă ar fi gândit-o locul, şi nu ea.

Cei doi bărbaţi amuţiseră şi o priveau. Ea nu-şi amintea să fi vorbit, ci doar că le zâmbise adormită când unuia, când altuia. Şi-a dat seama cât erau de uşuraţi că toată povestea se dovedise a fi imposibilă. Când a deschis gura, cuvintele i-au fost la fel de blânde ca zâmbetul.

— Da. Dar dacă ar fi o explozie puternică şi un incendiu în timpul nopţii, atunci ce-ar mai face?

Tăcerea s-a prelungit. Într-un sfârşit, Gerry a vorbit, pe un ton atent controlat.

— Asta nu ştim. Nu ştim care parte ar arde. Nu ştim unde s-ar duce copiii. Nu ştim nimic. Asta ne-a scăpat. Chiar dacă ne-ai spus atâtea.

— Are dreptate, donşoară. Sophy.

— Mă rog. O să mă mai duc acolo. O să mă duc cât de des e nevoie. Ne-am apucat de-o treabă şi n-o să…

Bill s-a ridicat brusc.

— Ei, atuncea, mai vedem când te întorci. Frăţică!

Ceilalţi doi au aşteptat până a ieşit.

— Fruntea sus, Gerry! Visează şi tu cu ochii deschişi la bani!

— Măi să fie! Aşa laş să fie Bill? Numai să ai mare, mare grijă, fetiţa mea de zahăr!

— Problema e că n-am un pretext bun să mă duc iar.

— Pasiunea.

— Eu cică lucrez la Runways, prostea.

— Zi că ţi-au tras un şut.

— Îmi stric imaginea.

— Le-ai tras tu lor un şut. Ai ambiţii mai mari.

— Dar nu pot să mă întorc fuga la Fido…

— Du-te isterizată şi spune-i că te-a lăsat borţoasă.

— Borţoasă?

— *Enceinte*. Gravidă.

Pauză.

— Cum îţi spuneam, domnule mareşal, nu mi-am tras-o cu el.

— Spune-i că l-am făcut tată.

Apoi au început să se rostogolească unul peste altul cu explozii de chicoteli şi hlizeli care s-au transformat brusc în sex – concentrat, ofensat, experimental, libidinos, lung, lent şi lacom. După ce orgasmele lor nesincronizate i-au slăbit, întinsă în patul răvăşit, în lumina cenuşie care intra pe fereastra murdară, Sophy nu s-a mai obosit nici măcar să-şi refacă rujul, ci a rămas zăcând acolo într-un soi de transă docilă.

— Într-o bună zi, Gerry, o să fii cel mai pervers moş.

— Ba tu o să fii o babă perversă.

Lumina cenuşie a trecut peste Sophy ca un val.

— Nu. Eu nu.

— Tu de ce nu?

— Nu mă întreba. Oricum n-ai înţelege.

El s-a ridicat brusc în capul oaselor.

— Suntem clarvăzătoare, ai? Trezeşte-te. La ce te-oi ţine oare?

— În luxul ăsta orbitor?

— Ai şi tu o calitate, îngeraş. Nu eşti feministă.

Asta a făcut-o să râdă.

— Îmi place de tine, frate geamăn. Chiar îmi place! Cred că eşti singura persoană pentru care…

— Da? Da?

— Nu contează. Cum spuneam, o să mă duc. Pot să zic că mi-am lăsat inelul acolo. E aşa de scump, dragă, şi nu e vorba doar de bani, ci de valoarea sentimentală – o, Fido, dragule, am făcut un lucru îngrozitor! Oare mă vei putea ierta vreodată? Nu, nu e vorba de Gerry, dar am pierdut inelul nostru, iubitule! Păi normal că am plâns! Vai, dragule, trebuie să fi costat două lire cincizeci pe puţin – de unde mai facem noi rost de atâta bănet? Ştii, Gerry e… Care-i cel mai nasol lucru posibil?

— Tu eşti nasoală când dai de pomană.

— La un moment dat o să te plesnesc.

— Mmmm…

— Ţii tu inelul ăsta nenorocit? Nu – dacă stau să mă gândesc, mai bine să-l găsesc undeva în şcoală, nu? Mai convingător.

— Nu uita să cauţi sub perna lui Fido.

— Eşti cel…

Apoi, de la atâtea complicaţii prea mari ca să poată fi înţelese, de la atâtea minciuni nerecunoscute, deşi conştientizate, din cauză de presupuneri, de încurcături şi de sordid, s-au prăbuşit unul în braţele celuilalt, zguduindu-se amândoi de râs.

Aşa că ea s-a întors cu inelul la şcoala Wandicott şi a avut un şoc. În primul rând, când Fido a aflat că inelul s-a pierdut, s-a înfuriat chiar foarte rău şi i-a spus cât costase. În nici un caz două lire jumătate, ci mult mai mult, şi nici măcar nu fusese achitat în totalitate. În al doilea rând, vestea că domnişoara Stanhope cea drăguţă îşi pierduse inelul de logodnă s-a răspândit ca un fulger în toată şcoala, paralizând-o. Toată şandramaua s-a

reorganizat. Profesori pe care nu-i ştia după nume s-au dovedit a fi conducători de oşti. Iar băieţii… Dar sigur că, deşi servea perfect scopului ei, operaţiunea a fost pe undeva stânjenitoare. Directorul, doctorul Appleby, a insistat pe lângă toată lumea că mai întâi de toate trebuiau reconstituite cu precizie absolut toate mişcările domnişoarei Stanhope în timpul sejurului petrecut la şcoală. Şi, chiar dacă Phyllis Appleby a reuşit, cu uşurinţa dată de exerciţiu, să-i devieze remarcile astfel încât să sune cât mai puţin insinuante şi stupide, sămânţa fusese totuşi aruncată. Astfel, vestea că domnişoara Stanhope îşi vizitase logodnicul în cameră ca să-i vadă fotografiile a fost primită cu o solemnitate scârţâitoare. Sophy a reuşit să plângă, cu un succes nebun. Phyllis i-a explicat cu blândeţe lui Fido că era un bărbat tare norocos, că inelul era doar un inel şi că orice fată simţea de fapt nevoia ca logodnicul să-i confirme că era de zece mii de ori mai preţioasă decât un simplu obiect. Directorul aproape că şi-a pierdut răbdarea cu Fido.

— Ştii ce spune Biblia, Masterman. Femeia bună e mai preţioasă ca rubinele.

— Era un opal.

— Mă rog. Doar nu suntem superstiţioşi, nu?

A fost o mare uşurare când Sophy sau meşterul şcolii – partea asta rămâne neclară – au găsit inelul sub unul dintre ulmii uscaţi. Probabil că meşterul îl găsise, pentru că ea a putut fi auzită în timp ce-i mulţumea călduros şi-i zâmbea dulce, chiar aşa slut cum era. Dar când i-a spus lui Fido că ar trebui să-i dea omului o recompensă, Fido a reacţionat de parcă nu l-ar fi văzut şi nici n-ar fi auzit vreodată de el. Singurul lucru cu adevărat neplăcut a fost că Phyllis a insistat să ia maşina şi să iasă împreună la o plimbare. O, lasă lecţia de citire! O putea ţine ea, câtă vreme nu trebuia să-i înveţe pe omuleţi cum se scrie „accept“. Ia duceţi-vă voi doi, tinerii, să staţi un pic singurei. Fido, nu te bosumflat! Şi nu fi necioplit! Fetele nu sunt ca soldaţii tăi, să ştii! Au nevoie… Sophy, ia să-l tragi tu niţeluş de urechi. Mergeţi să vedeţi catedrala – latura dinspre apus e pur şi simplu minunată!

Aşa că au plecat cu maşina. Fido conducea indispus şi neîndemânatic, după care s-a mai înmuiat, pentru ca mai apoi să se încingă puţin şi să devină drăgăstos. Bucuroasă la ideea că era ultima oară când era nevoită să-

l suporte, Sophy i-a explicat că nu era o zi potrivită. Ştia cum stă treaba cu fetele, nu? Părea să ştie asta, dar altceva mai nimic. Iar vestea l-a făcut iar să se îmbufneze.

Sophy a fost cuprinsă dintr-odată de lehamite faţă de el. O lehamite care s-a extins chiar şi la Gerry, Bill, Roland şi la tot neamul bărbătesc. Diseară nu mă întorc la apartament, şi-a zis ea. O să sun la bar şi o să le zic să-i transmită un mesaj lui Gerry şi o să dorm la grajduri şi mai dă-o dracului. Am nevoie de ceva mai mare, am nevoie de ceva… Am… Respect? Admiraţie? Frică? Nevoie?

I-a cerut s-o lase pe strada principală din Greenfield şi, pentru că era atât de pornită împotriva lui, fata de la suprafaţă a luat-o grăbită pe stradă pe Sprawson, părând şi mai strălucitoare. A trecut fluturându-şi nepăsătoare pungile de plastic pe lângă spălătorie, pe lângă restaurantul chinezesc care vindea mâncare la pachet, pe lângă Timothy Krishna, Biroul de pompe funebre Portwell, Croitoria de lux pentru bărbaţi Subadar Singh. A salutat-o veselă pe doamna Goodchild în timp ce se apropia de uşa de la intrare, care-şi păstrase splendoarea de secol XVIII. S-a strecurat pe uşă în hol şi un angajat al firmei de avocatură care mergea în direcţia opusă a sperat să fie o clientă, deşi se temea că nu e. Iar Edwin Bell, care urca scările spre apartamentul lui de deasupra firmei de avocatură şi-a zis: ştiu cine intră aşa vioaie, ca o adiere. Sophy, s-a întors draga de Sophy! Sophy a ascultat în faţa camerei cu coloane, dar n-a auzit nimic, aşa că a intrat direct să dea un telefon.

— Tati!

El a acceptat un sărut grăbit, dar a început să ţipe când braţul ei a atins în treacăt masa.

— Ai grijă ce faci! De ce naiba trebuie să aveţi voi, fetele, două mâini stângi? Tu parcă erai… Cealaltă – Antonia – unde-i?

— De unde să ştiu eu? Nimeni nu ştie.

— O, normal. Mă rog. Sper că nu vă închipuiţi nici una că mai dau bani să vă plimbaţi voi cu avionul. Dacă e vorba de bani, eu îţi spun de-acum…

— Nu e vorba de bani, tati. Pur şi simplu am venit să te văd. Până la urmă, sunt fiica ta. Ai uitat?

— Vrei să dai un telefon.

Tăcere.

— Poate mai încolo. Ce-i chestia asta?

El s-a uitat în jos la piesele împrăştiate şi a început să le rearanjeze pe mica maşinărie.

— Ei zic că-i un computer, dar de fapt nu e. Eu aş zice că-i mai degrabă calculator. Reţine nişte variabile, după care…

— Gândeşte?

— Ăştia nu v-au învăţat nimic la şcoală? Na! Ia uite ce mutare. E o idioţenie. M-am prins cum să-l fac mat cu albele din opt mutări. Şi mai costă şi sute de lire!

— De ce te oboseşti?

— Trebuie să-mi dau cu părerea despre el. Mă interesează vag să-mi dau seama, judecând după ce face, cum anume e conceput. Îmi aminteşte de vremurile când făceam decriptare.

Ea şi-a luat bagajele să plece şi s-a distrat văzându-l cum se lasă pe spate şi face un efort deliberat ca să pară interesat, ca un tată dintr-o carte.

— Mă rog. Cum merge, ăă, Sophy?

— Era prea mare plictiseala la agenţie.

— Agenţie? O, da!

— Mă gândesc să-mi caut altceva.

El stătea cu degetele împreunate, cu picioarele întinse sub birou, şi o privea pieziş. A zâmbit şi faţa i s-a luminat, a căpătat o expresie complice – şi ea a înţeles imediat cu câtă uşurinţă trebuie să le fi convins pe tanti să iasă una după alta din dormitorul de pe palier.

— Prieten ai?

— Ei, tu ce crezi?

— Adică e ceva serios?

— Mă întrebi dacă mi-o trag cu vreunul?

El a început să râdă pe muţeşte, uitându-se în tavan.

— Să ştii că n-ai cum să mă şochezi. Şi noi ne-o trăgeam. Doar că nu ne exprimam aşa şi nu vorbeam atâta despre asta.

— Atâtea tanti care s-au perindat după ce mami a… plecat. Toni s-a cărat cu Butlerii ca s-o caute pe mami, nu?

— M-am gândit şi eu la asta.

Conştiinţa de la gura tunelului a vorbit, dar cu vocea fetiţei de la suprafaţă. Încetişor.

— Sper că nu ţi-ai neglijat jucăriile din atâta lucru.

— Jucării? Ce sunt jucăriile? Ce înţelegi tu prin jucării?

— Probabil că nici lui mami nu-i plăcea şahul.

El a început să se agite. Dar nu atât mişcându-se, cât printr-un soi de încremenire deliberată, din care vocea i s-a auzit pe un ton mai ridicat şi trădând o uşoară încordare.

— Poţi să foloseşti telefonul, dacă vrei. Eu plec. Presupun că e confidenţial. Dar despre ea nu mai vreau să vorbesc niciodată. Înţelege şi tu asta.

— Dar înţeleg!

El s-a încruntat la ea.

— Înţelegi pe naiba! Ce ştiţi voi? Chestiile astea, romantismele astea…

— Haide. Spune-i pe nume.

— Parc-ar fi o melasă împuţită. Te înghite, te îneacă, te leagă, te robeşte… Asta – şi a măturat cu un gest biroul, pe care zăceau de-a valma hârtii şi jocuri – asta e viaţa. Un interimat, o vorbă-n vânt, o pauză, un pic de curăţenie în plină mizerie, în udeală, lapte, scutece, ţipuială…

S-a oprit, apoi a continuat pe tonul lui obişnuit, rece.

— Nu vreau să par mojic. Dar…

— Dar eşti ocupat cu jucăriile tale.

— Exact.

— Nu prea suntem întregi noi, nu-i aşa?

— Ăsta-i un cuvânt foarte bun.

— Tu, mami, Toni, eu – nu suntem cum erau odată oamenii. E parte din destrămarea generală.

— Entropie.

— Nu-ţi pasă de noi nici măcar cât să ne urăşti, nu?

El a privit-o, foindu-se agitat.

— Cară-te, ăă, Sophy. Du-te şi lasă-mă.

Ea stătea în picioare la jumătatea distanţei până la uşă, între pungile de plastic pline de trancote. S-a uitat la fruntea lui încruntată, la pieptănătura lui de modă veche, cu cărare într-o parte, la guler şi la cravată, la favoriţii

cărunţi, la ridurile de pe faţa dezgolită, la faţa acvilină care rămânea totuşi atât de masculină. Şi brusc a înţeles. Întotdeauna fusese aşa, încă de la acea aniversare când îl pierduse pentru totdeauna, pe vremea dreptunghiului şi a fetiţei de-o şchioapă care privise în sus şi fusese subjugată, da, subjugată în acele câteva minute, o jumătate de oră. La fel era şi acum, dar altfel decât cu Gerry, Fido, Bill şi aşa mai departe: cu o pasiune amplă, cu rădăcini dincolo de acele stele unde „îmi place de tine“ era la fel de neînsemnat ca o bulă de aer într-un curs de apă, un nimic, o glumă…

Gura ei a început să vorbească pe un ton conspirativ, pe jumătate fata familiei, fiica îngrijorată, pe jumătate fugind de această ultimă ofensă.

— Dar ascultă, tati, nu poţi să trăieşti aşa, de unul singur. O să îmbătrâneşti. O să ai nevoie… Adică poţi să spui că sexul e trivial, dar cum te descurci, adică…

Atunci, stând în faţa lui, incapabilă să-şi desprindă ochii de pe chipul lui, cu gura severă, masculină, nasul acvilin, ochii care ar fi pătruns până la ea şi printr-un înveliş de cărămidă, atunci, cum stătea cu ambele braţe ţintuite pe lângă corp de sacoşele atârnânde, corpul ei splendid şi nătâng a trecut la cârmă, iar sânii neîncorsetaţi de sutien s-au ridicat în faţa lui, cu sfârcurile vulnerabile, delicate, incontrolabile, înrobitoare, întărite s-au ridicat şi au împins de materialul bluzei cu care era îmbrăcată într-un semnal vizibil de la o poştă. I-a văzut ochii desprinzându-se dintr-ai ei, apoi coborând pe faţa ei îmbujorată şi pe gât până la semnalul ostentativ. Gura ei s-a deschis, s-a închis, iar s-a deschis.

— Ce faci…

La aceste vorbe, pe care de-abia le-a auzit din cauza sângelui care-i pulsa în urechi, l-a văzut ridicând ochii ea. Şi el era roşu în obraji. Îşi trăsese mâinile, care erau acum încleştate pe braţele scaunului lui rotativ. Umărul dinspre ea era ieşit în afară, ca şi cum ar fi încercat să-l vâre între ei doi, şi o privea peste el. Apoi, de parcă ar fi ţinut să-şi demonstreze libertatea, curajul, puterea de a spune chiar şi ceea ce trecea drept de nespus, el i s-a adresat răspicat. Ba chiar a rotit puţin de scaun ca să-i arate că nu se ascunde deloc, nici măcar după umăr. Cuvintele lui erau tot atâtea lovituri, despărţindu-i, distrugându-i, alungând-o din camera jucăriilor, camera cu coloane, camera atât de ferită de oameni.

— Ce fac? Apoi, cu un soi de ură şuierată, a continuat: Vrei să ştii? Chiar vrei? Mă masturbez.

Şi aşa au rămas amândoi, el ghemuit în scaun, imobilizat de propriile-i mâini, ea lângă uşă, prinsă între sacoşe. Cu o atenţie exagerată, ca şi cum ar fi fost el însuşi o figurină, o marionetă pe care o rearanja, el şi-a schimbat poziţia, şi-a aplecat capul ca să se uite la maşinăria de jucat şah, răsucindu-şi şi împingându-şi corpul înainte şi ridicând mâinile pe rând de pe braţele scaunului. Bărbatul tipic la biroul lui, la slujba lui, cu afacerile lui, într-ale lui, el. Rostul oricărui bărbat.

Ea rămăsese acolo, în picioare. Dar de data asta, prezenţa de la gura tunelului n-a reuşit să se manifeste. Fata de la suprafaţă era prea prezentă. Îşi simţea faţa umflată, iar sub ochi şi în spatele ochilor i se aduna apă.

A înghiţit în sec, s-a uitat către fereastră, apoi iarăşi la profilul lui indiferent.

— Ca noi toţi, nu-i aşa?

El n-a răspuns, ci a rămas pe loc, uitându-se în jos la jocul lui de şah. A luat un pix în mâna dreaptă, pregătindu-l, dar fără să facă nimic cu el. Mâna cu pixul a rămas aşa, tremurând uşor. Ea se simţea ca de plumb, copleşită de o durere neaşteptată şi neînţeleasă. Iar furtuna de emoţie care umplea camera era aproape palpabilă şi pereţii îi dădeau cu siguranţă o formă cuboidă. Neînţeleasă, înţeles fiind un singur lucru, marea falie pe care el o crease între ei prin ceea ce nu existase, o nu, nici n-ar fi putut exista vreodată, şi-apoi despărţirea, adio, du-te învârtindu-te, un act de voinţă crud şi arogant.

— Ei…

Avea senzaţia că i se lipiseră picioarele de podea, că i se încleiaseră. Şi le-a desprins de podea cu un efort care a făcut-o să se clatine, s-a întors, trasă cel puţin parţial de greutatea din mâini, şi a făcut gesturile stupide de a deschide uşa mai larg, apoi de a o trage după ea cu piciorul. Uşa s-a închis, lăsând în urmă silueta cu mâna tremurătoare, iar ea a traversat iute coridorul, a reuşit cumva să deschidă uşa de sticlă, apoi a tras-o după ea cu piciorul, cum făcuse şi cu cealaltă uşă, a coborât scările mai mult de-a buşilea, a luat-o repede pe asfalt pe sub tufele de *buddleia*, pe lângă abundenţa de rozmarin şi mentă şi pe lângă trandafirii răzleţi năpădiţi de

propriii butuci. A urcat scara îngustă până în fosta ei cameră cu lucarne şi s-a prăbuşit pe divanul ei, confortabil şi rece. Şi a început să plângă, furioasă pe toată lumea. Şi în toată această furie şi-a auzit propria voce interioară spunând că marele secret era ofensa. Aşa că s-a uitat printre lacrimile fierbinţi, pe lângă furia şi ura faţă de ofensa care însoţea destrămarea, iar în prim-planul minţii i-a apărut ceva şi s-a uitat într-acolo. Era o fată (ei, n-avea un ou stricat în mână) care mergea pe poteca din grădină cu trupul ei de fată, cu mirosul şi cu sânii ei, o fată care s-a întors râzând în hol până la uşă, a deschis-o cu o smucitură, şi tot râzând i s-a oferit lui. Apoi un trup real, consistent de fată s-a împleticit în jos pe scări şi înainte pe potecă după fata-nălucă, a urcat treptele, a deschis uşa de sticlă. Iar maşina de scris electrică se auzea întruna, ţăcănind haotic în camera cu coloane, şi n-a putut, pur şi simplu n-a putut, corpul ei a refuzat, s-a opus, aşa că s-a îndepărtat, cu lacrimile şiroaie, s-a întors la divanul îmbâcsit şi s-a întins acolo, frustrată în dorinţa de a ofensa, cuprinsă de o furie mocnită care căpătase o formă fizică, o amăreală în gură şi în stomac, chiar mai rău, o arsură ca de acid.

Într-un sfârşit a rămas zăcând fără gânduri sau emoţii, cu o sensibilitate care nici nu comenta, nici nu critica, ci se reducea la un „eu sunt“ sau poate la un „este“ goale şi placide. Şi iar a apărut acel ceva lăuntric, fără de nume, lucrul care stătea şi se uita afară, din veac şi până-n veac. De-o veşnicie stătea la gura tunelului şi se uita şi ştia de existenţa acelui unghi negru care se întindea, tot mai larg, în spate, cât avea loc de întins. Lucrul acela a înregistrat tentativa eşuată de a ofensa, a consemnat-o. Ştia că aveau să se ivească şi alte ocazii de a ofensa. Ba chiar a rostit (în gând însă) un cuvânt: curând.

Sophy a devenit conştientă de divan, de spaţiu, de propriu-i corp, de propria-i banalitate. A simţit că o cută a plăpumii i se imprimase pe diagonală în obrazul drept mai adânc decât în mod obişnuit, obrazul fiind afânat de la infuzia de sânge cauzată de furie, ură şi ruşine. S-a ridicat şi-a aruncat picioarele peste marginea divanului. S-a dus la oglindă şi într-adevăr era acolo: o cută pe o faţă înroşită de lacrimi în jurul unor ochi chiar şi mai roşii.

Cusută cu lână pieptănată roşie.

Cine spusese asta? O tanti? Toni? Mami? El?

A început să vorbească singură cu însufleţire.

— Nu e bine deloc, drăguţa mea! Trebuie să reparăm stricăciunile, nu? Principala datorie a unei fete e să se facă dulce ca o acadea, o bucăţică a-ntâia, ce-ar spune scumpul nostru logodnic sau scumpul nostru iubit? Sau scumpul nostru…

Cineva urca foarte încet scara de lemn. Nu se auzea zgomot de paşi, ci doar un vag scârţâit sub greutatea unui corp. A văzut mai întâi un cap, o faţă, doi umeri. Era un cap cu păr negru şi cârlionţat la fel ca al ei. Pe faţa delicată se vedeau doi ochi negri. O eşarfă, un pardesiu lung, deschis, lăsând la vedere un costum cu pantaloni prea elegant pentru Greenfield, cu pantalonii vârâţi în nişte cizme lungi, cu toc înalt. Fata s-a îndepărtat de scară şi a fixat-o cu o privire inexpresivă. Sophy a fixat-o şi ea cu privirea. Nici una n-a spus nimic.

Sophy s-a căutat în geantă, a scos rujul şi oglinda şi a început să-şi retuşeze machiajul. I-a luat ceva timp. Când a fost mulţumită, le-a pus înapoi în geantă şi şi-a scuturat mâinile. S-a adresat familiar.

— Al meu n-ar intra aşa uşor sub o perucă. Ai şi lentile de contact. Sau l-ai tuns?

— Nu.

— Palestina. Cuba. Şi apoi… Ştiu eu de unde vii.

O voce slabă, care părea să vină de departe, s-a auzit dinspre faţa pe care machiajul desenase o altă faţă.

— Normal.

— E rândul Angliei, nu? Aroganţii naibii!

— Analizăm posibilitatea. Prospectăm.

Ca pentru a demonstra ce spusese, Toni a început să umble prin cameră fixând cu atenţie locurile de pe perete unde fuseseră fotografiile. Brusc, Sophy s-a simţit inundată de un soi de încântare irepresibilă, care ţâşnea spre suprafaţă din străfundurile corpului ei.

— Cu el te-ai văzut?

Toni a clătinat din cap. A luat în mână un rest dintr-o fotografie care rămăsese lipit de tencuială. Încântarea creştea întruna, forfotind.

— Ai zis „avem nevoie de tine“. Ei?

— Ei ce?
— Ai bărbaţi. Bani. Mai mult ca sigur.
Fără să-şi mişte picioarele, Toni s-a lăsat în jos, aşezându-se foarte încet la capătul divanului. Aştepta. Sophy s-a uitat prin lucarnă la ferestrele oarbe ale casei vechi.
— Am acces. Şi un proiect. Pricepere. Sunt de vânzare.
A fost rândul ei să se aşeze uşor pe divan, în faţa enigmaticelor lentile de contact.
— Antonia, dhraga mea. O luăm de la capăt! Iar n-o să ne avem decât una pe alta.

Partea a treia
UNU E UNU

Capitolul doisprezece

La magazinul Goodchild de lângă Sprawson, Sim Goodchild stătea în spate şi încerca să se concentreze asupra Lucrurilor Esenţiale. Nimeni nu-i cotrobăia printre rafturi, aşa că ar fi trebuit să fie uşor. Dar, şi-a zis el, cu avioanele care aterizau vâjâind din minut în minut pe aeroportul din Londra şi cu uriaşele camioane europene chitite să dărâme Podul Vechi, era imposibil să gândeşti. În plus, ştia că, dacă se gândea la Lucrurile Esenţiale (recuperare, cum îi spunea uneori), era foarte probabil ca în scurt timp să-l apuce depresia pe motiv că era prea gras, chel ca-n palmă şi cu o tăietură în colţul stâng al bărbiei, cu care se alesese în acea dimineaţă când îşi bărbierea falca. Desigur, ai putea munci, şi-a zis. Ai putea face nişte permutări şi te-ai putea amăgi lipind alte preţuri, ca s-o scoţi şontâc-şontâc la capăt cu tot cu rata inflaţiei. Era singura idee fezabilă în lumea veroasă a oraşului, mai ales dacă erai chel, bătrân şi n-aveai suflu. Puteai să cugeţi şi la ce puteai face ca om de afaceri în sens mai larg. Acţiunile pe piaţa petrolului erau bune şi aveau să rămână aşa până la sfârşitul vieţii lor. Le asigurau pâinea şi untul, dar nu şi gemul. Nici librăria nu le dădea gem. Ce era de făcut? Cum să-i atragi pe pakistanezi? Sau pe negri? Prin ce găselniţă irepetabilă, genială ar fi putut un anticar să smulgă atâţia albi din faţa televizoarelor şi să-i convingă să citească iar cărţi vechi? Cum să-i faci pe oameni să vadă cât de fundamental frumoasă, plăcută, umană chiar, e o carte frumos legată? Da. La asta te puteai gândi cu toată zarva, dar la Lucrurile Esenţiale nu. Era momentul de cogitaţie cotidiană când se obişnuise să fie împins de la spate de un fel de presiune interioară. Presiunea venea din amintirea propriilor limite şi atunci se ridica în picioare, pentru că altfel amintirile ar fi ocupat timp şi spaţiu, ceea ce era intolerabil. Cum stătea şi se uita peste Teologie, Ocult, Metafizică, Presă,

teancul de *Gentelman's Magazine*, bum! Tocmai episodul pe care ţinuse să-l evite, ridicându-se în picioare, a ţâşnit la suprafaţă.

Se întâmplase în urmă cu vreo lună, la licitaţie.

— 250 de lire, 250 de lire. Dă cineva mai mult? Ultima strigare pentru 250 de lire…

Moment în care Rubert Hazing de la Midland Books se aplecase spre el.

— Aici mă bag eu.

— Ce? Deşi lipseşte un an întreg?

Rupert rămăsese cu gura deschisă. Se uitase de la conducătorul licitaţiei înapoi la Sim. Fusese suficient. Cât şovăise Rupert, cărţile fuseseră adjudecate de Thornton din Oxford.

Fusese un act total gratuit, care nu-l ajuta cu nimic în afacere, dar îi punea beţe în roate lui Rupert. Din pură plăcere. Drăcuşorul interior făcându-şi de cap. Şi era imposibil s-o apuci pe lungul drum al reparaţiei, nu puteai să-i faci rost lui Rupert Hazing de toată colecţia din *Gentleman's Magazine* cu 250 de lire plus, să zicem, zece procente pentru el – nu se putea pentru că acest cel mai recent gest gratuit era, ca să schimbăm metafora, doar vârful grămezii. Grămada era un ditamai mormanul de gunoi, de bălegar, de zdrenţe împuţite, era un munte – indiferent ce-ai fi făcut, grămada era prea mare. De ce să iei gunoiul din vârful mormanului?

Sim a clipit, s-a scuturat, cum făcea de fiecare dată când ajungea în acest punct şi a lăsat grămada, regăsind lumina blândă din librărie. Era momentul îndrăzneţ şi cinic din fiecare dimineaţă când trecea printre Romane, Poezie, Critică literară pe de-o parte, şi Biblii, Cărţi de rugăciune, Bricolaj şi Hobby-uri de cealaltă parte. Era momentul când se dispreţuia pe sine şi-şi dispreţuia străbunii şi vechea afacere de familie care se ducea acum de râpă în mod inexorabil. Mai nou se obişnuise să se uite cu dispreţ la cărţile pentru copii pe care le aranjase, cu ani în urmă, într-un colţ al marii vitrine de sticlă. Prima oară când făcuse asta, Ruth nu spusese nimic când se întorsese de la cumpărături. Dar mai târziu, când îi adusese ceaiul la birou, aruncase o privire prin librărie.

— Văd că umbli la imaginea noastră.

El negase, dar sigur că era adevărat. Le văzuse pe fetiţele lui Stanhope venind pe stradă, ţinându-se de mână, şi avusese brusc senzaţia că fiecare

fir de praf din librărie era de plumb, că el însuşi era de plumb şi că viaţa (care trecea pe lângă el) era luminoasă şi inocentă asemenea celor două copile. Cu un fel de fervoare ascunsă începuse să cumpere cărţi pentru copii, şi încă noi, şi să le aranjeze în colţul stâng al vitrinei. Uneori, părinţii cumpărau câte o carte – de Crăciun şi poate foarte rar la câte o aniversare –, dar altfel vânzările erau ca şi inexistente.

Sim se întreba uneori dacă şi tatăl lui fusese animat de motive obscure, tainice când aranjase vitrina. Tatăl lui, raţionalistul, expusese un glob de sticlă, un set de I Ching cu beţigaşe şi un set complet de cărţi de tarot. Sim îşi înţelegea perfect propriile motive. Se folosea de cărţile pentru copii ca momeală pentru gemenele Stanhope, care erau un soi de substitut pentru propriii lui copii – Margaret, căsătorită, dar în Canada, şi Steven, bolnav incurabil, zăcând în salonul de spital unde părinţii lui se duceau să-l vadă săptămână de săptămână pentru câte o repriză de noncomunicare totală. Şi, într-adevăr, copilele strălucite intraseră în librărie, atât de mici că abia ajungeau la clanţă, dar cu acea siguranţă calmă pe care o au de obicei cei ce se ştiu privilegiaţi. Se uitaseră la cărţi cu atenţia solemnă cu care adulmecă pisoii. Deschiseră cărţi şi întorseseră pagină cu pagină, cu siguranţă prea repede ca să poată citi nu doar ele, ci oricine altcineva. Şi totuşi păreau să citească: cea bălaie, Toni, trecând de la o carte pentru copii la una pentru adulţi, apoi cealaltă chicotind în faţa unei ilustraţii, cu cârlionţii negri care-i acopereau căpşorul scuturându-se…

Ruth înţelesese, deşi trebuie să fi fost o pastilă amară pentru ea. Le servise cu limonadă şi tort în salon, dar ele nu mai veniseră. După asta, Sim a început să aştepte în prag când ele se duceau la şcoală, mai întâi cu bona, apoi singure. Ştia exact când să se posteze acolo, absent, şi să-şi primească măruntul dar pe care ele i-l făceau ca nişte regine.

— Bună dimineaţa, domnule Goodchild.

— Bună să vă fie dimineaţa, domnişoarelor Stanhope!

Şi s-au făcut tot mai frumoase. Ca în Wordsworth.

Ruth a ieşit din salon, pregătindu-se să iasă la cumpărături.

— Ieri m-am văzut cu Edwin. Am uitat să-ţi spun. O să treacă să te vadă.

Bell stătea în clădirea cu Sprawson. Aveau un apartament acolo. Pe vremuri, Sim îi invidiase pe Belli că locuiau atât de aproape de gemene. Dar asta se întâmpla demult. Demult, când fetele erau fetiţe – trecuseră zece ani de-atunci, deci de fapt nu era chiar aşa demult – şi depăşiseră stadiul cărţilor pentru copii. De parcă i-ar fi citit gândurile, Ruth a dat din cap spre colţul stâng al vitrinei librăriei.

— Ar trebui să încerci altceva.

— Ai vreo sugestie?

— Gospodărie. Publicaţiile BBC. Croitorie.

— O să mă gândesc.

Ea s-a îndepărtat pe Strada Principală, printre costumaţiile străine. Sim a încuviinţat din cap iar şi iar, fiind de acord în privinţa cărţilor pentru copii, dar ştiind că n-avea să le schimbe. Avea să le acopere praful de plumb. Aveau un mesaj încăpăţânat de transmis. S-a întors brusc la mormanul de cărţi de pe biroul lui. Erau cărţile din Langport Grange care trebuiau sortate şi pentru care trebuiau stabilite preţurile – muncă, muncă şi iar muncă!

Era o muncă agreabilă – munca asta îl făcuse să continue afacerea tatălui său. Licitaţia era un chin, pentru că era laş şi nu-i plăcea să rişte prea mult. Dar după, când se apuca să sorteze, era aproape ca atunci când căutai aur. Cum vedeai indiciul licăritor, te aşezai la pândă. Şi, după nesuferita licitaţie, uite că te alegeai cu prima ediţie a *Studiului introductiv în pictură pe sticlă* al lui Winstanley în stare perfectă! Mă rog, asta i se întâmplase o dată.

Sim s-a aşezat la birou, dar uşa s-a deschis cu o smucitură, s-a auzit soneria şi şi-a făcut apariţia Edwin în persoană, măreţ sau aspirând la măreţie, cu haina lui pepit şi fularul galben atârnându-i la gât – Bell, îmbrăcat tot ca un student din anii ’30, doar pantalonii Oxford mai lipsindu-i ca să fie un exponat de epocă perfect.

— Sim! Sim!

O pală de vânt, un vânt cum bătea la Edward Thomas[7] şi la George Borrow[8] pe câmpie, Natura cu „n“ mare, dar în acelaşi timp cultivată, educată şi sinceră în spirit.

7. Edward Thomas (1878-1917), poet şi eseist englez de origine galeză. Una dintre temele sale predilecte este Anglia rurală. (N. tr.)

8. George Borrow (1803-1881), autor englez de romane şi cărţi de călătorie. (N. tr.)

— Sim! Bunul meu Sim! Să-ţi spun cu cine m-am întâlnit!

Edwin Bell a intrat valvârtej în librărie şi s-a aşezat pe colţul biroului ca o doamnă în şa. A trântit pe birou manualul şi exemplarul din Bhagavad Gita pe care le ţinea în mână. Sim s-a lăsat pe spate în scaun, şi-a scos ochelarii şi a clipit către faţa entuziastă care abia se desluşea în contra luminii.

— Ce s-a mai întâmplat, Edwin?

— Omul – *ecce homo* – sper că nu-i o blasfemie chiar catastrofală şi nici nu cred că e, zău aşa, Sim… E o fiinţă absolut incredibilă cu un efect… Sunt – dacă-ţi vine să crezi – sunt… entuziasmat!

— Unde-i noutatea?

— În sfârşit! Chiar am senzaţia că… E dovada perfectă că cine are răbdare umflă potul cel mare. După atâţia ani – ştiu ce-o să spui…

— Nu voiam să spun nimic!

— Voiai să spui că lebedele mele au fost mereu gâşte până la urmă. Mă rog, chiar au fost. Recunosc fără probleme.

— Teozofie, scientism, mahatma…

Edwin s-a mai potolit puţin.

— Şi Edwina mi-a dat de înţeles cam acelaşi lucru.

Probabil că Edwin şi Edwina Bell fuseseră meniţi să se căsătorească încă de la începuturile universului. Evidenţa intenţiei nu stătea doar în coincidenţa de nume. Semănau atât de bine unul cu altul, încât pentru cine nu-i cunoştea foarte bine aveau, prin raportare la celălalt, un aer de travestiţi. Pe lângă asta, Edwin avea o voce prea subţire pentru un bărbat, iar Edwina, o voce prea groasă pentru o femeie. Sim încă se cutremura amintindu-şi una dintre primele conversaţii telefonice avute cu ei. Răspunsese o voce subţire, aşa că zisese: „Bună, Edwina!“ La care vocea răspunsese: „Dar Sim, sunt Edwin!“ Iar următoarea dată îi răspunsese o voce groasă, aşa că spusese: „Bună, Edwin!“ doar ca să i se răspundă: „Dar Sim, sunt Edwina!“ Când o luau pe Strada Principală dinspre Sprawson sau dinspre apartamentul lor din clădirea cu Sprawson, purtau amândoi cam acelaşi tip de fular, fluturând din acelaşi tip de palton deschis. Edwina avea

părul ceva mai scurt decât Edwin şi era ceva mai pieptoasă. Era o deosebire utilă.

— Cred că Edwina a avut întotdeauna mai multă glagore decât tine.

— Ei, Sim, spui şi tu aşa pentru că aşa se spune despre neveste când nu-ţi vine nimic altceva. Eu îi spun Sindromul Nevesticii.

A sunat telefonul.

— Da? Da, avem. Aşteptaţi o clipă, vă rog. E în stare bună. Şapte lire şi zece, totuşi – pardon, şapte lire cincizeci. Avem adresa dumneavoastră? Bun. Bine atunci.

A pus receptorul în furcă, a notat ceva în agenda de pe birou, apoi s-a lăsat iar pe spate şi a ridicat ochii la Edwin.

— Ei? Să te-auzim!

Edwin şi-a netezit părul la ceafă cu un gest identic cu al Edwinei. Asta înseamnă să creşti împreună.

— Ziceam de omul ăsta. Omul în negru.

— Am mai auzit-o pe-asta. Omul în negru. Femeia în alb.

Edwin a izbucnit pe neaşteptate într-un râs jubilatoriu.

— Dar nu-i adevărat, Sim, nu-i adevărat! Nici dacă te străduiai nu nimereai mai pe lângă! Astea-s chestii literare, ce zici tu acum!

— Doar sunt librar, la urma urmei.

— Dar nu ţi-am spus…

Edwin stătea aplecat peste birou, pieziş, cu ochii strălucind de entuziasm, cu gura deschisă, cu nasul lui scurt ieşit în afară de curiozitate, de înfierbântare, de emoţia anticipării. Sim a clătinat din cap cu o afecţiune plictisită, dar binevoitoare.

— Crede-o pe Edwina, Edwin. E mai pieptoasă decât tine… O, Doamne, de ce-oi fi spus asta… Vreau să zic…

Dar şi de această dată, aşa cum se întâmplase de atâtea ori cu atâţia oameni, n-o mai putea drege. Circulau zvonuri în legătură cu viaţa sexuală a soţilor Bell, zvonuri pe care le auzise toată lumea, dar nimeni nu ştia… Oare Bell roşea acum în contra luminii sau mai bine zis îi năvălea sângele în obraji, cu entuziasmul lui vesel transformat în furie? Sim a sărit în picioare şi a lovit cu pumnul în birou.

— O, fir-ar ea să fie de treabă! De ce fac din astea, Edwin? De ce Dumnezeu trebuie să fac din astea?

În sfârşit, Bell şi-a ferit privirea.

— Ştii că la un moment dar era cât pe ce, dar cât pe ce să facem o plângere pentru calomnie?

— Da, ştiam. Ştiu. Aşa se spune.

— Cine spune?

Sim a făcut un gest vag.

— Lumea. Ştii cum e.

— Chiar că ştiu, Sim. Chiar că ştiu.

Apoi Sim a rămas tăcut o vreme, nu pentru că n-ar fi avut nimic de spus, ci pentru că avea prea multe. Tot ce-i trecea prin cap avea dublu înţeles sau putea fi greşit interpretat.

Până la urmă, a ridicat ochii.

— Doi bătrâni. Ţine minte asta. Mai avem doar câţiva ani. Devenim cam ţepoşi, cam ridicoli, poate, mai mult decât ne… mai mult decât îmi stă în fire, dacă aşa ceva e posibil. Doar că mai mult de atât nu poate fi, nu poate fi, nu-i aşa? Genul ăsta de interes mărginit, sâcâitor pentru fleacuri – aş face aşa şi pe dincolo dacă n-ar fi aşa şi pe dincolo, ai citit ziarele, ce zice la televizor, ce face Steven, ţi-o dau cu optzeci şi cinci de penny cu tot cu timbru poştal – fără să te afunzi vreodată în zonele care trebuie să fie mai adânci… Am şaizeci şi şapte de ani. Tu ai… cât? Şaizeci şi trei. Şi e plin de pakistanezi, de negri, de chinezi, de albi, de derbedei şi de pierde-vară…

S-a oprit, întrebându-se de ce insistase atât. Edwin s-a foit la capătul biroului, s-a ridicat în picioare, privind lung spre Metafizică.

— Zilele trecute am predat o oră întreagă desfăcut la prohab.

Sim a rămas cu buzele strânse, dar a icnit o dată sau de două ori pe dinăuntru. Edwin n-a dat semne că ar fi observat. Privea drept printre şirurile de cărţi, cât mai departe.

— Edwin. Îmi povesteai de tipul ăsta.

— A, da!

— Un călugăr franciscan? Un mahatma? Reîncarnarea primului Dalai Lama, care vrea să construiască un Potala în Ţara Galilor?

— Mă iei peste picior.

— Scuze.

— Oricum, nu era Dalai Lama. Era doar un lama.

— Scuze. Scuze.

— Dalai Lama trăieşte încă, deci n-avea cum să fie.

— O, Doamne!

— Dar acum – după – m-am pomenit nu că plâng, cuvântul ăsta are o conotaţie infantilă, puerilă, ci că lăcrimez. Dar nu de tristeţe. De bucurie.

— Şi de tristeţe.

— De data asta nu.

— Cum îl cheamă? Îmi place să am un nume ca reper.

— Atunci eşti pe lângă, dragul meu, total pe lângă. Ăsta e şi şpilul. Fără nume. Uită de ele. Ignoră-le. Gândeşte-te ce încâlceală, ce haloimăs, ce complicaţii năvalnice, ridicole ne-a adus limbajul nouă şi noi lui. O, pe toţi dracii, m-a apucat oratoria acum!

— Vrea să se lepede de limbaj şi a abordat două persoane, pe tine şi, prin tine, pe mine, care depindem în primul rând de limbaj ca să ne asigurăm existenţa! Uită-te la cărţile astea.

— Le văd.

— Gândeşte-te la orele tale.

— Aşa, şi?

— Nu pricepi? La un moment dat ziceai că mai tare ţi-e frică de gafe decât de păcat. Fix la momentul ăsta ţi se cere să faci un sacrificiu imens care să ne întoarcă lumile – lumea – cu fundu-n sus – îndepărtarea voită de lumea consemnată, tipărită, radiodifuzată, televizată, înregistrată pe casete, pe discuri…

— Nu, nu.

— Dumnezeule mare, Sim, eşti mai bătrân ca mine! Cât mai ai? Cât mai poţi aştepta? Ascultă-mă pe mine – la asta, Edwin a făcut un gest atât de amplu, încât i s-a desfăcut paltonul – asta e!

— Ştii, ciudăţenia e că nu mă interesează dacă mai am mult sau puţin. O, sigur. Nu vreau să mor. Dar oricum, de murit nu mor, nu? În orice caz, nu azi, cu un dram de noroc. O să vină şi ziua aia şi n-o să-mi placă. Probabil. Dar nu azi. Azi e pentru infinit şi trivial.

— Nu vrei să rişti?

— Prevăd renaşterea Societăţii Filozofice.
— N-a murit niciodată.
— Atunci reluarea. Ce atenţi suntem la cuvinte!
— Transcendentalismul…
Cuvântul a avut asupra lui Sim efectul unui declanşator. Pur şi simplu a renunţat să mai asculte. Roata cea mare, desigur, şi universul hinduşilor, despre care se presupunea că e identic cu cel pe care-l descopereau fizicienii. Skande şi avataruri, declinul galaxiilor, aparenţă şi iluzie – şi, în tot timpul ăsta, discursul lui Edwin se apropia tot mai mult de cele ale personajelor din romanele mai puţin reuşite ale lui Huxley! Atunci Sim a început să-şi repete în gând propria-i poziţie. Totul e rezonabil. Totul e la fel de rezonabil. Cred în toate astea aşa cum cred în tot ce nu se vede; aşa cum cred în universul care se dilată, adică exact cum cred în bătălia de la Hastings, aşa cum cred în viaţa lui Isus, aşa cum cred în… E un fel de a crede care nu mă atinge cu nimic. E un fel de a crede de categoria a doua. Convingerile mele sunt ca mine: multe şi mărunte.
Apoi a reînceput să-l audă pe Edwin, aşa că a ridicat privirea spre el şi a dat din cap, o minciună tipică, insignifiantă, care voia să spună: da, înţeleg ce spui, eram atent. Faptul că Edwin vorbea în continuare i-a trezit brusc obişnuita mirare în faţa simplului fapt de a Exista şi în faţa simplului fapt că tot ceea ce considera a fi real – o convingere profundă de data aceasta, nu una de categoria a doua – era doar propria-i persoană, pentru că simţea cum gândeşte că simte cum gândeşte că se simte perfect conştient de tot şi de toate…
S-a pomenit încuviinţând iar din cap. Edwin vorbea în continuare.
— Deci spune tu. De unde a ştiut el că sunt un căutător? Ce, scrie pe mine? Îmi scrie în frunte, ca un semn de castă? Am crestături tribale pe obraji? Lăsând la o parte detaliile tehnice, clarviziunea, al şaselea simţ, percepţia extrasenzorială, globul de cristal, vederea, Darul – pur şi simplu a ştiut! Şi, cum mergeam aşa, mi-am dat seama – atunci mi-am dat seama că nu vorbea, ci…
Edwin s-a întrerupt, luându-şi o expresie cât de secretoasă îi permiteau trăsăturile de om deschis.
— N-o să-ţi vină să crezi, Sim. Nu el a vorbit. Ci eu.

— Dar fireşte!

— Nu, nu, nu pentru mine! Pentru el! Cumva îi găseam eu cuvintele – n-am rămas niciodată în pană…

— Cum nu rămâi niciodată. Amândoi avem ceea ce mama mea numea limbariţă…

— Exact! Exact! El la un capăt, eu la celălalt. Apoi, cum mergeam noi pe poteca acoperită cu pietriş spre ulmii pe care încă nu i-au tăiat, în bătaia ploii şi a vântului care ba era, ba nu era…

Edwin s-a oprit. S-a ridicat de la birou. Şi-a vârât mâinile adânc în buzunare. Paltonul i s-a închis în faţă ca o cortină trasă.

— N-am vorbit doar în cuvinte.

— Oi fi cântat, te pomeneşti.

— Da, a spus Edwin, fără cea mai vagă urmă de umor. Exact aşa! Adică asta înseamnă că ce-am simţit eu nu poate fi exprimat în cuvinte; şi am simţit cum te văd şi cum mă vezi.

Un băieţaş negru şi-a lipit faţa de vitrină, a scrutat adâncurile impenetrabile ale librăriei, apoi a fugit. Sim s-a uitat iar la Edwin.

— Întotdeauna vine momentul când trebuie să te cred pe cuvânt. Nu înţelegi, Edwin, că mă ţine-n loc un soi de politeţe socială? Niciodată n-am putut să-ţi spun în faţă adevărata mea părere.

— Vreau să vii cu mine. În parc.

— Ai stabilit o întâlnire?

— Îl găsim acolo.

Sim şi-a netezit cu mâna chelia, apoi s-a scuturat de iritare.

— Nu pot să plec de la librărie când am chef. Ştii asta. Iar Ruth e la cumpărături. N-am cum să plec până…

S-a auzit clopoţelul din magazin şi bineînţeles că era Ruth. Edwin s-a întors iar către Sim cu un aer victorios.

— Vezi?

De data aceasta, Sim s-a enervat de-a binelea.

— Asta-i o vulgaritate!

— Toate se leagă. Bună dimineaţa, Ruth.

— Edwin.

— Merge treaba, draga mea?

— Aşa, câte un bănuţ acolo. Nimic deosebit.

— Tocmai spuneam că nu pot pleca de la librărie.

— O, cum să nu. Am o gustare rece de prânz. Îţi ţin eu locul fără probleme.

— Ai văzut, dragă Sim, şi de data asta? O vulgaritate, desigur!

În faţa insistenţelor, Sim s-a încăpăţânat.

— Nu vreau să vin!

— Du-te cu Edwin, dragă. O să-ţi facă bine. Aer curat.

— N-o să-mi facă nici un bine, să ştii. Niciodată nu-mi face.

— Hai sus.

— Nu înţeleg de ce… Fii atentă, Ruth, dacă apare cineva de la Graham's, spune-le că nu avem Gibbonul complet. Lipseşte un volum de la Diverse. Dar *Creşterea şi descreşterea* o avem completă, în stare bună.

— Aia e prima ediţie.

— La *Creşterea* preţul rămâne cum ne-am înţeles. Pentru restul mai negociem.

— O să ţin minte.

Sim şi-a luat paltonul, fularul, mănuşile de lână, pălăria turtită. Au luat-o unul lângă altul pe Strada Principală. Clopotul din turnul centrului comunitar a bătut de unsprezece. Edwin a dat din cap spre el.

— Acolo l-am cunoscut.

Sim n-a răspuns şi au trecut tăcuţi pe lângă centrul comunitar, cu cimitirul său de unde nu fuseseră mutate încă toate pietrele funerare. Harold Krishna, Magazin de haine Chung şi Dethany, Curăţătoria Bartolozzi, Casa de comenzi pentru mâncare chinezească Mamma Mia. În pragul băcăniei lui Sundha Singh, unul dintre fraţii Singh discuta moale cu un poliţist alb.

Templul şi noua moschee. Clubul Liberal închis pentru reparaţii, graffiti pe orice suprafaţă disponibilă. Haide Frontul. Jos cu „Fruntul“ ticăloşilor. Cizmăria Fugglestone. Edwin a ocolit o femeie sikh, a cărei costumaţie colorată era doar parţial ascunsă de impermeabil. Sim s-a ţinut după el vreo zece metri, printre bărbaţi şi femei albe care aşteptau un autobuz. Edwin i s-a adresat peste umăr.

— Era altfel când am venit eu, nu, după război? Londra nu ne înghiţise cu totul. Izlazul era încă un izlaz comunal…

— Era, dacă închideai un ochi. Vicar era Ponsonby. Ai zis că l-ai cunoscut pe tipul ăsta al tău acolo.

— Voiam să văd sculpturile în lemn ale tânărului Steven. Undeva o să ajungă el – dar nu prea departe. Dar deja se văd rezultatele de când locul a devenit centru comunitar – a mai fost şi o expoziţie cu fotografiile cu insecte ale lui cum-îl-cheamă – ştii la cine mă refer. Fascinant. O, da. „Mica trupă de teatru“ repeta chestia aia de Sartre – ştii tu – discret, în… în anexa de nord…

— Vrei să spui în naosul de nord, unde înainte se făcea împărtăşania.

— Măi Sim! Încuiatule! Tu nu te-ai împărtăşit în viaţa ta! Nu uita că suntem multirasiali şi, oricum, toate religiile sunt una.

— Ia încearcă să spui chestia asta într-o moschee.

— Ce aud? Te-ai dat cu Frontul?

— Nu fi obscen. Tipul ăsta…

— L-am cunoscut chiar aici unde… Ba nu. Baptiseriul era de cealaltă parte. Dar el stătea sub fereastra de vest şi se uita în jos la una dintre inscripţiile vechi.

— Epitafuri.

— Eu îi învăţ pe alţii despre cărţi, cum ştii. Şi trăiesc după litera lor. Asta înseamnă şcoală, până la urmă. Ieri, după ce l-am întâlnit, vorbind eu despre piesele istorice ale lui Shakespeare însuşi, mi-am zis dintr-odată: Dumnezeule mare, de-aia nu s-a obosit el să-şi tipărească chestiile! Vezi tu, el ştia. Păi normal că ştia, nu?

— *Venus şi Adonis*. *Siluirea Lucreţiei*. Sonete, pentru tine.

— Un tânăr. Litera ucide. Cine a spus asta?

— Ai găsit-o tu tipărită.

— Au fost momente când am tăcut amândoi. Dar am tăcut de tot. Într-unul dintre momentele astea de tăcere am aflat ceva. Ştii, liniştea era spartă de avioanele alea nesuferite. Şi am ştiut că dacă găsim sau găseşte el un loc unde liniştea să fie absolută… Cred că de-aia se dusese la centrul comunitar. Căuta linişte – evident, a fost dezamăgit. Aşa că am vorbit doar când şi când. De fapt, mai mult eu. Ai observat vreodată că vorbesc mult, sunt aproape logoreic, că vorbesc aşa, să mă aud vorbind? Ei bine, eu nu observasem. Sau n-am observat atunci.

— Vorbeşti despre tine acum. Nu despre el.

— Fix aici am vrut să ajung. O parte din timp am… Mă rog, am vorbit *Ursprache*[9].

[9] 1 Limba originară, proto-limba.

— Germană?

— Nu fi… Doamne, ce norocoşi erau vechii filozofi şi teologi care vorbeau latineşte! Dar am uitat. Ba nu erau norocoşi. Era ceva tipărit – sau ceva în zona asta. Sim. Am vorbit limba nevinovată a spiritului. Limba paradisului.

Edwin privea pieziş, îmbujorat şi sfidător. Sim a simţit că-i ard şi lui obrajii.

— Înţeleg, a bâiguit el. Ei bine…

— Nu înţelegi. Şi ţi-e jenă. Nici eu nu văd şi sunt şi eu jenat…

Edwin şi-a acoperit iar organele genitale cu pumnii înfundaţi în buzunarele paltonului. A continuat cu virulenţă.

— Nu e ce trebuie, nu? Cam de prost gust, nu? Un pic metodist, ai? Cam de periferie, nu? Vorbim în limbi, atâta tot. Acum momentul s-a dus şi nu-l pot retrăi. Pot doar să-mi amintesc şi ce-s amintirile? Un talmeş-balmeş fără nici o valoare! Ar fi trebuit să-l prind şi să mi-l cos la rever pe-aici pe undeva. Acum roşim amândoi ca nişte şcolăriţe obraznice care au fost prinse vorbind urât. Ai intrat în horă, trebuie să joci. Bagă-te, Sim. Zi şi tu că e ştiinţă, o să se simtă mai bine. O să descriu amintirea aia cât mai precis – am spus şapte cuvinte. Am rostit o propoziţie scurtă, care mi s-a arătat în faţa ochilor ca o formă strălucitoare şi sacră. O, uitasem, trebuie să fim ştiinţifici, nu? „Strălucitoare“ merge. Dar „sacră“? Bine, atunci – a fost genul de emoţie asociată, în jargonul religios, cu termenul „sacru“. Aşa. Lumina nu era din lumea noastră. Acum poţi să râzi.

— Nu râd.

Au mers o vreme în tăcere, Edwin cu capul întors într-o parte, defensiv şi bănuitor. A lovit cu umărul un eurasiatic mărunţel şi s-a transformat exploziv în Edwin cel social, ipostaza care părea întotdeauna mai autentică decât oricare alta din comitetul lui interior.

— Îmi pare tare rău – sunt de o stângăcie impardonabilă… Sunteţi sigur? O, ce urât din partea mea! V-am lovit? Mulţumesc tare mult, tare, tare mult! O zi bună. Da. O zi bună!

Apoi Edwin cel social a dispărut la fel de brusc, iar cel care-l privea pe Sim în timp ce mergeau era din nou Edwin cel defensiv.

— Nu, nu cred. Mulţumesc.

— Care au fost cuvintele?

Uluit, Sim a văzut clar un val roşu urcând pe gâtul lui Edwin, pe faţa lui, pe fruntea lui joasă, şi dispărând sub părul lui aspru, dar încărunţit. Edwin a înghiţit o dată, iar mărul lui Adam, care la el era proeminent, s-a ridicat şi a coborât pe deasupra fularului tricotat. A râs, încurcat.

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai…

— Ţin minte doar ceva cu şapte şi am amintirea acelei forme, chiar aşa neclară cum era, dar care între timp s-a limpezit, deşi din păcate şi-a pierdut culoarea…

— Ai făcut ca Annie Besant acum.

— Păi tocmai! Chiar *asta* e diferenţa! Am făcut sau mai degrabă au făcut alţii. Gâştele noastre au fost cei ale căror opinii am crezut noi că ne pot fi utile, ale căror filozofii, religii sau coduri ar fi putut fi ce ne interesa pe noi; şi care să ducă mâine, poimâine sau după un an la un soi de iluminare – diferenţa fiind că asta chiar a fost tot! Acum a fost mâine sau peste un an-doi! Nu-i nevoie să explic, Sim, nu căutam nimic – am găsit-o acolo, în parc, lângă el. El mi-a dat-o.

— Înţeleg.

— M-am simţit cam deprimat când tu… Descurajat. Da, eram deprimat.

— Scuze, e vina mea. Am fost necioplit.

— Toate se potrivesc aşa cum trebuie. Nu cred c-ar avea nimic împotrivă ca cineva să aibă şi să poarte cu el cuvântul scris în loc de tipărit – atâta timp cât… cât l-a copiat cu mâna lui…

— Tu vorbeşti serios?

— Să scrii cu mâna ta şi să ţii pentru tine ce ai scris – ştii, Sim, acum mi-am adus aminte. Începe să se lege. Mi-a luat cartea.

— Ce carte?

— Una broşată. Lipsită de importanţă. A luat-o, a intrat cu ea la veceul public şi când a ieşit – ei, sigur că nu mi-a dat-o înapoi.

— Ai uitat. Cum ai uitat cele şapte cuvinte.

— Dar ceva tot a făcut. A luat o cutie de chibrituri şi o piatră. Apoi, cu multă grijă, a aşezat chibriturile în echilibru pe braţul scaunului, cu piatra peste.

— Şi ce-a zis?

— Gura lui nu-i făcută să vorbească. Mamă, Doamne, ce-am spus? Asta e! Nu-i făcută să vorbească!

— Ce s-a întâmplat cu piatra şi cutia de chibrituri?

— Nu ştiu. Poate că sunt tot acolo. Poate că au căzut. Nu m-am uitat.

— Suntem nebuni. Amândoi.

— Sigur, de vorbit poate vorbi, pentru că l-am auzit spunând „da“. Sunt aproape sigur că a spus „da“. Sunt absolut convins că a mai spus şi altele. Da, a mai spus şi un „secret“ cam îngrijorător.

— Ce Dumnezeu, ce secret?

— Nu ţi-am zis? Asta-i cealaltă chestie. Nu-i voie să repeţi cuvintele. Nu-i voie cu denumiri permanente pentru nimic. Şi nu trebuie să ştie nimeni.

Sim s-a oprit pe trotuar, obligându-l şi pe Edwin să se oprească şi să se întoarcă spre el.

— Uite ce e, Edwin, deja suntem în plin absurd! Masonerie, chestii pentru iniţiaţi, conspirative – nu înţelegi? Nici el nu înţelege? Poţi să ieşi pe Strada Principală sau în Piaţa Mare şi să vorbeşti. Poţi să şi strigi în gura mare la megafon şi nimeni, absolut nimeni nu s-ar sinchisi! Avioanele ar continua să zboare pe cer, traficul ar fi tot trafic, magazinele magazine, fabricile fabrici, uzinele uzine şi tot tacâmul, şi nimeni nici măcar n-ar observa. Toată lumea ar crede că faci reclamă la o reducere de cinci penny la supermarket. Suntem condamnaţi la vulgaritate cu toţii, ăsta e adevărul. Secret? În viaţa mea n-am auzit ceva mai ridicol!

— Cu toate astea – vezi, te-am adus la intrarea în parc.

— Hai să terminăm odată.

Au rămas unul lângă altul la câţiva metri de intrare, Edwin răsucindu-se pe călcâie şi privind în jur. Ici-colo se jucau grupuri de copii. Însoţitorul lor

stătea la doar câţiva metri de veceul public, privind posac la copiii care intrau şi ieşeau în fugă de acolo sau se trăgeau unii pe alţii înăuntru.

Edwin l-a observat mult mai devreme pe bărbatul din spatele lor. Întorcându-se şi el, Sim s-a pomenit cu individul direct în faţă. Apariţia lui avea ceva uşor teatral, ca şi cum omul s-ar fi ridicat să joace un rol. Purta o pălărie neagră cu boruri late şi un palton lung şi negru şi stătea cu mâinile afundate în buzunare la fel ca Edwin. Era, a observat Sim, la fel de înalt ca el, aşa că ochii li s-au întâlnit. Şi totuşi, omul avea o faţă ciudată. Partea dreaptă era prea închisă la culoare pentru un european, dar nu suficient de cafenie ca să-l catalogheze ca hindus sau pakistanez, iar negru nu era în nici un caz, având trăsături la fel de caucaziene ca Edwin. Dar partea stângă a feţei era o enigmă. Era ca şi cum – s-a gândit Sim o clipă – ar fi ţinut în mână o oglindă care reflecta lumina palidă a zilei ceţoase, cenuşii, decolorându-i respectiva parte a feţei cu o nuanţă sau două. Pe aceeaşi parte, ochiul era mai mic decât dreptul şi asta l-a făcut pe Sim să-şi dea seama că acea nuanţă mai deschisă nu era un efect al luminii, ci altă piele. Bărbatului i se pusese, cu mulţi ani în urmă, o grefă de piele pe aproape toată jumătatea stângă a feţei şi poate că asta-l făcuse pe Edwin să spună că gura omului nu era făcută pentru vorbit, pentru că pielea îi ţinea gura închisă la acel colţ şi ochiul aproape închis, un ochi care poate că nu era făcut să vadă. Un breton negru-tăciune se iţea de jur împrejur de sub pălărie, iar pe partea stângă, din părul negru ceva mai lung ieşea ceva de culoarea dudelor. Cu un spasm în stomac, Sim şi-a dat seama că acel ceva era o ureche sau ce mai rămăsese din ea – o ureche pe care părul nu reuşea s-o ascundă de tot, sugerând imediat că aspectul ei fusese cauzat de acelaşi incident care cauzase şi grefa de piele. Nu se aşteptase tocmai la desfigurare, dintre toate lucrurile posibile. Priveliştea i-a dat fiori. Gura care i se deschisese pentru a iniţia schimbul social a rămas deschisă, fără să spună ceva. Şi asta nu neapărat pentru că-l auzea pe Edwin vorbind înfierbântat lângă el cu vocea lui răsunătoare, hârşâită, de parodie de profesor, pentru care era ridiculizat deseori pe la spate. Dar Sim nu era atent la ce spunea Edwin. Îi rămăseseră ochii la acel ochi şi jumătate, la jumătatea de gură care nu era făcută pentru vorbit şi la extraordinara suferinţă care părea s-o contracte în aceeaşi măsură ca pielea.

Pe lângă asta, bărbatul părea să se profileze – printr-o ciudăţenie psihologică, probabil – pe fundal într-un fel care atrăgea atenţia asupra lui.

Privind fix, Sim a simţit cuvintele ridicându-i-se pe dinăuntru, intrându-i în gât, rostindu-se împotriva voinţei lui, chemate, adevărate.

— Tind să cred că toată povestea e o aiureală.

Ochiul drept al bărbatului a părut să se deschidă mai larg şi din el a părut să ţâşnească brusc o rază de lumină. Furie. Furie şi suferinţă. Edwin i-a răspuns.

— Normal că nu e ce te aşteptai! Paradoxul e că, dacă stăteai şi te gândeai un pic, Goodchild, ţi-ai fi dat seama că n-avea cum să fie cum te aşteptai!

Un avion deosebit de huruitor se auzea tot mai tare deasupra lor. În acelaşi moment, un şir întreg de camioane masive a părut să ia cu asalt Strada Principală. Sim şi-a dus o mână la ureche, mai mult ca să protesteze decât pentru a se feri de zgmot. A privit pieziş. Edwin vorbea în continuare, cu nasul lui mic în aer, cu obrajii aprinşi. Suna ca o litanie acuzatoare, vijelioasă, strivitoare. Sim îşi dădea seama doar de propriile-i cuvinte, pentru că veneau din el.

— În ce ne-am băgat?

Apoi avionul a trecut, iar camioanele se auzeau tot mai slab, făcând dreapta şi continuând spre ieşirea către autostradă. Sim s-a uitat iar la individ şi a descoperit cu o tresărire mirată că acesta dispăruse. Un soi de plasă de ipoteze, cele mai multe absurde, i-a acoperit mintea. Apoi l-a văzut, la zece metri deja şi îndepărtându-se cu paşi mari, cu mâinile în buzunarele paltonului lung. Edwin mergea în urma lui.

Şi au mers aşa toţi trei, în şir indian, pe aleea principală, acoperită cu pietriş. Suferinţă şi furie. Cele două se amestecaseră atât de bine, încât deveniseră o singură calitate închegată, un atu. Încă o dată, cuvintele au părut să-şi croiască drum în sus spre gâtlejul lui ca bulele într-o sticlă. Dar, cum faţa omului care mergea înaintea lui era ascunsă, a reuşit să le înăbuşe.

Mă aşteptam la un bisericos.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Edwin a început să meargă mai încet până a ajuns lângă el.

— Ştiu că nimeni nu s-ar fi putut aştepta la asta. Ce faci?

A răspuns, prudent şi tot fără tragere de inimă:
— Mă… interesează.
Se apropiau de un loc de joacă pentru copii. Erau leagăne, un balansoar, un carusel mic, metalic, un tobogan. Pe măsură ce avansau spre centrul parcului, zgomotele dinspre şosea – la care s-au adăugat, pentru moment, şuierul neaşteptat şi zăngănitul unui tren care trecea – erau tot mai înăbuşite, ca şi cum copacii de la marginea imaşului chiar puteau înăbuşi sunetul, aşa cum împiedicau şi vederea. Doar avioanele treceau vuind pe cer, câte unul la două-trei minute.
— Uite! Ai văzut?
Edwin a întins mâna într-o parte şi l-a prins pe Sim de încheietură. Se opriseră şi se uitau în faţă.
— Ce să văd?
— Mingea!
Bărbatul mergea la fel de iute şi începuse să se îndepărteze. Edwin l-a tras iar pe Sim de încheietură.
— Sigur ai observat!
— Ce să observ, pentru…
Edwin a început să-i explice ca unui elev prost ca noaptea.
— Mingea în care a dat băiatul cu piciorul. A zburat peste pietriş şi i-a trecut prin picioare.
— Aiurea. I-a trecut printre picioare.
— Când îţi spun. A fost prin!
— Iluzie optică. Am văzut şi eu, să ştii. A fost printre ele! Poartă-te cum se cade pentru vârsta ta, Edwin. Data viitoare o să zici că levitează.
— Ascultă, chiar l-am văzut!
— Şi eu. Şi n-a fost prin.
— Ba da.
Sim a izbucnit în râs, iar după câteva clipe Edwin şi-a îngăduit şi el un zâmbet.
— Scuze. Dar uite. Cât se poate de clar…
— N-a fost. Pentru că, dac-ar fi fost – vezi tu, Edwin, miracolul ar fi vulgar. Sau nici măcar vulgar. Şi dacă mingea îl lovea şi ricoşa din el, ce mare lucru? Sau dacă, aşa cum sunt sigur că s-a întâmplat, a găsit

întâmplător o cale de a se strecura printre picioarele lui foarte discret, dar totuşi posibil?

— Îmi ceri să mă îndoiesc de ce am văzut cu propriii mei ochi.

— Pentru Dumnezeu! Tu n-ai văzut niciodată scamatori? E un tip aparte, ieşit din comun, mă face să mă simt prost, ca şi tine, de altfel, dar nu accept să mi se vâre pe gât un efect al luminii sau o coincidenţă măruntă ca încălcare a ordinii naturale sau ca miracol, dacă preferi să-i spui aşa.

— Nu ştiu ce cuvânt să folosesc. E o altă dimensiune, atâta tot.

— O spoială scientistă.

— Viaţa lui, atâta cât mi-a împărtăşit din ea – câteva minute cu totul sau poate câteva ore – e ticsită de asemenea… fenomene.

— De ce nu e în laborator, unde se decid lucrurile?

— Pentru că are ceva mai important de făcut!

— Mai important decât adevărul?

— Da. Da, dacă vrei!

— Ce anume?

— De unde să ştiu eu?

Dar bărbatul se oprise lângă o bancă aflată alături de aleea cu pietriş. Sim şi Edwin s-au oprit şi ei, la câţiva metri de bancă, iar timp de câteva clipe Sim a încercat o senzaţie intensă de ridicol. Pentru că era clar că se ţineau după individ nu ca după o altă fiinţă umană, ci ca după cine ştie ce animal sau pasăre rară, cu care omul n-avea nici o şansă să comunice, dar care stârnea interesul prin comportament, penaj sau piele. Era caraghios, pentru că omul nu era decât un fel de alb îmbrăcat tot în negru şi cu un cap care sărea în ochi, o jumătate fiind vătămată grav cu mulţi ani în urmă şi imperfect vindecată; şi care – Sim şi-a spus toate acestea în sinea lui, liniştindu-se şi amuzându-se tot mai tare – care era, în mod legitim, foarte înciudat pe ceea ce-i făcuse viaţa. Edwin tăcuse şi se uita încotro se uita şi individul. Era un grup răzleţ de copii care se jucau, mai mult băieţei, dar şi o fetiţă, două ceva mai la margine. Mai era şi un bărbat. Era un bătrân subţire, mai bătrân decât mine, şi-a zis Sim, cel mai bătrân om din parc în această dimineaţă copilăroasă, un bătrân subţire şi uşor adus de spate, cu o claie de păr alb şi un costum alb cu negru, vechi de când lumea, un costum care avea mult mai mulţi ani decât copiii, un costum bun, prea bun, un

costum aşa cum îşi făceau gentlemenii la comandă pe vremea când existau gentlemeni şi se purta vestă. Avea şi nişte ghete maro, elastice în părţi, dar nu purta palton în acea dimineaţă copilăroasă, şi o expresie frământată, uşor ridicolă – bătrânul se juca cu mingea cu copiii. Era o minge mare, multicoloră. Moşul, sau poate bătrânul domn, sau doar bătrânul era energic şi sprinten, i-a pasat mingea unui băiat, apoi a prins-o înapoi, apoi a pasat-o altui băiat, apoi iar a prins-o, şi în tot acest timp se apropia – împreună cu băieţii – de veceul public, cu un zâmbet radios, dar încordat pe faţa lui subţire.

Ce văd?

Sim s-a răsucit pe călcâie. Îngrijitorul parcului nu se vedea nicăieri. Totuşi, erau multe grupuri de copii şi un singur om nu putea fi în acelaşi timp peste tot. Edwin părea indignat.

Cu o agilitate pe care anii nu i-o ştirbiseră prea mult, bătrânul a lovit mingea tare cu gheata lui lucioasă, a râs şi a chicotit cu gura lui cu buze subţiri. Mingea a trecut de băieţi, depăşindu-i pe toţi. A zburat, a sărit şi s-a întors ca şi cum bătrânul ar fi controlat-o, a sărit o dată, de două ori, apoi drept în mâinile întinse ale omului în negru. Chicotind şi fluturând din mână, bătrânul a aşteptat să primească mingea, iar omul în negru şi copiii aşteptau şi ei. Apoi, alergând cu pas elastic, în salturi, ca o pisică, bătrânul a ajuns în alee, dar a încetinit, zâmbetul i-a pierit, s-a oprit până şi din gâfâit şi s-a aplecat uşor, foarte uşor, şi i-a cercetat pe rând pe fiecare. Nimeni n-a spus nimic, iar copiii aşteptau.

Bătrânul a lăsat bărbia în jos şi a ridicat ochii către bărbat pe sub sprâncenele albe, arcuite. Era un bătrân curat, nefiresc de curat în costumul lui, chiar şi aşa tocit cum era. Vocea lui trăda o educaţie costisitoare.

— Cred că e mingea mea, domnilor.

Şi totuşi, nimeni n-a spus nimic. Bătrânul a chicotit iar cu chicotitul lui caraghios, anxios.

— *Virginibus puerisque!*[10]

10. Pentru fete şi băieţi. (N. tr.)

Omul în negru şi-a dus mingea la piept şi l-a privit pe bătrân pe deasupra ei. Sim îi vedea doar partea sănătoasă a feţei, ochiul şi urechea sănătoase.

Avusese trăsături regulate, atrăgătoare, armonioase.

Bătrânul a vorbit iar.

— Dacă domnii au legături cu legea şi ordinea, atunci vă asigur că mingea e a mea şi că omuleţii din spatele meu sunt nevătămaţi. Mai clar spus, nu m-aţi prins cu nimic. Aşa că daţi-mi, vă rog, mingea şi plecaţi.

Sim a vorbit.

— Te cunosc! Acum nu ştiu câţi ani… la mine-n librărie! Cărţile pentru copii…

Bătrânul se holba la el.

— A, deci e o întâlnire între cunoştinţe vechi, nu? Librăria dumitale? Ei bine, domnule, dă-mi voie să-ţi spun că, mai nou, ne achităm toate datoriile pe loc, nu dăm şi nu primim nimic pe datorie. Am plătit! O, am plătit cu vârf şi îndesat! Nu pentru alea, ci, vezi dumneata, pentru viaţă. Nu înţelegi, nu-i aşa? Întreabă-l pe domnul Bell, aici prezent. El te-a adus. Dar am plătit, aşa că nu mă mai hărţuiţi. Dă-mi mingea aia! Am cumpărat-o!

Omului în negru i se întâmpla ceva. Era un fel de spasm lent, care a făcut să i se scuture mingea ţintă la piept. Gura i s-a deschis.

— Domnule Pedigree!

Bătrânul se holba. S-a holbat la faţa topită, privind fix, cu capul într-o parte, ca şi cum ar fi putut vedea pe sub pielea albă de pe partea stângă, l-a examinat peste tot, de la gura strâmbă până la urechea de pe aceeaşi parte, la fel de imperfect mascată chiar şi după atâta timp. Privirea fixă a devenit încruntată.

— Te-am recunoscut şi eu, Matty Woodrave! Tu – acum atâţia ani, cel care n-a venit, dar a avut obrazul, cruzimea, duşmănia să… să… O, te cunosc eu! Dă mingea încoace! Am doar… A fost vina ta!

Încă un spasm, de data aceasta cu furia şi suferinţa rostite.

— Ştiu.

— L-aţi auzit! Îmi sunteţi martori, domnilor, şi am să vă aduc aminte! Vedeţi? O viaţă irosită, o viaţă care ar fi putut fi frumoasă, atât de frumoasă…

— Nu.

Cuvântul fusese rostit cu voce joasă, hârşâită, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o zonă neobişnuită cu vorbirea. Bătrânul a scos un fel de mârâit. S-a uitat în

jur şi a ţipat de parcă l-ar fi pişcat ceva; căci copiii fugiseră sau se îndepărtaseră şi se amestecaseră printre grupurile care se jucau peste tot în parc. Bătrânul a sărit în spaţiul liber, acoperit cu iarbă.

— Tommy! Phil! Andy!

Omul în negru s-a întors spre Sim, privindu-l pe deasupra mingii. Cu o expresie foarte solemnă, a întins mingea cu amândouă mâinile, iar Sim a înţeles că trebuia s-o primească la fel de solemn. Ba chiar s-a înclinat uşor în timp ce lua mingea cu ambele mâini. Omul în negru s-a întors şi a plecat după bătrân. Ca şi cum ar fi ştiut că o porniseră şi ei pe urmele lui, a schiţat în lateral un gest de avertisment, dar fără să se uite în jur: Nu veniţi după mine.

L-au urmărit cu privirea cum traversează zona cu iarbă şi dispare după veceul public. Sim s-a întors către Edwin.

— Ce-a fost asta?

— În orice caz, unele lucruri sunt clare. Bătrânul… Pedigree, aşa îl cheamă.

— Păi n-am zis eu? Fura din librărie. Cărţi pentru copii.

— L-ai reclamat?

— L-am pus pe fugă. Îl înţelegeam. Folosea cărţile pe post de momeală, moşul… moşul…

— Aşa e, dar pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu te mai da evlavios. Nici tu, nici eu n-am vrut să avem de-a face cu copiii.

— Stă mult acolo.

— Sparge şi el nişte bani, ca toată lumea.

— Dacă nu cumva are probleme cu moşul.

— E o poveste îngrozitor de neplăcută. Să sperăm că nu ne mai întâlnim cu el.

— Cu cine?

— Cu bătrânul. Cum ai zis că-l cheamă, Pettifer?

— Pedigree.

— Aşa, Pedigree. Dezgustător.

— Poate ar trebui să arunc o privire…

— La ce?

— Poate e pe punctul…

Edwin a luat-o la fugă pe iarbă spre veceu. Sim aştepta, simţindu-se nu doar ridicol, ci şi scârbit, de parcă mingea ar fi fost un focar de infecţie. Se întreba ce să facă cu ea; iar amintirea bătrânului curat, cu poftele lui murdare, l-a făcut să se cutremure pe dinăuntru. Şi-a îndreptat gândurile spre lucruri pure şi frumoase, spre fetiţele Stanhope. Erau desăvârşite şi atât de bine-crescute! Fusese o adevărată încântare să le vadă crescând. Chiar dacă se făcuseră minunat de nubile, niciodată nu putuseră întrece delicateţea aceea nepământeană din copilărie, o frumuseţe care te emoţiona până la lacrimi – şi sigur că nu evoluaseră aşa cum ar fi trebuit, dar asta şi din vina lui Stanhope, nu doar a lor, iar Sophy era atât de drăguţă şi de prietenoasă – „Bună dimineaţa, domnule Goodchild, ce mai face doamna Goodchild? Da, nu-i aşa?“ Fără îndoială, gemenele Stanhope străluceau în Greenfield ca nişte stele.

Edwin venea îndărăt.

— S-a dus. A dispărut.

— Adică a plecat. Nu exagera. Printre dafini e o ieşire spre şosea.

— Au plecat amândoi.

— Şi eu ce să fac cu mingea?

— Eu zic s-o păstrezi. O să ne mai întâlnim cu el.

— Eu m-aş cam duce.

Au luat-o amândoi îndărăt pe poteca acoperită cu pietriş, dar nu făcuseră nici cincizeci de metri când Edwin i-a oprit în loc pe amândoi.

— Cam pe-aici.

— Ce?

— Ai uitat? Ce am văzut eu.

— Eu nu.

Dar Edwin nu era atent. Rămăsese cu gura căscată.

— Sim! Am înţeles acum. O, da, totul se leagă! Sunt cu un pas mai aproape de a înţelege pe deplin, dacă nu chiar ce este, măcar ce face, cum face… Mingea aia care a trecut prin sau printre… A lăsat-o el să treacă. Ştia că nu e mingea care trebuie.

Capitolul treisprezece

Ruth era năzuroasă. Un lucru total neobişnuit pentru ea, pentru că în general era o femeie rezonabilă. Dar făcuse febră şi frisoane şi căzuse la pat. Librăria rămăsese în grija fetei, iar Sim, deşi se stresa când nu le avea sub ochi, pe ea şi librăria, era nevoit să tot ducă sus băuturi calde şi s-o convingă pe Ruth să le bea. De fiecare dată trebuia să zăbovească puţin pentru că ea făcea nazuri. Stătea culcată pe marginea patului dublu în care fuseseră concepuţi copiii în urmă cu o generaţie. Îşi ţinea ochii închişi, iar faţa îi lucea de transpiraţie. Din când în când, vorbea fără şir.

— Ce-ai zis, dragă?

Vorbe fără şir.

— Ţi-am mai adus ceva cald de băut. Nu vrei să te ridici şi să bei?

Ruth a vorbit cu o claritate uimitoare.

— S-a mişcat. L-am văzut.

Inima lui Sim s-a strâns sub efectul unei dureri aproape fizice.

— Bun. Mă bucur. Ridică-te şi bea asta.

— Ea avea un cuţit.

— Ruth! Ridică-te!

Ochii ei s-au deschis cu un tremur şi el i-a văzut fixându-se pe faţa lui. Apoi s-a uitat în jur prin dormitor şi în sus, la tavan, de unde se auzea zgomotul unui avion care cobora spre pământ, atât de tare, încât părea vizibil. Ea a lăsat mâinile în jos şi s-a ridicat în capul oaselor.

— E mai bine?

Ea dârdâia în pat, iar el i-a acoperit umerii cu un şal. A băut cu înghiţituri mici, apoi i-a întins paharul fără să-l privească.

— Arzi ca focul, cum se spune, dar o să te simţi mai bine. Să-ţi iau iarăşi temperatura?

Ea a clătinat din cap.

— N-are rost. Ştim noi ce ştim. E prea mult zgomot. În ce parte e nordul?
— De ce?
— Vreau să ştiu. Trebuie să ştiu.
— Eşti încă un pic năucă de cap, nu?
— Vreau să ştiu!
— Păi…
Sim s-a gândit la şoseaua de afară, la Strada Principală, la Podul Vechi. Şi-a reconstituit în minte înlănţuirea canalului cu calea ferată şi cu autostrada, plus traseul aerian brăzdând cerul deasupra tuturor.
— E cam greu. Cam pe unde o fi soarele?
— Se tot învârteşte, şi e atâta zgomot!
— Ştiu.
Ea s-a lăsat din nou pe spate şi a închis ochii.
— Încearcă să dormi, dragă.
— Nu! Nu. Nu.
Afară, pe şosea, cineva claxona. El a aruncat o privire pe fereastră. Un ditamai camionul încerca să intre pe Podul Vechi, iar maşinile care se aglomerau în spatele lui dădeau semne de nerăbdare.
— Mai târziu se face linişte.
— Tu vezi de librărie.
— E Sandra acolo.
— Dacă am nevoie de ceva, bat tare.
— Mai bine nu te pup.
El şi-a lipit arătătorul de buze, apoi l-a dus la fruntea ei. Ea a zâmbit.
— Du-te.
El a s-a furişat pe scări pînă la parter, a traversat livingul şi a intrat în librărie. Sandra stătea la tejghea şi se uita fix la vitrina mare a librăriei fără nici cea mai vagă urmă de expresie. Nu i se mişca decât maxilarul inferior, care părea să mestece aceeaşi eternă gumă. Avea un păr nisipiu şi sprâncene în aceeaşi nuanţă, imperfect corectate cu creionul dermatograf. Era destul de grasă, purta blugi lălâi şi îi era nesuferită lui Sim. Ruth o alese dintre cele doar trei candidate la o slujbă prost plătită, monotonă după standardele moderne şi care nu necesita nici un dram de inteligenţă. Sim înţelegea de ce

Ruth o alesese pe cea mai puţin atrăgătoare sau pe cea mai neatrăgătoare candidată şi, mărinimos, îi dădea dreptate.

— Ce zici, Sandra, pot să-mi recapăt şi eu scaunul?

Ea n-a sesizat sarcasmul.

— Eu n-am nimic împotrivă.

S-a ridicat în picioare. Imediat ce el s-a aşezat pe scaun, ea s-a şi dus către scăriţa care-i servea lui să ajungă la rafturile de sus şi şi-a cocoţat posteriorul ei mare pe ea. Sim a fixat-o furios.

— Sandra, n-ar fi mai bine să stai tu în picioare? Asta aşteaptă lumea, să ştii.

— Nu e nimeni şi nici n-a fost. Şi nici n-o să mai fie acum, că se apropie ora prânzului. Nici măcar la telefon n-a sunat nimeni.

Era întru totul adevărat. Vânzările deveniseră o glumă. Dacă n-ar fi fost cărţile rare… Timp de câteva clipe, Sim a trăit un sentiment acut de inferioritate. N-avea nici un rost să-i pretinzi Sandrei să facă diferenţa între acel loc şi un supermarket sau o cofetărie. Ea avea propria percepţie asupra diferenţei, care era cu totul în favoarea supermarketului. Într-un supermarket era viaţă, lume, o discuţie, o vorbă, lumină, zgomot, chiar şi ceva muzică pe deasupra. Acolo erau doar cărţile mute care aşteptau cuminţi pe rafturi, cu aceleaşi cuvinte neschimbate, secole de-a rândul, de la incunabule la ediţii broşate. Era un lucru atât de evident, încât Sim se mira adesea de propria-i mirare. Şi apoi trecea la o stare generalizată de mirare pe care o simţea vag a fi, cum se spunea, începutul înţelepciunii. Singura problemă era că mirarea era recurentă, fără a fi însoţită de înţelepciune. Trăiesc mirat şi mirat o să mor.

Probabil că Sandra îşi simţea propria greutate. S-a uitat la ea şi i-a văzut posteriorul generos revărsându-se peste scăriţă. În plus, poate că era la ciclu. S-a ridicat.

— Bine, Sandra. Poţi să iei scaunul meu deocamdată. Până sună telefonul.

Ea şi-a urnit posteriorul de pe scăriţă şi a luat-o înainte prin librărie. El a observat cum i se frecau coapsele între ele. Ea s-a lăsat în scaun, rumegând în continuare ca o vacă.

— Mersi.

— Citeşte o carte dacă vrei.

Ea l-a privit fără să clipească.

— De ce?

— Presupun că ştii să citeşti.

— Normal. M-a întrebat soţia dumitale. Trebuia să ştii asta.

Din rău în mai rău. Trebuie să ne descotorosim de ea. Să ne găsim un pakistanez, un băiat, sigur ar fi harnic. Totuşi, ar trebui supravegheat.

Ce idee! Relaţii rasiale.

Şi totuşi e plin de ei. Cu toată bunăvoinţa din lume, trebuie spus că e plin de ei. Şi ei nu sunt aşa cum gândesc eu, ci cum simt. Slavă Domnului, nimeni nu ştie ce simt.

Dar iată că aveau un vizitator, un client, poate. Tocmai încerca uşa – ting! Era Stanhope, ce surpriză! Sim s-a grăbit să-l întâmpine, frământându-şi mâinile în felul său specific, potrivit rolului pe care-l juca.

— Bună dimineaţa, domnule Stanhope! Ce mă bucur că vă văd. Ce faceţi? Sper că bine.

Stanhope a trecut peste toate astea, cum făcea de obicei, şi a trecut direct la subiect, unul tehnic.

— Sim. Reti. *Jocul de şah*. Ediţia din 1936. Cât costă, te rog?

Sim a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, domnule Stanhope, dar n-o avem.

— Ai vândut-o? Când?

— Mă tem că n-am avut-o niciodată.

— O, ba ai avut-o.

— Dacă doriţi, puteţi să…

— Librarul cu scaun la cap îşi cunoaşte marfa.

Sim a clătinat din cap, râzând.

— Nu mă puteţi prinde pe picior greşit, domnule Stanhope. Nu uitaţi că sunt aici de pe vremea tatei.

Stanhope s-a cocoţat sprinten pe scăriţă.

— Uite-o aici, e în stare proastă.

— Dumnezeule mare!

— Ştiam eu că o zărisem. Chiar dacă n-am mai trecut pe-aici de ani buni. Cât e?

Sim a luat cartea, a suflat praful de pe ea, apoi s-a uitat la pagina albă dinăuntru. A făcut rapid o socoteală.

— Face trei lire şi zece. Pardon, trei lire cincizeci, desigur.

Stanhope şi-a vârât mâna în buzunar, bombănind. Neputând să se abţină, Sim şi-a auzit propria voce care părea să fi scăpat de sub controlul voinţei.

— Ieri am văzut-o pe domnişoara Stanhope. Trecea pe lângă librărie…

— Cine – de odraslele mele zici? Trebuie să fie Sophy, o nesimţită leneşă.

— Dar e absolut încântătoare – amândouă sunt absolut încântătoare…

— Nu uita ce vârstă ai. Cei din generaţia asta nu-s deloc încântători. Poftim.

— Mulţumesc, domnule. Nouă ne-au adus întotdeauna atâta bucurie, inocenţă, frumuseţe, maniere…

Stanhope a chicotit.

— Inocenţă? La un moment dat au încercat să mă otrăvească sau au fost cât pe ce, dracu' să le pieptăne. Au lăsat nişte spurcăciuni într-un sertar, lângă pat. Or fi găsit dublurile de la cheile casei şi au pus totul la cale… Nişte cutre! Mă întreb de unde-au apărut monstruleţii ăştia îngrozitori.

— A fost o farsă. Dar cu noi s-au purtat mereu aşa de frumos…

— Atunci poate o să vă întâlniţi cu ele, dumneata şi cu Bell, când vă întâlniţi voi.

— Să ne întâlnim?

— Căutaţi un loc retras, nu?

— Parcă zicea ceva Edwin…

— Păi da.

Stanhope a dat din cap spre el, i-a aruncat o privire scurtă Sandrei, după care – ting! – s-a retras. Dinspre tavan s-a auzit o bufnitură puternică. Sim a alergat sus şi a ajutat-o pe Ruth să expectoreze. Când s-a mai liniştit, ea l-a întrebat cu cine stătuse de vorbă.

— Cu Stanhope. Voia doar o carte de şah. Din fericire, o aveam.

Ea a întors capul dintr-o parte în alta.

— Am visat. Am visat urât.

— A fost doar un vis. Următorul o să fie frumos.

A adormit iar şi a început să respire regulat. El a coborât pe vârfurile picioarelor în librărie. Sandra era tot pe scaun. Apoi însă, clopoţelul de la intrare s-a auzit iar. Era Edwin. Sim i-a făcut semn să nu facă zgomot, apoi i-a adus aminte, şoptind melodramatic:

— Ruth nu se simte bine. E sus, doarme…

Trecerea lui Edwin de la zgomot la tăcere aproape totală a fost la fel de dramatică.

— Ce are, Sim dragă?

— Doar o răceală şi s-a mai întremat acum. Dar ştii cum e la vârsta noastră – chiar dacă, sigur ea e mai tânără ca mine. Şi totuşi…

— Ştiu. Suntem în aceeaşi barcă. Ascultă, am noutăţi.

— O întâlnire?

— Mă tem că numai noi suntem. De fapt, nu mă tem. Mulţi văd, puţini cunosc şi aşa mai departe.

— La Stanhope.

— Ţi-a zis el?

— Tocmai a trecut pe-aici. Să arunce un ochi.

Sim era vag mândru că Stanhope trecuse pe la el. Până la urmă, Stanhope era o celebritate, cu rubrica lui, emisiunile şi demonstraţiile de şah. De când şahul avansase de la periferia cenuşie a ştirilor, ajungând în prim-plan datorită lui Bobby Fischer, Sim începuse, fără să vrea, să-l respecte pe Stanhope.

— Mă bucur că n-ai nimic împotrivă.

— Cine? Eu? Împotriva lui Stanhope?

— Am avut mereu impresia că atitudinea ta faţă de el a fost vag intolerantă, ca să spun aşa.

Sim a reflectat la asta.

— Presupun că ai dreptate. La urma urmei, şi eu, ca şi el, trăiesc de-o viaţă aici. Amândoi avem state vechi în Greenfield. Vezi tu, a fost un mic scandal şi poate că sunt eu pudibond. Când l-a părăsit nevastă-sa. Din cauză de femei, înţelegi… Ruth nu-l înghite. Pe de altă parte, gemenele lui – pentru noi toţi au fost o încântare, numai aşa, să le vedem crescând. Cum de e în stare sau a fost el în stare să neglijeze nişte fiinţe atât de, atât de fermecătoare, să le lase de izbelişte…

— O să ai parte iar de farmecul lor, chiar dacă indirect.
— Doar nu sunt şi ele!
— O, nu. Ar fi fost culmea, nu? Dar el zice că putem merge la ele.
— E o cameră?
— E grajdul din fundul grădinii. Ai fost vreodată acolo?
— Nu, nu.
— Ele au locuit, practic, acolo mai mult sau mai puţin. După părerea mea, ziceau mersi că scapă de Stanhope. Şi el de ele. S-au instalat acolo. Nu ştiai?
— Nu înţeleg de ce-ar fi un loc atât de special.
— Eu ştiu locul. Doar stau la capătul grădinii lor. E normal să-l ştiu, nu? La început, când ne-am mutat aici, fetele chiar ne-au invitat la ele la ceai. A fost un fel de ceai în căsuţa păpuşilor. Ele erau atât de solemne! Să fi auzit ce întrebări a pus Toni!
— Nu înţeleg…
— Boşorog încuiat ce eşti!
Sim a scos un mormăit forţat.
— E total peste mână de ajuns acolo. Nu înţeleg de ce nu poţi folosi centrul comunitar. Până la urmă, ar fi un mod de a recruta noi membri.
— Contează calitatea locului.
— Feminină?
Edwin l-a privit mirat. Simt a simţit că începe să roşească, aşa că s-a grăbit să explice.
— Ţin minte când era fiică-mea studentă şi la un moment dat m-am dus la ea la cămin – numai fete de sus până jos –, Doamne, nu ţi-ai fi închipuit că parfumul poate fi aşa pătrunzător! Mă gândeam doar că, dacă acolo au stat două… Mă rog. Înţelegi.
— Nu, în nici un caz. N-are nici o legătură.
— Îmi pare rău.
— Nu-ţi cere scuze.
— Calitatea asta.
Edwin a dat ocol uneia dintre bibliotecile din mijloc. A revenit radios, ţopăind. A deschis larg braţele.
— Mmm… a!

— Pari foarte mulţumit de tine.
— Sim, tu ai fost la centrul comunitar?
— N-am mai fost de mult.
— Sigur, e foarte bine acolo. E perfect şi acolo l-am întâlnit…
— Ştii, eu nu-s aşa… nu-s aşa impresionat ca tine, nici pe jumătate. Sper că înţelegi asta, Edwin. Nu mă îndoiesc că tu în mod special…
— Ia ascultă. Acum.
— Ascult. Spune.
— Nu, nu! Nu pe mine. Ascultă.
Sim s-a uitat în jur, ascultând. Se auzea un soi de zgomot surd de la trafic, dar nimic neobişnuit. Apoi a bătut ceasul de la centrul comunitar şi, parcă în prelungirea lui, s-a auzit urletul unei sirene de pompieri în timp ce maşina făcea slalom pe Podul Vechi. Un avion cobora vuind, kilometru cu kilometru. Edwin a deschis gura să vorbească, apoi a închis-o, ridicând un deget.
Sim mai degrabă a simţit-o în picioare decât s-o audă – vibraţia slabă, continuă, a unui tren care se hurduca peste canal, târându-şi întreaga lungime folositoare pe câmpuri, spre Midlands.
S-a auzit o bufnitură în tavan.
— O clipă. Vin imediat.
Ruth l-a pus s-o aştepte la uşă cât s-a dus ea la toaletă. Se temea să n-o ia cu ameţeală. El s-a aşezat pe scara care ducea la mansardă, s-o aştepte. A văzut prin ferestruica din perete că unii se apucaseră deja să scoată amestecătura de acoperişuri de pe absurdul depozit de la Frankley. Curând aveau să sosească demolatorii cu lanţul şi bila lor distrugătoare, deşi era mai degrabă inutil. Şandramaua aia s-ar fi dărâmat numai dacă te-ai fi proptit în ea. Iar zgomot.
Când s-a întors în librărie, l-a găsit pe Edwin cocoţat pe marginea biroului, vorbind cu Sandra. Scena l-a revoltat.
— Poţi să pleci acum, Sandra. Ştiu că e devreme. Dar închid eu.
Rumegând întruna, Sandra şi-a luat un fel de jerseu lălâi din cuierul din spatele biroului.
— La revedere.
A urmărit-o cu privirea până a ieşit din librărie. Edwin a râs.

— Nu făceam nimic, Sim. N-am reuşit s-o conving.

— Măi…

— De ce nu? Toate sufletele sunt la fel de valoroase.

— Sigur că da. Te cred.

Chiar cred. Suntem cu toţii egali. Cred asta. E mai mult sau mai puţin o convingere de mâna a patra.

— Voiam să-mi povesteşti o idee trăsnită.

— Înainte se construiau biserici lângă fântâni sacre. Uneori chiar peste ele. Aveau nevoie de apă, apa era ceva ce se scotea cu găleata din pământ, era darul pământului. Nu curgea din ţeavă, prin bunăvoinţa companiei de apă. Era ceva viu, brut, nestăvilit.

— Baliverne.

— Era sfântă pentru că oamenii o venerau. Nu crezi că milostenia nemărginită ne-ar rezolva şi nouă problema?

— Milostenia nemărginită e năzuroasă.

— Apa e sacră. Era sacră.

— Astăzi n-am dat peste un filon de credinţă.

— Şi acum la fel. Cum era apa înainte, în haosul nostru e ceva la fel de ciudat, de neaşteptat şi de necesar. Liniştea. O linişte brută, nepreţuită.

— Termopane. Tehnologia are soluţia.

— La fel au îngrădit şi materia sacră, brută şi au silit-o să curgă temperat printr-o ţeavă. Nu. Eu mă refeream la liniştea întâmplătoare, liniştea norocoasă sau predestinată.

— Ai mai fost pe-acolo recent, zilele astea?

— Imediat ce Stanhope ne-a oferit locul. Fireşte. În capul scărilor e un soi de palier din care se deschid camerele. Lucarnele mici dau într-o parte spre canalul domol, neatins, şi în cealaltă parte, către verdele grădinii. Liniştea locuieşte acolo, Sim. Ştiu asta. Liniştea e acolo şi ne aşteaptă, îl aşteaptă pe el. El încă nu ştie asta. I-am găsit-o eu. Liniştea sacră care ne aşteaptă.

— Nu se poate.

— Mă întreb cum pare. Categoric, ai senzaţia că eşti undeva jos, că întregul oraş se clădeşte acolo, sus, şi că locul ăsta, fiind la baza scării, cum ar veni, departe de toate, e un fel de curte, o ascunzătoare jos, sub pământ,

ţinând cumva soarele şi liniştea în palme, de parcă ar fi cineva acolo cu două mâini care să le ţină pe toate – cineva care nu mai are nevoie să respire.

— Era inocenţa. Cum ai spus tu – un fel de ceai în căsuţa păpuşilor. Trist.

— Ce-i aşa trist?

— Vezi tu, ele au crescut. Ascultă, Edwin. Are clădirea un secret, un mod de a respinge sunetul…

— Chiar şi avioanele?

— De ce nu? Unele suprafeţele reuşesc cumva să facă chestia asta. Trebuie să existe o explicaţie raţională.

— Ai pomenit de inocenţă.

— Inima mea bătrână a fost mişcată.

— Dacă o zici aşa…

— S-a mai păstrat ceva de pe urma fetelor?

— Locul e în continuare mobilat, mai mult sau mai puţin, dacă la asta te referi.

— Interesant. Crezi că pe ele le-ar interesa? Pe fete, vreau să zic.

— Nu sunt acasă.

Sim a dat să explice că el o văzuse pe Sophy trecând pe lângă librărie, dar s-a răzgândit. O umbră de curiozitate îi traversa lui Edwin faţa de fiecare dată când auzea vreo întrebare legată de ele – aproape ca şi cum non-întâmplările, legătura ciudată, senzuală, încântătoare şi intensă care exista doar în lumea speculaţiilor n-ar fi fost ascunse, ci făţişe, detectabile, citibile ca o carte, de fapt ca o bandă desenată, parte din sminteala de o generaţie a lui Sim Goodchild.

Pentru că era bătrân, se simţea bătrân şi pornit împotriva lumii şi a propriei persoane în egală măsură, şi-a încălcat discreţia obişnuită, dezvăluind un colţişor al benzii desenate.

— Am fost îndrăgostit de ele.

Aşa – ieşise la iveală, orbitor.

— Adică… să nu-ţi închipui cine ştie ce. Erau adorabile, mai mare dragul. Ştiu şi eu, aşa sunt şi acum – mă rog, cel puţin bruneta, Sophy, sau era când am văzut-o ultima oară. Sigur că blonda, Toni, a plecat.

— Moş romantic ce eşti.

— Instinct patern. Iar Stanhope – lui chiar nu-i pasă de ele, de asta sunt sigur. Şi cu toate femeile alea – mă rog, a trecut ceva timp de-atunci. Păreau neglijate. N-aş vrea în ruptul capului să-ţi închipui…

— Nu-mi închipui. O, nu…

— Că aş fi…

— Exact.

— Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Absolut.

— Sigur, copilul meu – copiii noştri – erau mult mai mari.

— Da. Înţeleg.

— Deci era normal, când aveam două fetiţe aşa de arătoase practic la uşa noastră.

— Desigur.

S-a lăsat o lungă tăcere. Edwin a rupt-o.

— M-am gândit să fie mâine-noapte, dacă-ţi convine şi ţie. E seara lui liberă.

— Dacă s-o simţi bine Ruth.

— Vine şi ea?

— Dacă se simte suficient de bine ca s-o las singură, ziceam. Dar Edwina?

— O, nu. Nu. În nici un caz. O ştii pe Edwina. L-a şi cunoscut, să ştii. Un minut sau două. Ea e aşa de… de…

— Sensibilă. Ştiu. Nu ştiu cum face faţă cu cazurile ei sociale. Probabil că vede multe.

— E un chin. Dar ea face diferenţa. Mi-a zis-o clar după. Dacă el ar fi fost un pacient, era cu totul altceva. Înţelegi tu.

— Da, înţeleg.

— E altceva când e în timpul ei liber.

— Da.

— Normal, dacă era o urgenţă…

— Înţeleg.

— Deci mă tem că vom fi doar noi trei. Nu prea mulţi, dacă ne gândim cum era pe vremuri, nu-i aşa…

— Poate că Edwina vrea să vină să stea cu Ruth.

— Ştii cum face ea când aude de microbi. E vitează ca o leoaică, să ştii, dar are chestia asta cu microbii. Nu cu virusurile. Doar cu microbii.

— Da, cred şi eu. Microbii sunt mai murdari decât virusurile. Probabil că şi microbii au virusuri, nu crezi?

— Are ea chestia asta, ce să-i faci.

— Ea nu e un comitet. Puţine femei sunt. Tu eşti un comitet, Edwin? Eu sunt.

— Nu ştiu la ce te referi.

— O, Doamne, Standarde de credinţă diferite. Înmulţeşte numărul membrilor comitetului cu numărul de standarde de credinţă…

— Tot nu pricep unde baţi, Sim.

— Compartimente. Unul dintre membrii mei crede în compartimente. De exemplu, crede că, deşi Frankley e dincolo de peretele ăsta – cel puţin până nu-i demolează cu totul –, peretele tot real e şi n-are nici un rost să pretindem altceva. Dar un alt membru al comitetului meu – ei, ce să spun?

— Poate că el o să răzbată prin perete.

— Omul tău? Atunci lasă-l s-o facă cum trebuie şi dincolo de orice îndoială. Ştiu…

Ştiu că mintea se poate scula din pat, poate coborî pe scări, trece pe lângă uşi şi traversa aleea până la grajdurile strălucitoare şi trandafirii, luminate de două fetiţe. Dar ele dormeau şi nu s-au trezit, deşi imaginile lor dansau dansul ăla caraghios, stupizenia aia arăbească.

— Ce să ştii?

— Nu contează. Un membru al comitetului.

Totul e imaginaţie, asta vrea să demonstreze el.

— Compartimentele, spune votul meu majoritar, rămân compartimente.

Unu e unu şi separat de toate şi tot aşa va fi mereu.

Edwin şi-a consultat ceasul de mână.

— Trebuie să fug. O să-ţi comunic ora când o să am veşti de la el.

— Pentru mine cel mai convenabil e seara târziu.

— Pentru întregul comitet. Care dintre ei a avut o chestie faţă de fetiţe?

— Un bătrânel sentimental. Mă îndoiesc că o să se deranjeze el.

L-a condus pe Edwin afară din librărie, până în stradă, gesticulând curtenitor către spatele lui, care se îndepărta în grabă.

Un bătrânel sentimental?

Sim a oftat în sinea lui. Nu era un bătrânel sentimental, ci recalcitrantul grupului.

La ora opt, după ce o instalase pe Ruth cu o carte bună şi-şi liniştise stomacul cu un file de peşte cu fulgi de cartofi, plus nişte mazăre la conservă, Sim a ieşit din librărie, a încuiat de două ori uşa în urma lui şi a mers cei câţiva paşi până la Sprawson. Nu se întunecase încă, dar în partea dreaptă a clădirii, la fereastra apartamentului lui Stanhope, se vedea totuşi o lumină. Oraşul era tăcut şi doar tonomatul de la Keg of Ale tulbura seara melancolică de vară. Sim şi-a zis în sinea lui că nu e nevoie de pretinsa linişte din grajduri. Şi-ar fi putut ţine mica întrunire – deşi întrunire era mult spus pentru trei persoane –, ar fi putut s-o ţină şi în stradă. Însă tocmai când îşi spunea asta, un elicopter a trecut în zbor deasupra canalului, cu lumina roşie licărind, urmat, ca pentru a desăvârşi demonstraţia, de huruitul unui tren peste viaduct. După ce ambele maşinării au trecut, urechile lui, poate mai atente acum, au detectat ţăcănitul vag al unei maşini de scris venind dinspre fereastra luminată unde Stanhope lucra încă la cartea lui, la o emisiune sau la vreun articol. Sim a urcat cele două trepte până la uşa de sticlă şi a deschis-o. Intra într-un spaţiu familiar – avocaţii şi soţii Bell în stânga, uşa familiei Stanhope în dreapta, iar la celălalt capăt al micului palier uşa către scara pe unde se cobora în grădină. Întregul loc avea pentru Sim o aură romantică absurdă. Era perfect conştient de romantism şi de absurditate. Nu avea absolut nici o legătură cu fetiţele, nu avusese niciodată şi nici nu putea spera să aibă. Totul era fantezie pură. Câteva, foarte puţine vizite la librărie…

S-a auzit un tropăit pe scara din stânga. Edwin şi-a făcut apariţia vijelios, cu un aer entuziast de data asta, cuprinzându-i umărul lui Sim cu braţul lui lung şi strângându-l cu o forţă uriaşă.

— Sim, dragule, ai ajuns!

Era un salut atât de ridicol, încât Sim s-a grăbit să scape din strânsoare.

— El unde e?

— Trebuie să apară. Ştie unde să vină. Cred. Mergem?

Edwin a pornit-o maiestuos, cu paşi mari, spre capătul coridorului şi a deschis uşa spre grădină.

— După tine, dragul meu.

Plante, tufe şi copăcei în floare năpădiseră aleea care ducea direct la grajdurile cu pardoseală trandafirie şi lucarne antice. Sim a avut obişnuitul său moment de îndoială în faţa a ceva care fusese atât de aproape de el şi îi rămăsese necunoscut atâţia ani. A deschis gura să vorbească despre asta, dar a închis-o la loc.

Fiecare pas pe care-l făceai în jos pe trepte – erau şase cu totul – avea ceva special. Era un soi de amorţire, de amortizare. Sim, care înotase şi făcuse scufundări pe Costa Brava, s-a pomenit imediat comparând întregul proces cu efectul unui plonjon sub apă. Dar nu era, ca în cazul apei, o tranziţie instantanee de acolo, de sus, până acolo jos, fisura unei suprafeţe perfecte, un hotar. Aici, hotarul era la fel de categoric, dar mai puţin clar. Veneai din zgomotul unei seri în Greenfield şi, pas cu pas, erai – nu amorţit era cuvântul potrivit, şi nici amortizat. Nu exista nici un cuvânt potrivit. Grădina asta dreptunghiulară, aşa lăsată în paragină şi părăsită cum era, era totuşi ca un fel de bazin cu ceva, un bazin de linişte, s-ar fi putut spune. Un balsam. Sim s-a oprit şi s-a uitat în jur, ca şi cum efectul respectiv s-ar fi dezvăluit atât ochiului, cât şi urechilor, dar nu era nimic – doar pomii crescuţi care-ncontro, o dezlănţuire de trandafiri, muşeţel, urzici, rozmarin, lupin, răchiţică şi degetariţă. S-a uitat în sus, spre cerul limpede; iar acolo, de la o înălţime uluitoare, cobora un avion, atât de silenţios, încât părea graţios şi inocent ca un planor. S-a uitat iar în jur – *buddleia*, barba-bătrânului, bobornic – şi aromele grădinii i-au invadat nările cu senzaţii noi.

Mâna lui Edwin era pe umărul lui.

— Hai să mergem.

— Mă gândeam că e mult mai grozavă decât peticul nostru de pământ. Uitasem de flori.

— Greenfield e un târg la ţară!

— Contează unde te uiţi. Şi liniştea!

La capătul aleii din grădină au ajuns la o curte ferită de soare. La un moment dat avusese nişte porţi duble pe unde se intra, dar fuseseră scoase.

Acum rămăsese o singură portiţă vizavi, care dădea spre drumul de edec. În stânga lor era o scară.

— Urcăm pe-aici.

Sim a urcat în urma lui Edwin, apoi a stat şi s-a uitat în jur. Cu greu ai fi putut spune că te afli într-un apartament. Avea spaţiu pentru un divan îngust, o canapea veche, o măsuţă, scaune. Mai erau două dulapuri şi, de-o parte şi de alta, nişte dormitoare minuscule, fără uşi. Erau şi nişte lucarne care dădeau spre canal şi spre casă. Sim stătea pur şi simplu în picioare şi tăcea. Nu era vorba de spaţiul meschin, nici de podeaua subţire, dintr-un singur strat de scânduri, şi nici de pereţii interiori dintr-un soi de panouri ieftine. Nu era vorba de mobilierul ponosit, la mâna a doua, de fotoliul căruia îi atârna căptuşeala sau de masa pătată. Era vorba de atmosferă, de miros. Cineva, probabil Sophy, trecuse recent pe acolo, iar mirosul de parfum ieftin, înţepător plutea în aer de parcă ar fi vrut să acopere ceva stătut, mâncare, tot parfum şi altceva, nu dogoare sau năduf, ci sudoare. Pe un perete se afla o oglindă cu nişte ornamente aurii, complicate de jur împrejur, sub care era o etajeră cu sticle, rujuri pe jumătate consumate, cutiuţe, tuburi de spray şi pudră. Sub lucarnă, pe un dulăpior scund, stătea o păpuşă uriaşă, rânjită, într-o rână. Pe masa din mijloc erau o grămadă de ciudăţenii – dresuri, o păpuşă-mănuşă, o pereche de pantaloni care ar fi trebuit spălaţi, o revistă pentru femei şi nişte căşti pentru radio. Dar faţa de masă de catifea avea ciucuri, iar printre petele de pe perete unde fuseseră lipite odinioară desene şi fotografii care lăsaseră urme lipicioase erau elemente decorative, flori de porţelan şi bucăţi de material colorat – unele aranjate în formă de rozetă. Şi era praf.

Înăuntrul lui Sim, douăzeci de ani de iluzii au pierit ca nişte bule de aer. Da, bineînţeles, şi-a zis în sinea lui, n-a avut nimeni grijă de ele şi au crescut şi ele cum au putut, sigur că da, ce-o fi fost în capul meu? Şi n-au avut mamă – bietele, sărăcuţele! Nu mă mir…

Edwin muta delicat obiectele de pe masă. Le aranja pe dulapul de sub lucarnă. Lângă dulap era o veioză de duzină. Avea un abajur roz şi ciucuri, ca faţa de masă.

— Crezi că putem deschide geamul?

Sim l-a auzit doar cu o ureche. Era atent la propria-i suferinţă, pentru că nu-i putem spune altfel. Într-un final, şi-a îndreptat atenţia asupra lucarnei şi a examinat-o. Nu mai fusese deschisă de ani întregi, dar cineva se apucase să-i vopsească tocul, apoi se lăsase păgubaş. Sim s-a uitat prin lucarna care părea să privească şi ea, ceţos, îndărăt spre casă. Lângă el, Edwin a vorbit.

— Simţi ce linişte e?

Sim l-a privit uimit.

— Nu simţi… nu simţi…

— Ce anume, Sim?

Suferinţa. Asta trebuie să fie. Suferinţă. Abandon.

— Nimic.

Apoi a văzut cum se deschide uşa de sticlă din capul scării de la celălalt capăt al grădinii. Mai mulţi bărbaţi au intrat. Sim s-a răsucit spre Edwin.

— O, nu!

— Ştiai de asta?

— Normal că ştiam că există locul. Aici am fost la ceaiul din căsuţa păpuşilor.

— Puteai să-mi spui. Te asigur, Edwin, că n-aş fi venit dac-aş fi ştiut. Ce dracu', omule – l-am prins când fura din librărie! Parcă nu ştii unde-a fost! A fost la puşcărie şi ştii de ce. Mai dă-o dracului de treabă, omule!

— Wildwave.

Vocea s-a auzit brusc pe scări, limpede.

— Nimeni nu crede de fapt chestia asta. Nu ştiu unde mă duci şi nu-mi place. N-o fi vreo capcană?

— Uite ce e, Edwin…

Pălăria neagră şi faţa distrusă s-au iţit în capul scării, urmate de claia de păr cărunt şi de faţa schimonosită a bătrânului din parc. Bătrânul s-a oprit pe scări, răsucindu-se cumva crispat.

— O, nu! Să nu-ndrăzneşti, Matty! Ce-i aici, Pederaştii Anonimi? Trei s-au vindecat, mai e unul?

Bărbatul pe care-l numise „Matty“ îl ţinea de reverul hainei.

— Domnule Pedigree…

— Zănatic ai fost, zănatic ai rămas, Matty! Lasă-mă să plec, m-ai auzit?

Era absurd. Cei doi bărbaţi ciudaţi şi neatrăgători păreau prinşi într-o luptă corp la corp pe scări. Edwin ţopăia în capul scării.

— Domnilor! Domnilor!

Sim simţea o dorinţă profundă de a pleca şi de a fi departe de clădirea siluită, prădată cu atâta brutalitate de liniştea ei. Dar scările erau blocate. Cum încercările de a evada îl lăsaseră momentan fără suflu, bătrânul gâfâia în timp ce se străduia să spună ceva.

— Tu… să vorbeşti de boala mea… e o boală frumoasă… nu ştie nimeni. Eşti cumva psihiatru? Nu vreau să mă vindec, iar ei ştiu asta, aşa că vă doresc o zi bună – şi, cu un efort absurd de a păstra eticheta, a început să se încline către Sim şi Edwin, aflaţi ceva mai sus, în timp ce încerca să se smulgă – să aveţi o zi foarte bună!

— Edwin, hai să mergem, ce Dumnezeu! Totul e o greşeală absurdă şi umilitoare!

— Nu mă aveţi cu nimic la mână – nici unul dintre voi – dă-mi drumul, Matty, că te reclam…

Atunci, bărbatul cu pălărie neagră i-a dat drumul, lăsând mâinile în jos. Stăteau amândoi pe scări, parţial vizibili, ca nişte înotători pe un dâmb subacvatic. Faţa lui Pedigree ajungea în dreptul umărului lui Windgrove. A zărit urechea la treizeci de centimetri deasupra lui. S-a cutremurat de scârbă.

— Arătare slută ce eşti!

Încet, inexorabil, sângele a năpădit partea dreaptă a feţei lui Matty. A rămas acolo, fără să facă nimic, fără să spună nimic. Bătrânul s-a răsucit şi s-a grăbit să se îndepărteze. I-au auzit paşii pe pietrele din curte, l-au văzut apărând pe aleea din grădină, printre florile crescute în legea lor. Mergea cu pas iute. Pe la jumătatea aleii s-a întors din mers şi s-a uitat peste umăr spre lucarne, cu tot veninul unui personaj negativ dintr-o melodramă. Sim i-a văzut buzele mişcându-se; dar acea amortizare ciudată – căci, odată profanat locul, acea calitate magică decăzuse de la mister la impediment – i-a înăbuşit vorbele. Apoi a urcat scările, a traversat holul şi a ieşit în stradă.

Edwin a vorbit.

— Probabil a crezut că suntem de la poliţie.

Faţa lui Windgrove era iar albă şi maronie. Pălăria neagră îi căzuse puţin într-o parte, iar urechea sărea imediat în ochi. Ca şi cum şi-ar fi dat seama la ce se uita Sim, şi-a scos pălăria ca să-şi aranjeze părul. Motivul pentru care purta pălărie era acum şi mai evident. Şi-a netezit părul cu grijă, apoi şi-a potrivit pălăria neagră ca să-l ţină.

Dezvăluirea acestei stări de fapt avusese pe undeva darul de a o face tolerabilă pentru privitor. Imediat ce-şi dezvăluise defectul, diformitatea, handicapul, în lipsa unui termen mai potrivit, Windgraff – Matty, aşa-l strigase bătrânul? – Matty nu mai era un monstru ameninţător, ci un om ca toţi oamenii. Înainte să conştientizeze faptul că luase o hotărâre, Sim s-a pomenit că trece la micul schimb de politeţuri. A întins mâna.

— Sunt Sim Goodchild. Mă bucur de cunoştinţă.

Windgrove s-a uitat în jos la mână de parcă ar fi avut de gând s-o examineze, nu s-o strângă. Apoi i-a luat mâna, a întors-o şi i-a cercetat palma. Asta l-a cam descumpănit pe Sim, care s-a uitat şi el în jos să vadă dacă nu cumva avea palma murdară sau poate atrăgea atenţia prin altceva, iar până să înţeleagă ce spusese şi-a dat seama că i se ghicea în palmă, aşa că a rămas acolo în picioare, relaxat, ba chiar amuzat de-a binelea. Şi-a cercetat şi el palma, palidă, încreţită – ca o carte legată cu deosebită delicateţe în cel mai rar sau, în orice caz, în cel mai scump material –, apoi s-a cufundat într-o comuniune cu propria-i mână care a oprit timpul în loc. Palma era de o frumuseţe desăvârşită, era plăsmuită din lumină. Era preţioasă şi plină de însemne preţioase, trasate cu o siguranţă şi o delicateţe care treceau dincolo de artă, având rădăcini în altă parte, într-o bunăstare absolută.

Cu un spasm aşa cum nu mai trăise niciodată, Sim a căscat ochii către imensa lume a propriei palme şi a văzut că era sfântă.

S-a reîntors în cămăruţă, unde ciudata creatură, care acum însă nu mai părea ameninţătoare, stătea în continuare cu privirea plecată, iar Edwin apropia nişte scaune de masă.

Era adevărat. Locul unde trăia liniştea era magic. Şi murdar.

Windrave i-a dat drumul mâinii, care s-a întors la el în toată splendoarea tainei sale. Edwin a vorbit. Pe cuvintele lui se ghicea o pojghiţă subţire, o uşoară notă de invidie.

— I-ai promis viaţă lungă?

— Termină, Edwin. N-are nici o legătură.

Windrove s-a dus la celălalt capăt al mesei, care a devenit imediat capul ei. Edwin s-a aşezat în dreapta lui. Sim s-a strecurat pe scaunul din stânga lui – fiecare pe câte o latură a mesei plus o latură goală, acolo unde ar fi trebuit să stea Pedigree.

Windgrove a închis ochii.

Sim a privit în jur, prin cameră, cu detaşare. Din loc în loc erau piuneze care fixaseră diverse ornamente. O oglindă destul de jigărită. Divanul de sub lucarnă, cu şirurile lui de… de ciucuri, păpuşa cu volănaşele ei stând rezemată de o pernă în colţul îndepărtat al dulapului, pozele cu ponei şi fotografia cu bărbatul tânăr, probabil un star era căzut între timp în uitare…

Bărbatul şi-a pus mâinile pe masă, cu palmele în sus. Sim l-a văzut pe Edwin plecând ochii, apoi luându-i mâna dreaptă în mâna lui stângă şi întinzând dreapta peste masă. Deşi oarecum jenat de idee, Sim l-a prins de mână pe Edwin, apoi şi-a pus mâna dreaptă pe mâna stângă a lui Windrow. A atins o substanţă tare şi elastică, poate nu un univers, dar caldă, surprinzător de caldă, fierbinte.

Un hohot de râs l-a zguduit pe dinăuntru. Asta să se fi ales din Societatea Filozofică şi ale sale procese-verbale, comisie şi preşedinte, din sălile şi amfiteatrele sale, din distinşii săi invitaţi – doi bătrâni ţinându-se de mână cu un… cu un ce?

După o vreme, poate un minut, zece, jumătate de oră, Sim şi-a dat seama că-i vine să-şi scarpine nasul. S-a întrebat dacă să procedeze brutal, trăgându-şi mâinile şi rupând astfel micul cerc, dar a hotărât să n-o facă. Până la urmă, era un sacrificiu mărunt. Şi, odată eliberat de dorinţa de a te scărpina, îţi dădeai imediat seama cât de departe erau ceilalţi, păreau a fi la mulţi kilometri depărtare, astfel că cercul nu mai era mic, ci gigantic, mai mare decât un cerc de stânci, cuprindea toată ţara, toată ţara, nemărginit.

Sim a simţit că-i vine iar să-şi scarpine nasul. Era enervant să ai de-a face cu două scale atât de diferite – una la nivel de centimetri, cealaltă, la nivel mai mult sau mai puţin universal. Nasul trebuia potolit! Era o mâncărime în partea stângă, foarte aproape de vârf, o iritaţie perfidă, doar atât de intensă cât să-i provoace mâncărimi pe fiecare milimetru pătrat de piele. A ţinut

piept cu dârzenie senzaţiei, simţind cât de puternic îi era strânsă mâna dreaptă – apoi şi stânga, cine pe cine strângea –, ajungând să gâfâie din cauza efortului. Faţa i s-a schimonosit de chin şi s-a zbătut să-şi tragă mâinile, dar erau prinse într-o strânsoare fermă. Nu i-a rămas decât să-şi încreţească iar şi iar pielea de pe lângă nas, încercând în mod absurd să ajungă la vârful acestuia cu obrajii, cu buzele, cu limba, cu orice, după care, cuprins brusc de inspiraţie, s-a aplecat şi şi-a frecat nasul de suprafaţa de lemn dintre mâinile sale. Uşurarea i s-a părut aproape la fel de fabuloasă ca propria-i palmă. A rămas acolo, cu nasul lipit de lemn, aşteptând să i se calmeze respiraţia.

L-a auzit pe Edwin vorbind deasupra capului lui. Sau poate nu era Edwin şi nu erau vorbe. Muzică. Cântec. Era o singură notă, aurie, strălucitoare, pe care nu părea capabil s-o ia nici un cântăreţ cunoscut. Mai mult ca sigur, aceea nu era suflare umană, dacă putea susţine nota care se întindea văzând cu ochii cum se întinsese palma lui Sim, care se mărea, devenea sau era deja, trecând dincolo de experienţă, registru preţios după registru preţios, transformându-se în durere şi depăşind-o, luând durerea şi plăcerea şi distrugându-le, existând, evoluând. S-a oprit o vreme, anticipând ce avea să urmeze. A reînceput, a continuat, s-a oprit. Fusese un cuvânt. Acel început, acea schimbare de stare, explozivă şi vitală, fusese o consoană, iar tărâmul aurit care crescuse din ea fusese o vocală, lungă cât un eon. Iar semivocala de la final nu era un sfârşit, din moment ce nu putea exista un sfârşit, ci doar o reajustare pentru ca lumea spirituală să se poată ascunde iar, pierind treptat din vedere, codindu-se să plece ca o amantă şi rostind inefabila promisiune că va iubi veşnic şi că se va întoarce ori de câte ori va fi chemată.

Când omul în negru a dat drumul mâinii lui Sim, mâinile redeveniseră toate simple mâini. Sim şi-a dat seama de asta pentru că, desprinzându-şi faţa de lemn, şi-a împreunat mâinile înainte. Şi şi-a văzut palma dreaptă, puţin transpirată, dar în nici un caz murdară, o palmă ca oricare alta. S-a îndreptat de spate şi l-a văzut pe Edwin tamponându-şi faţa cu un şerveţel de hârtie. Ca un singur om, s-au întors amândoi spre Windrove. Acesta stătea cu palmele în sus pe masă, cu fruntea plecată, cu bărbia în piept. Borul pălăriei negre îi ascundea faţa.

O picătură de apă limpede s-a scurs pe sub bor şi a căzut pe masă. Matty şi-a ridicat capul, dar Sim n-a putut desluşi nici o expresie pe partea de faţă sluţită. Edwin a vorbit.

— Mulţumesc… mulţumesc de o mie de ori! Să te ţină Dumnezeu!

Matty s-a uitat atent la Edwin, apoi la Sim, care de data asta a desluşit o expresie pe jumătatea pământie a feţei. Epuizare. Windrove s-a ridicat şi a pornit fără o vorbă spre scări, apoi a început să le coboare. Edwin a sărit în picioare.

— Windgrove! Când? Şi uite…

S-a repezit spre scări şi le-a coborât în fugă. Sim l-a auzit vag vorbind precipitat în curte.

— Când ne mai vedem? Eşti sigur? Aici? Îl aduci şi pe Pedigree? Ascultă, ăă, cu banii stai bine?

Apoi s-a auzit ţăcănitul încuietorii de la uşa care dădea spre drumul de edec.

Edwin a apărut de pe scară.

Sim s-a ridicat fără chef, uitându-se în jur la poze şi la spaţiile goale unde fuseseră alte poze, la păpuşă, la dulapul pe care atârna păpuşa neagră din cârpe. Au plecat amândoi unul lângă altul, invitându-se politicos unul pe altul să coboare scările, apoi iarăşi unul lângă altul pe aleea din grădină, în sus pe scări, pe coridor – maşina de scris ţăcănind în continuare în biroul lui Stanhope –, apoi afară, în stradă. Edwin s-a oprit şi s-au pomenit faţă în faţă. Edwin a vorbit cu emoţie profundă.

— Sunteţi o echipă absolut minunată!

— Cine?

— Tu şi cu el – în sensul ocult.

— Eu şi cu el?

— O echipă minunată! Vezi, câtă dreptate am avut!

— Despre ce vorbeşti?

— Atunci când ai intrat în transă… Ţi se oglindea pe faţă bătălia spirituală – am văzut eu. Apoi ai trecut pragul chiar acolo, sub ochii mei!

— N-a fost aşa!

— Sim! Sim! Aţi cântat amândoi la mine ca la un instrument!

— Ascultă, Edwin…

— Ştii că s-a întâmplat ceva, Sim, nu fi modest, e falsă modestie…

— Normal că s-a întâmplat ceva, dar…

— Am doborât o barieră, un zid. Zi tu că nu-i aşa.

Sim a dat să nege vehement, moment în care şi-a adus aminte. Fără îndoială, ceva se întâmplase şi probabil că era nevoie de toţi trei.

— Aşa o fi.

Capitolul paisprezece

12/6/78

Dragul meu prieten, domnul Pedigree, a ajuns până la scară în grajdurile de la Sprawson, dar n-a vrut să stea că-i e frică să nu-i facem vreun rău şi nu ştiu ce să fac. A plecat şi eu am rămas cu domnul Bell, care e în continuare profesor la Foundlings, şi cu domnul Goodchild de la librărie. Ei aşteptau ceva, poate cuvinte. Am făcut un cerc toţi ca să ne apărăm de spiritele rele, că erau multe în grajduri, verzi, stacojii, negre. Le-am ţinut la distanţă cât am putut. Stăteau în spatele celor doi domni şi voiau să-i apuce cu ghearele. Cum or trăi cei doi domni când nu sunt eu cu ei, asta mă întreb. Domnul Bell mi-a oferit bani, ce m-am distrat. Dar am plâns ca un copil pentru bietul domn Pedigree, care e aşa de robit firii sale, e oribil să vezi aşa ceva, oribil. Nu pot să mă ţin după el decât în timpul care-mi rămâne când nu-l am pe băiat în grijă. Dacă n-aş avea grija domnului Pedigree, aş duce o viaţă fericită ca protector al băiatului. L-aş sluji câte zile oi avea şi aş avea parte de ani mulţi de fericire numai de l-aş vindeca pe domnul Pedigree şi faţa mea spirituală.

13/6/78

Se pregătesc lucruri măreţe, grozave. Credeam că numai mie şi lui Ezechiel ne-a fost hărăzit darul de a le arăta lucruri celor care pot să vadă (chibrituri, cum ar fi, sau spini, cioburi, însurătoarea cu o femeie stricată etc.) pentru că. Nu pot să spun ce am în minte.

Ea şi-a pierdut inelul de logodnă, e logodită cu domnul Masterman, profesorul de sport care cică e o celebritate. Ne-am apucat toţi să-l căutăm peste tot pe unde umblase ea. Le-am spus băieţilor să se uite pe sub ulmi şi m-am uitat şi eu pe lângă ei. Apoi după ce au plecat ei a venit ea şi m-a

întrebat dacă sub ulmi am căutat şi am zis că nu, cu gândul să-i spun că băieţii căutaseră, pentru c-aş fi minţit să zic că eu căutasem cu mâna mea, dar până s-apuc eu să zic ceva ea a zis că o să caute singură şi a plecat. E foarte frumoasă şi zâmbitoare şi l-am pişcat cât am putut de tare pe nesăbuitul de mine ca pedeapsă pentru ce-a făcut şi am continuat să caut inelul. Dar când mi-am ridicat ochii (trebuie să ţin minte să-i mai trag o ciupitură zdravănă pentru asta, dar pe moment nu m-am gândit) am văzut-o aruncând pe jos inelul pe care zicea că l-a pierdut şi prefăcându-se apoi că l-a găsit, a ridicat amândouă braţele şi a strigat „ura“. A venit râzând la mine, cu inelul pe degetul de la mâna stângă. N-am putut spune nimic, dar am rămas cam perplex. Ea a zis să le zic tuturor unde i-am spus ei că ar putea fi – de fapt, mai bine să-i spun domnului M. că eu îl găsisem. Nu ştiu ce să fac diseară. Cum am jurat să fac tot ce-mi cere altă persoană dacă nu e ceva rău, acum nu ştiu dacă ce-mi cere ea e sau nu rău. Sunt pierdut cum părea a fi inelul. Mă întreb acum ce înseamnă acest semn. Să fie minciuna un semn, mă întreb. Ea a zâmbit şi a minţit. A minţit cu fapta, nu cu vorba. Cu vorba a minţit şi n-a minţit. L-a găsit şi nu l-a găsit. Nu ştiu.

14/6/78

Toată ziua am fost năuc tot gândindu-mă la inel şi la semnificaţia lui. Ea e femeia ticăloasă, dar de ce mi-a dat mie semnul? E o încercare. Înseamnă că nu-i pasă dacă bijuteria ei se pierde sau nu. M-am dus la culcare după ce mi-am spus porţia şi m-am oferit să mă sacrific dacă se cădea. Nu ştiu dacă ce a urmat a fost vis sau vedenie. Dacă a fost vis, n-a fost ca un vis obişnuit cum se zice că visează lumea pentru că cine ar suporta aşa ceva în fiecare noapte, mă întreb dacă n-o fi fost ca un vis din Biblie. Probabil Faraon era frământat, că altfel n-ar fi pus să i se tălmăcească. Ăsta n-a fost vis obişnuit. Sau poate că a fost o vedenie şi eu chiar am fost acolo. Era femeia din Apocalipsă. S-a arătat într-o măreţie cumplită, toată în culori usturătoare, a fost lăsată să mă chinuie din cauză că am avut gânduri necurate faţă de domnişoara Stanhope. Şi totuşi n-a fost doar vina mea că m-am gândit la ea, dacă s-a purtat aşa anapoda cu bijuteria, abia după o zi întreagă mi-am dat seama că ştia de semne şi cum să le arate. Dar s-a întâmplat că femeia din Apocalipsă a luat chipul şi râsul domnişoarei Stanhope şi m-a făcut să mă

spurc cu mult chin, de când m-am sculat şi mi-am dat seama m-am şi speriat şi mirat, căci, de când cu Harry Brummer în Teritoriul de Nord, am crezut că nu mai pot să mă spurc, deci nici să mă sperii sau ruşinez.

Apoi în ziua asta (dar fără să visez), 15/6/78, am încercat să mă ruşinez toată ziua cât am fost la muncă, dar n-am putut. Descoperirea că pot păcătui asemenea celorlalţi bărbaţi. Nu pot să spun ce gândesc. Am ascultat păsările, să aud dacă râdeau sau îşi băteau joc ca nişte *kookaburra*, dar nu. Atunci o fi luat ea înfăţişare de înger al luminii sau o fi un spirit bun. Văd cerul acum. Adică pot să-l cercetez şi e colorat foarte pal până sus de tot. Băieţii au venit, dar n-au stat mult. Am încercat să le spun lucrurile acestea despre cum se bucură toate şi cântă cum ar veni osanale şi aşa mai departe. Dar n-am putut. E ca şi cum ai trece de la alb-negru la culoare. Era un pic de soare pe un copac lângă o pajişte lungă şi eu. Băieţii s-au dus la educaţie muzicală. Eu auzeam, dar numai puţin. Aşa că mi-am lăsat treburile, m-am dus după ei şi am stat lângă garaj, în faţa ferestrei de la sala de muzică. Puseseră muzică la gramofon, cânta tare şi eu am auzit-o cum văd acum copacii şi cerul şi băieţii ca nişte îngeri, era o orchestră mare care cânta Beethoven, o simfonie, şi pentru prima oară în viaţa mea eu am început să dansez acolo pe pietriş, în faţa geamului de la sala de muzică. Doamna Appleby m-a văzut şi a venit la mine, aşa că am stat drepţi. Arăta ca un arhanghel care râde, aşa că am stat drepţi. A strigat la mine minunat, nu-i aşa, e *A Şaptea*, n-am ştiut că te interesează muzica, iar eu i-am strigat râzând că nici eu nu ştiam. Arăta ca un arhanghel care râde, aşa că gura mea a strigat şi n-am putut să-i fac nimic. Sunt bărbat, aş putea avea urmaşi. Ea a zis ce ciudăţenie, te simţi bine. Atunci mi-am amintit de legământul tăcerii şi mi s-a părut foarte neînsemnat, dar mi-am zis că m-am apropiat destul vorbind cu băieţii, aşa că am binecuvântat-o cu mâna dreaptă, ca un popă. A părut să se mire şi a plecat grăbită. Domnul Pierce ar fi spus despre toate acestea că-s de pomină.

De când am scris asta, adică între cuvintele „pomină“ şi „de când“ mi s-au arătat multe. N-au fost spiritele, nici o viziune sau un vis, ci o deschizătură. Am văzut un pic de providenţă. Sper ca într-o bună zi băiatul să citească vorbele astea. Înţeleg că gândul că el le va citi peste ani m-a făcut să le scriu, deşi pe vremea aia aveam nişte idei prosteşti să aduc

dovezi că nu sunt nebun (17/5/65). Adevărul e că între „pomină“ şi „de când“ mi s-au deschis ochii conştiinţei. Binele pe care nu-l suflă Sfântul Duh direct în lume trebuie că e adus şi se transmite prin oameni. Eu i-am văzut, mărunţi, zbârciţi, unii cu feţele ca a mea, unii schilozi, alţii terminaţi. În spatele fiecăruia era un spirit ca un răsărit de soare. Era o privelişte dincolo de bucurie şi dincolo de dans. Apoi am auzit o voce care mi-a spus că muzica e cea care roade şi rupe coarda.

17/6/78

Trebuie să folosesc puţinul timp pe care-l am ca să povestesc ce lucru minunat s-a întâmplat azi-noapte după ce mi-am repetat porţia. O să scriu cât pot de repede pentru că trebuie să plec curând cu bicicleta spre Greenfield, să mă întâlnesc cu domnul Bell cu domnul Goodchild şi cu domnul Pedigree, că de data asta cred că o să vrea să vină cu mine. Azi-noapte m-am gândit că am treabă; şi într-un fel le-am transmis spiritelor căldura trupului meu şi ele m-au dus cu blândeţe la ele. Înţeleptul cu robă roşie şi coroană şi înţeleptul cu robă albastră şi cunună aşteptau şi m-au întâmpinat cu bunăvoinţă. Le-am mulţumit că se îngrijesc de mine şi mi-am exprimat speranţa că mă vor onora în continuare cu prietenia lor. Le-am mulţumit mai ales pentru anii în care au înăbuşit în mine mugurele unei ispite pe care bineînţeles că o văd acum în toată micimea ei. Când le-am spus asta aşa frumos, s-au luminat că m-au orbit. Mi-au arătat: „Am văzut că te-ai uitat la fiicele oamenilor şi ţi s-au părut frumoase“. I-am întrebat de domnişoara Stanhope şi de semnul cu inelul aruncat şi am mărturisit că nu-i pătrund înţelesul. Atunci ele mi-au arătat: „Toate acestea ne sunt ascunse. Acum mulţi ani am chemat-o la noi dar n-a venit“.

Am stat în faţa magaziei şi m-am uitat în sus la cer, dar apoi m-am dus în camera mea şi m-am aşezat pe marginea patului. Băiatul meu drag, tare drag, e greu, mi-e greu să scriu despre ce s-a întâmplat apoi din cauză de ciudăţenie şi de grozăvie. Înţelepţii m-au dus imediat la ei. Mi-au arătat: „Acum că ţi-am răspuns la întrebări o să-ţi tot dăm informaţii până dau pe din afară. Strigătul care a urcat în cer te-a adus aici. E acum un mare spirit care are să stea în spatele copilului pe care-l protejezi. Ăsta-i rostul tău. Vei

fi ars ca jertfă. Acum o să te prezentăm unui prieten de-al nostru şi o să mâncăm şi o să bem cu tine“.

Deşi acum m-am obişnuit cu ele, îmi ştiu numele spiritual şi nu mă mai ia deloc cu frig când mă cheamă, vestea aceasta m-a făcut să mă simt de parcă ajunsesem în anticamera raiului, dacă pot spune aşa, şi m-a luat iar cu frig ca atunci (17/5/65) şi mi s-a sculat tot părul de pe mine, fir cu fir. Dar când toată căldura se scursese din mine, atunci l-am văzut între ei pe prietenul lor. Era îmbrăcat tot în alb şi avea cercul soarelui în jurul capului. Înţelepţii roşu şi albastru şi-au scos coroanele şi le-au aruncat pe jos şi am scos-o şi eu pe a mea şi am aruncat-o. Priveam cu adâncă veneraţie la spiritul în alb, dar înţeleptul roşu mi-a arătat: „E fiinţa spirituală care va sta în spatele copilului pe care-l protejezi. Copilul va aduce limba spirituală pe lume şi popoarele o vor vorbi între ele“. Când am auzit asta, mi-am plecat capul în faţa lor, aşa m-am bucurat pentru oameni că au început să-mi curgă lacrimile din ochi pe masă. Apoi, tot aşa cu ochii plecaţi, le-am invitat cu drag la măsuţa mea, unde părea să fie loc. Apoi înţeleptul albastru a arătat: „Azi în ceruri e mare bucurie pentru că asemenea adunare nu s-a mai văzut de pe vremea lui Avraam“. Apoi le-am oferit mâncare şi băutură spirituală, pe care le-au primit. După asta am simţit o mare dorinţă de sacrificiu şi am întrebat ce trebuia să fac şi ce mi se cerea acum. Spiritul roşu mi-a arătat: „Vrem doar să te vizităm şi să ne veselim împreună cu tine, că eşti de-al nostru. Şi cum eşti un înţelept, o să primeşti înţelepciunea care-ţi trebuie chiar dacă eşti încă întrupat“. N-au făcut asta arătându-mi cartea cea mare, ci printr-un soi de deschizătură absolut minunată despre care nici dac-aş putea nu s-ar cădea să povestesc. În timpul ăsta spiritul alb cu cercul soarelui în jurul capului stătea în faţa mea la masă şi de prima oară când l-am văzut n-am mai îndrăznit să ridic ochii spre faţa lui. Acum, cu acea splendidă deschizătură şi pentru că ceilalţi îl numiseră prietenul lor şi al meu, am ridicat ochii spre faţa lui şi din gură i-a ieşit sabia care mi s-a înfipt în inimă cu o durere cumplită, aşa încât, asta am aflat mai târziu, am leşinat şi am căzut în faţă peste masă. Când m-am trezit iar mă alungaseră de la ele şi

Ceasul din sat a bătut din turla bisericii. Matty s-a ridicat de la măsuţa lui. A închis caietul şcolăresc şi l-a pus într-unul dintre sertarele comodei. A dat fuga la magazie şi şi-a luat bicicleta, care stătea rezemată de perete. A tras aer în piept cu un şuierat. Cauciucul din spate era dezumflat. A răsturnat bicicleta, proptind-o în şa şi ghidon. A alergat la robinet, a umplut o găleată cu apă şi a început să scoată camera pneului, scufundând-o în apă să vadă unde se găurise.

Capitolul cincisprezece

Ruth a clătinat din cap, zâmbind. Sim a întins larg mâinile într-un gest copiat inconştient de la bunicul lui.

— Dar eu vreau să vii! Ţin eu să vii! Până acum nu te-a deranjat niciodată să te faci de râs pe lângă mine!

Ea n-a răspuns, dar a continuat să zâmbească. Sim şi-a netezit chelia cu o mână.

— Întotdeauna l-ai admirat pe Stanhope…

— Aiurea!

— Păi… femeile îl admirau…

— Eu nu sunt „femeile“.

— Dar eu chiar aş vrea să vii. E ora prea târzie?

Din nou tăcere.

— E din cauza lui Pedigree?

— Du-te liniştit, dragă. Distracţie plăcută.

— E mult spus…

— Mă rog. Să fie cu succes întâlnirea.

— Edwina vine.

— A zis ea că vine?

— O invită Edwin.

— Dacă vine, să-i transmiţi călduroase salutări.

Trecuse o săptămână de la prima întâlnire şi individul cel ciudat avea iar după-amiaza liberă. Strădaniile lui Sim fuseseră în zadar – trei refuzuri şi un „poate vin“, care masca intenţia clară de a nu veni. Sim s-a gândit cu tristeţe că poate n-ar fi stricat să trimită o notiţă despre desfiinţarea Societăţii Filozofice, care să apară la mica publicitate printre naşteri şi decese. Lucra încă la formularea anunţului când a ajuns la Sprawson. Edwin stătea pe treapta de jos a scării lui.

— Unde-i Ruth?

— Unde-i Edwina?

Apoi iar s-a lăsat tăcere. Sim a vorbit primul.

— Pedigree.

— Ştiu.

— Din cauza lui Pedigree. De-aia nu vor să vină. Nici măcar Ruth.

— O, da. Da. În orice alte condiţii, Edwina ar fi venit.

— Şi Ruth la fel.

— De fapt, ea e o persoană foarte tolerantă. Doar că Pedigree…

— Ruth e persoana cea mai caritabilă, la modul sincer, din câte cunosc. Caritate în adevăratul sens, cel grec.

— Desigur. A fost povestea aia cu copiii din cărucioare. Câtă cruzime faţă de tinerele mame. Ce tortură psihologică deliberată. Pe ea a afectat-o profund. Mi-a spus la un moment dat că l-ar fi castrat cu mâinile ei dacă l-ar fi prins *in flagrante delicto.*

— N-a zis ea *flagrante delicto*!

— A zis dacă-l prinde că agresează vreun copil. Să împingi un cărucior cu un copil în el se poate considera agresiune.

— Am crezut că se referea la…

— O, nu. N-ar fi deschis ea asemenea subiect, nu? Adică are ea experienţă de viaţă cât cuprinde, dar sunt unele lucruri…

— Ţin minte că atunci când a zis de castrare, Ruth i-a dat dreptate. Cu toată convingerea.

Edwin s-a uitat la ceas.

— Au cam întârziat. Mergem?

— După tine.

Au coborât încet pe scări, după care, tiptil, au ieşit în grădină şi de-acolo în curtea de sub grajduri. Edwin a aprins lumina de la baza scării, moment în care în camera din dreptul capetelor lor s-a produs brusc o mişcare surprinsă. Sim se aştepta totuşi să dea peste Pedigree la etaj, dar cea care se ridicase în picioare lângă divanul pe care şezuse în contemplaţie, şi-a zis el imediat, palid şi încordat, era Sophy. Dar Edwin trecuse direct la acţiune.

— Ce bucurie, Sophy dragă! Ce faci? Stai pe întuneric? Dar vai, ce rău îmi pare, drăguţă! Vezi tu, tatăl tău ne-a spus că putem…

Fata şi-a dus mâna la cârlionţii de la ceafă, apoi şi-a retras-o. Purta hanoracul alb pe pieptul căruia scria CUMPĂRĂ-MĂ şi, a observat Sim în sinea lui, nimica-nimicuţa pe dedesubt, chiar nimica, astfel că…

— O să plecăm, Sophy dragă. Probabil le-a încurcat tatăl tău. Ne-a spus că putem folosi camera pentru o întrunire a… Dar ce stupid! Adică sună stupid şi sigur că n-ai vrea…

Apoi au rămas toţi trei tăcuţi, în picioare. Unicul bec golaş le desena fiecăruia sub nas câte o umbră neagră. Până şi Sophy arăta monstruos, cu nişte orbite uriaşe, negre, şi mustaţa à la Hitler pe care i-o schiţa lumina sub nări. Hanorac, blugi, şlapi şi un soi de fes, probabil. Un fes negru, tricotat, care nu se vedea de cârlionţi. Ea şi-a mutat privirea de la ei la sacoşele de plastic pentru cumpărături, proptite una într-alta la capătul divanului. Şi-a dus iar mâna la păr, şi-a lins buzele, apoi s-a uitat iar la Edwin.

— O întrunire? Ziceaţi ceva de o întrunire…

— O greşeală stupidă, atâta tot. Tatăl tău, drăguţă. Sim, crezi că şi-a râs de noi?

— Ne-a dat ţeapă, cum ai spune tu, Sophy, dacă sunt la curent cu noutăţile. Dar sigur că tu ai venit acasă şi ai de gând să stai. O să ieşim pe hol să-i interceptăm pe ceilalţi.

— O, nu! Nu! Tati n-a greşit. Eu tocmai plecam, să ştiţi. Stinsesem lumina. Sunteţi bine-veniţi, vă las camera. Uite, doar o clipă…

A străbătut iute camera şi a aprins o lampă de sub lucarnă, o lampă cu abajur roz, cu ciucuri. A stins apoi becul golaş, iar umbrele hidoase i-au dispărut de pe faţă, fiind înlocuite de o strălucire trandafirie, ascendentă. Strălucitoare, s-a întors spre ei amândoi.

— Poftim! Vai de mine! Lumina aia groaznică din tavan! Toni o numea… Dar ce mă bucur că vă văd! O să fie o întrunire din aia de-a dumneavoastră, nu? Simţiţi-vă ca acasă.

— Nu-ţi iei ăă… pungile?

— Astea? O, nu! Las tot! O, sigur că da! N-aveţi idee. N-am nevoie de catrafusele astea astă-seară. Prea mare plictiseala. Numai să vi le iau din picioare…

Uluit, Sim se holba la faţa ei care strălucea, trandafirie, şi nu-i venea să creadă că zâmbetul ei se datora în întregime veiozei. Era foarte surescitată –

poftim, un licăr în ochi de parcă ar fi fost fosforescent – şi părea plină de… de hotărâre. Instantaneu, mintea lui a tras obişnuita concluzie jalnică. Sex, bineînţeles. Un rendez-vous. Întrerupt. Singura variantă politicoasă şi logică ar fi să…

Dar Edwin vorbea.

— Atunci *au revoir*, Sophy dragă. Mai vino şi tu să te mai vedem la faţă, da? Sau măcar să ne auzim.

— O, da. Vai de mine.

Ea şi-a luat geanta şi şi-a aruncat-o pe umăr, strecurându-se pe lângă ei.

— Salutaţi-o pe doamna Bell din partea mea, da? Şi pe doamna Goodchild…

Strălucirea unui zâmbet, apoi fata a dispărut pe scări, lăsând în urmă lumina trandafirie, insinuantă şi pustie. Au auzit uşa care dădea spre drumul de edec deschizându-se, apoi închizându-se. Sim şi-a dres vocea, s-a lăsat într-unul din fotoliile de lângă masă şi s-a uitat în jur.

— Roz-bordel, cred c-aşa se numeşte nuanţa asta.

— N-am auzit de aşa ceva. Nu.

S-a aşezat şi Edwin. Au rămas tăcuţi o vreme. Sim a cercetat cutia de carton aşezată sub cealaltă lucarnă. Era plină de conserve, din câte-şi dădea seama. Mai era şi un colac de frânghie înăuntru.

Le văzuse şi Edwin.

— Probabil că pleacă într-o excursie. Sper că n-am…

— Sigur că nu. Îţi dai seama, are un prieten. De fapt…

— Edwina a văzut-o cu doi tipi. Nu în acelaşi timp, zic.

— Pe unul l-am văzut şi eu. Mi s-a părut cam bătrâior pentru ea.

— Edwina a zis că i s-a părut că arăta a om însurat. De celălalt a zis că era mult mai tânăr, mult mai potrivit. Adică Edwina nu e în nici un caz genul care să bârfească, dar a zis că n-avea cum să nu vadă, totul petrecându-se sub nasul ei.

— Trist. Mă întristează.

— Eşti un moş moralist, Sim! Moralist.

— Mă întristez pentru că eu nu mai sunt atât de tânăr să am doi prieteni. Mă rog, două prietene.

Apoi s-a lăsat iar tăcerea. Aruncându-i o privire lui Edwin, Sim a observat că lampa feminină îi conferea o delicateţe şi o gură zâmbitoare care nu erau ale lui. Poate că şi mie la fel. Uită-te la noi, nişte amărâţi cu zâmbete pictate pe feţe, aşteptând… Aşteptând, aşteptând, aşteptând, cum se zice.

— Au întârziat rău.

Edwin a răspuns absent.

— „Să te cuplezi“, aşa se zice acum.

S-a uitat repede înapoi la Sim şi poate că era ceva mai multă concentrare sub lumină.

— Adică prinzi chestiile astea din zbor. De la băieţi, înţelegi tu, apoi mai şi citeşti…

— „Să ţi-o tragi.“ Aşa zic americanii?

— Aşa-i că nu-ţi vine să crezi ce auzi? Până şi la televizor!

Iarăşi tăcere. După care…

— Edwin, ne mai trebuie un scaun. Suntem patru.

— Data trecută erau patru scaune. Unde-i celălalt?

Edwin s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră, căutând prin colţuri de parcă cel de-al patrulea scaun nu lipsea, ci devenise doar mai greu vizibil şi nu putea fi observat decât dacă priveai cu atenţie.

— Ăsta a fost dulapul lor cu jucării. Când am fost cu Edwina la ceai, ţin minte că ne-au arătat păpuşă cu păpuşă – aveau nişte nume şi nişte poveşti extraordinare despre ele. Ştii, Sim, fetele alea au geniu. Creativitate. Nu mă refer doar la inteligenţă. Creativitate adevărată, preţioasă. Mă întreb dacă păpuşile lor…

A întins mâna şi a deschis uşa dulapului.

— Tare ciudat!

— De ce-o fi ciudat să ţii păpuşile într-un dulap?

— Nu e, dar…

Cel de-al patrulea scaun era aşezat în mijlocul dulapului, orientat spre exterior. Spătarul şi picioarele erau înfăşurate în frânghie. Fiecare bucată de frânghie avea capătul răsucit cu grijă, să nu se destrame.

— Măi, măi!

Edwin a închis uşa dulapului la loc, s-a întors şi a apucat strâns masa.

— Ajută-mă, te rog, Sim. Va trebui să folosim divanul pentru al patrulea om. Deşi trebuie spus că nu prea o să arate a spiritism, nu? Asta-mi aminteşte de ceaiul din căsuţa păpuşilor. Ţi-a povestit cum a fost, nu?

— Da.

— Dar numai Dumnezeu ştie la ce-i trebuia scaunul ăla cu sforile şi mai ştiu eu ce.

— Edwin.

— Da?

— Ascultă-mă cu atenţie. Înainte să vină ceilalţi. Fără să vrem, am descoperit ceva. N-ar fi trebuit să vedem scaunul ăla.

— Ce rău…

— Ascultă. E vorba de sex aici. Nu înţelegi? Sado-maso. Jocuri sexuale, intime şi… şi… ruşinoase.

— Dumnezeule mare!

— Înainte să apară ceilalţi. Măcar atât să fac… să facem. Noi doi, tu şi cu mine, nu trebuie să ne scăpăm niciodată, dar nici măcar o dată, nici măcar cu cea mai vagă aluzie… Ţii minte cât de mirată a fost ea când am aprins lumina şi când şi-a dat seama cine suntem? Ea stătea aici pe întuneric, aşteptând pe cineva sau poate pregătind terenul pentru cineva şi a plecat spunându-şi în sinea ei: Doamne, sper din tot sufletul să nu le treacă prin cap să deschidă dulapul ăla…

— Doamne sfinte!

— Aşa că niciodată nu trebuie…

— Vai, dar, n-aş sufla… Doar Edwinei, bineînţeles!

— Adică, la urma urmei… Aşa, adică, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să zic. La urma urmei, noi toţi, vreau să zic.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic.

În camera trandafirie a urmat un lung, foarte lung moment de tăcere. Sim nu se gândea deloc la întrunire sau la şedinţa de spiritism, acesta fiind un termen mai potrivit. Se gândea la felul în care circumstanţele puteau să pară că imită înţelegerea intuitivă pe care atâţia oameni pretindeau că o au în timp ce atâţia alţii o considerau imposibilă. Acolo, în lumina trandafirie, cu dulapul închis, câteva beţe şi fibre artificiale răsucite trădaseră secretul care

era acum la fel de clar ca şi când ar fi fost scris cu litere de tipar. Astfel că doi oameni ajunseseră pur şi simplu, nu prin percepţie mistică, ci prin râvna imaginaţiei, să afle lucruri care nu-i priveau şi pe care nici n-ar fi trebuit să le afle. Bărbatul care părea prea bătrân pentru Sophy şi lumina de bordel… Mintea lui a început să caute febril o explicaţie pentru tot, atrăgătoare şi picantă, o închipuire atât de năvalnică, încât parfumul şi duhoarea ei i-au tăiat răsuflarea…

— Dumnezeu să ne apere pe toţi.

— Da. Pe toţi.

Iar tăcere. Într-un sfârşit, Edwin a vorbit, pe un ton aproape sfios.

— Au întârziat rău, rău.

— Pedigree nu vine fără el.

— El nu vine fără Pedigree.

— Ce facem? Să sunăm la şcoală?

— N-o să dăm de el. Şi presimt eu aşa că o să pice din clipă-n clipă.

— Păcat. Puteau să ne spună dacă…

— Ne-am dat cuvântul.

— Eu zic să aşteptăm o oră. Apoi plecăm.

Edwin a întins mâna şi şi-a scos pantofii. S-a urcat pe divan, cu picioarele cruciş. Şi-a adunat braţele pe lângă corp, apoi şi-a întins antebraţele, cu palmele în sus. A închis ochii şi a început să respire concentrat.

Sim stătea şi se gândea pentru sine. Era locul acela, doar el şi nimic altceva, locul la care visase atât până-l găsise, cu tăcerea lui, dar şi cu praful, mizeria şi duhoarea lui. La care se adăugaseră acum imaginea bordelului, luminile roz şi feminitatea cu ciucuri, plus scaunul pervertit de la final, care părea ieşit din cartea dosită în biroul lui. Ştiu totul, şi-a zis el, până la sfârşitul sfârşitului.

Şi totuşi era acolo şi o anumită satisfacţie tristă, ba chiar şi o tresărire a unei dorinţe lacome prin asocierea, la acest sfârşit, a unei vechi fantezii. Fuseseră nevoite să crească, să-şi piardă strălucirea copilăriei perfecte. Trecuseră şi ele prin ciur şi prin dârmon, ca toată lumea; ceea ce acum însemna, fără îndoială, că se distrau, erau pe felie sau erau pasionate de sex, de sado-maso. În pruncie, paradisul e în jurul nostru.

Brusc, Edwin a fornăit. Aruncându-i o privire, Sim i-a văzut capul smucindu-se în sus. Edwin meditase până adormise, apoi îl trezise propriul sforăit. Asta făcea ca totul să pară mai mărunt. Sforăitul lui Edwin i-a provocat un sentiment copleşitor al futilităţii. A încercat să-şi imagineze cine ştie ce dramă profundă şi importantă, un plan, un complot care să-i includă pe ei amândoi şi să fie urzit cu unicul scop de a-l salva pe Pedigree din iadul lui. Apoi a trebuit să recunoască în sinea lui că, dacă toată tărăşenia avea legătură cu cineva, acela era Sim, librarul bătrâior.

Până la urmă, totul era bine, era absolut normal. N-avea să se întâmple nimic. Ca de obicei, era vorba de a trăi printre convingeri de tot soiul, de primă categorie sau de categoriile a doua, a treia şi aşa mai departe până la zidul de indiferenţă şi ignoranţă de zi cu zi. Ora nouă.

— Nu mai vine de-acum, Edwin. Hai să mergem.

Matthew Septimus Windrove avea un motiv cât se poate de serios să nu mai vină. Reparase cauciucul încet şi metodic. Apoi, cu o economie de timp şi energie atipică pentru el, a dus bicicleta pe umăr până la garaj, ca să umfle roata în câteva secunde cu pompa. Dar nu l-a găsit pe domnul French, să-i explice. A găsit uşile garajului deschise, ceea ce era ciudat. A intrat şi s-a dus până-n fundul garajului, întrebându-se de ce domnul French nu aprinsese lumina. Când s-a apropiat de uşa biroului din fundul garajului, un bărbat s-a repezit de după o maşină şi l-a lovit tare în ceafă cu o cheie grea. Nici măcar n-a simţit când s-a prăbuşit. Bărbatul l-a târât ca pe un sac în birou şi l-a împins sub masă. Apoi şi-a văzut de treaba lui, adică a proptit o ladă grea în peretele care dădea spre librărie. Nu după mult timp a explodat bomba. A distrus peretele, a vărsat rezervorul de apă peste librărie şi a ciuruit partea de sus a celui mai apropiat rezervor de benzină. Apa a intrat în rezervorul aprins, dar, în loc să stingă flăcările, s-a lăsat la fund şi a împins benzina în sus. Benzina aprinsă s-a revărsat în valuri pârjolitoare, iar alarma de incendiu s-a declanşat.

Câteva siluete, străine de şcoală, alergau spre ea. Ideea lui Sophy funcţionase perfect. Exerciţiile de evacuare în caz de incendiu nu fuseseră gândite pentru bombe. S-a creat haos. Nimeni n-a crezut în acele zgomote grozave, ca nişte împuşcături. În mijlocul haosului, un individ ciudat,

îmbrăcat în soldat, a reuşit să scoată din şcoală o mogâldeaţă. Era înfăşurată într-o pătură, din care ieşeau nişte picioruşe care loveau aerul. Bărbatul s-a împleticit pe pietriş, dar apoi a rupt-o la fugă cât îl ţineau picioarele spre întunericul copacilor. Alerga şerpuit din cauza valului de foc, apoi s-a întâmplat ceva cu focul. A părut să se închege într-o formă arzândă care a ţâşnit afară pe uşile garajului, rotindu-se ca un titirez. S-a repezit parcă dinadins după bărbat şi povara sa. S-a mai rotit puţin, fără a scoate alt zgomot în afară de cel de ars. Atât de mult s-a apropiat de individ şi atât de monstruos era, încât bărbatul a scăpat mogâldeaţa, care s-a dovedit a fi un băiat care a luat-o la fugă ţipând spre locul unde erau mânaţi ceilalţi copii. Bărbatul îmbrăcat în soldat a lovit orbeşte spre monstrul de foc, apoi a luat-o la goană, răcnind şi dispărând la adăpostul copacilor. Monstrul de foc ţopăia şi se învârtea. La un moment dat a căzut, pentru ca după un timp să rămână nemişcat.

După ce a ieşit din grajduri, Sophy a pornit grăbită pe drumul de edec spre Podul Vechi, apoi pe Strada Principală. A dat fuga la un telefon public şi a format un număr, dar suna şi nu răspundea nimeni. A ieşit din cabină. A alergat îndărăt la Podul Vechi şi pe drumul de edec, dar la lucarnele grajdului se vedea încă o lumină trandafirie. A dat din picior ca un copil. A părut dezorientată pentru câteva momente, făcând câţiva paşi spre uşa verde, apoi răzgândindu-se, ducându-se spre apă, apoi retrăgându-se. A luat-o iarăşi la fugă spre Podul Vechi, apoi s-a întors şi a rămas pe loc, cu pumnii încleştaţi, ridicaţi în dreptul umerilor. În tot timpul ăsta, la lumina felinarelor de pe pod, faţa ei părea albă şi urâtă. Apoi a luat-o la fugă pe drumul de edec, departe de oraş şi de lumină. A trecut de grajduri şi de conturul întrerupt al acoperişului fostei Frankley, apoi de zidul lung al azilului pentru săraci. Alerga întruna, cu pas uşor, dar gâfâind acum, iar la un moment dat a alunecat pe noroiul de pe drum.

În minte îi răsuna o voce.

Or fi la momentul culminant, dacă se mai ţine. Sper să nu se mai ţină. Stingerea la băieţaşi. Omuleţi. În minte i-a apărut fulgerător imaginea unui afiş care urma să apară peste două zile. UN MILIARD PENTRU UN

BĂIAT. Dar nu, nu. E imposibil ca eu, ca noi, poate că se întâmplă chiar în clipa asta.

Fii matură cum se cade la vârsta ta. Mă rog. Fii şi mai matură.

Printre arbuşti s-a auzit o bufnitură sonoră, care a făcut-o să îngheţe. Ceva sălta şi se zbuciuma în apropiere, apoi a chiţăit şi atunci şi-a dat seama că era un iepure prins într-o capcană în şanţul care se căsca între pădure şi drumul de edec. Se zbătea fără să ştie şi fără să-i pese ce-l ţinea captiv, omorându-se în sforţarea lui de a fi pur şi simplu liber sau – la fel de posibil – pur şi simplu mort. Patimile lui pângăreau noaptea cu o caricatură grotescă şi obscenă de proces, de evoluţie logică în timp de la un moment la altul, la momentul capcanei. A iuţit pasul, trecând repede pe lângă el, simţind pe piele un fior care timp de aproape un minut a reuşit să rivalizeze cu succes cu căldura precipitării ei.

Strălucind toată.

Acolo se jucau copiii. Barca gonflabilă e legată în continuare acolo. Asta înseamnă că o să se întoarcă, poate mâine. Trebuie să ţin minte asta. Ce caută o fată ca etc. Şi femeia. Viaţă de familie. Unde-i tata? În camera cu coloane. Unde-i mama? Cu Dumnezeu în cer sau în Noua Zeelandă. Păi cam tot aia e, drăguţo, nu? Uite ecluza, uite podul şi barja cea veche. Iar alea care se văd dedesubt, scânteind toate, sunt dealurile.

Acolo e drumul surpat care duce sus, năpădit de copaci. Nimeni n-ar lua-o pe acolo, în nici un caz cu o maşină. Şi în nici un caz cu o povară în braţe. Oare apa canalului e suficient de adâncă să acopere o maşină? Ar fi trebuit să ne interesăm. Dacă o iau pe drumul surpat sau pe lângă el, o să văd valea şi dealul de deasupra şcolii. Ceea ce nu e foarte inteligent. Mai inteligent e să stau aici unde sunt, ca să pot ţine de şase. E mai inteligent să rămân aici. S-a întors spre stânga şi a luat-o pe drumul surpat. Mersul prin şanţul de sub copaci era mai greoi decât pe drumul de edec. Iar aerul părea plin de lucruri care păreau să se ţină după ea şi să plutească deasupra umerilor ei, aşa că a iuţit pasul cât a putut. Luna acoperită de nori spuzea totul, iar printre trunchiurile copacilor care năpădiseră vechiul drum străluceau şi pluteau coastele dealurilor, aproape toate numai din nori bicolori şi clar lunecos de lună.

Apoi s-a oprit şi a rămas pe loc.

Era o problemă de direcţie. Puteai încerca să te convingi că linia dreaptă care se vede pe cer chiar deasupra şcolii nu e doar acolo şi că aceeaşi coincidenţă s-ar fi putut întinde – o adevărată coincidenţă, cu sensul pe care i-l atribuia blonda cea deşirată – până la probabilitatea ca două focuri total separate să coexiste pe aceeaşi linie, unul mic şi controlabil, iar celălalt…

Era un petic trandafiriu, zărit pe jumătate peste coama dealurilor. Nu era nimic urât, nimic direct, doar o petală sau două de trandafir. Care se deschideau acum şi se întindeau, cuprinzând încă un colţ de nor, trandafiriul devenind tot mai intens şi mai clar. Se spune că, odată chemată, maşina de pompieri a făcut cincisprezece minute până-n valea de lângă şcoală. Cablurile telefonice fuseseră tăiate. Dar, cu siguranţă, lumina de pe cer e un semnal; iar în acea şcoală mai mult decât în oricare alta trebuie să fi existat o formă de comunicare la care nu aveau acces, pe care n-o puteau întrerupe…

Iar el o să aducă băiatul aici, pe malul canalului, o să-l poarte pe braţe pe drumul de edec până la grajduri – am putea folosi vechea barjă, dulapul ăla din faţă, closetul antic… Lumina creştea în intensitate deasupra dealurilor. Deodată şi-a dat seama că era propriul ei foc, ceva ce făcuse cu mâna ei, o proclamaţie, o ispravă care să sfideze lumea, o ofensă, un triumf! Senzaţia a răscolit-o pe dinăuntru, râs, sălbăticie, o bucurie desfrânată adusă de profanare. Ca şi cum lumina care tremura de cealaltă parte a dealurilor avea darul de a disloca, astfel că întreaga lume se înmuia şi se topea ca vârful unei lumânări. Atunci şi-a dat seama care e ofensa ultimă şi s-a simţit capabilă s-o comită. A închis ochii, în timp ce imaginea dansa în jurul ei. S-a văzut târându-se pe culoarul lung dintre cele două capete ale vechii barje. Mâinile şi corpul ei n-au mai simţit scoarţa aspră a trunchiului de copac de care stătea agăţată cu ochii închişi. A simţit în schimb scândurile inegale ale podelei de sub genunchii ei, a auzit apa curgând dedesubt, a simţit distinct umezeala pe mâini. Cuţitul de comando al lui Gerry ajunsese cumva în mâna ei. Din dulapul sau closetul din faţă se auzea un zgomot ca o zvârcolire de iepure. Apoi zvârcolirea a încetat, ca şi cum iepurele ar fi îngheţat pur şi simplu de spaimă. Poate că asculta cum se apropia cineva încetişor, pe apă.

— Gata! Gata! Vin!

Iar au început zvârcolirile, o voce de fată, ei, desigur.

S-a adresat uşii pe un ton familiar.

— Stai un pic că te deschid acuş.

Uşa s-a deschis uşor, larg. Primul lucru pe care l-a văzut înăuntru a fost elipsa micului geam rotund, a hubloului. Dar mai era şi un mic dreptunghi alb pe mijloc, direct deasupra capacului toaletei, veceu portabil sau cum îi zice. Dreptunghiul ăsta se legăna violent dintr-o parte în alta şi i-a venit miros de pipi. Băiatul era acolo cu mâinile la spate, cu legături peste genunchi şi picioare. Era aşezat pe veceu, legat cum ar fi trebuit să fie în dulap, iar sforile îl priponeau de-o parte şi de alta de pereţii vasului, iar peste gură şi obraji avea un petic mare de ceva lipicios. Se smucea cât putea de tare, iar pe nas scotea un fel de scâncet. A cuprins-o o silă imensă faţă de fiinţa care şedea acolo, pe veceul împuţit, câh, ce scârbos şi ah, oh, perfect integrat în ciudăţenia generală de unde vedeai că toată chestia era o ruină şi…

Eu am ales.

Ar fi trebuit să aduc un pistol, doar că, ştiu şi eu, e mai bine cu cuţitul – o, mult mai bine! Băiatul nu se mai mişca, o aştepta pe ea pe piatra netedă. Ea a început să-l tragă de jerseu cu mâna stângă, dar el n-a schiţat nici o mişcare. Când i-a scos însă poalele cămăşii din pantaloni, a început iar să se zbată. Dar legăturile erau impecabile, Gerry făcuse o treabă excelentă, absolut senzaţională, era minunat că băiatul nu putea da prea tare din picioarele în şosete, n-ar fi trebuit să fie în pijama, punea el ceva la cale, scârbavnica făptură, iar ea şi-a trecut mâna peste burta şi buricul lui gol, se zice ombilic, draga mea, dacă chiar vine vorba, şi a simţit nişte coaste subţiri ca hârtia şi în centru-stânga un tic-tic, tac-tac. L-a desfăcut la pantaloni şi i-a luat în mână puţa minusculă şi udă, în timp ce el se zvârcolea şi bâzâia pe nas. A lipit vârful cuţitului de pielea lui şi, considerând că găsise locul potrivit, a apăsat puţin până a simţit că înţeapă. Băiatul se zbătea spasmodic în strânsoare, iar ea sau altcineva s-a simţit puţin speriată, detaşată şi anxioasă. Aşa că a apăsat şi mai tare şi a simţit cum atinge sau e atinsă iar de acel ceva săltăreţ în timp ce trupul băiatului izbucnea în convulsii, iar pe nas scotea un bâzâit sonor. A împuns cu toată puterea ei, în delir. Şi acel ceva săltăreţ dinăuntru a apucat cuţitul, astfel

încât plăselele i-au jucat în palmă, şi a apărut un soare negru. Era lichid peste tot şi spasme violente, iar ea a lăsat deoparte cuţitul, ca să le facă loc, dar s-au oprit. Băiatul stătea acolo, legat, cu peticul alb de leucoplast împărţit în două de lichidul închis la culoare scurs din nas.

Şi-a venit în simţiri cu o zvâcnire cumplită care a făcut-o să dea cu capul de copac. Se auzeau un vuiet şi un zumzăit asurzitor ca de insecte şi o lumină roşie, nebună ţopăia la marginea dealurilor. A trecut pe deasupra ei, apoi a săgetat cerul, pentru a se prăbuşi la locul incendiului. Tremurând de intensitatea fanteziei ucigaşe, a început să înainteze uşor prin tunelul de copaci, îndărăt spre vechea barjă, simţind că i se înmoaie genunchii. A ajuns la podul peste canal, iar pe drumul denivelat venea hurducându-se o maşină cu farurile stinse. Neputând alerga, a aşteptat-o. Maşina s-a oprit, a dat cu spatele şi a întors, gata de plecare. Atunci s-a dus la ea, chicotind şi împleticindu-se, să-i povestească lui Gerry despre bătrânii din grajduri şi că nu le mai rămânea decât să folosească barja, dar la volan era Bill.

— Bill? El unde-i? Unde-i băiatul?

— E la dracu' să-l pieptăne. L-am luat, dar un cretin care luase foc s-a luat după mine şi… Sophy, s-a dus totul de râpă. Trebuie să fugim!

Ea a rămas pe loc, privind ţintă la faţa lui jumătate palidă, jumătate strălucitoare, în partea unde un nor ardea pe cer.

— Donşoară! Sophy, vino dracului odată! E chestie de minute…

— Gerry!

— E teafăr, l-au luat ei ostatic. Hai odată…

— Ei?

Mi-am dat seama din clipa când el o văzuse fără perucă. Au fost semne, dar am refuzat să cred. Trădare. Ei îşi închipuie că au făcut un schimb.

Furia care a izbucnit în ea a înecat triumful şi înverşunarea, a sfredelit-o până a ţipat la el, la ei, scuipând şi înjurând. Apoi s-a pomenit în patru labe, ţipând întruna în iarba unde nu era nici un băiat, ci doar o Sophy pe care toată lumea o folosise şi o păcălise.

— Sophy!

— Dispari din ochii mei, animal prost ce eşti! O, căcat!

— Pentru ultima oară…

— Valea!

Şi când în sfârşit s-a oprit din urlat şi a început să înţeleagă cum de-şi zgâriase obrajii şi cum de avea păr în mână şi cum de nu mai rămăsese nimic altceva, nici el, nici ei, nici ea, doar o noapte neagră cu un foc care slăbea peste coama dealurilor, lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe faţă, spălând-o de sânge.

Apoi a îngenuncheat şi a vorbit, de parcă el ar fi fost de faţă.

— Vezi, n-are nici un rost! Atâţia ani, nimeni… Ţi se pare minunată, nu? La început, aşa li se pare tuturor bărbaţilor. Dar nu-i nimic acolo, Gerry, absolut nimic. Doar carnea şi oasele obligatorii, altceva nimic, nimeni cu care să te vezi, să ieşi, să fii, să-ţi fie alături. Doar idei. Năluci. Idei şi un mare vid – terorista perfectă.

S-a ridicat cu greutate şi a aruncat o privire spre vechea barjă unde nu era nici un băiat, nici un cadavru. Şi-a aruncat geanta pe umăr şi s-a întrebat cât de tare se desfigurase. A întors spatele barjei şi focului şi, orbecăind, a luat-o înapoi pe drumul de edec unde nu se mai vedea nimic în afară de beznă.

— O să spun. M-au folosit. N-au dovezi împotriva mea. O să scot sforile de pe scaunul ăla. El mi-a zis că mergem cu cortul, domnule judecător. Am fost tare credulă, domnule judecător, îmi pare rău, nu mă pot opri din plâns. După părerea mea, logodnicul meu a fost complice, era amic cu, cu… Sunt sigură că tati nu e cu nimic implicat, domnule judecător. Ne-a dat afară din grajduri, zicea că-i trebuie pentru altceva. Nu, domnule judecător, asta a fost după deplasarea în Rusia cu şahul. Nu, domnule judecător, n-a pomenit nimic.

Capitolul şaisprezece

Când i-au dat drumul pe uşa din spate, Sim şi-a potrivit ochelarii coloraţi cu mişcări atât de îndelung exersate, încât păreau să fi devenit automate. Era una dintre cele trei perechi cumpărate în săptămânile de când începuse ancheta. Şi mersul părea automat, un mers demn. Învăţase că era fatal – aproape la propriu fatal – să se grăbească. Astfel atrăgea atenţia, provocând strigăte de felul „Uite-l pe unul dintre ei“, sau „Ăsta-i tipul chemat azi ca martor“, sau chiar „Uite-l pe Goodchild!“. Numele lui părea să le placă în mod deosebit.

A luat-o cu pas măsurat pe strada laterală ca să iasă în Fleet Street, evitând astfel coada celor care tot nu reuşiseră să intre. Un poliţist care trecea pe acolo l-a măsurat din ochi şi chiar şi prin crepusculul ochelarilor coloraţi i s-a părut că omul îl privea amuzat şi dispreţuitor.

Mi-ar prinde bine un ceai.

Cu cât ancheta rămânea mai în urmă, cu atât probabilitatea de a fi recunoscut scădea, aşa ar fi fost firesc, nu? Nici pomeneală! Din cauza televiziunii, peste tot era la fel. Ăla-i tipul care a fost chemat ca martor… N-aveai scăpare. Adevărata decădere, adevăratul oprobriu public era când nu erai nici bun, nici rău. Oricare din variantele astea avea o anumită demnitate, dar să fi un fraier şi să fii considerat un fraier…

La sfârşit, când o să ne dea drumul, vom fi exoneraţi. Până atunci suntem puşi la stâlpul infamiei. Şi apoi?

Femeia din autobuz – uite-l pe unul dintre ei! Nu eşti cumva unul dintre indivizii care au fost în grajdul ăla? Apoi a scuipat, un scuipat de amatoare, prost ţintit, care s-a agăţat de mâneca paltonului lui ecosez. Dar n-am făcut nimic! Era un soi de rugăciune!

În jurul unui magazin se strânsese lume. Cum această prelungire a unui anume loc şi timp îl atrăgea întotdeauna, împotriva voinţei sale, s-a oprit şi

s-a postat în spate. Mişcând capul încoace şi-ncolo, a reuşit să vadă cu întreruperi în vitrina unde cel puţin cincisprezece ecrane de televizor diferite transmiteau aceleaşi imagini. Apoi a văzut unul mai mic, aşezat undeva sus, pieziş, aşa că n-a mai dat din cap.

A văzut că era raportul de după-amiază. Ecranul era împărţit în două, domnul judecător Mallory şi cei doi asistenţi ai săi ocupând treimea de jos, deasupra fiind şcoala fumegândă, imagine ajunsă deja foarte celebră. Deşi el nu văzuse niciodată şcoala ca atare pe când se înălţa demnă şi intactă, putea localiza diversele ferestre de la care diverşii copii ai familiei regale sau princiare cutare sau cutărică sau ai cine ştie cărui director de multinaţională săriseră sau fuseseră aruncaţi. Imaginea de sus s-a schimbat. Era iarăşi filmat aeroportul din Londra – iat-o pe Toni, cu părul ei orbitor, şi iată-l pe tânărul fost ofiţer (dureros) care-i fusese complice. Lângă el, la capătul greşit al pistolului său, era halterofilul care fusese logodit cu cealaltă soră – era şi el implicat? Era incredibil – care ce şi cine era? S-a văzut avionul decolând, apoi imaginea s-a schimbat iar şi, cu o durere surdă în inimă, el şi-a dat seama ce avea să urmeze. Era filmată de sus o cămăruţă în care trei bărbaţi erau aşezaţi la o masă. Se ţineau de mână. Bărbatul din faţa lui a ridicat capul şi a deschis gura.

Filmul s-a întors apoi iarăşi la anchetă, unde toată lumea râdea, judecătorul, părţile civile, presa şi ciudaţii ăia despre care nu reuşise să se lămurească niciodată pe deplin ce rol aveau, poate că erau agenţi speciali în completarea soldaţilor înarmaţi proptiţi ici şi colo, în picioare, lângă ziduri. Cadrul s-a schimbat iar, de data asta reluând în ralanti filmarea cu cei trei bărbaţi, mai întâi el smucind din cap, apoi Edwin deschizând gura… Lumea strânsă în jurul vitrinei se pusese pe râs la fel ca participanţii la anchetă.

— N-a fost aşa!

Din fericire, nimeni n-a băgat de seamă. S-a grăbit să plece, nesuportând ideea că era posibil să mai vadă o dată (avusese atâta succes) propria sa depoziţie, pe care domnul judecător Mallory o descrisese drept un moment de comedie proastă în acea deplorabilă poveste…

— Domnule Goodchild, spuneţi că nu eraţi în transă?

— Nu, domnule judecător. Aveam mâinile ocupate şi încercam să mă scarpin la nas.

Apoi hohotele de râs, interminabile – o, trebuie să fi durat secunde în şir.

Nici eu n-aş fi crezut. N-aş fi crezut că am fost – suntem – nevinovaţi.

Am auzit-o pe stradă, în timp ce cealaltă femeie încuviinţa din cap şi vorbea şi ea în acelaşi timp, cum le e obiceiul, nu iese fum fără foc, eu aşa am zis. Apoi au tăcut din gură amândouă, pentru că m-au văzut pe mine.

Metroul duduia, în înghesuiala de la ora de vârf. El se ţinea de o curea, cu capul în jos, uitându-se unde i-ar fi fost picioarele dacă n-ar fi fost ascunse de pântecul unui bărbat. Era aproape odihnitor să stea agăţat acolo şi nimeni să nu-l poată recunoaşte pe fraier. A ieşit din staţie, urcând de sub pământ în stradă cu sentimentul că redevenise vulnerabil. Bineînţeles că am fost cu toţii implicaţi! Doar am fost acolo, nu-i aşa?

Un bărbat cu aer de contabil, dar care era de la serviciul secret sau cum se numea, tipul care pusese aparatura de supraveghere, a zis că o filau pe sora ei de aproape un an. Cine s-a folosit de cine?

Eu n-am avut nici o legătură cu toată povestea. Cu toate astea, sunt vinovat. Pofta mea sterilă a îmbâcsit aerul şi a înăbuşit zgomotele lumii reale.

Sunt nebun.

Pe Strada Principală a mers drept şi chinuit, încordat. Ştia că până şi femeile cu tenul închis, cu o bucată de material acoperindu-le partea de jos a feţei – pe care acum însă, văzându-l că trece, şi-au tras-o chiar şi mai sus, să nu cumva să se molipsească –, până şi femeile cu tenul închis îi aruncau priviri piezişe.

Uite-l.

Până şi Sandra se uita. A venit la el greoaie, stângace, dar strălucind toată, însufleţită de emoţie.

— Mama nu vrea să mă lase să vin, dar eu am zis că atâta timp cât domnul Goodchild are nevoie de mine…

Sandra care voia să aibă o legătură, oricât de vagă, cu teroarea.

Lângă el s-a auzit zgomot de paşi iuţi care s-au potrivit cu paşii lui. S-a uitat pe furiş într-acolo şi era Edwin, cu bărbia ridicată şi pumnii strânşi în buzunarele paltonului. Şi-a schimbat puţin direcţia, atingând uşor umărul lui Sim. Apoi au mers mai departe, unul lângă altul. Lumea le făcea loc. Sim a cotit spre parcarea unde-şi ţinea dubiţa. În loc să facă cei câţiva paşi până la

Sprawson, Edwin a venit cu el. Sim a deschis uşa laterală, iar Edwin l-a urmat fără o vorbă.

În micul salon din spatele librăriei era o lumină chioară. Sim s-a întrebat dacă să tragă draperiile, dar a hotărât să le lase cum erau.

Edwin i s-a adresat aproape în şoaptă.

— Ruth e bine?

— Ce înseamnă „bine“?

— Edwina e la sora ei. Ai auzit unde-i Stanhope?

— Cică stă la clubul lui. Habar n-am.

— Nu ştiu ce ziar a reuşit s-o prindă pe Sophy.

— „Mi-a furat inima, spune sora geamănă a teroristei.“

— Presupun că te muţi.

— Le vând tipilor cu centrul comercial.

— La un preţ bun?

— O, nu. O să-l dărâme cu totul şi o să-l folosească pe post de cale de acces. O firmă mare.

— Cărţile?

— Licitaţie. S-ar putea vinde binişor. Deocamdată suntem celebri. Lume, lume, veniţi de vă minunaţi!

— Suntem nevinovaţi. A spus-o chiar el. „Trebuie să afirm fără întârziere că aceşti doi domni au fost, după părerea mea, victimele unui concurs nefericit de împrejurări.“

— Nu suntem nevinovaţi. Suntem mai rău decât dacă am fi vinovaţi. Suntem caraghioşi. Am făcut greşeala să credem că se poate vedea printr-un perete de cărămidă.

— Mie mi se sugerează să-mi dau demisia. Nu e cinstit.

Sim a râs.

— Eu m-aş duce la fiică-mea, să termin dracului cu toate.

— În Canada?

— În exil.

— Sim, cred c-o să scriu o carte despre toată daravera.

— Timp liber o să ai berechet.

— O să caut şi o să interoghez la sânge pe oricine a avut vreo legătură cu toată povestea asta deplorabilă şi o să aflu adevărul.

— El a avut dreptate, să ştii. Istoria e o sumă de baliverne. Istoria e nimicul pe care-l scriu oamenii despre nimic.

— Câmpul *akaşic*…

— Măcar n-o să mai fac greşeala să mă mai joc vreodată cu asemenea trăsnăi. Nimeni n-o să afle vreodată ce s-a întâmplat. S-au întâmplat prea multe, sunt prea mulţi oameni, un hăţiş de evenimente care se fac ţăndări sub propria lor greutate. Fiinţele alea încântătoare – pe toate le au, tot ce vrei pe lumea asta, tinereţe, frumuseţe, inteligenţă – sau pentru asta nu merită să trăieşti? Luptă ele pentru libertate şi dreptate! Care libertate? Care dreptate? O, Doamne!

— Nu văd ce-are a face frumuseţea lor aici.

— Le-a fost hărăzită o comoară şi ele i-au întors spatele. O comoară nu doar pentru ele, ci pentru noi toţi.

— Ascultă!

— Ce e?

Edwin a ridicat un deget în aer. Se auzea ceva, cineva trăgea de uşa librăriei. Sim a sărit şi s-a repezit înainte. Domnul Pedigree tocmai închidea uşa în urma lui.

— Nu avem deschis. O zi bună.

Pedigree părea mai puţin aricios ca de obicei.

— Atunci de ce era uşa deschisă?

— N-ar fi trebuit să fie.

— Păi era.

— Te rog să pleci.

— Goodchild, nu ai căderea să mă iei pe mine tare. O, ştiu că e doar o anchetă, nu un proces. Dar noi ştim ce ştim, nu-i aşa? Ai ceva care-mi aparţine.

Edwin a sărit în faţa lui Sim.

— Eşti un informator, aşa-i? Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— De-aia n-ai vrut să rămâi…

— Am plecat pentru că nu-mi plăcea compania.

— Ai plecat să dai drumul la microfoane!

— Chiar contează, Edwin? Tipul ăla de la serviciul secret…

— Am zis că o să aflu adevărul!

— Mă rog. Eu vreau mingea mea. Uite-o acolo, pe tejgheaua ta. Am dat bani pe ea. Matty era foarte cinstit, să ştiţi.

— O clipă, Sim. Ştim foarte bine ce vrei să faci cu ea, nu? Vrei s-ajungi iar la puşcărie?

— Nu-i exclus să ajungem toţi la puşcărie, nu-i aşa? De unde să ştiu eu că nu vorbesc cu doi terorişti foarte deştepţi care le-au ordonat fetelor ălora ce să facă? Da, normal că amândouă erau la fel de rele! Judecătorul v-a declarat nevinovaţi, dar noi, marele Public Britanic, noi – ce ciudat că am ajuns să mă includ aici! –, noi ştim, nu-i aşa?

— Nu, Sim, lasă-mă pe mine. Pedigree, eşti un moş spurcat şi ar trebui să ţi se-nfunde. Ia-o şi du-te!

Domnul Pedigree a scos un fel de nechezat subţire.

— Credeţi că mie-mi place să umblu prin parcuri, pe la veceurile publice, disperat după… după… Nu vreau, dar n-am încotro! N-am încotro! Numai pentru… nu, nici măcar pentru asta, numai pentru afecţiune. Şi mai ales pentru o atingere… Şaizeci de ani mi-a luat să-mi dau seama prin ce mă deosebesc de alţi oameni. Eu am un ritm. Poate că ţineţi minte, dacă n-oţi fi prea tineri ca să ţineţi minte, când se zicea că toate făpturile Domnului aveau ritm? Al meu e ca mişcarea valurilor. Habar n-aveţi ce înseamnă să trăieşti aşa, nu? Credeţi că eu vreau s-ajung la puşcărie? Dar din când în când simt cum mă ajunge timpul din urmă, pe furiş. Nu ştiţi voi cum e să încerci cu disperare să n-o faci şi totuşi să ştii că ai s-o faci, o da, ai s-o faci! Să prevezi deznodământul, oribilul punct final, catastrofa care vine, vine, vine – să ştii asta, să-ţi spui în sinea ta vineri, să zicem, „Nu, n-o fac, n-o fac“, ştiind însă în tot acest timp, cu un soi de mirare cumplită, că sâmbătă exact aia o să faci, o da, o să le umbli la prohab…

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba chiar şi mai rău. Pentru că acum mulţi ani un doctor m-a prevenit ce m-ar fi putut aştepta, de la obsesie, frică şi senilitate – să închid gura unui copil – vi se pare cumva că frizez senilitatea?

— Predă-te. Du-te la spital.

— Doar că ei au făcut-o la tinereţe. Să răpească ei un copil – fără să se întrebe cine o să fie omorât –, închipuiţi-vă, băieţii ăia tineri, fata aia

frumoasă, care avea toată viaţa înainte! Acuma, domnilor, eu nu-s nici pe departe aşa de rău faţă de bombe, răpiri şi deturnări, toate din motivele cele mai nobile – cum a zis ea? Ştim ce suntem, dar nu şi ce am putea fi. Unul dintre personajele mele preferate, domnilor. Ei, n-o să vă mulţumesc pentru amabilitate şi ospitalitate. Îmi pare rău că n-o să ne întâlnim înăuntru – bineînţeles, dacă nu cumva găsesc alte probe.

L-au privit în tăcere cum se înfăşoară în haină, strânge la piept mingea mare, colorată şi, cu pasul lui ciudat, săltăreţ şi nesigur, iese pe uşa laterală. După câteva clipe, umbra i s-a profilat prin crăpăturile obloanelor trase peste vitrină, apoi a dispărut.

Sim s-a aşezat la birou, obosit.

— N-are cum să mi se întâmple tocmai mie.

— Ba se întâmplă.

— Nenorocirea cea mare e că nu se termină niciodată. Eu stau aici. Oare o să difuzeze la nesfârşit filmul ăla cu noi în jurul mesei?

— Mai devreme sau mai târziu trebuie să renunţe.

— Tu te poţi abţine să te uiţi când se dă?

— Nu. Drept să-ţi spun, nu. Ca şi tine, trebuie să mă uit. La fel ca… ca… nu, n-o să spun ca Pedigree. Dar la fiecare buletin de ştiri, la fiecare ediţie specială, la fiecare emisiune radio…

Sim s-a ridicat şi s-a dus în salon. O voce de bărbat a umplut camera, iar ecranul a licărit şi s-a aprins. Edwin a rămas în prag. Iarăşi reluau toată povestea pe celălalt canal. A apărut imaginea cu şcoala, panoramând încet, pentru a cuprinde aripa în ruine, înnegrită de fum. Apoi au urmat imaginile interminabile cu Toni, Gerry, Mansfield şi Kurtz care mânau ostaticii spre avion. După care, ca o avanpremieră la actualitatea zilei, la noul buletin de ştiri, iat-o pe Toni în Africa, frumoasă şi distantă, intonând cu vocea ei argintată acelaşi lung refren despre libertate şi dreptate…

Sim a afurisit-o.

— E nebună! De ce nu spune nimeni asta? E rea şi nebună!

— Nu e umană, Sim. Până la urmă, trebuie s-o recunoaştem. Nu suntem toţi umani.

— Suntem cu toţii nebuni, toată rasa asta nenorocită. Suntem înfofoliţi în iluzii, fantasme, confuzii despre penetrabilitatea zidurilor, suntem cu toţii

nebuni şi închişi la carceră.

— Credem că ştim.

— Să ştim? Asta-i mai rău decât bomba atomică şi aşa a fost dintotdeauna.

Au privit şi au ascultat în tăcere; apoi au exclamat amândoi deodată:

— Jurnal? Jurnalul lui Matty? Care jurnal?

„…i-a fost înmânat judecătorului Mallory. Poate că va arunca o nouă lumină asupra…"

La asta, Sim a stins televizorul. Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la altul şi au zâmbit. Urmau să primească veşti despre Matty – ceea ce era aproape ca o întâlnire cu el. Cumva, fără să-şi explice de ce, Sim s-a simţit remontat, aproape bucuros pe moment, la ideea că Matty avusese un jurnal. Până să-şi dea seama ce face, s-a pomenit fixându-şi intens propria palmă.

Domnul Pedigree, îmbrăcat în anticul lui costum în alb şi negru, se îndrepta spre parc cu pardesiul pe braţ şi ţinând mingea cu amândouă mâinile. Respira cam greu, ceea ce-l revolta pentru că atribuia acest lucru discuţiei purtate cu câteva zile în urmă cu domnul Goodchild şi domnul Bell – o discuţie în care pomenise spontan despre vârsta lui. În acel moment, vârsta sărise de undeva de unde stătuse la pândă şi acum se ţinea după el, aşa că s-a simţit încă şi mai incapabil decât de obicei să se opună curbei obsesiei sale. Curba era în continuare acolo, nimeni n-ar fi putut nega asta, altfel cum să te trezeşti în acel moment al toamnei când ziua e în continuare caldă, dar seara se lasă brusc frigul, altfel cum să te trezeşti că tot acolo te duci, în ciuda cuvintelor disperate rostite cu doar un ceas în urmă şi nu numai atunci, ci chiar şi acum, aici, în timp ce picioarele te poartă împotriva voinţei tale – nu, nu, nu iarăşi, o Doamne! Şi totuşi picioarele te purtau (aşa cum te şi aşteptai) înainte şi pe deal în sus până la parcul cel paradisiac, periculos şi blestemat unde fiii dimineţii alergau şi se jucau – iar acum, când în faţă se zăreau porţile încă deschise, faptul că respira greu părea mai puţin important. Iar faptul, incontestabilul fapt care se contura deja, acela că avea să-şi petrecă noaptea la secţia de poliţie, într-o celulă, copleşit de acel dispreţ special pe care nu-l aveau faţă de criminali, faptul incontestabil pe care încerca să-l ia ca întăriri pe lângă „nu, nu, nu, o

Doamne!“ – un verset rămas fără răspuns –, respectivul fapt scădea în importanţă şi era acum acoperit de o nerăbdare tremurătoare care, ce să-i faci, avea tendinţa să grăbească suflul chinuit al vârstei, nu al bătrâneţii, dar totuşi al vârstei sau al pragului ei pe când spunea ηλίκου ὠ̓ς περ έγών…

Respirând tot atât de adânc, uluit şi trist, şi-a văzut picioarele ducându-l iarăşi înainte peste buza abruptă a obsesiei sale, pe poartă şi pe pietriş, picioarele însele fixând îndelung, cu atenţie, capătul îndepărtat unde băieţii strigau şi se jucau – jumătate de oră doar, apoi înapoi acasă, la mama. Jumătate de oră dacă mai rezistam şi aş mai fi rezistat încă o zi!

O pală de vânt i-a stârnit la picioare un vârtej de frunze autumnale, dar el le-a ignorat şi şi-a continuat drumul repede, prea repede…

— Staţi! Staţi, am spus!

Dar totul era rezonabil. Corpul are însă propriile lui motive, iar picioarele sunt egoiste, aşa că, atunci când au încercat să treacă pe lângă o bancă, el a reuşit să le oprească o vreme şi, înfăşurându-se în haină, s-a prăbuşit pe barele de fier.

— Voi două aţi făcut exces de zel.

Cele două stăteau şi nu făceau nimic în ghetele lor lustruite şi el şi-a mai revenit puţin, simţindu-se moale şi învăluit într-un nor de confuzie. Inima era mai importantă ca picioarele şi ea protesta. A ciulit urechile la ea, sperând să nu se întâmple nimic rău de la bum-bum bum-bum-ul ei. Şi, detectând primele semne că bubuitul slăbea, şi-a spus în sinea lui, neîndrăznind să rişte nici măcar să-şi lase cuvintele la aer, pentru că inima avea nevoie de aer şi trebuia să-l primească în detrimentul oricărei alte activităţi: Am scăpat ca prin urechile acului!

Apoi a deschis ochii, iar culorile vii ale mingii s-au închegat într-un contur ferm. Băieţii n-aveau să rămână în capătul îndepărtat al parcului. Unii aveau să vină încoace, n-aveau pe unde altundeva s-o ia ca să ajungă la poarta principală, aveau să vină pe alee şi să vadă mingea viu colorată, el avea să le-o arunce şi ei să i-o aducă înapoi – era un şiretlic infailibil care în cel mai rău caz avea să se soldeze cu un scurt dialog glumeţ, iar în cel mai bun caz…

Un nor s-a îndepărtat de soare, aşa că soarele însuşi l-a apucat cu multe mâini aurii şi l-a încălzit. Tare s-a mirat văzând cât îi e de recunoscător

soarelui pentru că-şi făcuse pomană şi că n-a trebuit să aştepte prea mult până au venit copiii. Deşi gânditul şi luarea unei decizii erau îndeletniciri palpitante, erau totodată obositoare, uneori isterice şi periculoase. Şi-a zis că inimii lui nu i-ar strica un scurt respiro înainte să intre în acţiune, aşa că s-a cuibărit în haina enormă şi şi-a lăsat capul în piept. Mâinile aurii ale soarelui îl mângâiau cu căldură şi simţea lumina soarelui ca pe nişte valuri stârnite de vâsla cuiva. Sigur, era un lucru imposibil, dar s-a bucurat să vadă că lumina era un lucru pozitiv, un element de sine stătător care mai era şi atât de aproape de piele. Asta l-a făcut să deschidă ochii şi să privească în jur. Şi atunci a descoperit că rolul acelor raze de soare nu era doar să scalde lucrurile în aur, ci şi să le ascundă, pentru că avea impresia că e cufundat până la nivelul ochilor într-o mare de lumină. S-a uitat în stânga şi n-a văzut nimic. Apoi s-a uitat în dreapta şi a văzut fără să se mire câtuşi de puţin că se apropia Matty. Ştia că ar fi fost normal să se mire, Matty fiind mort. Şi totuşi iată-l pe Matty, intrând în parc pe poarta principală şi îmbrăcat, ca de obicei, în negru. S-a apropiat încet de domnul Pedigree care a găsit apropierea lui nu doar naturală, ci plăcută chiar, băiatul nefiind chiar atât de slut cum s-ar fi putut crede, croindu-şi drum prin marea de aur care-i ajungea până la brâu. A venit şi s-a postat în faţa domnului Pedigree, uitându-se în jos la el. Pedigree a înţeles că se aflau într-un parc al reciprocităţii şi al intimităţii, unde razele soarelui se aşezau direct pe piele.

— Ştii că a fost numai şi numai vina ta, Matty.

Matty a părut să-i dea dreptate; şi, ca să vezi, băiatul era chiar plăcut la înfăţişare!

— Aşa că n-am de când să ascult predici, Matty. Încheiem aici discuţia, ai?

Windrove a continuat să se apropie legănat, ţinându-şi pălăria cu mâna. Domnul Pedigree şi-a dat seama că vivacitatea ieşită din comun a acelui aur, a acelui vânt, acea lumină şi căldură minunată, toate astea îl făceau pe Windrove să se mişte ritmic ca să rămână pe loc. A urmat un lung moment în care situaţia i s-a părut atât de agreabilă, încât n-a mai simţit nevoia să se gândească la altceva. Dar după un timp încâlceala de gânduri i-a revenit cu intensitatea cu care Pedigree ajunsese să se obişnuiască. Gândurile l-au făcut să vorbească.

— Ştii, nu vreau să mă trezesc şi să mă pomenesc înăuntru. Cum mi s-a întâmplat în atâtea rânduri. La ocnă, cum i se zicea în tinereţile mele.

Windrove părea să-l aprobe. Apoi, fără cuvinte, domnul Pedigree şi-a dat seama că Windrove chiar îl aproba – iar certitudinea i-a provocat o asemenea bucurie, încât domnul Pedigree a simţit lacrimile şiroindu-i pe faţă. Iar când şi-a mai venit în fire, certitudinea i-a dezlegat limba.

— Eşti un băiat ciudat, Matty, aşa ai fost întotdeauna. Ai năravul ăsta să apari din senin. Nu o dată m-am întrebat dacă tu chiar exişti atunci când nu e nimeni de faţă care să vadă şi să asculte, dacă înţelegi ce zic. Nu o dată m-am întrebat oare el chiar are legătură cu tot ce se întâmplă sau doar trece aşa, plutind. Tare-aş vrea să ştiu!

Încă un lung moment de tăcere întrerupt până la urmă de domnul Pedigree.

— I se spune în atâtea feluri, nu-i aşa, sex, bani, putere, cunoaştere – şi de la bun început e chiar acolo, pe pielea lor! Lucrul ăla la care râvnesc cu toţii fără să ştie – şi totuşi tocmai tu să mă fi iubit cu adevărat, tu, micul Matty cel urât! Am încercat să mă lepăd, dar nu s-a putut. Cine eşti tu, Matty? În cartierul ăsta au fost tot felul de indivizi, tot felul de monştri, fata aia cu bărbaţii ei, Stanhope, Goodchild, ba chiar şi Bell cu scorpia de nevastă-sa. Eu nu-s ca ei, oi fi rău, dar nu chiar aşa de rău, n-am făcut rău nimănui – ei au crezut că le fac rău copiilor, dar eu de fapt mie mi-am făcut rău. Şi ştii care-i ultimul lucru, lucrul pe care o să-l fac de frică dacă o să trăiesc suficient de mult – numai ca să fac un copil să tacă, să nu spună – ăsta-i iad, Matty, o să fie iad – ajută-mă!

În acest moment, Sebastian Pedigree şi-a dat seama că nu visa. Căci directeţea aurie a vântului s-a transformat în esenţa ei, mai întâi plutind în sus, apoi învârtejindu-se în sus, apoi răbufnind în sus în jurul lui Matty. Aurul s-a făcut năprasnic şi a început să ardă, Sebastian a privit îngrozit cum omul din faţa lui se mistuia, se topea, dispărea ca pe un rug funerar. Iar faţa lui nu mai era bicoloră, ci aurie ca focul şi severă şi peste tot erau ca nişte ochi din enorme pene de păun, iar zâmbetul de pe buze era iubitor şi cumplit. Fiinţa asta l-a tras pe Sebastian spre ea, pentru ca de pe înfricoşătoarele buze aurii să ţâşnească spre el un strigăt:

De ce? De ce?

Faţa care se desluşea deasupra lui părea să vorbească sau să cânte, dar nu în grai omenesc.

Libertate.

După care, devenind conştient de mingea multicoloră pe care o strângea la piept şi ştiind ce avea să urmeze, Sebastian a urlat agonic:

— Nu! Nu! Nu!

S-a agăţat şi mai tare de minge, s-a lipit de ea ca să scape de mâinile uriaşe care se întindeau spre el. A tras mingea mai aproape decât aurul de pe pielea lui, a simţind-o pulsând de groază în mâna lui, aşa că a strâns-o tare şi a ţipat o dată şi încă o dată. Dar mâinile au pătruns prin mâna lui. I-au luat mingea aşa pulsândă şi au împins-o departe, astfel că legăturile cu care era prinsă de el s-au rupt în timp ce el ţipa. Apoi s-a dus.

Apropiindu-se dinspre cealaltă intrare, paznicul parcului l-a văzut cum stătea cu capul în piept. Paznicul era obosit şi iritat pentru că văzuse mingea viu colorată la câţiva paşi de picioarele bătrânului, unde se rostogolise când o scăpase din mână. Ştia că bătrânul cel scârnav n-avea leac şi mai avea vreo douăzeci de metri până la el când a început să-l certe cu asprime.